

GREGG OLSEN

DACĂ SPUI CU

IVA

GREGG OLSEN

O POVESTE ADEVĂRATĂ DESPRE CRIMĂ SECRET

GREGG OLSEN

E DE FAMILIE ȘI UNITATEA DE NEZDRUNCINATĂ A UNOR COPII

GREGG OLSEN

Trei

GREGG OLSEN

DACĂ S PUICUI VA...

GREGG OLSEN

DACĂ SPUI CUIVA

...

O POVESTE ADEVĂRATĂ DESPRE CRIMĂ. SECRETE DE FAMILIE ȘI UNITATEA DE NEZDRUNCINAT A UNOR COPII

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE DIANA-ALINA ENE

EDITURA TREI

Megofi*

Pentru Nikki, Sami și Tori

Nota autorului

Amintirile împărtășite

sunt ca nişte piese de puzzle cu marginile dantelate. Uneori nu se aliniază perfect, cu

absolută precizie. Am făcut tot ce-am putut ca să aşez toate piesele acestei poveşti complexe

într-o succesiune cât mai exactă. în cazurile în care narațiunea include dialoguri, am folosit

documente de investigație și rememorări din interviuri realizate pe parcursul a

doi ani. în cele din urmă, din motive de confidențialitate, am ales să folosesc un pseudonim

pentru prenumele Larei Watson.

Prolog

Trei surori.
Acum, femei în toată

firea.

Toate trei locuiesc în Pacific Northwest.

Cea mai mare, Nikki,

stă în suburbiile bogate din Seattle, într-o locuinţă de un milion de dolari cu finisaje din

lemn strălucitor şi mobilă de lux. Are puțin peste 40 de ani, este măritată şi are o casă

plină de copii frumoşi. Un tur rapid prin galeria de fotografii de familie din sufragerie dezvăluie

viaţa împlinită pe care ea şi soţul ei şi-au construit-o, cu o afacere de succes şi o busolă

morală care i-a menţinut mereu pe calea cea bună.

E de-ajuns însă un

singur cuvânt ca s-o arunce înapoi în prăpastia inimaginabilului.

„Mamă.”

Din când în când, se cutremură efectiv când îl aude, o reacţie viscerală

la un cuvânt ce o zgârie precum ghearele unui vultur, tăindu-i şi sfâşiindu-i pielea până la

sânge.

Văzând-o, nimeni nu şi-ar putea închipui prin ce-a trecut şi cum a

supravieţuit. De altfel, în afară de cei apropiaţi din familie, nimeni nu ştie cu adevărat. Nu este o

mască pe care o poartă pentru a-și ascunde trecutul, ci o medalie invizibilă pentru curaj.

Ceea ce i s-a întâmplat lui Nikki a făcut-o şi mai puternică. A făcut-o femeia incredibilă care e

astăzi.

Sora mijlocie, Sami, s-a întors în cele din umaă să trăiască în

oraşul ei natal, acelaşi orăşel de coastă din statul Washington unde s-a întâmplat totul. Abia

a împlinit 40 de ani și predă la o școală primară din localitate. Are părul cârlionțat și un simț al

umorului molipsitor. Umorul este armura ei. întotdeauna a fost așa. La fel ca sora ei mai

mare, copiii lui Sami sunt tot ce şi-ar putea dori o mamă. Deştepţi. Aventuroşi. Iubiţi.

Când dă drumul la duș dimineața, înainte să-i pregătească pe copii pentru școală și ațaoi să

se ducă la clasă, nu aşteaptă să se încălzească apa. Se repede direct sub duş,

lăsând şuvoiul îngheţat să-i înjunghie trupul. Ca şi Nikki, Sami c legată de lucruri din trecut. Lucruri

de care nu poate scăpa.

Lucruri pe care nu le poate uita.

Mezina, la fel ca și

surorile ei mai mari, e o frumusețe. Toii abia a împlinit 30 de ani: blondă, neastâmpărată

şi strălucitoare. Casa ei e mai departe, în zona centrală a Oregonului, dar e foarte

legată de surorile ei. Greutățile și curajul au creat între ele o conexiune puternică, de

nezdruncinat. Această tânără şi-a construit o viaţă uimitoare, ocupându-se cu reţelele

de socializare pentru un personaj important din industria liotelieră. Postările ei legate de

serviciu şi de viaţa personală provoacă întotdeauna zâmbete, chiar hohote de râs.

S-a descurcat singură, firește, dar spune că n-ar fi reușit fără surorile ei.

Ori de câte ori se

găseşte în raionul cu produse pentru curățenie de la băcănia locală şi ochii îi cad pe rafturile cu

înălbitor, întoarce capul. Aproape tresare. Nu se mai poate uita la el. Cu atât mai

puțin să-l miroasă. L.a fel ca surorile ei,

lucruri neînsemnate – bandă adezivă, analgezice, sunetul făcut de o cositoare electrică –

o propulsează într-un timp și un spațiu în care mama lor făcea lucruri despre care au jurat să

nu vorbească niciodată.

Faptul că au suportat-o pe mama lor le-a unit. Şi

chiar
dacă au avut taţi
diferiţi, au simţit
întotdeauna că sunt

100%
surori. Niciodată doar pe jumătate. Relația lor a fost singurul lucru pe

care fetele Knotek s-au putut baza și pe care mama lor nu l-a putut distruge.

A Fost ceea ce le-a ajutat să supraviețuiască.

PARTEA I

MAMA
SHELLY

Unele orăşele sunt clădite pe pământ însângerat şi pe trădare. Battle Ground,

Washington, aflat la vreo 20 de kilometri nord-est de Vancouver, aproape de graniţa cu Oregon,

este un astfel de loc. Orașul își datorează numele unui incident legat de o confruntare

între membrii tribului Klickitat şi armata Statelor Unite. Amerindienii s-au

eliberat din barăcile în care fuseseră închiși, dar, în timp ce se negociau condiţiile

capitulării, a răsunat un foc de armă care l-a ucis pe şeful Umtuch.

întâmplarea a făcut

ca oraşul natal al lui Mîchelle „Shelly” Lynn Watson Rivardo Long Knotek să fie cunoscut

pentru un conflict important și o falsă promisiune.

După cum s-a dovedit

ulterior, cam la fel și-a trăit și ea viața.

Pentru cei care au locuit acolo în anii 1950,

Battle Ground era chintesența orășelului tipic american, cu școli bune, vecini care se

ajutau între ei şi o ligă de bowling ce organiza întreceri în fiecare seară de vineri şi sâmbătă.

Taţii munceau din greu ca să-şi permită o maşină nouă şi o casă frumoasă. Majoritatea mamelor

erau casnice şi aveau grijă de copii, unele întorcându-se mai târziu la serviciu ori la şcoală,

la Clark College, pentru a-și împlini visurile zădărnicite de convenienţele sociale ori

de căsnicie.

Dacă Battle Ground a avut un fel de „mare mahăr”, acela a fost tatăl

lui Shelly.

înalt de aproape 1,9 metri, lat în umeri, Les Watson, fost fundaș și

vedetă a echipei de fotbal a liceului din Battle Ground, era o figură importantă în

oraş. Toată lumea îl cunoştea. Era isteţ şi ştia să-şi folosească farmecul, bun de gura şi

maestru într-ale aburelii. Şi chipeş pe deasupra. Toate fetele din oraş îl considerau o partidă

bună. Nu numai că el și mama lui dețineau și administrau două azile de bătrâni, dar Les

deţinea şi Tiger Bowl, o sală de bowling cu zece piste, la care se adăuga şi un bufet cu 12 locuri.

Acolo lucra Lara Stallings în 1958. Tocmai absolvise liceul Fort Vancouver şi vindea

hamburgeri pentru a strânge bani pentru facultate. Avea părul blond, cârlionţat, prins

Într-o coadă ce i se legăna mereu în timp ce lua comenzile. Gu nişte ochi albaştri strălucitori,

era cu adevărat o fată

frumoasă. Dar şi inteligentă. Mai târziu însă se va plânge că nu s-a gândit prea mult când a acceptat să se întâlnească, iar apoi să se mărite cu Les Watson.

Acesta era şi cu zece ani mai mare decât ea, deşi o minţise pe soţia lui adolescentă că între ei era o diferenţă de numai patru ani.

„Am fost atrasă de aparentele lui calităţi", a spus Laxa peste ani, deplângând alegerea făcută. „Am căzut în capcană. Chiar nu era un tip grozav."

Trezirea ei la realitate s-a produs a doua zi după ce şi-a ridicat părul într-un coc franţuzesc – ca Tippi Hedren în *Păsările,* clasicul film al lui Hitchcock – şi s-a căsătorit cu I.es în 1960, cununia civilă ţinându-se la Vancouver, oraşul ei natal. Venise doar familia ei, chiar dacă părinţii fuseseră împotriva acelei căsătorii. Les avusese motive întemeiate să nu-i invite pe-ai lui.

Aceştia ştiau ce urma să se întâmple.

Când a sunat telefonul a doua zi dimineaţă, a răspuns Lara. Era prima soţie a lui Les, din California.

— Când v'u să-i iei pe nenorociţii ăştia de copii? s-a răstit Sharon Todd Watson în aparat.

Lara habar n-avea despre ce vorbeşte.

— Ce?

Les nu-i spusese niciodată Larei că îi promisese lui Sharon că-şi va creşte copiii: Shelly, Chuck şi Paul Watson. Omiterea acelui mic detaliu era ceva tipic pentru el, iar Lara a înţeles
că nu va reuşi niciodată să schimbe lucrul ăsta ---------- şi că îngrijorarea părinţilor ei fusese justificată.

După acea convorbire, Les i-a spus că Fosta lui soţie, Sharon, nu-şi putea creşte copiii – era depresivă şi alcoolică. Lara a tras adânc aer în piept şi a acceptat. Oricum, ce mai putea face? Erau copiii soţului ei şi ştia că va trebui sa se descu rce.

Ulterior s-a dovedit că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Când s-au mutat la ei, Shelly avea şase ani, iar Chuck doar trei. Lara şi-a asumat roiul de mamă vitregă – Sharon îl păstrase cu ea pe băiatul cel mic. Paul, pe atunci doar un bebeluş. Shelly era o fetiţă frumoasă, cu ochi mari şi păr castaniu, des şi cârlionţat. Totuşi Lara a observat o dinamică ciudată între ea şi fratele ei. Chuck nu vorbea deloc. Shelly, în schimb, vorbea tot timpul. Părea să-l controleze pe băiat.

Şi pe măsură ce fetiţa s-a obişnuit cu noul cămin, a început să se plângă adesea şi să folosească cuvinte urâte.

„Nu era zi în care să nu-mi spună că mă urăşte", şi-a amintii Lara. „Nu glumesc. O făcea în fiecare zi."

*

Sharon Watson s-a întors acasă în Alameda, California, după ce şl-a lăsat cei doi copii mai maxi cu Lara şi Les, În toamna anului 1960. Odată plecată, a fost ca şi cum n-ar mai fi existat. Nu i-a sunat niciodată, n-a trimis nici măcar o felicitare de ziua de naştere a copiilor ei. Ori vreo urare de Crăciun. Nu prea existau scuze pentru acest comportament de tipul „ochii care nu se văd se uită" şi totuşi Lara n-a putut să nu se întrebe mal târziu dacă nu cumva întregul curs al evenimentelor fusese stabilit cu mult înainte ca mama lui Shelly să se mărite şi apoi să divorţeze de Les Watson.

„Sharon provenea dintr-o familie profund disfuncţională", a povestit Lara după ce auzise despre prima soţie a lui Les. „Mama ei fusese căsătorită de cinci, şase, şapte ori şi ea era singurul copil. Am înţeles că a avut un frate geamăn care a murit la naştere. Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar e una dintre poveştile pe care le-am auzit."

Indiferent ce anume o adusese în acel punct, era clar că, deşi Sharon avea probleme serioase cu alcoolul, erau mai multe lucruri care o trăgeau în jos. Se lăsase atrasă într-un stil de viaţă periculos. Membrii familiei au speculat chiar că ar fi fost prostituată.

În cele din urmă, în primăvara anului 1967, familia Watson din Battle Ground a primit un telefon de la biroul şerifului din Los Angeles County. Un detectiv de la omucideri i-a anunţat că Sharon fusese ucisă într-o cameră dintr-un motel sordid, iar medicul legist avea nevoie de

cineva care să identifice cadavrul ---------- şi să-l ia pe fiul ei cel mic. Paul.

Les n-ar fi vrut să se ducă după fiul lui, despre care ştici că avea numeroase probleme comportamentale, dar Lara a insistat. Aşa era corect. Fără tragere de inimă, au făcut drumul până în California ca să-l ia şi să identifice cadavrul lui Sharon.

Les i-a povestit Larei ce a aflat de la poliţişti şi de la medicul legist.

„Trăia cu un amerindian, dar erau oameni ai străzii", i-a snus el. ..Nişte beţivi. îsi făceau veacul nrin Skid Row. A fost

omorâtă în bătaie."

Mai târziu, când cenușa i-a fost trimisă în Washington, mama ei a refuzat s-o primească. Nimeni n-a organizat vreo slujbă în memoria ei. Era tragic, dar pe măsura poveștii sale. Printre fotografiile culese dintr-un vechi album de familie ponosit, doar în câteva apare Sharon, care nu zâmbea aproape niciodată. Deznădejdea ei permanentă, încremenită pentru totdeauna în alb și negru.

Când i s-a spus lui Shelly ce se întâmplase cu mama ei, fetița de 13 ani n-a părut câtuși de puțin interesată. Abia dacă a reacționat, l.arei î s-a părut ciudat acest lucru. Era ca și cum între Shelly și Sharon nu ar fi existat o legătură adevărată.

„N-a întrebat nici măcar o dată despre mama ei", și-a amintit Lara.

Cel inai nou membru al familiei Watson a venit la Battle Ground cu o serie de probleme. Paul nu-și controla câtuși de puțin impulsurile și nu avea deloc abilități sociale. Nu știa nici măcar cum să stea la masă la cină. în prima sau a doua zi de când venise, Lara l-a surprins pe băiat pe blatul din bucătărie călcând totul în picioare în căutarea mâncării, deschizând dulapurile și aruncând tot ce nu-i convenea.

„Paul era un sălbatic", a recunoscut ea. „Se comporta ca un animal. Purta cu el chiar și un briceag. Serios. Nu glumesc."

Lara a făcut tot cc-a putut, dar și-a dat seama aproape imediat că era depășită de situație. Les era ocupat cu afacerile lui, iar Lara nu-l învinuia prea mult pentru că nu avea timp de copii, însă ea făcea tot ce putea, ca mamă vitregă, pentru cei trei copii foarte dificili – încăpățânata Shelly, sălbaticul Paul și tăcutul Chuck. Chuck, care încă nu vorbea decât îmboldit de Shelly, era un singuratic. Cei care o cunoșteau pe mama lor naturală bănuiau că dificultățile lui s-ar fi putut datora vreunui fel de abuz, chiar dacă în anii 1960 nu se prea vorbea despre asta.

„Un vecin mi-a zis odată ca l-a văzut pe Chuck în camera lui cu fereastra deschisă – stătea pur și simplu în picioare și plângea", a spus Lara. „Făcea asta mai tot timpul."

Oricât de dificili ar fi fost Paul și Chuck, copilul care-i făcea cele mai mari probleme Larei era Shelly.

Soții Watson puneau mare preț pe timpul petrecut în familie în weekenduri, așa încât încercau să profite de el la maximum, eliminând orice altă distracție și concentrându-se asupra copiilor, printre care se numărau acum și fata și băiatul pe care îi aveau împreună. îri lunile de vară, făceau 111 mod regulat excursii pe coasta statelor Oregon sau Washington pentru a se plimba cu barca,

CAPITOLUL 2

iar iarna mergeau la schi pe muntele Hood. Ar fi fost o viaţă frumoasă şi fericită dacă n-ar fi existat Shelly.

Aceasta făcea crize, începea să se certe şi refuza categoric să meargă. Dacă ceva se întâmpla să nu fie ideea ei, n-o puteai urni. Ori de câte ori lucrurile nu ieşeau cum voia ea, Shelly era suficient de vicleană încât să găsească o soluţie potrivită. De obicei asta presupunea o minciună. Scuzele ei erau vagi şi adesea ridicole. De pildă, nu-i plăcea să-şi facă femele. Aşa că se plângea că fraţii mai mici i-au distrus toată munca. Când acest şiretlic nu mai funcţiona, refuza pur şi simplu să meargă la şcoală.

„Am tot încercat să fac lucrurile mai uşoare pentru ea dimineaţa", îşi amintea L.ara. „îi pregăteam hainele de cu seară, ca să nu mai trebuiască să-şi facă griji în ultimul moment pentru a se decide ce să poarte. îi puneam cerealele şi fructele pe masa din sufragerie – toate pregătite pentru plecare. Orice, doar pentru ca dimineţile să fie mai uşoare. Dar nimic nu conta. Shelly nu făcea ceea ce nu voia să facă."

în fiecare dimineaţă, fata pleca posacă şi adesea furioasă la şcoală şi bătălia matinală se încheia.

Cel puţin aşa credea Lara la vremea respectivă.

„Odată am primit un telefon de la benzinăria Standard OII de pe strada şcolii. Au zis: «N-am mai văzut aşa o nebunie! Am văzut-o pe fetiţa asta venind la noi şi intrând la toaletă, cu un sac de haine, apoi ieşind. Are o grămadă de haine aici. Dar pleacă cu alte haine, cu blugi»."

Aşa încât L.ara s-a urcat în maşină şi s-a dus la benzinărie. A fost uimită de ceea ce a găsit.

SheLly lăsase într-adevăr acolo o rezervă de haine. „Cred că avea vreo patru cinci rochii şi fuste de-ale ei ascunse acolo. Haine frumoase şl noi pe care Shelly nu voia să le poarte la şcoală."

Problema cu hainele era doar o mică parte din neînţelegerile dintre Shelly şi Lara, chiar dacă aceasta din urmă a tot încercat s-o aducă pe fiica ei vitregă pe calea cea bună. Când fata a mai crescut puţin, a dus-o la lecţii de dans, dar jumătate din timp fata refuza să intre în studio. Lipsea şi de la recitaluri.

„Cu ea, totul era o dramă de proporţii. Orice lucru, cât de mic. Părea mereu tulburată şi supărată, orice am fi făcut, oriunde am fi mers. Indiferent despre ce era vorba. Chiar şi când făceai ceva drăguţ pentru ea, cum ar fi să-i iei un cadou, se înfuria. «De ce eşti supărată?» o întrebam. Nu zicea nimic, dar ştiam după felul în care se purta că nimic nu era suficient de bun. AbsoLut nimic. Nimic nu o mulţumea."

în tirnp, comportamentul lui Shelly a început să se schimbe, trecând de la a fi doar turbulentă şi nerecunoscătoare la întunecată şi răzbunătoare. Avea în special resentimente faţă de fraţii ei. Orice mică atenţie

acordată unei alte persoane însemna un deficit în ceea ce ea considera că i se cuvine. Iar când problema acelui deficit nu era rezolvată, Shelly căuta să se răzbune. Tacticile folosite erau brutale şi, de multe ori, sadice – minciuni despre membrii familiei, bani furaţi şi chiar suspiciuni de incendiere premeditată.

Peste ani, trăgând adânc aer În piept, Lara îşi amintea: „Obişnuia să fărâmiţeze bucăţi de sticlă şi să le pună în încălţămintea copiilor. Ce fel de om face aşa ceva?”

Lara nu a trebuit să caute prea departe pentru a găsi un exemplu.

Anna, bunica lui Shelly din partea tatălui, era exact acelaşi gen de persoană.

Pe Lara o strângea în spate ori de câte ori o vedea pe soacră-sa, pe Anna Watson, sperând mereu ca mama lui Les să nu-şi arunce asupra ei ocfiii ca de rechin. Şi simţea o mare uşurare după ce pleca. Abia atunci mai putea respira în voie. Cel puţin aşa se simţea mama vitregă a lui Shelly ori de câte ori dădea ochii cu strania teroare care era Anna Watson.

Născută în Fargo (Dakota de Nord) şi transplantată în Clark County pe când era adolescentă, bunica paternă a lui Shelly Watson era înaltă şl masivă, cu nişte umeri musculoşi de aruncătoare de greutăţi şi tendoane viguroase ce coborau de la gât până la gulerul bluzei sale albastru uni. Anna înclina acul cântarului ia mai mult de 125 de kilograme şi-şi tara piciorul stâng când mergea, scoţând un scârţâit care-i anunţa pe oameni atunci când venea sau pleca. La fel ca şi dimensiunea ei fizică, încrederea în sine a Annei era formidabilă. Aveci perfectă dreptate în legătură cu orice, aşa încât nimeni nu îndrăznea s-o contrazică. Nici Les, şi cu atât mai puţin tânăra lui soţie, Lara. Anna conducea unul dintre azilele de bătrâni ale familiei Watson şi nu exista nicio îndoială că şi acolo totul trebuia făcut după voia ei. „Mână de fier” – aşa spuneau de multe ori cei care-şi aminteau de felul de a fi al Annei Watson.

Soţul ei, George Watson, era total diferit de soţia sa. Un om cumsecade. Drăguţ. Chiar afectuos. Faţă de Anna era mai mic de statura cu vreo zece centimetri şi făcea tot ce-i spunea ea. Mai bine de 20 de ani, îşi amintea Lara, George a dormit într-o mică magazie de vreo doi metri pe doi, chiar lângă uşa din spate a bucătăriei. Nu a dormit niciodată în casă, deoarece Anna insistase să stea în magazie.

Nu cu mult timp înainte ca Les şi Lara să se căsătorească, două fetnei de la Western State Hospital, de lângă lacoma, au venit să lucreze pentru Anna la unul dintre azilele de bătrâni pe care familia le deţinea în Battle Ground. Deşi numele lor exau Mary şi Pearlie, când se referea la ele, Lara n- a auzit-o niciodată pe Anna spunându-

CAPITOLUL 3

le altfel decât „retardatele mele”! Le stăpânea așa cum ar fi făcut o regină crudă cu niște servitoare care nu-i erau în grații. Nu exista sarcină care să fie prea înjositoare pentru ele sau pe care s-o poată refuza, într-un azil în care existau din plin asemenea îndatoriri.

După părerea Larei, acele femei erau aproape sclavele Annei. Acasă, le punea la curățenie, să spele vasele și podelele. Le ordona să lase deoparte orice treabă făceau în clipa aceea ca s-o spele pe picioare ori să-i aranjeze părul. Dacă se mișcau prea încet, le lovea cu pumnii, cu picioarele ori le trăgea de păr.

Odată, când Lara s-a dus s-o ia pe Shelly de la Arma, a observat că Mary era supărată. Părul lui Pearlie era ud și înfășurat într-un prosop. Lara a întrebat-o pe Mary ce s-a întâmplat, iar aceasta i-a mărturisit că Anna plecase valvârtej de acasă împreună cu Shelly. Se înfuriase atât de tare din cauza unei chestii, încât a băgat-o pe Pearlie cu capul în vasul de toaletă și a tras apa de mai multe ori.

Lara a rămas șocată. Nu mai auzise niciodată așa ceva.

— De ce ar face una ca asta? a întrebat-o pe Mary.

— Așa face tot timpul când se enervează, a zis ea.

„întotdeauna le-a fost frică de Anna”, a spus I.ara mai târziu.

Tuturor le era frică.

Tuturor, se pare, mai puțin micuței Shelly.

Lara a început să lucreze la recepția azilului la scurt timp după ce copiii lui Les au venit să locuiască în Battle Ground. Ar fi vrut să meargă la facultate, însă planurile i-au fost zădărnicite de faptul că trebuia să aibă grijă de copii. Deoarece școala lui Shelly era lângă azilul de bătrâni, aceasta mergea adesea la bunica Anna după ore, în loc să ia autobuzul spre casă. Lara suna să vadă dacă e acolo, iar Anna îi reproșa că nepoata ei e neglijată și trebuia să rămână la ea ca să mănânce „ca lumea” ori să facă o baie decentă.

— Nu trebuie s-o speli pe cap, Anna.

— Tu n-o faci cum trebuie. L murdară.

Doar Arinii știa ce era mai bine pentru Shelly.

De fapt, ea știa ce era mai bine pentru toată lumea.

Și Lara își ținea gura – practică pe care, cu timpul, ajunsese să o stăpânească.

Altă dată, când Lara s-a dus din nou după fetiță, a găsit-o cu frumosul ei păr roșcat tăiat. Bunica Anna stătea lângă ea cu o foarfecă în mână și zâmbea răutăcios.

I.ara a rămas cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai cum s-o piepteni ca lumea, aşa că am tuns-o! a răbufnit bunica Anna.

Arăta ca naiba. Shelly, la rândul ei, părea demoralizată.

— Are părul foarte des, a spus Lara, perfect conştientă că fetiţa avea să dea vina pe ea pentru ceea ce-i făcuse bunica sa. l-l pieptăn Fn fiecare zi, a insistat aruncându-i o privire lui Shelly, care ţipa de fiecare dată când se apropia un pieptăn de capul ei.

Bunica Anna i-a aruncat o privire dispreţuitoare şi i-a întors spatele, târându-şi piciorul olog pe podeaua lustruită.

Făcuse exact ceea ce voia să facă.

O distra să-i vadă pe ceilalţi nefericiţi.

Lara a înţeles încă de atunci lucrul ăsta. Shelly şi bunica Anna erau inseparabile, ţinându-şi mereu companie. Chiar dacă uneori îi cădea victimă, fata avea în general rolul de protejată în viaţa bătrânei. Preferata bunicii Anna, umbra ei, imitatoarea ei, era foarte atentă la tot ceea ce făcea.

Cu timpul, Shelly avea să demonstreze ce elevă bună fusese.

Prima lovitură adevărată a lui SheLly a venit când avea aproape ÎS ani. A fost un atac pe furiş, genul de tactică despre care un adept al conflictului ştie că produce cele mai mari pagube.

în martie 1969, nu a mai apărut acasă după ore. Chiar dacă mai întârziase şi altă dată, acum părea diferit. întârzia mai mult decât de obicei. Lara se uita fix la ceasul din bucătăria ei impecabilă, bătând darabana pe suprafaţa mesei.

Unde eşti, Shelly?

Ce mai pui la cate de data asta?

Ca cine eşti?

Din ce în ce mai neliniştita, Lara a sunat în cele din urmă la biroul directorului şcolii – când a atlat ce se întâmplase, a simţit că se sufocă. Shelly nu ajunsese acasă pentru că fusese dusă la centrul de detenţie pentru minori din Vancouver. Cu vreo luna înainte să împlinească 15 ani, fatii îi spusese unui consilier că se întâmpla ceva la ea acasă şi nu mai putea suporta.

— Despre ce vorbiţi? a insistat Lara, cerând mai multe detalii. Trebuie să-mi spuneţi ce se întâmplă.

— Chiar nu ştiu să vă spun mai multe, i-a zis femela de la celălalt capăt al firului, pe un ton foarte rece.

Asta a alarmat-o şi mai mult pe Lara.

A închis şi l-a sunat imediat pe soţul ei, Les, la azilul de bătrâni, spunându-i să vină acasă. Pe un ton tăios şi direct.

— Chiar acum, i-a zis. Se întâmplă ceva cu Shelly.

CAPITOLUL 4

După un ait apel disperat la centrul de detenţie, soţii Watson erau pe cale să afle ce anume se întâmplase la şcoală în după-amiaza aceea.

„Nimeni nu ne spunea nimic”, a zis Lara mai târziu, uitându-se la fotografiile lui Shelly de când era copil, apoi adolescentă. Era frumoasă, fără doar şi poate. Părul roşcat încadra o faţă cu un nas pistruiat, iar ochii ei albaştri aveau nişte gene dese ca marginile ondulate ale unei anemone-de- mare. Dar pe Lara, genul acesta de frumuseţe o ducea cu gândul la atracţia boabelor de mătrăgună – par delicioase, dar de fapt sunt periculoase.

Inocentă. Naice. O mască.

Lara era înnebunită.

„L-am sunat chiar şi pe directorul şcolii acasă, dar nici el n-a vrut să-mi spună nimic. Mă gândeam că Shelly furase probabil ceva, pentru că obişnuia să-mi fure lucruri şi bani din geantă. Mă gândeam că furase banii vreunui copil sau ceva de genul ăsta. Habar n-aveam ce făcuse de data asta."

Era fruslrant. Dureros. Probabil era ceva foarte, foarte grav.

Când soţii Watson au ajuns la centrul de detenţie din Vancouver, au cerut să-şi vadă imediat fata, dar directorul unităţii i-a refuzat.

— E în curs de cercetare, a spus acesta.

— Cercetare? a întrebat Les.

— Shelly- v-a acuzat că aţi violat-o, a spus bărbatul cu o figură sumbră.

Lui Les aproape că i-au ieşit ochii dLn orbite, simţind că i se urcă sângele la cap. A ripostat imediat.

— Of, Doamne! a exclamat el. De ce ar spune Shelly una ca asta?

Lara a rămas perplexă, simţind că-i vine rău. Acea acuzaţie era cel mai dezgustător lucru pe care-l auzise în viaţa ei. Ştia că fata e mincinoasă, dar asta era mult prea mult. Chiar şl pentru ea. Despre soţul ei se puteau spune multe lucruri, dar nu că ar fi „violator".

— Probabil nici nu ştie ce înseamnă, a spus Lara în cele din urmă, întinzându-se spre soţul ei şl încercând să-l calmeze.

— Trebuie s-o vedem acum, a insistat Les.

— în niciun caz, s-a răstit directorul. Nu se poate. Anchetăm o faptă penală.

Les a ridicat mâinile, împăciuitor.

— Bine. îl sunăm pe doctorul nostru, s-o examineze. Chiar acum.

Medicul de familie. Paul Turner, a dispus internarea lui Shelly la Spitalul St. Joseph din Vancouver, iar soţii Watson s-au întors în Battîe Ground.

în seara aceea, Lara s-a dus în dormitorul fiicei sale vitrege. Nici ea nu ştia ce anume caută. Un răspuns, poate? Adevărul. *Cevit.* Ca de obicei, camera lui Shelly era un dezastru, cu haine şi vase murdare peste tot. Şi hârtii. Mâzgălituri prin carneţele. Shelly se credea poetă şi scria mereu câte ceva, dar nimic clin ce a găsit Lara nu-i oferea vreun indiciu. După o vreme s-a trezii cotrobăind prin jurul patului, sa vadă ce-ar putea găsi. Aplecându-se, a băgat mâna sub saltea. Cu vârful degetelor a prins marginile unei reviste şi a scos-o afară.

1 s-a tăiat respiraţia.

Era un exemplar citit şi răscitit din revista *Truc Confesa iot is.*

Pe copertă scria, cu litere de-o şchioapă: „LA 15 ANI AM FOST

VIOLATĂ DE TATĂL MEU!”

Lara a simţit că-i creşte tensiunea. Era de neconceput ca Shelly să fi putut face o asemenea acuzaţie, ce copia în mod fidel coperta unei reviste.

— Uite aici, i-a spus soţului ei, arătându-i ce descoperise.

Les a clătinat din cap cu dezgust şi neîncredere. Fusese devastat de acuzaţie, dar şi mai tulburat era de comportamentul fiicei saie.

Ce-i cu ea? a întrebat.

Lara nu ştia ce să spună. Nu mai auzise să inventeze cineva o poveste atât de devastatoare. Nu avea nicio noima.

în dimineaţa următoare, când doctorul Turner a sosit la spital pentru a-i face fetei examinarea, Lara i-a arătat revista.

— A inventat totul, a zis ea.

în opinia soţilor Watson, revista era dovada că În realitate nu se întâmplase nimic, că povestea scabroasă fusese doar rodul imaginaţiei lui Shelly. însă aceasta era mai mult decât o altă bătaie de cap în drama pe care fata o crease prin comportamentul ei distructiv şi scandalos. Les şi I.ara erau săttii de ea până peste cap. Trebuiau să să gândească şi la ceilalţi copii ai lor. Şi la cariera lui Les. Era preşedintele Camerei de Comerţ. Dacă s-ar fi aflat fie şi o şoaptă legată de minciuna lui Shelly, scandalul l-ar fi distrus.

— E de rău, Lara, i-a spus el soţiei sale în timp ce aşteptau în faţa camerei de spital unde se afla Shelly.

Femeia a oftat.

— E Shelly. Asta face ea de obicei.

Puţin mai târziu, doctorul Turner a ieşit cu rezultatele examinării.

— Fata e în perfectă stare. Nicio vânătaie. Nimic. Nici măcar nu a fost atinsă.

Shelly a fost eliberată în aceeaşi seară, cu o singură condiţie.

„Fiica dumneavoastră are nevoie de terapie serioasă”, şi-a amintit I.ara că le-a spus directorul de la centrul pentru minori. „Are nevoie de un psiholog.”

Din păcate, şedinţele de terapie în familie şi întâlnirile individuale cu psihologul s-au dovedit mai puţin reuşite. Pe Shelly n-o încânta ideea c-ar putea avea probleme care trebuiau rezolvate- Chiar dacă fusese pusă în faţa adevărului, era convinsă că nimic din ce se întâmplase nu era din vina ei. Nimic, *niciodată.* l.es şi Lara au înţeles ceea ce puţini înţelegeau în anii 1960-1970: nimeni nu poate

ajuta o
persoană cu probleme care nu crede că are nevoie de ajutor, într-adevăr, Shelly nici măcar nu a recunoscut vreodată că a inventat povestea cu violul. N'ici măcar nu părea să înţeleagă ce lucru oribil îi făcuse tatălui ei.

În schimb, părea fericită că a aruncat o grenadă în sânul familiei sale, primind astfel atenţia pe care şi-o dorea.

Shelly a vrut să se întoarcă la liceul din Battle Ground, dar administraţia a refuzat s-o primească înapoi.

— Tu singură ţi-ai tăiat craca de sub picioare, i-a spus directorul.

Shelly stătea privind în gol în biroul lui, în timp ce Les şi Lara se uitau la ea.

— Nu te mai vrem aici. Pur şi simplu nu mai vrem alte probleme.

Soţii Watson erau înnebuniţi. Shelly avea doar 15 ani. *Trebuia* să meargă la şcoală. Lara a încercat imediat s-o înscrie la Annie Wright, o şcoală-internat renumită şi scumpă din Tacorna, dar n-a reuşit.

„S-au interesat de ea", şi-a amintit Lara mai târziu. „Au refuzat-o categoric."

Deşi familia Watson avea o situaţie financiară bună, adevărul e c-ar fi plătit oricât numai s-o vadă pe fată plecată din Battle Ground şi s-o ducă undeva la şcoală. Oriunde. în cele din urmă i-au găsit un loc în Hoodsport (Washington), unde avea să stea cu părinţii Larei, care au învăţat curând că trebuie să aibă mare grijă cu ea. Nimeni nu-şi dorea s-o supere. Căci pur şi simplu nu ştiai la ce să te aştepţi din partea ei. Era nestatornică, imprevizibilă. Avea o parte întunecată, ascunsă uneori în spatele unei pretinse preocupări pentru cineva sau ceva. De exemplu, se oferea s-o ajute pe mama T.arei la spălatul vaselor, pentru ca apoi să ajungă să arunce la gunoi tacâmuri, farfurii şi chiar oale şi

tigăi nespălate. Când era într-o dispoziţie mai productivă, făcea farfuriile lună cu o cârpă, în loc să le spele.

Shelly spunea că-i plac mult copiii şi că voia să aibă grijă de copiii vecinilor. Şi nu numai asta – dar îşi dorea atât de mult să facă pe dădaca, spunea ea, încât chiar se oferea să aibă grijă de ei pc gratis. Se pare că îi plăcea să fie văzută ca o fată binevoitoare şi grijulie. Dar nu a durat mult. Când părinţii se întorceau acasă după o seară petrecută în oraş, îşi găseau copiii în pat îmbrăcaţi cu hainele de peste zi şi cu poveşti despre felul în care Shelly îi baricadase în camerele lor folosind piese grele de mobilier.

După doar câteva săptămâni petrecute sub acoperişul lor, Shelly s-a întors şi împotriva bunicilor ei.

„Mama şi tata n-au avut niciodată probleme cu vreunul dintre nepoţii lor", a spus Lara la mulţi ani după ce Shelly se întorsese În Battle Ground. „Am aflat mai târziu că părinţii mei au fost foarte bucuroşi când, în sfârşit, s-a terminat şcoala şi au putut s-o trimită pe Shelly înapoi acasă." Se pare că fata îl acuzase şi pe tatăl Larei de abuz. „Am aflat că Shelly le-a spus vecinilor că bunicul îşi bătea joc de ea. Iar ei i-au spus imediat marnei." Lara era consternată. „Nu înţeleg nevoia ei permanentă de a încerca să distrugă vieţile oamenilor."

Uneori, Lara Watson se crispa când auzea ţârâitul strident al telefonului, temându-se de vreo altă veste despre cine ştie ce ispravă de-ale lui Shelly, ceva nou care să-i pună din nou la încercare hotărârea de a face lucrurile să meargă. Lara era pricepută. Se descurca bine cu oamenii. Avea un spirit luminos. Dar chiar şi fără Shelly în casă, căsnicia soţilor Watson era supusă unei tensiuni insuportabile. Desigur, afacerile familiei necesitau atenţie constantă, iar Les ştia să facă faţă provocărilor. Probabil la asta se pricepea cel mai bine. Lara, pe de altă parte, era prinsă în nisipurile mişcătoare ale creşterii celor cinci copii, doi ai săi şi trei ai lui Les, cu prima lui soţie, Sharon. Cei mari continuau să facă ravagii prin casă, dar nimeni n-o întrecea pe Shelly. Chuck era mai tot timpul tăcut – timid chiar. Lara îl lua în poală şi îi citea sau îi asculta cum se prefăcea că îi citeşte şi el. Ori de câte ori încerca să vorbească, Shelly era acolo, răspunzând în locul lui. Şi el avea probleme la şcoală. Paul, pe de altă parte, era un mincinos înrăit, ca şi sora lui mai mare. În timp ce Shelly îl controla pe Paul, acesta o imita, încercând la rândul lui să-l controleze pe Chuck. lira ca şi cum toţi copiii s-ar fi coalizat într-o gaşcă, cu Shelly în postura de lider suprem.

Regina albinelor.

Cea care ştia întotdeauna ce e mai bine.

Exact ca bunica Anna

CAPITOLUL 5

Shelly era întotdeauna o maestră a distrugerii şi a haosului. În concluzie, reapariţia ei în sânul familiei după exilul din Battle Ground nu avea să fie benefică pentru nimeni. Lara şi-a petrecut jumătate din vara aceea încercând să găsească o şcoală care s-o primească pe Shelly începând din toamna. Însă a fost refuzată oriunde a sunat. Lara era aproape la capătul puterilor când, în cele din urmă, a primit un răspuns pozitiv de la St. Tviary of the Valley din Beaverton, Oregon, la vreo 40 de minute sud de Battle Ground. Poate că nu era chiar atât de departe pe cât sperase ea, dar era *cea* mai bună soluţie dintr-o listă foarte scurtă de opţiuni.

Avea să recunoască mai târziu că n-a vorbit despre toate provocările care aveau s-o însoţească pe Shelly la şcoala- internat, dar era absolut disperată. În plus, şi-a închipuit că o grămadă de călugăriţe raţionale vor şti să vadă dincolo de cele mai evidente manipulări ale fetei, punându-le capăt.

După câteva săptămâni, surorile au început să sune, întrebându-i pe soţii Watson dacă pot veni să o ia pe Shelly în weekend.

„Aşa că vineri seara o luam cu noi şi mergeam împreună la cabana noastră de la munte, la schi. Întotdeauna am încercat să facem asta în weekenduri, chiar dacă, sincer, era greu. Mereu strângeam din dinţi. Era aşa linişte fără ea. Chiar şi băieţii, care aveau mari probleme, se simţeau mai bine."

Se părea că, în cazul lui Shelly, nu era niciodată de ajuns cât făcea cineva pentru ea. Dacă nu primea ce voia, o apucau crizele.

„Călugăriţele n-au mai vrut-o înapoi în anul următor", a spus Lara. „Mi-au zis că are probleme de comportament."

Problemele erau cele obişnuite.

Potrivit surorilor, Shelty se trezea adesea în toiul nopţii ţipând. A furat tema unei colege şi a distrus-o. A fost prinsă furând lucruri de la alte fete. A revenit chiar la vechea ei tactică de gherilă preferată: a pus cioburi de sticlă în pantoful unei colege de clasă.

Aproape de sfârşitul anului şcolar, directoarea de la St. Mary of tlie Valley le-a spus lui Les şi Larei că n-o vor mai accepta pe Shelly în următorul an.

„Eram dispuşi să plătim oricât ca s-o ţină acolo", a spus Lara. „Nici vorbă de aşa ceva. Surorile au fost de neclintit."

Pe timpul verii, Shelly a aplicat tactica pământului pârjolit în viaţa ei din Battle Ground. Nu era zi în care să nu- i spună Larei cât de mult o ura şi cât de mult îşi dorea s-o vadă murind în chinuri. Lara, sătulă până peste cap, i-a zis de mai multe ori că sentimentul era reciproc.

— Ce-i cu tine? a întrebat-o. Nu eşti fericită niciodată şi nu apreciezi nimic.

Era adevărat. Lara nu trebuia să caute prea departe pentru a vedea cauza. Soţul ei îi oferea fetei tot ce-şi dorea. în ciuda a tot ce-i făcuse, mânjindu-i efectiv numele, Les o trata pe Shelly ca pe o mică prinţesă.

Doar că prinţesa Shelly nu mai putea rămâne în Battle Ground.

Katie, sora lui Les Watson, a fost următoarea persoană inconştientă, dar bine intenţionată, care a aruncat un colac

de salvare familiei Watson. Shelly ştia să-şi atragă compasiunea oamenilor, făcându-i să fie de partea ei împotriva restului lumii. *Manta ei a fost ucisă. Tatăl era abuziv. Mama vitregă se purta urât cu ea.* Katie s-a oferit s-o ţină la ea peste vară, după ce fata i s-a plâns cât de infect se purtau părinţii săi – mai ales Lara – cu ea.

Lara a auzit unele conversaţii. Shelly nu era genul de om care să-şi ascundă sentimentele. Vorbea tare, asigurându-se că o aude toată lumea.

„Vorbea la telefon şi îi spunea lui Katie cât de rea, perversă şi abuzivă eram", şi-a amintii l.ara. „Cum n-o lăsam să aibă nimic şi nu-i cumpăram nimic. Că o făceam în fel şi chip."

întreaga mascaradă a fost un succes.

Soţii Watson aveau o camionetă şi o rulotă, iar în vara aceea şi-au făcut planuri să meargă la Disneyland. întreaga Familie şi-a făcut bagajele, iar pe ShelJy au dus-o la avion – s-au distrat de minune fără ea.

După câteva săptămâni, Katie a sunat şi le-a spus că Shelly îi mărturisise lotul. Ea şi soţul ei, Frairk, se hotărâseră ca „biata fată" să rămână la ei în următorul an şcolar, în casa lor de pe Coasta de Est, unde l-Tank era inginer minier şi preşedinte al unei companii de extracţia cărbunelui.

Larei nu-i venea să creadă ce noroc avea. Ştia bine că fata minţise cu neruşinare despre cum mergeau lucrurile în Battle Ground. Dar nu o deranja lucrul ăsta.

Of, Doamne! s-a gândit îr» acel moment. Dumnezeu este atât tic brut, mi-a răspuns ¡a rugăciuni!

După cum s-a dovedit mai târziu, Coasta de Est a fost ultima oprire a lui Shelly în turneul de educaţie liceală care o purtase de la o şcoală la alta şi de la o rudă la alta.

„A fost îngrozitor", a spus l.ara referindu-se la cei doi ani în care fata şi-a chinuit rudele. în opinia ei, „problemele pe care Shelly le-a provocat îritre Katie şi Frank au fost atât de grave, încât cei doi au ajuns să divorţeze".

Shelly nu părea deloc deranjată de toată această dramă. A mers mai departe. Nici nu împlinise 18 ani când şi-a cunoscut viitorul soţ.

Orice bărbat cunoaşte momentul în care întâlneşte o fată. *Fata visurilor sale.* Cea care-i întoarce lumea pe clos, lăsându-i în suflet urme adânci. Randy Rivardo a remarcat-o pentru prima dată pe Shelly Watson în vara anului 1971, când ea avea 17 ani. Fără îndoială, fata asta nouă era o adevărată frumuseţe. Shelly a atras atenţia multor băieţi din zonă pe când stătea la mătuşa şi unchiul ei din Murrysvllle (PennsylvanJa), unde urma cursurile liceului Franklin

CAPITOLUL 8

Regional High. Ea și Randy au început să se întâlnească, fiind împreună în ultimul ei an de liceu. Formau un cuplu impresionant: Shelly, cu părul ei roșcat și tenul ireproșabil, și Randy, cu părul și ochii lui negri, el fiind de origine italiană, însă iubirea lor era una adolescentină, una ce rămâne de obicei doar un capriciu trecător și o amintire fericită. Drumurile li s-au despărțit după absolvire, în 1972: Randy a rămas în Pennsylvania ca să câștige bani pentru facultate, iar Shelly s-a întors în cele din urmă în Washington, unde și-a luat o slujbă de infirmieră la azilul de bătrâni al tatălui ei.

însă mai târziu în vara aceea, fiindcă flacăra iubirii pentru Randy nu se stinsese, l-a sunat. Shelly nu numai că îi simțea lipsa, dar avea și o propunere. Tatăl ei îi putea oferi un loc de muncă.

— IM-ai vrea să vii la Battle Ground? l-a întrebat. Tata te-ar putea angaja la întreținere.

Randy nu știa ce să zică. Era o ofertă hună, dar îl luase pe nepregătite.

Shelly a mai îndulcit propunerea.

— Ți-ar putea oferi și cazare, fără chirie. Ai putea strânge mai repede banii pentru școală.

ideea i-a stârnit curiozitatea. Era plătit cu doar cinci dolari pe oTă, dar după ce s-a interesat de taxele de la Clark Col lege din Vancouver, Randy s-a hotărât. A condus spre Battle Ground, nimerind drept în brațele lui Shelly.

Deschise ca foliolele unei plante carnivore.

La scurt timp după ce a sosit, a devenit clar că familia Watson avea și alte gânduri pentru el, în afară de munca de întreținere. își doreau un soț pentru Shelly. La drept vorbind, în momentul în care intra cu mașina în Battle Ground, probabil că planurile de nuntă erau deja în desfășurare. Așa încât nu a durat mult până să fie prins în plasă. Shellv le

spunea tuturor cât de mult îl iubește. Les îl trata ca pe un fiu de mult pierdut. Făcând orice ca să-l ajute.

Cu toate acestea, Randy a bănuit că ceva era putred la mijloc. Tatăl lui Shelly părea prea nerăbdător să-şi paseze fata unui bărbat.

„Au grăbit atât de mult lucrurile, încât Les mi-a ales cavalerul de onoare, deoarece nu aveam prieteni sau rude prin zonă", povestea el ulterior. „S-a întâmplat foarte repede." Randy nu era genul de om pasiv, dar nu a comentat. „Am stat deoparte și am lăsat lucrurile să meargă de la sine."

Niciunul dintre prietenii sau rudele lui Randy nu a reușit să ajungă la nuntă.

Mai târziu, unul dintre membrii familiei a descoperit motivul: Shelly nu le-a trimis niciodată invitațiile.

Shelly şi Randy, amândoi în vârstă de 19 ani, s-au căsătorit în februarie 1973 la biserica metodistă din Vancouver. Shelly a purtat o rochie albă lungă, cu guler înalt, imitând în mod deliberat vestimentația actriței Olivia Hussey din filmul *Romeo şi Julieto,* din 1968. Mirele a îmbrăcat un smoching roz, ales de Shelly special pentru acea ocazie. A urmat o petrecere la Summit Grove Lodge, din Ridgefield. Toată lumea a fost de acord că ceremonia a fost minunată, visul de-o viaţă al lui Shelly. Iii era foarte tineri, dar şi foarte îndrăgostiți. Cel puțin așa credea Randy.

Au petrecut luna de miere la cabiina familiei din Government Camp (Qregon) – un loc pe care Slielly îl detestase în adolescenţă –, după care au locuit, fără chirie, într-o rulotă de 12 metri, tot proprietatea familiei Watson. Shelly s-a plâns că e o mizerie, însă Lara a subliniat că era doar un punct de plecare pentru viaţa ei cu Randy. Oricum nu-şi puteau permite o casă.

„Dar nu vreau să stau în rulota asta!" repeta Shelly la nesfârşit.

La puțin timp după nuntă, Shelly a început să se plângă de dureri menstruale severe şi să lipsească de la serviciu. „Problemele", cum le numea ea, s-au transformat apoi într- un tsunami care dura de la începutul până la sfârşitul lunii. Se ducea la serviciu, pleca, apoi o lua de la capăt. în cele din urmă, Les a luat decizia •— foarte dificilă pentru el —- de a-şi concedia fiica.

„Munca asiduă şi seriozitatea n-au fost niciodată punctele ei forte", a spus mai târziu Randy despre tânăra lui soție.

După aceea, Shelly s-a dus să lucreze ia azilul de bătrâni al unei alte rude. Dar modelul de absenteism s-a repetat şi acolo, aşa încât a fost din nou concediată.

„Atunci se întorcea din nou la azilul tatălui ei", a spus Randy. „Ca

o minge de ping-pong."

Fiind în cele din urmă concediată definitiv, în postura de casnică, Sbelly nu aducea niciun beneficiu gospodăriei. Nu gătea. Nu făcea curăţenie. Tot ce părea să-i placă era să mintă pe toata lumea şi să le spună tuturor celor care o ascultau ce- ar trebui să facă, deşi nu se sfia niciodată să le spună celorlalţi ce merita *ea* şi cum ar trebui s-o ajute să obţină Lot ce-şi dorea.

În sensul ăsta semăna mult cu bunica Anna.

Shelly îşi dorea o maşină nouă, aşa că a făcut ce făcea de obicei – a fugit la tăticu. Nu a contat că era cât pe ce să-l coste reputaţia sau chiar mai rău, susţinând în faţa autorităţilor că o violase. Asta părea să fie o treabă îngropată de mult. în realitate, familia Watson se temea de Shelly şi de ce era în stare. Era mai simplu să-i dea tot ce-şi dorea, doar pentru a fi fericită şi la distanţă. Dacă Shelly voia să meargă la film, la un concert ori la vreun eveniment în afara oraşului, îi dădeau imediat baril.

Firește, şi familia Watson avea limitele ei. Oricât de profitabilă ar fi fost afacerea lui, Les nu făcea banii cu uşurinţă.

Odată cu cererea ei de a avea o maşină nouă, Shelly le-a demonstrat încă o dată părinţilor ei cât de departe era dispusa sa meargă pentru a obţine ce-şi dorea.

A insistat să-i ia un VW Beetle.

— Tati, asta-i maşina pe care o vreau! Pe care trebuie s-o am!

Les a acceptat şi s-a dus la Vancouver să vadă ce găseşte. Totuşi nu s-a întors acasă cu un Volkswagen, ci cu ceea ce i se părea lui mai potrivit – un Buick decapotabil roz-pal, aproape nou.

Ochii tinerei s-au îngustat, iar Shelly s-a colorat la faţă – cu câteva tonuri mai intens ciecât maşina cea nouă. A bătut din picior. A făcut o criză atât de puternică, încât ferestrele casei au zăngănit. A ţipat La tatăl ei că i-a cumpărat „o maşină oribilă, de Fată bătrână".

Les a făcut un pas înapoi. Deşi o cunoştea, nu se aşteptase la aşa ceva.

Lui Randy i s-a părut frumoasă maşina, dar nu a reuşit să- şi calmeze soţia. Shelly era de neconsolat.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea i-a făcut pe toţi să intre în colaps.

În noaptea aceea, Shelly a căzut într-un fel de amorţeală, aparent din cauza unei supradoze de somnifere şi alcool. Când Randy nu a putut s-o resusciteze, i-a sunat panicat pe soţii Watson, care au dus-o imediat la Spitalul Vancouver Memorial. Toţi erau îngrijoraţi că nu va supravieţui. Medicul de gardă de la Urgenţe i-a făcut spălaturi

stomacale şi a comunicat familiei concluziile.

„Am aflat că, dintre toate lucrurile posibile, a luat aspirină", şi-a amintii Lara mulţi ani mai târziu. „Şi doar o cantitate mică. Nu luase niciun somnifer."

într-o zi, când s-a întors de la Clark College, Randy a găsit rulota complet distrusă, iar soţia lui avea faţa plină de sânge.

S-a repezit la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un bărbat, a spus Shelly printre hohote de plâns. A intrat şi rn-a atacat. M-a violat.

Şi a arătat câteva zgârieturi de pe faţă.

—- Ţi-a luat puşca şi a fugit.

Randy i-a sunat pe şeriful din Clark County şi pe socrul său. Cei doi au ajuns la câteva minute unul după altul. Randy şi Les au rămas afară, în timp ce şeriful a interogat-o pe Shelly în rulotă.

Puţin mai târziu, acesta din urmă şi-a făcut apariţia şi, cu o faţă întunecată, le-a spus că rănile lui Shelly au fost provocate chiar de ea. Nu fusese niciun intrus. După care s-a uitat la ei şi le-a zis că nu va depune plângere împotriva tinerei.

După plecarea şerifului, Shelly şi-a schimbat din nou povestea.

„A revenit la afirmaţiile sale cum că ar fi fost violată", a spus Randy mai târziu. „A zis că a renunţat la poveste doar pentru ca a forţat-o şeriful. Şi că l-a văzut pe atacator cum a îngropat puşca nu departe de casă."

Ca să-şi dovedească spusele, şi-a condus soţul şi tatăl la locul cu pricina.

— Chiar aici, le-a spus. Aici a ascuns-o.

Randy n-a crezut-o. A presupus că nici socrul lui. Cu atât mai puţin, mama vitregă a lui Shelly.

Shelly pur şi simplu nu mai voia să locuiască în rulotă. Nu era destul de bună pentru ea. lLra fiica lui Les Watson, pentru numele lui Dumnezeul Merita ceva mai bun.

„Spunea că era prea periculos pentru ea să mai locuiască acolo", a povestit Lara peste ani, dându-şi ochii peste cap. „în schimb, voia o căsuţă drăguţă în oraş."

*

Orice-şi dorea, Shelly obţinea. Se purta ca şi cum era proprietara oraşului Battle Ground. Lăsa facturi neplătite la benzinărie şi la magazin. 1 se refuza cec după cec. A făcut atâtea datorii, încât unii comercianţi au considerat necesar să-l forţeze pe Randy să ie

plătească. El le spunea să nu-i mai dea pe datorie, iar ei acceptau. Apoi cedau din nou.

Bărbatul înţelegea acum de ce se grăbise Les atât de tare să-l primească în familie. Nu numai că-i dăduse fata de nevastă, dar în acelaşi timp îi pasase o mare problemă.

în vara anului 1974, când Shelly a anunţat că e însărcinată, toată lumea a respirat adânc.

Poate că asta va schimba lucrurile?

Părinţii lui Randy au anunţat că vor să facă o călătorie din Pennsylvania până în Washington, aducând cu ei daruri pentru bebeluş şi încântarea prilejuită de anticiparea apariţiei unui nou membru al familiei.

însă Shelly i-a spus soţului ei că nu voia ca familia lui să vină. El a repezit-o. Oamenii veneau şi cu asta, basta. Când familia Rivardo a ajuns în sfârşit, Shelly s-a încuiat în dormitor. Şi n-a ieşit nici măcar o dată cât timp au stat acolo. Era jenant, dar Randy a afişat o atitudine curajoasă şi el şi familia lui s-au simţit foarte bine fără ea.

Ceea ce a enervat-o şi mai tare.

Răzbunarea a venit mai târziu. Au dispărut nişte cărţi primite de la fratele mai mic al lui Randy pentru bebeluş. Randy n-a reuşit să dea de ele. Shelly a spus că n-avea nici cea mai mică idee pe unde ar putea fi. După ce-au căutat peste tot, au renunţat'.

După plecarea familiei, Randy a gustat din bomboanele de casă pe care bunicul său le trimisese în dar. Mai făcuse asemenea bomboane de o mie de ori. A muşcat din una, dar a fost nevoit să scuipe îmbucătura. Era îngrozitor de sărată. Şi-a sunat bunicul ca să-i spună despre greşeala făcută. Bătrânul nu-şi putea explica ce se întâmplase – toţi ceilalţi membri ai familiei le apreciaseră.

Singurele sărate erau în cutia trimisă în Battle Ground.

Gând au descoperit că sora lui Randy îşi uitase la ei nişte haine noi, Shelly s-a oferit să i le trimită prin poştă.

Pachetul a ajuns în stare perfectă. Conţinutul însă... nu chiar. Cineva luase o foarfecă şi făcuse hainele ferfeniţă.

Shelly i-a spus lui Randy că habar nu avea cum s-a putut întâmpla aşa ceva.

— Cred că cineva de la oficiul poştal a făcut-o, a zis ea.

PARTEA II

SURORILE NIKKI ŞI SAMI

„Love VVill Keep Us Together" de Captain & Tennille şi „Jive

Talkin" de Bee Gees se repetau în buclă la casetofonul lui Shelly Rivardo în momentul când fiica ei, Nikki, a venit pe lume în februarie 1975. Cu nicio secundă mai devreme. Shelly se plânsese săptămâni întregi de sarcină şi de faptul că în mod sigur avea să-i strice silueta.

Cu trăsăturile şi culoarea mamei sale, Nikki nu ar fi putut fi un bebeluş mai frumos. Toată lumea spunea asta, chiar şi Shelly, care vedea în fiica sa o prelungire perfectă a ei. Le spunea tuturor cât de fericită era să fie mamă. Şi că avea visuri măreţe pentru fetiţa ei. Cei care o cunoşteau pe Shelly erau sceptici, dar sperau că, având un copil, îşi va reorienta atenţia de la ea însăşi.

În loc să-şi ducă nou-născutul în Battle Ground, Shelly a hotărât că ar fi mai bine să fie îngrijit în Vancouver, în casa mare, stil Tudor, a părinţilor ei. Lara n-ar fi putut spune dacă tânăra era indiferentă sau îngrijorată în legătură cu noua sarcină de a creşte un copil. Cu excepţia unei perioade dezastruoase când făcuse pe bona pentru vecinii bunicilor ei din Hoodsport, Shelly nu avea niciun fel de experienţă în domeniu.

„Nu cred că a ţinut vreodată un copii în braţe", a spus Lara mai târziu.

Lara era exact opusul. Se născuse să fie mamă şi era absolut încântată să fie bunică. Când simţise prima lovitură a lui Nikki în burta lui Shelly, Lara îl botezase pe bebeluş Thumper („BocăniJă"), după iepurele din *Batnbi,* şi-l iubise chiar din clipa aceea.

Ceea ce Lara credea că va fi o şedere de câteva zile s-a transformat în trei luni, până când Randy a pus în sfârşit piciorul în prag şi s-au întors toţi trei la Battle Ground.

Lara conducea până acolo pentru a vedea copilul în fi ecare zi.

„Pur şi simplu nu aveam încredere în ea", a recunoscut Lara.

Nici Randy nu avea. Problemele în familia Rivardo s-au agravat. Soţia îi încuia noaptea afară. Oricât de mulţi bani ar fi adus, Shelly îi cheltuia fără să ţină cont de nevoile familiei.

I-a mărturisit Larei un lucru care a frământat-o zeci ele ani.

„Shelly este drăguță cu mine doar când mai sunt alți oameni de față.”

Randy a început să doarmă în mașină, ceea ce ulterior a devenit o obișnuință. Shelly voia doar salariul lui, pe care insista să i-l dea vinerea. Nu era cine știe ce sumă. Nici pe departe. Chiar și cu o slujbă decentă și fără plata chiriei, erau cam strâxntorați. Iar ea era obișnuită să aibă mult mai mult. S-a plâns tatălui ei, așa că Les Watson a intervenit și a făcut în așa fel încât salariul lui Randy să ajungă direct în mâinile lui Shelly.

„Așa că eram nevoit să ajung acasă”, a spus el mai târziu.

Dar nu a durat mult până când Randy a decis că nu mai putea continua în felul ăia – oricât de mult ar fi iubit-o pe NLkJd, nu putea ignora faptul că mariajul lor, care se clădise pe un teren instabil, acum se năruia.

Lara nu l-a învinovățit pe Randy că și-a părăsit familia, că o părăsise pe Shelly. Nimeni n-a făcut-o. Cu excepția lui Shelly.

Randy a primit un bilet de avion de la părinții lui și a plecat din Washington – și de lângă Shelly – cât a putut de repede. „Aveam nevoie de un nou început”, a zis el. Cu toate acestea, când Shelly l-a sunat la părinții lui, două săptămâni mai târziu, și i-a mărturisit o dorință sinceră de a-și salva căsnicia, Randy a acceptat, chiar dacă fără tragere de inimă, s-o lase să vină împreună cu Nikki, să stea eu el și familia lui. îi era dor de fetița lui, la care ținea mai mult decât orice pe lume, indiferent ce ar ii simțit pentru Shelly.

Reuniunea a fost de scurtă durată – doar două săptămâni.

„Chiar și bunicii mei au fost dezgustați de comportamentul ei. A creat atâtea crize acolo, încât n-am avut altă soluție decât să cer divorțul.”

Shelly s-a răzbunat imediat, cumpărând tot ce i-a căzut sub ochi și lăsându-l pe Randy cu multe facturi de plătit. Ceea ce l-a îndatorat din ce în ce mai mult pe fostul el soț. Dar ei nu i-a păsat. Randy i-a trimis un cec de rambursare a impozitului pe venit care trebuia contrasemnat, l-a spus că banii l-ar fi scăpat de recuperatorii care-l hărțuiau.

Nicio șansă. Shelly l-a tras pe sfoară și a pus un alt bărbat să-i falsifice semnătura.

Ea a încasat cecul de la guvern și a păstrat banii.

Și apoi, dintr-odată, Shelly a dispărut pur și simplu din peisaj. Lara a sunat la toate numerele de telefon pe care le avea – prieteni, rude... Oricine. O îngrijora soarta copilului.

„Am tot sunat-o pe Shelly”, a spus Lara. „N-a răspuns. Am

încercat cu disperare să dau dc ea, s-o găsesc, dar ori nu era acasă, ori nu răspundea la telefon. Pur şi simplu a încetat să mai fie mamă. S-a angajat chelneriţă într-un bar de pe strada principală din Vancouver, ceea ce părea să fie suficient pentru ea."

Şi, o vreme, lucrurile au continuat la fel. La un moment dat, o rudă din Battle Ground i-a spus Larei că ar fi bine să meargă s-o ia pe Nikki, de care avea grijă ruda respectivă.

— Shelly a plecat.

— Unde? a întrebat Lara.

Nu ştiu.

— Şi când se întoarce?

— Nici asta nu ştiu.

Şi Shelly a rămas dispărută. Ce făcea şi cu cine, era un mister – deşi, la drept vorbind, plecarea ei era un lucru foarte bun. Mai puţină dramă. Mai puţine griji. Mai puţin din acel sentiment care-i făcea pe cei din jur să simtă un nod în stomac.

A trecut aproape un an până când Shelly a apărut să-şi ia fetiţa de la Lara. Nici măcar n-a dat vreo explicaţie. S-a întors pur şi simplu şi a luat-o pe Nikki. Lara o iubea foarte mult pe fetiţă. Ar fi vrut să o păstreze – s-o declare abandonată, s-o adopte şi să aibă grijă de ea ca de propria-i fiică.

Lara a jurat că va face tot ce va putea pentru a rămâne aproape de nepoata ei.

În 1978, când Nikki avea doar trei ani, mama ei a scris aparent drăgăstos despre sentimentele pe care le avea pentru ea, pentru primul ei copil.

A pus pe „i"-uri puncte sub forma de inimioară, pentru a- şi sublinia devotamentul ei nemărginit. A scris versuri despre cum vederea feţişoarei lui Nikki îi însenina zilele lungi şi grele.

Un chip cât se poate de drăgălaş, râsul ei... an şipot cristalin... în timp ce zâmbetul Ti aduce gropiţe în bărbia ci cea dulce... Total încadrat de minunatul ei păr auriu... şi de acei ochi mari şi cănrui... strălucimI de râs.

Şi-a temperat scrisoarea de dragoste şi cu un strop de realitate veselă.

...c în cutia mea ca bijuterii! în poşeta mea! în ruj ni mea ile baze! Ori face cine ştie ce năzdrăvănii!

Şi a încheiat cu o rimă grăitoare:

O, Nikki, deşi accesele noastre de furie se accentuează, dragostea pentru ea nicicând nu încetează!

O vreme, SheLly a perpetuat un Fel de poveste de genul „tu şi cu

mine împotriva lumii", li spunea fetiţei că tatăl ei le-a abandonat şi că bunicii paterni n-o iubeau. îi spunea toate acestea fiicei sale cu o privire tristă şi ţinând-o în braţe, adăugând însă că era în regulă, pentru că ea o iubea foarte, foarte mult.

Deloc surprinzător, totul s-a dovedit a fi o înşelătorie întreţinută cu grijă. Mulţi ani mai târziu, Nikki a găsit o ascunzătoare cu numeroase scrisori de la ta tăi el şi de la rudele lui, descoperind că aceştia îi trimiseseră cadouri de ziua ei de naştere şi de Crăciun, pe măsură ce creştea. Mama ei rupea etichetele şi-şi scria pe cadouri numele său.

Lara şi Les erau îngrijoraţi că Shelly o lăsa singură pe Nikki când ieşea în oraş, aşa că s-au dus la apartamentul ei din Vancouver să verifice. Acolo l-au cunoscut pe Danny Long, care locuia vizavi de Shelly. l.ara o cunoştea pe mama lui Danny pentru că jucase bowling la Tiger Lanes. Danny era slăbuţ, cu părul lung şi negru şi un zâmbet plăcut. I.e-a spus ca are cheile de la apartamentul vecinei sale.

— înseamnă că o cunoşti foarte bine pe fiica mea, dacă ţi- a dat cheile, a zis Les.

Danny a mormăit ceva şi i-a lăsat să intre.

Shelly şi Nikki nu erau acasă, dar cei doi au găsit o grămadă de lucruri furate de la cabana lor de pe muntele Hood, plus un set complet de chei de la casa lor, de la maşinile lor şi, bineînţeles, de la cabană. Cheile dispăruseră de câteva săptămâni din geanta Larei.

Nu după multă vreme, Shelly şi Danny s-au mutat în casa din Battle Ground pe care bunica Anna i-o promisese mereu nepoatei saie preferate. Curând, SheiJy a rămas din nou însărcinată. Cei doi s-au căsătorit într-o capelă pentru cununii din apropierea tribunalului din Vancouver, pe 2 iunie 1978. La 24- de ani, Shelly era deja la a doua căsătorie.

Câteva luni mai târziu, în august 1978, s-a născut Samantha. F.ra un bebeluş frumos – blondă, cu ochi mari şi expresivi.

Danriy se purta frumos cu copiii, dar o repezea pe Shelly mai mult decât era ea obişnuită. Cei doi se certau adesea, dur şi cu implicaţii fizice. Farfurii sparte. Ţipete. Uşi trântite. Tot felul de drame de genul ăsta. Odată, când Lara a venit în vizită – în rarele ocazii când i se permitea —, a observat găuri făcute cu pumnul în peretele din rigips. Lara îl bănuia pe Danny, deşi, în realitate, femeia n-ar fi putut spune care dintre adulţi dăduse cu pumnul în perete.

Fără îndoială, căsnicia lui Shelly cu Danny era foarte zbuciumată, aşa cum fusese şi cea cu Randy, aşa încât s-a terminat la fel. Când se

termina cearta şi Danny pleca să se răcorească ori să scape, Shelly urca fetele în maşină şi începea să-l caute.

Lui Shelly, avea să spună mai târziu familia ei, i-a plăcut întotdeauna să vâneze.

Ori de câte ori apărea un nou iubit, Shelly avea o singură regulă pentru Nikki.

— Trebuie să-i spui tată, zicea ea.

Şi fetiţa se conforma. Când a început să meargă la şcoală, mama ei o înscria pur şi simplu cu numele de familie al noului ei bărbat. Fără vreo formă legală, doar insistenţa ei şi cuvintele frumoase prin care încerca să convingă că şi-a întemeiat o nouă familie.

Pur şi simplu.

După cinci ani de căsnicie cu Danny, Shelly l-a sunat pe tatăl ei şi i-a spus că are nevoie de bani pentru divorţ. S-a plâns că Danny a înşelat-o.

Ca de obicei, Les nu a pus la îndoială nimic din toate acestea.

Pentru Shelly, orice.

F.ra în 1983 şi, la 29 de ani, Shelly avea un nou iubit.

„Mă gândeam la Danny ca la tatăl meu", şi-a amintit Nikki, mulţi ani mai târziu. Dar odată ce Danny a ieşit din peisaj, Shelly a pus ochii pe manieratul Dave Knotek. „îmi amintesc că mama l-a adus pe Dave la noi acasă, în Battle Ground, şi mi-a spus că el e noul nostru tată. L-am urât, pentru că-l iubeam pe Danny. Şi nu după multă vreme, neam făcut bagajele pentru Raymond."

Chiar şi acum, Nikki se agaţă de o amintire care îi revine din când în când, vizitând-o ca o fantomă.

Se întâmpla chiar înainte de mutarea în Haymond. Dormea în patul ei din casa din spatele azilului de bătrâni din Battle Ground. S-a trezit dintr-odată, neputând să respire din cauza unei perne ce-i era apăsată pe faţă. Nikki a început să strige după mama ei şi, dintr-odată, chiar în clipa aceea, a apărut Shelly.

— Ce-i? a întrebat-o ea. Iubito, ce s-a întâmplat?

Plângând, fetiţa i-a spus că cineva îi pusese o pernă pe faţă.

— A fost doar un vis urât, a zis Shelly.

Chiar şi la vârsta aceea, Nikki ştia adevărul.

— N-a fost un vis, mami.

Shelly a privit-o fix pe fetiţă, insistând că nu are dreptate. Nu a cedat. Nici nu trebuia. Ca întotdeauna, avea dreptate în orice privinţă.

Acea poveste i-a rămas fetei în minte. Viteza cu care a reacţionat

mama ei. Privirea ei ciudată – mai mult preocupată decât îngrijorată.

Mai târziu, avea să se întrebe dacă atunci fusese prima dată când mama ei se jucase cu mintea sa şi dacă nu cumva făcuse la fel şi cu alţii din viaţa ei.

Lemn. Stridii. Şi, zeci de ani mai târziu, marijuana.

Umed şi foarte cenuşiu, Pacific Counly (Washington) s-a bazat întotdeauna foarte mult pe natură. A avut o traiectorie cu suişuri şi coborâşuri încă de când primii colonişti albi au ajuns în acest loc ploios şi bătut de vânturi din sud-vestul statului, în anii 1850. Pare aproape dispreţuitor să-i numim pe oamenii care trăiesc acolo rezistenţi. Însă chiar nu se poate nega acest lucru. Locul în care Oceanul Pacific întâlneşte râul Willapa şi diverşi afluenţi este genul de ţinut în care abundenţa nu a fost dată, ci câştigată. Triada de oraşe – South Bend, reşedinţa ţinutului, Raymond şi Old Wiliapa – reprezintă coloana vertebrală a districtului. Case imense în stil Craftsman se întind de-a lungul dealurilor ce domină golful care se varsă în ocean, mărturii ale unor vremuri de dinainte de recesiunea economică, aşa cum se întâmplă de obicei în locurile care depind de resursele naturale. Doar tribunalul, cu arhitectura lui Beaux-Arts şi magnifica rotondă din sticlă artistică, mai constituie astăzi o afacere de succes. în anexa lui se găseşte biroul de asistenţă socială.

în ciuda umezelii, regiunea situată de-a lungul râului Willapa, până la golf, şi-a lăsat amprenta asupra culturii populare. Sau poate mai mult o pată decât o amprentă. Nirvana, trupa originară din Aberdeen, în districtul vecin, a susţinut primul ei concert în Raymond, un oraş cu mai puţin de 3 OOO de locuitori. Textierul Robert Wells, care a scris „The Christmas Song" împreună cu Mei Torme şi tema muzicală de la emisiunea TV *Patty Duke Show,* a copilărit şi el acolo. Autorul Tom Robbins a scris primul său roman, *Another Roadside Attraction,* în South Bend.

Şi totuşi, cei mai mulţi dintre locuitorii de acolo – mai ales cei care au crescut cu rumeguş şi scoici de stridii – nu sunt faimoşi. Nici pe departe. Se potrivesc doar în acel spaţiu îngust cuprins între sarea pământului şi sărăcie.

Dave Knotek era un băiat get-beget din Pacific County, care şi-a trăit primii patru ani din viaţă în localitatea învecinată, I.ebam, înainte ca părinţii săi. Al şi Shixley, să se mute de-a lungul F.lk Creek, într-o căsuţă cu structură de lemn din Raymond. Al era tăietor de lemne, însă munca în

pădure putea fi sezonieră. Ca urmare, faptul că familia lui n-a avut niciodată prea mulţi bani era un eufemism. Dave, fratele şi sora lui îşi confecţionau singuri jucăriile – arcuri şi săgeţi din beţe şi pene de găină. Copii ca ei puteau fi văzuţi adesea în clasele de la şcoala din Raymond. Purtau haine vechi şi nu întotdeauna de cea mai bună calitate.

„De câteva ori am început anul şcolar cu aceleaşi haine pe care le prirtasem în anul precedent", şl-a amintit el. „Fără să dau pentru asta vina pe părinţii mei. Ei munceau din greu. Doar că nu aveam bani."

Fiica unui muncitor de la o fabrică de cherestea, Shirley a muncit şi o bună perioadă de timp într-o fabrică de conserve de stridii, iar mai târziu la J.C. Penney.

Dintre cei trei copii, Dave era oaia neagră a familiei – se ţinea de prostii, fura ţigările tatălui sau, ba chiar a avut o tentativa, cam fără tragere de inimă, ce-i drept, de a fugi de- acasă cu un prieten, în clasa a IV-a. Şi din această cauză, a fost pedepsit la fel cum fusese şi tatăl său. Al avea o curea pentru ascuţit briciul, pe care nu ezita s-o folosească pe spinarea copiilor, dacă era nevoie. Dave i-a simţit usturimea de câteva ori, dar nu s-a gândit niciodată că n-ar fi meritat. Aşa a fost să fie.

în acele vremuri, Raymond era plin de viaţă. Fabricile funcţionau în trei schimburi. Iar aprovizionarea nesfârşită cu lemn ţinea camioanele de la exploatarea forestieră pe drumuri toată ziua. Râul era aproape blocat cu plute din buşteni.

în 1971, Dave a terminat liceul din Raymond – un cunoscut Liceu sportiv – cu gândul de a călca pe urmele tatălui său, devenind tăietor de lemne, chiar dacă acesta din urmă a făcut tot posibilul pentru a-l descuraja.

„Tata nu voia să fac nimic clin toate astea. Era o muncă prea grea. Şi totuşi, asta am ajuns să fac." Aşa ca a lucrat un an în domeniul exploatării forestiere, după care s-a înrolat în marină.

„Nu aveam de gând să fiu tăietor de lemne ca lata, dar m- am înrolat în marină, cum a făcut şi el, şi am învăţat să conduc echipamente grele. Şl asta am făcut timp de 22 de ani – am condus un buldozer prin exploatări forestiere."

Armata l-a dat lui Dave încrederea în sine de care avea mare nevoie. Când s-a întors acasă, în Raymond, după ce a servit în Hawaii şi Alaska, Dave Knotek a fost dinlr-odată văzut ca unul dintre cei mai râvniţi burlaci. Era un tip chipeş şi atletic, care învăţase să facă surfing în Hawaii. Era amahil şi blând, dar ştia şi să petreacă. Şi, foarte important, avea o slujbă bună la fabrica de cherestea

Weyerhaeuser. După ce s-a întors, a devenit membru al unor frăţii precum *Elks* („Elanii”) şi *Eagics* („Vulturii”), aşa încât popularitatea sa a crescut vertiginos. A avut câteva reiaţii serioase cu fete din zonă, dar care n-au dus la niciun rezultat.

„Fetele mă cam fugăreau”, a spus el mai târziu, zâmbind.

Însă la vremea aceea nu ştia că cea nepotrivita va sfârşi prin a pune mâna pe el.

*****

Nu a existai un motiv anume pentru care Dave Knotek a făcut o plimbare cu maşina până în Long Beach, Washington, Într-o sâmbătă de la sfârşitul lui aprilie 1982. Nu era vreme de plajă care pe coasta Washingtonului e abia pe la sfârşitul lui august. Părăsit recent de una dintre iubite, Dave căuta doar o bere şi puţină distracţie. De fapt, când a plecat de la locuinţa sa din Raymond la volanul Volkswagcnului său portocaliu decapotabil spre autostradă, nu ştia dacă să facă dreapta, spre Westport, ori stânga, spre Long Beach. A câştigat Long Beach. Gând a ajuns la cârciuma The Sore Thumb, locul era plin de tineri care pierdeau vremea.

Stăteau la taclale.

Jucau biliard.

Vorbeau despre vânătoare.

Şi totuşi, în mijlocul lor se afla cea mai frumoasă fată pe care Dave o văzuse vreodată.

Deşi în viaţa amoroasă a lui Shelly existau sincope, nu puteai nega că era foarte frumoasă, cu ochii ei luminoşi, parul roşcat pe care-l purta lung şi genul de siluetă la care toate fetiţele visează când încep să crească. Totul cum trebuie şi li» locul lui. Shelly înţelesese că bărbaţilor le plac femeile care-şl etalează formele şi încă de inică o făcuse cu plăcere.

După aprecierea lui Dave Knotek, Shelly Watson Rivardo Long nu era de nasul lui. A înţeles asta din prima clipă. A urmărit-o de pe margine. Avea părul roşcat şi un corp criminal. El, pe de altă parte, înflorise mai târziu. Nu avusese niclo iubită în liceu, fiind foarte timid pe vremea aceea. Era timid chiar şi după ce ieşise din marină. Şi-a băut berea şi a încercat să-şi facă curaj s-o invite la dans pe frumoasa roşcată.

„Chiar arăta ca o vedetă de cinema din filmele alea vechi. F.ra nemaipomenită. Ceilalţi băieţi îi făceau avansuri, însă eu doar mă uitam la ea. Exact când eram gata s-o invit la dans, a venit la mine la masă.”

Shelly i-a spus că are două fetiţe şi că locuieşte în sud, în Clark County, într-o căsuţă frumoasă pe care bunica ei, Anna, i-o lăsase

moştenire.

— îmi dai numărul tău de telefon? a întrebat-o el după câteva dansuri.

— Bine, a zis ea cu detaşare.

S-au despărţit mai târziu în acea seară. Dave nu se aştepta s-o mai vadă vreodată, dar se gândea mereu la ea. Cu siguranţă nu avea să mai dea de ea la barul acela, deoarece The Sore Thutnb a ars din temelii în noaptea după seara când s-au cunoscut.

în cele din urmă şi-a făcut curaj şi a sunat-o – a întrebat- o dacă poate veni în Vancouver s-o vadă. Ea a acceptat. Cu timpul, a început s-o viziteze săptămânal. S-a îndrăgostit foarte tare de Shelly *şi* de fetiţele ei.

„Erau copii drăguţi. Nişte copii foarte buni. Aveau nevoie de un tată. Mi-am dat seama de asta. Oricine ar fi înţeles lucrul ăsta."

în acea perioadă, Shelly avea nevoie de un salvator – cineva de care să se poată folosi. Danny era plecat de mult. Ta fel şi Randy. Avea probleme cu casei pe care i-o lăsase bunica Anna. Aceasta intrase sub sechestru judiciar deoarece nu mai putuse face rost de bani pentru impozite sau pentru restituirea împrumutului. Aşa că a lăsat-o în seama lui Dave Knotek.

Dave vrea să încerce să salveze casa pentru wiite, i-a scris ea judecătorului, însă are neapărată nevoie de reparaţii. F.n de-abia reuşesc să-mi întreţin capiii. Sunt nevoită să-l las pe Dave să se ocupe de ea.

Shelly a deplâns moştenirea casei adiacente azilului, care fusese în familia ei de trei generaţii.

Punica a trăit acolo toată viaţa ei. Ea fel şi mama mea naturală, înainte de a muri. Eu însămi am fost crescută acolo în primii doisprezece ani de viaţă. Familia şi rudele ştiau de ia început că îmi »'« reveni mie, ia timpul potrivit. Care a venit în 1981. Nn s-a întâmplat mai devreme deoarece eu eram într-o căsătorie improprie şi părinţii mei n-nu vrut s-o pierd, în cazul unui divorţ. în 1979 am divorţat şi m-am mutat în casă. Ştiu sigur că atunci a fost, pentru ca pica mea a început grădiniţa în acea toamnă... Ajutaţi-mă să salvez căminul copiilor mei. Aş dori să colaborez cu U.S. Creditcorp ca să vedem ce se poate pace. N- am picat rău nimănui. Vreau doar să-mi construiesc un viitor.

Mai târziu, Dave i-a promis că-i va înapoia casa, dar, în timp, a fost pierdută în urma unei executări silite.

*

Pe măsură ce noul cuplu a început să se sudeze, Shelly i-a mărturisit cu lacrimi în ochi, după o consultaţie medicală, că are o

problemă mult mai mare decât simpla încercare de a o scoate la capăt cu banii pentru ea şi fetele ei.

— Am cancer, i-a zis. Probabil că n-o să mai apuc 30 de ani.

Dave a rămas cu gura căscată. Shelly părea absolut sănătoasă. în plus, în acel moment era deja îndrăgostit de ea. Iar acum, odată cu dezvăluirea pe care i-o făcuse, era deja prins în laţ definitiv.

„M-am gândit", a spus el mulţi ani mai târziu, „că probabil avea să moară. Şi atunci cine urma să aibă grijă de Nikki şi Sami? Fetele chiar nu aveau pe nimeni. De fiecare dată când eram împreună, nu ezita să joace cartea cancerului. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am făcut-o".

După ce au stat cam o lună în garsoniera lui Dave, cei patru s-au mutat într-o casă roşie de pe Fowler Street, în cartierul Riverview din Raymontl.

„Nu m-am însurat cu Shelly datorită copiilor", a spus Dave, „dar trebuie să recunosc că acesta a fost un motiv destul de important".

într-adevăr, au oficializat în cele din urmă căsătoria în Raymond, pe 28 decembrie 1987. Unul dintre martorii la cununie a fost o tânără pe nume Kathy Loreno, coafeza şi cea mai bună prietenă a lui Shelly. Nimeni n-a bănuit în acel moment că aceasta avea să joace un rol important în căsnicia celor doi, mult mai important decât şi-ar fi putut imagina cineva.

♦

Les Watson a fost mai mult decât fericit să-şi vadă fata măritată pentru a treia oară. într-adevăr, nu se putea simţi mai uşurat. Asta însemna că, probabil, nu-i va mai cere în

fiecare zi bani. în plus, n-o iertase nicicând cu adevărat pentru povestea cu violul, dar învățase să se prefacă. Chiar dacă acuzațiile ei rui-l ruinaseră, totuși lăsaseră o cicatrice adâncă.

Pe de altă parte, Shelly a continuat să-și bârfească tatăl, deși, pe față, a încercat să-l împace cu scuze indirecte și promisiuni că avea să se schimbe. Acum pretindea că are cancer și credea că el ar vrea să afle direct de la ea, nu de la Lara, cu care tânăra începuse un război legat de vizitarea mai frecventă a fetițelor. Când Les nu i-a răspuns la telefon, Shelly i-a scris:

Voi fi întotdeauna mândră să te am ca tată. Ca cert înaintez în vârstă, cu atât îmi dan seama cât de mult te apreciez. Tată, sunt atât de copleșită de durere, încât nu vreau decât să se termine. Vreme îndelungată, ai știut atât de puține despre viața mea. Poate că data viitoare... n-o să mai fac aceleași greșeli. Nu am puterea necesară ca să trec peste lunite ce vor veni. Dar te iubesc, tată, și mi-a fost dor de tine. Cu dragoste, Shell.

Din perspectiva lui Nikki, era ca și cum mama și tatăl ei vitreg și-ar fi început viața de cuplu cu un sărut otrăvit și o declarație de război. Era evident pentru multă lume, inclusiv pentru Nikki, că Dave Knotek devenise mai puțin bărbat prin căsătoria cu Shelly. Și că de-abia îi făcea față.

Nikki și-a amintit un incident la care a asistat cu ochii ei mari de copil – fără să clipească și, în același timp, înlemnită. Dave, subțire, cu părul lung și tatuaje ce-i dovedeau dragostea pentru mare din timpul petrecut în marină, se afla pe veranda din fața casei de pe Fowler, ținând o pușcă de parcă ar fi vrut să se sinucidă. Tremura și plângea. Era după o altă ceartă cu mama ei, după un alt val de ură și dezgust îndreptat împotriva lui pentru că nu făcea destui bani sau nu-i păsa suficient de mult de copii.

Mama urla, aruncându-i, una după alta, invective pline de răutate.

— Ești o imitație de soț, un nenorocit de doi bani! a țipat Shelly înainte să trântească ușa. Nici măcar nu ne iubești, pe mine ori pe fete! Dacă ne-ai iubi, ai munci mai mult!

Dave a mai stat puțin, să se liniștească. Apoi s-a urcat în camioneta lui și a plecat, așa cum făcea întotdeauna după o ceartă mare.

Așa era el. Împăciuitor. Pasiv. Supus.

„Nu l-am văzut să o lovească, nici măcar o dată", și-a amintit Nikki mai târziu. „Vreau să zic că rareori i se întâmpla să-i spună măcar o vorbă urâtă."

Ceea ce nu se putea spune despre Shelly.

„Devenea violentă. Cu adevărat violentă. M-a pălmuit de câteva

CAPITOLUL 9

ori, dar nu ¡-am răspuns la fel pentru că un bărbat nu face aşa ceva", şi-a amintit Dave. „Mă împingea. Mă înghiontea. Ţipa. Foarte violentă. Nu eram obişnuit cu aşa ceva."

— Trebuie să discutăm, să clarificăm lucrurile, i-a spus Shelly de mai multe ori, încercând să-l aducă unde voia.

Eu nu pot să stau cu tine în condiţiile astea, i-a replicat el.

Shelly se cuibărea lângă el.

— Dar e normal. Aşa îşi rezolvă oamenii problemele.

— Pentru mine nu e ceva normal, i-a spus el.

Prima dată când lucrurile s-au înrăutăţit cu adevărat a fost atunci când Dave a băut ceva mai mult la o petrecere de Crăciun de la şantierul de sortare Weyerhaeuser. Colegii care l-au adus acasă au găsit-o pe Shelly în uşă, furioasă la culme. Cu ochii ieşiţi din orbite, roşie la faţă. L-a împins şi a ţipat la el atât de violent, încât bărbatul a ajuns să se ducă la părinţii lui şi să rămână acolo peste noapte. Ceea ce a înfuriat-o şi mai tare pe Shelly. Ea îl voia acasă, să înfrunte muzica pe care-o dirija ea. El, pe de altă parte, nu avea niciun refugiu. După aceea, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-l separa pe Dave – şi mai târziu pe fete – de familia lui. Insista să deţină mereu controlul total, oriunde mergeau. Dacă izbucnea o ceartă în timp ce se aflau în maşină, Shelly îl obliga pe Dave să coboare din maşină.

— Chiar în clipa asta! Jos!

Cu timpul, bărbatul a început să se resimtă. Era din ce în ce mai rău. Nu ştia ce se va mai întâmpla şi de ce. Nu mai putea să doarmă. Se întreba mereu ce avea să-l mai aştepte, când va mal izbucni Shelly, trecând la atac.

Am nevoie tic o pauză. De puţină odihnă. Departe de ea.

Uneori se urca în camionetă şi mergea să campeze pe dealurile de deasupra oraşului Raymond. Alteori rămânea la prieteni. Era conştient că viaţa lui cu Shelly nu era ca oricare alt mariaj. Nu lipsea însă de la serviciu şi nici nu-şi îneca amarul în vreo sticlă de whiskey. Reacţiona plecând.

Ca să-i supravieţuieşti lui Shelly, trebuia s-o eviţi pe cât posibil. Chiar şi la începutul căsniciei lor, Dave se retrăgea din calea constantelor ei rafale de cereri furioase. Da, putea fi dulce. Da, putea fi amuzantă. Dar, pe măsură ce trecea timpul, acele calităţi au fost umbrite de furia ei necontrolată, un temperament care-l speria. Dave ştia că ceva nu era în regulă cu ea. Era dusă. Ţipetele. Temperamentul violent. Uşile trântite până ieşeau din balamale. Toate acele lucruri. Aşa că stătea în camioneta lui cu un sac de

dormit şi o pernă, întrebându-l pe Dumnezeu ce să facă.

„Doamne, nu-i bine aşa ceva”, spunea el. „Nu este normal. Nu aşa funcţionează o familie. Ştiu foarte bine lucrul ăsta. Ajută-mă.”

„Când cineva te împinge întruna, iar şi iar, într-un colţ, curând nu vei mai vrea să stai acolo. Oamenii mă întrebau mai târziu de ce n-ain plecat pur şi simplu. Să iau copiii şi să

plec. Nu puteai face așa ceva cu Shelly. Chiar nu puteai. N-ar fi permis asta. M-ar fi vânat până la moarte."

Adesea, când se Întorcea acasă după o introspecție considerabilă, Shelly își schimba felul de a fi și se arăta dulce, vorbea potolit, cu afecțiune. Lucru care putea dura câteva săptămâni, zile sau doar câteva ore.

După care totul scăpa din nou de sub control.

Peste câțiva ani, casa de pe Fowler Street din Raymoncl a ars din temelii, lăsând o cicatrice mare și adâncă în peisaj – în felul ei, o metaforă pentru începutul căsniciei soților Knotek. Când treceau pe lângă locul acela, Nikki își amintea frecvent de tiradele mamei sale împotriva tatălui ei vitreg și a ei însăși. Ea, pe de altă parte, se lupta să păstreze doar amintirile frumoase, puține câte erau. Mama ei o iubea. Trebuia să fie adevărat. O iubea și pe Sami. Asta era evident.

Dureros de evident.

Uneori, apăsarea butonului de pauză într-o viața care începe să scape de sub control, prin mutarea în altă casă, poate reseta situația, făcând astfel ca lucrurile să se îmbunătățească.

Nikki spera ca acesta să fie și cazul lor.

Trebuia să fie.

Dave și Shelly Knotek și-au mutat familia într-o casă mare de tip Craftsman, închiriată, din Old Willapa, pe care au numit-o întotdeauna Casa Louderback, după numele proprietarilor, o familie asociată cu străvechea industrie maritimă a regiunii. Reședința se afla la capătul unei lungi alei private ce șerpuia printre terenuri agricole. Drumul făcea o curbă strânsă pe un deal, unde casa era ascunsă în marginea pădurii .Vopsita în verde-închis, cu ornamente contrastante, se mândrea cu o verandă largă ce se întindea până după colț, făcând legătura între intrarea în camera de zi și o ușă laterală ce dădea în bucătărie. în interior, tavanele aveau vreo patru metri înălțime; podelele erau deteriorate, dar lucrate frumos, din lemn de esență tare; un șemineu din cărămidă completa o cameră din față lambrisată cu panouri mari. în partea opusă camerei de zi, lângă scară, era o baie spațioasă cu o cadă pe măsură. în dreapta ușii din față era dormitorul principal, cu o fereastră ce dădea spre curte.

Dormitoarele fetelor erau sus, la capătul unor scări de lemn destul de abrupte. Fiecare avea camera ei, despărțite de un spațiu deschis pe care îl foloseau ca loc de joacă. Camera lui Nikki dădea spre dealul cu iarbă și pădure ce se înălța în fața bucătăriei. Ferestrele lui Sami dădeau spre curtea laterală, cu rododendronii săi

CAPITOLUL 18

maturi şi robinetul din grădină. Două etaje mai jos, subsolul era mare şi mucegăit,

cu un cazan pe motorină care mirosea oricând – indiferent de anotimp. Lui Shelly, casa îl plăcea la nebunie. Din punctul ei de vedere era perfectă şi voia chiar s-o cumpere, nu s-o închirieze, însă nu-şi permiteau. Pe vremea aceea, Dave lucra la pădure, făcând ore suplimentare şi încercând tot ce-i stătea în putinţă. Shelly spunea că ar trebui să-şi caute şi ea un serviciu, dar nu făcea niciodată nimic în acest sens.

Era o casă grozavă, fermecătoare şi confortabilă.

însă era şi locul în care au început toate relele.

Orice lucru putea fi folosit drept armă. Copiii ştiau asta. Dave ia fel. O spatuiă dintr-un sertar de la bucătărie, o undiţă, un cablu electric. Shelly Knotek se putea folosi de oricare dintre ele – şi orice îi cădea în mână – ca să-şi bată fetele, dacă i se părea că au greşit cu ceva. Nu conta cât de gravă era greşeala. Când descoperea o pedeapsă care avea efect, căuta s-o facă şi mai eficientă, şi mai brutală. Actul de a-şi bate copiii părea s-o alimenteze şi s-o stârnească. Parcă savura fiorul de adrenalină care venea odată cu atacul.

„Disciplinarea" se producea mai ales seara, au povestit fetele mai târziu.

Nikki şi Sami dormeau la etaj, fără să ştie că mama lor clocotea pe canapea, asigurându-se că pedeapsa pe care le-o pregătea avea să fie severă, clar şi surprinzătoare. Shelly era un agresor invizibil. I-'iicele ei au învăţat să poarte mai multe rânduri de haine când se duceau la culcare, în cazul în care mama lor le-ar fi târât în curte în mijlocul iernii.

„Uneori cred că existau motive", a spus Nikki mai târziu. „Poate că-i foloseam cosmeticalele sau pierdeam vreo perie de păr. Lucruri de felul ăsta. Dar de multe ori chiar nu ştiam ce am făcut."

Respectivele bătăi se sfârşeau aproape întotdeauna în sânge. Odată, Shelly a împins-o pe Nikki într-un dulap. *Cu forţă.* Ţipând din toţi plămânii.

— Târfă nenorocită!

A sărit apoi la ea şi a început să o lovească cu pumnii şi cu picioarele, în timp ce fata plângea şi o implora să se oprească.

— îmi pare rău, mamă! Nu mai fac!

în realitate, Nikki n-avea idee ce anume o scosese pe mama ei din sărite.

Spusese ea ceva? Lipsea vreun lucru? CDri altceva?

Nikkl s-a ridicat şi a încercat să fugă spre uşă, dar Shelly a înşfăcat-o, a învârtit-o şi a izbit-o de perete, unde s-a lovit de un cui

ieşit în afară.

Abia atunci, când şi-a ţintuit efectiv copila de perete, femeia a dat înapoi.

Când juca volei la Raymond Elementary, NLkki purta colanţi de balet opaci pe sub pantalonii scurţi, ca să-şi ascundă vânătăile şi tăieturile sângerii de pe picioare făcute cu cablul de telefon – un alt instrument preferat al furiei dezlănţuite a mamei sale.

Mai târziu, avea să-şi asume o parte din vina pentru abuzurile suferite, deoarece mama ei „se lăsa dusă de val în timpul bătăilor, pentru că eu încercam să scap".

Deşi a avut numeroase ocazii de a spune cuiva ce se întâmpla, NLkki nu a făcut-o. A rămas retrasă şi în gardă. Nu voia să ştie cineva că i se întâmpla ceva rău sau că în familia ei se recurgea la violenţă.

„Nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin cap să spun", a mărturisit ea mai târziu. „Nu am vrut să atrag atenţia asupra mea. Nu am vrut ca oamenii să se uite la mine ca la o ciudată. Pe de altă parte, nimeni nu m-a Întrebat niciodată nimic. Nici măcar o dată."

Nu toate abuzurile erau fizice. Shelly folosea şi o serie de jocuri mintale asupra fiicelor sale.

În săptămâna de dinaintea unui Crăciun, a încuiat-o pe Nikki în camera ei. I-a spus că nu-i bună de nimic şi că nu va reuşi nimic în viaţă.

— Ratata dracului! Mi-e scârbă de tine!

Iar când a venit ziua de Crăciun, Shelly s-a purtat ca şi cum totul ar fi fost perfect. Le-a copleşit pe fete cu daruri, le- a tratat cu tot felul de bunătăţi şi, măcar în ziua aceea, au fost cea mai fericită familie din lume.

Apoi totul s-a terminat.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Cadourile le erau luate înapoi câteva zile mai târziu. Shelly le spunea că sunt rele, nerecunoscătoare şi că nu meritau nimic din ce le dăduse.

Într-un an, Nikki a primit o păpuşă Cabbage Patch. N-ar fi putut fi mai fericită. Dar Shelly i-a luat-o imediat după ce i-o dăduse şi a încuiat-o într-un dulap. Fetele ştiau că marna lor le punea capcane ca să vadă dacă umblă pe undeva cât timp e ea plecată. Aranja lucrurile într-un anume fel, ori punea bucăţi mici de bandă adezivă pe marginea uşii ca să vadă dacă s-a descliis. Nikki a învăţat să fie cât mai atentă. Mai ales cu păpuşa aceea.

„Aşteptam ca mama să plece, apoi scoteam cu mare grijă păpuşa de la ea din dulap, ca s-o ţin un pic în braţe", a spus ea mai târziu. „Uneori mă prindea, alteori nu."

La un alt Crăciun, Shelly le-a pus fetelor în şosete nişte broşe cu

ursuleţi. Pe măsură ce muntele de hârtie de împachetat a început să crească odată cu deschiderea cadourilor, micile broşe s-au pierdut cumva. Shelly şi-a ieşit din minţi şi le-a bătut pe fete cu un cablu electric.

— Sunteţi cei mai egoişti şi mai nerecunoscători copii!

Cu ajutorul lui Dave, le-a ţinut toată noaptea treze să caute broşele. Când le-au găsit În cele din urmă – băgate în interiorul unul alt cadou de Crăciun , au ştiut imediat cine le ascunsese acolo.

Se pare că o dramă de sărbători care sa culmineze cu o bătaie fusese exact ceea ce-şi dorea Shelly de Crăciun.

Pe măsură ce fetele creşteau, Shelly depunea eforturi considerabile pentru a născoci noi tehnici de a le face să sufere.

— Fântâna e pe cale să sece, a anunţat ea la un moment dat, din senin, referindu-se ia sursa de apă de la noua lor casă. Gata cu duşurile. Iar dacă vreţi să mergeţi la toaletă, vorbiţi mai întâi cu rnine.

Era o minciună pe care o folosea de nenumărate ori – chiar şi atunci când aveau apă curentă, când locuiau pe Fowler Street.

Ori de câte ori Shelly îşi lăsa fiicele singure, acestea se grăbeau la baie şi făceau duş cât de repede puteau. Sami ştergea apoi podeaua, pereţii de la duş şi robinetele. Şi ascundea prosoapele ude. Nu puteau lăsa în urmă niciun indiciu că făcuseră ceva ce mama lor le interzisese. După ce făcea curat, Sami încerca să mascheze faptul că făcuse duş.

„Ml-era ruşine să mă duc la şcoală fără să fac duş", şi-a amintit ea. „Oricine vrea să arate curat şi să miroasă bine. Mama voia să controleze totul. Voia să hotărască ea când să facem baie, chiar şi când puteam folosi toaleta. Trebuia să ni se dea voie. Orice lucru, chiar şi unul simplu cum ar fi să faci un duş, era considerat un privilegiu pe care doar ea ni-l putea acorda."

*

Uneori, după vreo bătaie, Sami se furişa în dormitorul surorii sale şi se strecura la ea în pat. Ea şi Nikki stăteau apoi acolo ore întregi, vorbind despre cât de tare le durea fundul şi cum ar putea s-o oblige pe mama lor să nu le mai facă rău.

— Aş vrea s-o putem micşora, sugera Sami. S-o facem mică de tot şi s-o băgăm într-o cuşcă.

Lui Nikki i-a plăcut ideea, însă era un neajuns.

— Ar ieşi de acolo şi ne-ar muşca de glezne!

Râdeau.

— Poţi să ţi-o imaginezi pe mama înţepându-ne cu beţişoare

sau cu alte chestii? a întrebat Nikki.

Da, puteau.

Deci nu. Micşorarea ei n-ar fi ajutat cu nimic. Câtuşi de puţin.

Chiar dacă nu venea nimeni în vizită, aparenţele erau foarte importante în casa Knotek. Dave şi-a dat seama de asta. Nikki la fel. Chiar şi Sami avea să spună mai târziu că înţelegea importanţa de a face lucrurile să arate „frumos", indiferent cât de mult începea lumea s-o ia razna. Era ca machiajul aplicat pe o vânătaie. Un trandafir din plastic într- o grădină de paie şi nuiele. Era ca şi cum a face ca lucrurile să pară drăguţe în faţa uşii de la intrare însemna că orice s-ar fi întâmplat în baie, în dormitor, în subsol sau în curtea din spate nu putea fi chiar atât de rău.

Nu-i aşa?

într-adevăr, oriunde locuia, Shelly decora totul în stil rustic, mai degrabă gen Holly Hobbie decât Martha Stewart. Culoarea ei preferată era albastrul, aşa că mobilierul din lemn de stejar închis la culoare din noua lor casă era fie tapiţat într-un albastru-deschis dcnim, fie acoperit cu pături împodobite cu inimi şi flori. Unele roz. Unele albastre. Coşuleţe şi milieuri peste tot. Avea o slăbiciune pentru bibelouri; figurinele din colecţia Precious Moments, cu ochii lor mari, erau preferatele ei. Cu greu putea rezista unui ceainic cu flori sau fluturi. Dacă exista vreun loc cât de mic pentru ceva vesel – şi country –, Shelly găsea imediat la mali ori comanda prin poştă ceva care să umple spaţiul respectiv. îi plăcea la nebunie să amplaseze obiectul şi să-l admire o vreme, trecând apoi mai departe, la altceva pe care mai punea ochii. De asemenea, Shelly a decorat aproape fiecare cameră cu o uimitoare colecţie de fotografii de familie. Nu exista loc din care să lipsească pozele fetelor sau, mai târziu, ale vărului lor Shane, care să privească de pe pereţi. Zeci de portrete atârnau în jurul şemineului din cărămidă roşie.

„Da, mama avea o obsesie să etaleze fotografii cu noi", a povestit Sami peste ani. „Era ciudat să văd faţa zâmbitoare a lui Nikki pe perete. îmi frângea inima. Să văd toate acele poze, ştiind în acelaşi timp cum a fost pedepsită, abuzată. Mă doare şi mi se face rău chiar şi când mă gândesc la asta."

Există sute, clacă nu mii de fotografii ale surorilor. Fiecare surprinzând un zâmbet nu numai plin de speranţă, ci adesea chiar sincer. Ani mai târziu, va fi greu pentru alţii să se uite la

imagini şi să se întrebe cum ele o fată frumoasă ca Nikki putea reuşi să zâmbească în faţa aparatului de fotografiat.

Fetele o priveau pe marna lor lipind margini de tapet cu inimioare şi punând lambriuri roz în sufragerie. îşi dădeau cu părerea în timp ce ea încerca să vadă cum arată pe şemineu o figurină în formă de far sau o colecţie de lumânări parfumate pe o măsuţă. Momentele acelea erau amuzante; şi, deşi mai târziu le-ar fi fost uşor să-şi dea ochii peste cap gândindu-se ia gustul estetic al mamei lor, fetele ştiau că Ln sufletul ei exista ceva ce tânjea după căldura şi farmecul pe care-l evoca acel stil. Dar mai ştiau şi că era în totală contradicţie cu felul în care îşi trăia viaţa – şi îşi creştea fiicele.

Desigur, adevărul era undeva pe aproape. Era întotdeauna mai uşor să facă ceea ce le cerea mama lor decât să i se împotrivească. în fiecare zi, de fiecare dată, exista speranţa că nebunia va înceta. Că Shelly Knotek va deveni pur şi simplu, în mod inexplicabil şi fără surle şi trâmbiţe, mama pe care şi- ar fi dorit-o.

Doar că era o fantezie de copii care era destrămată de o nouă pedeapsă.

Shelly o numea „bălăceală".

Era felul ei de a dovedi că este Dumnezeul întregii familii. La fel ca toate invenţiile ei perverse, bălăceala era un amestec de umilinţă şi durere fizică. De asemenea, era genul de pedeapsă pe care o putea aplica indirect.

Era o activitate nocturnă, potrivită pentru orice anotimp.

Nikki era aproape întotdeauna principala ţintă.

Totul începea cu Shelly aprinzând lumina din dormitor.

— Trezirea! Hainele jos! Coboară naibii scările! Rahat cu ochi ce eşti!

în timp ce se conforma, ochii lui Nikki se umpleau instantaneu de lacrimi, lira ceva în vocea mamei sale, în forţa pe care o emana. Puternică, guturală. O înspăimânta. în spatele cuvintelor ei se ascundea un fel de furie care o făcea pe Nikki să creadă că se putea întâmpla orice şi că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, totul ar fi fost în defavoarea eL

— îmi pare rău!

— Taci naibii din gură!

Nikki se ghemuia goală în noroi, în timp ce tatăl ei o stropea cu furtunul. De obicei, Dave nu spunea nimic, făcând doar ceea ce i se spusese să facă. Nikki plângea şi implora să i se mai acorde o şansă.

Mama sa o privea de la câţiva metri, spunându-i soţului ei ce să facă.

— Pune-o să se bălăcească! E o scroafă, Dave! Dă-i o lecţie!

Şi mai multă apă se năpustea peste trupuşorul ei tremurând.

— Bălăceşte-te, Nikki! îi spunea Dave.

— îmi pare rău, tată.

— Bălăceşte-te!

Odată, în timp ce încerca să se ridice, Nikki a simţit cu vârful degetelor bucăţi de gheaţă. Era în mijlocul iernii. Balta de noroi din groapa pentru hălăceală era îngheţată pe margini. Era aproape sigură că va face pneumonie şi va muri.

Moartea, gândea ea, e singura cate de scăpare din tot ce mi se întâmplă.

De ia fereastra ei de la etajul al doilea, Sami urmărea scena. ŞL-ar fi dorit să fie şi ea acolo nu ca să-şi salveze sora, ci ca să fie pedepsită şi ea, în acelaşi fel. Sami era dureros de conştientă că, dintr-un motiv oarecare, pedepsele lui Nikki erau mult rnai rele decât cele pe care Shelly î le aplica ei. Nu era corect ca sora ei să îndure asemenea traume pentru acelaşi fel de greşeli care pe ea o costau o lovitură usturătoare cu cureaua sau o scatoalcă cu dosul palmei.

„îmi amintesc că mă gândeam că nu era drept ca eu să nu primesc acelaşi tratament", a spus Sami peste ani. „Ştiam că, orice ar fi făcut, nu merita bălăceala, dar asta păţea. Asta-i făceau părinţii mei."

După o perioadă ce părea că nu se mai termină, Shelly o ţâra pe Nikki în baie, certând-o întruna. Deschidea robinetul cu apă fierbinte şi umplea cada. Fără să adauge şi apă rece. Deşi era rezistentă, Nikki a plâns fără încetare.

— Eşti o scroafă, îi zicea mama ei. Curăţă-te. Şi du-te la culca re.

I.ui Nikki îi venea greu să-şi amintească cât timp a durat genul acela de tortură. Sau de câte ori a fost pusă să se bălăcească. *De zeci de ori? Mai mult?* Uneori dura mai mult, alteori mai puţin. Cam douăzeci de minute, poate. Sau două ore. Se târa în noroi, pe întuneric, simţind rădăcinile arbuştilor, jetul de apă şi usturimea remarcilor crude ale mamei sale.

Iar sora ei vedea totul, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

Fără să înţeleagă cie ce, Nikki observa că poziţia ei în familie devenea din ce în ce mai umilă. în ochii mamei sale, era din ce în ce mai Lipsită de importanţă. O nulitate. Sora ei mai mică reuşise cumva, presupunea ea, să găsească o modalitate de a se folosi de mama lor în avantajul ei. Era adevărat că şi Sami era abuzată, însă părea să controleze mai bine ceea ce i se întâmpla. Suporta abuzul, însă apoi reuşea să-şi îmbuneze agresorul cu vorbe frumoase. Acea

abilitate unică lucra în favoarea ei.

„Se pricepea s-o linguşească pe mama", şi-a amintit Nikki. „Sami obţinea întotdeauna ceea ce voia prin faptul că ştia să- şi susţină cauza. Ceea ce a salvat-o. Mama nu se concentra prea mult asupra ei, deoarece Sami avea prieteni şi probabil se gândea că, într-o zi, ar putea-o pâri. Eu nu eram ca Sami, nu aveam abilitatea ei de a o linguşi sau vreo reţea socială. De altfel, nu credeam că există vreo persoană căreia să-i pese."

Sami a învăţat să fie conciliantă şi să nu insiste ţrrea mult pentru a scăpa de o pedeapsă care oricum era inevitabilă. Nikki nu prea a înţeles lucrul ăsta. Sau poate că refuza să înţeleagă. Nikki a continuat să lupte. A continuat să reziste.

Sami şl-a amintit că odată Nikki a fost bătută cu un bici. Pedeapsa a escaladat pentru că ea s-a împotrivit. A *ripostat.*

„Nikki a fugit şi mama a prins-o", a spus Sami. „A bătut-o până când n-a iriai putut să meargă. Avea fundul o rană deschisă."

Deşi era cu patru ani mai mica, Sami şi-a dat seama că, daca-i cânta în strună lui Shelly, ar fi putut scăpa de unele violenţe. N-o făcea des, pentru că-şi iubea sora mai mare, dar uneori o pâra. La rândul ei, Nikki nu avea deplină încredere în Sami, dar nu şi-a dorit niciodată ca ea să primească acelaşi tip de tratament ca şi ea.

într-adevăr, lui Shelly îi plăcea să se joace de-a favoritismele. De cele mai multe ori o alegea pe Sami.

I-a şi schimbat numele în Sami Jo, după personajul jucat de Heather LockJear În serialul *Dynasty.* Mai târziu, Sami avea să se întrebe dacă nu cumva mama ei făcuse acest lucru ca s-o ascundă de Danny Long, tatăl ei biologic, despre care aflase că o căuta la vremea aceea, dar nu putea fi sigură.

— La naştere le-am botezat Sami Jo, a insistat Shelly din senin într-o după-amiază. Doar că riu ţi-arn spus aşa până acum. De-acum o să-! folosim, aşa cum trebuia s-o facem din totdeauna.

în timp ce Nikki se bucura rareori de afecţiunea mamei sale, Sami şi raionul ei de pluş, Racoony, o primeau adeseori. Shelly obişnuia să organizeze petreceri fastuoase – prăjituri, cadouri, decoraţiuni – pentru animalul de pluş pe care Danny i-l cumpărase lui Sami când apăruse în viaţa lor. Ani la rând, Shelly mergea chiar şi până la Baskin-Robbins, în Aberdeen, pentru un tort cu îngheţată; sau ajungea cliiar să pună în scenă mici surprize, umplând jucăria cu şosete de sport ale soţului ei şi cu tot felul de cârpe vechi şi lăsând în preajmă o prăjitură mâncată pe jumătate, ca să-i arate lui Sami că micuţa creatură fusese activă în timpul nopţii.

„Mama putea ii foarte drăguţă atunci când voia", a spus Sami.

Nikki nu putea fi sigură cât timp a ţinut-o mama sa încuiată în dormitorul ei de la etaj, din Casa Louderback. Şi nici nu-şi putea aminti de ce îi aplicase acea pedeapsă. Nu existau încuietori la uşi, aşa că Shelly a folosit un cuţit de măcelărie înfipt în cadrul uşii, ca să-şi ţină fiica înăuntru. Era

0 tehnică pe care o folosea ori de câte ori voia ca vreuna dintre fetiţe să stea într-un loc.

I-a spus lui Nikki că e urâtă şi inutilă şi că avea nevoie de timp ca să se gândească de ce era o fată atât de rea. Aşa încât

1 s-a spus că va sta acolo o vreme.

— Atât cât va fi nevoie, i-a zis Shelly.

Nikki şi-a amintit mai târziu că s-ar putea să fi fost pe toată durata verii.

„Am încetat să mai număr zilele", a spus ea.

În realitate, o astfel de pedeapsă, închisă prima dată în cameră, apoi în debara, aproape că n-a deranjat-o. Debaraua era mică, fără aerisire şi fără ferestre. După o vreme, totuşi, chiar s-a bucurai de înclxisoare. O ţinea departe de părinţii ei.

Auzea cuţitul mişcându-se. Uşa se deschidea brusc. Devenea atentă, fără să se ferească. Doar îşi înfrunta mama cu hotărâre.

— Foloseşte asta, a lătrat Shelly, (lându-i o găleată de plastic de la magazinul Home Depot, din Aberdeen.

Fata n-a trebuit s-o întrebe pentru ce.

în următoarele câteva săptămâni, Shelly a lăsat-o să iasă doar pentru a goli găleata. Nu i s-a permis s-o vadă pe Sami.

Shelly i-a spus lui Sami motivul exilului şi importanţa ordinului ei de interzicere a contactului.

— Sora ta e rea, a spus ea. Ai înţeles?

— Da, mamă, a minţit fata.

Sami îşi făcea griji pentru Nikki. Şi ea fusese încuiată în camera ei, dar numai pentru o zi sau două.

De câteva ori. lui Sami i s-a permis să intre în cameră pentru a recupera găleata de toaletă a lui Nikki. O golea în baia de la parter, după care se grăbea înapoi, în timp ce mama ei stătea de pază la uşă. De asemenea, a încercat să ţină legătura aruncând mici conuri de pin în fereastra surorii sale, atunci când mama lor dormea în timpul zilei.

Nikki ştia că era la închisoare. însă a ajuns la concluzia că închisoarea avea avantajele ei. Scăpase de tiradele răutăcioase ale marnei sale. Nu trebuia să mai fie atentă la ceea ce face, doar ca să afle că oricum făcuse ceva greşit. într-un fel, era liberă. Cea mai grozavă treabă era masiv-a colecţie de cărţi depozitată de mama ei în dulapul din dormitorul lui Nikki.

„în vara aceea am descoperit cât de mult îmi plăcea să citesc. Am devorat toate volumele cu Nancy Drew pe care le aveam, apoi am trecut la cărţile lui John Saul sau Dean Koontz, preferatele mamei. Era înnebunită după romanele horror. Avea cutii întregi de cărţi broşate, pe care le-am citit din scoarţă-n scoarţă."

Când căţeaua familiei, Freckles, a făcut pui, Sami a anunţat-o pe Nikki aruncând un con de pin în fereastră.

— Sunt opt! a strigat ea şoptit.

Vreau să-i văd, a spus Nikki, ducându-şi apoi degetul ia buze, ca să-i amintească să nu facă gălăgie.

Sami a dat din cap.

Freckles şi puii ei erau o sursă de fericire temporară.

Nikki a trimis găleata jos cu două cordoane de halate de baie legate între ele, aşa cum văzuse într-un film despre o evadare din închisoare. Sami a spălat-o bine şi, când a fost sigură că mama lor nu vede, a trimis doi căţeluşi sus, îngrozită că ar putea fi prinsă.

Nikki s-a jucat o vreme cu căţeluşii, după care i-a coborât înapoi la sora ei.

în cele din urmă, Nikki a fost eliberată, dar n-a durat mult şi mama lor a luat-o de la capăt. Aşa era Shelly. Adormită. Apoi brusc plină de viaţă, în căutarea unei victime. Care era aproape întotdeauna Nikki.

De pe veranda acoperită, Sami se uita cum mama ei alerga după Nikki prin casă şi apoi în bucătărie. Shelly ţipa şi îi spunea lui Nikki să stea locului ca să-şi primească pedeapsa.

— Am să te bat de n-ai să ştii ce-i cu tine!

Shelly a împins-o pe Nikki prin geamul uşii de la bucătărie. Cioburile au zburat peste tot, iar Nikki a scos un ţipăt ca de animal rănit. Shelly a dat drumul curelei cu care voia s-o bată şi s-a grăbit să o ajute pe fiica ei, care sângera din cauza a zeci de tăieturi. Din tricoul şi din pantalonii scurţi plini de sânge îi atârnau o grămadă de cioburi. Nikki a început să plângă, însă nu a spus nimic, intrase imediat în stare de şoc. Plângând şi ea, Sami s-a repezit s-o ajute.

Privirea lui Sami a întâlnit ociiii marnei sale. în acel moment, şi-a

permis să creadă că mama ei nu dorise să se întâmple aşa ceva. însă primul impuls al lui Shelly era întotdeauna o negare mascată sub formă de reproş.

— Uite ce rn-ai obligat să lac, a spus Shelly.

O clipă mai târziu, văzând sângele curgând din trupul fiicei sale, Shelly şi-a schimbat brusc tonul.

Şi din gură au început să-i iasă nişte cuvinte ciudate, ca într-o limbă necunoscută.

— îmi pare rău.

în felul lor, scuzele erau la fel de şocante ca şi sângele scurs de pe podeaua bucătăriei până în baie.

Sami şi mama lor au condus-o pe Nikki în baie, unde Shelly a pregătit o cadă cu apă fierbinte. Nu clocotită, de data asta. Doar o baie caldă, binefăcătoare. Uşor, i-a dat jos hainele îmbibate de sânge şi a ajutat-o pe Nikki să intre în cadă.

Apa s-a înroşii.

— îmi pare rău, a zis ea din nou.

Fetele sperau că mamei lor îi părea *cu adevărat* rău. Poate că, până la urmă, îşi dădea seama că mersese prea departe? Poate mai exista speranţă. De altfel, după acel incident, Shelly s-a purtat frumos cu NLkki. A scos-o în oraş la cină şi a dus-o chiar la coafor, să-i aranjeze părul.

„Doar ea şi cu mine", şi-a amintit Nikki mai târziu. „Mama nu mai făcuse niciodată aşa ceva."

Deşi un copil, Sami ştia că mama sa ar fi trebuit s-o ducă pe sora ei la spital, cu genul acela de tăieturi pe care sora ei le avea pe tot corpul.

„Dar nu putea", a concluzionat Sami. „Mama n-ar fi putut explica tăieturile şi toate vânătăile de pe corpul surorii mele. Amândouă aveam. însă ale lui Nikki erau întotdeauna rnai rele. Probabil că nu a existat o perioadă de mai mulţi ani în care să nu avem semne vizibile ale abuzurilor la care eram supuse."

Şi totuşi, Shelly nu era complet împotriva ideii de a-şi duce fetele la doctor ori de câte ori aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Doar că uneori hotăra să rezolve problemele de una singură.

Fusese toată viaţa în preajma cadrelor medicale şi chiar urmase câteva cursuri la Clark College, în Vancouver. Vorbea adesea despre dorinţa ei de a se întoarce la şcoală pentru a obţine o diplomă de asistentă medicală, dar spunea că prioritatea era creşterea fiicelor sale, nu visurile şi ambiţiile ei. Avea în casă o grămadă de cărţi de medicină şi de acordarea primului ajutor, iar atunci când nu citea

vreun roman de Stephen King sau Dean Koontz, stătea cu nasul în vreuna dintre cărţile de medicină.

David Knotek şi-a amintit de momentul când soţia lui a efectuat o intervenţie chirurgicală pentru a-i îndepărta un chist mare de pe spate.

Shelly i-a turnat câteva pahare de whiskey ca să-l anestezieze, după care, cu un cuţit mic, i-a scos chistul. Simţea durerea, dar era sigur că Shelly ştia ce face.

„N-a fost mare lucru. Tatăl ei obişnuia să-i taie negii de pe degete şi chestii de genul ăsta", şi-a amintit el. „A făcut o incizie, chistul a ieşit şi l-a tăiat pur şi simplu. A fost în regulă."

în ciuda amplorii şi a frecvenţei îngrozitoare a abuzurilor din familia Knotek, Lara Watson nu şi-a auzit niciodată nepoatele spunând vreo vorbă rea despre mama lor. Niciodată nu au lăsat să se înţeleagă ceea ce li se întâmpla.

„Mama e ciudată" era singurul comentariu din partea celor două fete.

Odată, Laxa a venit în vizită pentru a sărbători ziua de naştere a lui Nikki. Era o seară toridă de vară, iar ea trebuia să doarmă în camera lui Nikki de la etajul al doilea, unde se aduna toată căldura. Dar când a încercat să deschidă ferestrele, a descoperit că toate erau bătute în cuie. Fetele i-au zis că mama lor făcuse asta, dintr-un motiv pe care niciuna dintre ele nu şi-l amintea.

A doua zi dimineaţă, Lara a observat că uşile de la amândouă dormitoarele aveau un zăvor pe dinafară.

Le-a întrebat din nou pe fete despre ce e vorba, dar ele au ridicat din umeri, spunând că era o altă chestie de-ale mamei.

Shelly era *cu adevărat* ciudată.

CAPITOLUL 13

Pentru un băiat care își mânâie de timpuriu își făcea veacul pe străzile din Tacoma, venirea în Raymond avea și avantaje, și dezavantaje. Shane Watson era nepotul de frate al lui Slteliy. Fratele ei. Paul, tot intra și ieșea din închisoare, așa că Shelly a pus ochii pe băiat, pasămite să-l ajute să iasă din acea situație imposibilă. Timp de câțiva ani, ea și Dave discutaseră dacă să-l ia sau nu la ei, ori chiar să-l adopte, dar el se împotrivise. Și așa se chinuia să țină pasul cu firea ei risipitoare.

Bineînțeles că Shelly l-a ignorat. Cam așa se descurca ea cu tot și cu toți cei care îi stăteau în cale. Ea avea întotdeauna dreptate, iar daca nu erai de acord, însemna că ești ori tâmpit, ori laș, ori un egoist netrebnic.

Chiar dacă Shane era la câteva ore distanță, Shelly l-a copleșit cu o avalanșă de mesaje pline de iubire.

în octombrie 1985, când Shane avea zece ani, Shelly a semnat cu numele tuturor, după ce i-a scris: lSI-ai fast plecat de multă vreme, dar noi top îți ducem deja dorul. O să ne vedem cât de curând. Peste două weekcnduri, cu siguranță. Te iubim foarte mult! Unchiul Dave îți transmite și el „Bună, băiete! Mi-c dor de tine!"

în realitate, Shane nu avea unde să se ducă atunci când a ajuns la Raymond pe la mijlocul anului 1988. Tatăl lui. Paul Watson, fugise din Battle Ground la 15 ani, crezând că a lăsat o fată însărcinată. Pusese o alarmă falsă; totuși a rămas departe, pierzându-se într-o viață de infracțiuni și cu bande de motocicliști, întorcându-se doar pentru puțină vreme la 18 ani cu o iubită însărcinată, indigenă din Alaska. Shane s-a născut în iunie 1975. A dus o viață grea, de vagabond, înconjurat de violență și clanuri, cu un tată mereu pe drumuri și o mamă cu numeroase probleme, inclusiv abuz de stupefiante – însă Shane a reușit cumva să se descurce singur.

Sincer ori prefăcut, băiatul a adus în casa familiei Knotek speranță și o atitudine pozitivă. Nu fusese învins de viață. în mod sigur, pe stradă se descurca mai bine decât fetele Knotek – Nikki avea 14 ani, iar Sami IO, în timp ce el împlinise 13 –, dar era simpatic.

Shane era ca mulţi dintre băieţii din Raymond. ti plăcea muzica heavy metal şi Bon Jovi. Avea ochi negri şi părul închis la culoare, ceea ce amintea de strămoşii lui indigeni. Fetelor li se părea drăguţ, nu numai pentru că era băiatul cel nou, ci pentru că avea o personalitate amuzantă şi caraghioasă, care atrăgea pe toată lumea. Surorile Knotek s-au ataşat imediat de el. Pentru ele era mai mult un trate decât un văr. Mereu zâmbitor. Mereu pus pe glume. Shelly a depus cerere la Departamentul de Servicii Sociale şi de Sănătate ca s-o ajute să-l întreţină. I-a cumpărat haine noi pentru şcoală şi i-a amenajai un dormitor confortabil la subsol, cu aşternuturi noi, şi l-a ajutai să-şi aranjeze cele câteva lucruri pe care le adusese cu el, ca să se simtă ca acasă.

Aproape imediat, a început să le spună lui Shelly şi lui Dave „mamă şi tată".

Sliane era un copil prietenos, dar era şi un băiat de oraş crescut în cartiere rău-famate. Nu vorbea prea mult despre viaţa lui de dinainte de Raymond. Odată, când familia a mers într-o excursie, el şi fetele s-au culcat în saci de dormit, în spatele camionetei. A fost singura dală când vărul lor s-a deschis cu adevărat şi le-a povestit cum a crescut cu un tată motociclisl şi o mamă dependentă de droguri, lira supărat de ceea ce i se întâmplase În lacoma şi de felul în care fusese plimbat de colo-colo, până când se mutase la familia Knotek. După ce ajunsese în Raymond, abia dacă mal auzise ceva despre vreun membru al familiei lui, în afară de bunicii materni şi, bineînţeles, de Lara.

„Shane nu semăna deloc cu cei din Familia lui. N-a avut niciodată probleme cu poliţia ori cu drogurile. Deloc", a spus Nikki. „Niciodată nu mi-am făcut griji că va face aceleaşi greşeli ca părinţii lui. Shane era bun."

La puţină vreme după sosirea nepotului ei, Shelly l-a pus la treabă. înşirându-i o listă care părea să nu se mai termine.

„Mama îl muncea până la epuizare", a mărturisit Nikki mai târziu. „Făcea totul. Nu de bunăvoie, la început, dar în cele din urmă a făcut tot ce i-a spus ea să facă."

Băiatul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând diverse treburi casnice. Dar îşi mai găsea vreme să meargă cu motocicleta prin pădure. Uneori o lua la plimbare şi pe Sami, dar de cele mai multe ori confidenta lui era Nikki, care era doar cu câteva luni mai mare decât el. Ea ştia ce înseamnă să fii un outsider – şi la şcoală, şi acasă. Şi, la fel ca Shane, ştia prea bine ce roi juca mama ei în toate acestea.

Lui Shane îi era frică de Shelly. Asemenea fetelor, ar fi făcut orice ca să n-o enerveze. Aceasta a început să facă o fixație pentru el, încărcându-l cu tot mai multe treburi de făcut în jurul casei și în curte. Dacă lucrurile nu ieșeau cum voia ea, Shane plătea prețul. Obiectele din camera lui de la subsol au început să dispară. Perna. Pătura, apoi patul. I s-a spus să doarmă pe podea. La început s-a plâns, dar a învățat repede că obiecțiile nu făceau decât să înrăutățească pedepsele.

Apoi Shelly i-a luat și privilegiul de a face duș o dată la două săptămâni și l-a lăsat doar cu un rând de haine pentru școală. Așa că, din băiatul cel nou și grozav, Shane a devenit slinos, împuțit și ciudat.

La puțină vreme după ce Shane a venit să locuiască cu familia Knotek, Lara Watson a făcut o călătorie în nord. Asemenea vizite implicau întotdeauna un risc. Uneori ajungea încărcată cu cadouri și trebuia să lase totul în pragul ușii, deoarece nu era nimeni acasă – în ciuda aranjamentelor făcute pentru a stabili întâlnirea. Alteori își parca mașina și aștepta ore întregi până când fetele și mama lor se întorceau acasă cu niște scuze jalnice, cum că Shelly încurcase datele sau avusese de făcut un comision neașteptat în Aberdeen ori Olympia. De data aceasta însă, când a ajuns, Shelly, fetele și Shane erau acasa. În timp ce Shelly se uita la televizor, i.ara a stat cu fetele în camerele lor de la etajul al doilea. Acolo totul părea minunat. Dormitoarele lui Nikki și Sami erau curate, ordonate și aerisite – cu totul altfel decât arăta camera lui Shelly pe când locuise în Battle Ground.

Lara era nerăbdătoare să vadă și dormitorul nepotului său. C'u Shelly apărută brusc în spatele ei, s-a aventurat pe treptele de lemn, spre subsol. La jumătatea drumului, Lara abia mai putea respira. Mirosul de motorină folosită pentru a încălzi casa veche era puternic, înțepător. îi umplea plămânii și-i făcea ochii să lăcrimeze.

— Tocmai am umplut rezervorul cu motorină, a zis Shelly. Băiatul se va întoarce să rezolve problema.

Lara a intrat pe ușa scundă din sala cazanului și s-a îndreptat spre partea din față a subsolului, unde Shane dormea ne o saltea nusă direct ne nodeaua de beton.

A făcut o piruetă. Confuză. Nu era posibil aşa ceva.

— Unde e patul lui? a întrebat ea.

SbeLiy nu a răspuns.

Supărată, Lara s-a uitat la ea absolut consternată.

— Are nevoie de un pat, Slielly. Ce se întâmplă aici? Dacă nu ai bani... Lasă-mă să-ţi dau eu.

Cealaltă stătea pur şi simplu, fără să scoată o vorbă.

Lara s-a mai uitat o dată, cu atenţie, prin încăpere.

— – îi trebuie şi un dulap.

Shelly a inventat o scuză vagă cum că a fost foarte ocupată şi nu prea a avut timp să-l aranjeze pe Shane, dar a luat banii.

I^a scurt timp după aceea, Lara a aflat că Shelly îi cumpărase, în sfârşit, un pat lui Shane. S-a întrebat dacă cealaltă s-ar fi gândit măcar la asta, dacă ea n-ar fi făcut scandal.

Sau dacă i-ar fi păsat.

Nikki ci văzut la televizor cum se comportau mamele. Cum îşi ascultau şi alintau copiii cu vorbe şi o mângâiere tandră. A observat şi alte mame din oraş, felul în care interacţionau cu copiii sau cu soţii lor. Nu erau ţipete şi lovituri. Nu-şi obligau copiii să facă lucruri ciudate, care nu erau doar dureroase din punct de vedere fizic, ci şi umilitoare, în aşa măsură încât nici nu puteau vorbi despre ele. Nikki *ştia* că mama ei *nu* era normală. Când a venit Shane, cei doi au petrecut ore întregi vorbind despre cât de distrusă era aceasta.

Băiatul nu era nici pe departe la fel de iertător ca Nikki.

— O nenorocită, numai prostii are-n cap, a zis el.

— Ştiu, a recunoscut Nikki. Dar sunt momente când...

Shane a întrerupt-o brutal.

— Ce momente?

— ...când cred că ne iubeşte cu adevărat. Mă face să mă simt iubită şi toată nebunia dispare pur şi simplu.

— Nu ţine mult, Nlk, i-a amintit el. Apoi o ia de la capăt.

Fata i-a dat dreptate. Poate că pentru el era greu să înţeleagă ce vrea să spună. Fa chiar fusese iubită de mama ei. Fusese ceva trecător, dar spera din toată inima că se va întâmpla din nou.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse Shelly.

Peste ani, va încerca să-şi găsească cuvintele care să-i facă pe ceilalţi să înţeleagă cum de putuse să iubească o persoană abuzivă ca mama ei.

„Cred că, în copilărie, depindeam de ea. Fiind mama mea, nu cred că m-am gândit vreodată că aş avea altă opţiune decât să locuiesc cu ea. La maturitate fiind, mi-e ciudă că atunci n-am făcut nimic în această privinţă. Mama putea să fie afectuoasă şi să spună cuvinte

CAPITOLUL 14

frumoase, dacă voia... mă abuza pentru ca apoi, a doua zi, să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună că eram copilul ei drag, că mă iubeşte bla-bla-bia... Cred că era ca orice altă relaţie abuzivă... persoana în cauză se simte prinsă în capcană, n-are unde să se ducă... e abuzată, dar apoi agresorul o atrage cu blândeţea lui, iar persoana abuzată se linişteşte, fără să se mai gândească prea bine la următoarea dată când va fi bătută etc., simţindu-se uşurată doar că abuzul a încetat (pentru moment). Mama mea era o bombă cu ceas... Nu ştiam niciodată când va exploda. Totul putea fi minunat câteva zile, după care *bum...* Mi-am iubit mama pentru că nu ştiam că am de ales. Trebuia s-o iubesc."

*

Unele lucruri pe care Shelly îi obliga pe copii să le facă erau umilitoare, altele dureroase. Unele erau de-a dreptul ridicole. Era ca şi cum îi testa, să vadă cât de departe putea merge. Shane fusese bătut şi obligat să se bălăcească. Pusese făcut în fel şi chip. Ca nişte soldaţi dintr-un lagăr de prizonieri, el şi Nikki şi-au unit forţele, devenind conspiratori inseparabili.

Shelly avea o abilitate îngrijorător de pronunţată de a găsi noi modalităţi de a-i umili pe cei doi. îi punea să-şi dea jos hainele în sufragerie pentru prostii de care nimeni nu-şi mai putea aduce aminte. Sami se uita cum sora şi vărul ei erau obligaţi să danseze dansuri lente în pielea goală.

— Până vă spun eu să vă opriţi, le zicea Shelly.

Sami se uita, dezgustată de privelişte. Şi bucuroasă că nu era în locul lor. Era atât de pudică, încât abia dacă suporta să se dezbrace în costum de baie. Ceea ce li se întâmpla celor doi era mai mult decât umilitor.

Acesta fiind şi motivul pentru care mama îi obliga pe cei doi copii mai mari să o facă.

Uneori era şi Dave acolo, urmărind dansul.

„Tata stătea acolo pur şi simplu", a spus Sami. „Sora mea şi Shane plângeau întruna. Dar trebuiau s-o facă. Pe mama n- o puteai refuza."

Peste ani, Lara Watson va încerca să înţeleagă, să dea un sens ineditei fascinaţii a fiicei sale vitrege pentru nuditate. A apărut ca din senin. N-a reuşit să stabilească o legătură de cauzalitate între copilăria lui Shelly şi acel tip de comportament.

„Niciunul dintre copiii mei nu m-a văzut vreodată în chiloţi şi sutien", a spus Lara. „Aveam întotdeauna pe mine un halat. Nici tată] lor nu umbla gol prin casă, nici nu înota astfel. Les le făcea duş băieţilor când mergeau cu cortul, dar niciodată lui Shelly."

Așa că n-avea idee de unde erau toate astea.

Poate se întâmplase ceva ciudat când mergea la bunica Anna. Posibil, dar puțin probabil.

„Cred că Shelly mi-ar fi spus. ChiaT cred asta. Nu știu de unde-i toată nebunia asta.”

Pe de altă parte, viaţa lui Shelly cu mama ei biologică – înainte ca Sharon Watson să renunţe la copii şi să se întoarcă în California – era oarecum un mister.

„Poate i s-a întâmplat ceva în perioada aceea? Nu ştiu. Sharon era alcoolică. Poate s-a întâmplat ceva cu ea. Nu cred că vom afla vreodată", se gândea Lara.

în copilărie, Shelly era foarte ruşinoasă, a spus Lara. Se îmbrăca în camera ei, cu uşa închisă. N-a făcut niciodată paradă prin Battle Ground în haine provocatoare. Nu era genul să facă aşa ceva.

Aşa cum bănuiau şi copiii, în cazul ei, nuditatea era legată mai mult de putere decât de sexualitate. Sami a ajuns s-o înţeleagă ca pe o modalitate prin care mama ci îşi umilea victimele şi le împiedica să fugă de ea. Goliciunea forţată era o componentă a bizarei şi înjositoarei sale metode de a anula personalitatea cuiva.

Şi capacitatea lor de a fugi.

Era iarnă şi soarele se ascunsese deja îndărătul brazilor ce înconjurau Casa Louderbaek din loate părţile. De streşinile pline cu frunze şi ace de brad atârnau ţurţuri. Zăpada scârţâia sub picioare. în casă, tensiunea plutea în aer încă din momentul când Nikki şi Shane se întorseseră de la şcoală. Aproape întotdeauna te puteai aştepta la o ambuscadă când Shelly era acasă mâncând batoane Oh Henry!, uitându-se la televizor şi ticluind un nou plan de a-i pedepsi pe copii pentru cine ştie ce lucru.

Se simţea că urma să se întâmple ceva, ca un fel de energie ciudată care plutea în atmosferă, sufocându-i pe copii.

— Hainele jos! Acum! a strigat Shelly.

Nu asta.

Nu clin nou.

De ce?

Uneori, Nikki şi Shane se împotriveau pedepselor. Dar fără folos. Shelly se enerva şi mai tare – iar să o enervezi pe Shelly, cu faţa ei roşie şi ochii ieşiţi din orbite, era ca şi cum ai fi provocat un monstru să-şi anihileze victima. în majoritatea cazurilor, se supuneau pur şi simplu. Aşa cum Nikki nu-şi putea aminti aproape niciodată ce anume făcuse ca s-o enerveze pe mama ei atât de tare, nu-şi putea da seama de ce nici ea şi, nici vărul ei nu se împotriveau cu adevărat.

„Trebuie să fi existat vreun motiv", zicea ea, diinuindu-se mai târziu să găsească un motiv anume pentru care se legase de ei în ziua aceea. „Dar chiar nu-mi amintesc despre ce era vorba."

Şi-au dat jos hainele, gândindu-se că vor fi obligaţi să se bălăcească împreună, dar Dave nu era acasă în acel moment. Aproape întotdeauna el era cel care dirija hălăceala, stând în picioare

CAPITOLUL 15

în întuneric, mânuind furtunul și întărind ordinele foarte precise ale soției sale. Avea să fie o zi deosebită nouă, însă niciunul dintre ei nu știa despre ce ar putea li vorba. Shelly le-a spus lui Nikki și lui Shane să se ducă într-un loc de pe dealul din spatele casei și să se așeze acolo, spate-n spate.

— Stați acolo până vă spun eu.

Apoi s-a întors în casă să se uite la televizor împreună cu Sami.

Shane tremura, înghețând de frig.

— M-am săturat de toată tâmpenia asta, Nikki, a spus el.

Fata, și ea la pielea goală și pe jumătate înghețată, a confirmat.

— Și eu.

Norișori de aburi calzi se ridicau din gura băiatului.

— Vreau să plec.

— Și eu, a spus NLkki.

Cu ochii ațintiți asupra casei, se întrebau dacă nu cumva Shelly își va face apariția cu furtunul, stropindu-i cu apă.

Ar fi fost în stare.

Ori poate chiar s-o pună pe Sami să facă asta. Sami era preferata, favorita lagărului de prizonieri care oscila între cele două lumi, pârându-i pe ceilalți pentru a-și atrage favoruri.

Și pentru a supraviețui.

Existau momente când NLkki și Shane mai găseau puterea să râdă de ceea ce le făcea Shelly, însă ziua aceea când înghețau pe dealul din spatele casei nu era unul dintre ele.

— F. complet aiurea, a zis Shane. Chiar o urăsc pe mama ta.

— Și eu.

Asta nu pentru că Nikki îl aproba orbește pe Shane. Chiar își ura mama. O parte din ea credea totuși că, în ciuda felului în care Shelly se purta cu ei, era mai bine decât să n-ai deloc mamă. Shane nu avea altă familie. Nu înțelegea că era mai bine decât nimic?

Shelly s-a aplecat de câteva ori peste balustrada verandei, ca să se uite la adolescenții care tremurau spate în spate. Niciunu! nu spunea nimic. Vorbitul nu i-ar fi schimbat planurile, dar o făcea întotdeauna să strângă șurubul oricărei pedepse pe care le-o aplica.

— E nebună, a zis Shane când a văzut-o intrând în casă.

Nikki nu putea să nu-i dea dreptate.

— Mda... Știu.

în timp ce stăteau acolo, s-au apucat să joace unul dintre jocurile lor preferate: s-o omorâm pe mama. Nu era un joc real, firește. Era doar un fel de răzbunare fictivă pe care și-o permiteau.

Ca momentul băii. Cu halatul mereu pe jumătate desfăcut, Shelly îi chema pe Shane și pe Nikki să pregătească o baie fierbinte.

— Pregătiți-mi o baie, le cerea ea, ori de câte ori avea chef.

Copiii se duceau în baie și dădeau drumul ia apă. în timp ce Shane se uita, Nikki adăuga niște spumant. Mama ei nu avea o marcă preferată, așa încât lua orice găsea la magazin. Lavandă. Trandafir.

lasomie. Se aşeza pe marginea căzii în timp ce se forma un munte de spumă şi încerca apa. Temperatura trebuia să fie perfectă.

Fierbinte, dar na prea.

Shane privea spuma ridicându-se şi zâmbea.

— Ar trebui să aducem un radio, zicea el.

Nikki ştia imediat unde voia să ajungă. Se uita la el şi-i zâmbea.

Shane dădea din cap.

— Şi să-l aruncăm în apă după ce intră ea în cadă.

— Bună idee, spunea Nikki.

Era mal în glumă, mai în serios, lira genul de poveste care-i apropia.

Când Shelly se întorcea, se opreau din vorbit. Ea îşi lăsa halatul să cadă pe podea şi intra în cadă. Fantezia efemeră despre cum i-ar fi curmat viaţa electrocutând-o se spulbera, în ciuda a tot ce le făcuse, nu-i puteau face vreun rău.

Se întunecase de-a binelea când Shelly le-a spus în cele din urmă lui Nikki şi Shane să intre în casă, la căldură.

Sper că v-aţi învăţat lecţia, le-a spus ea.

Ei au răspuns că da, deşi nu aveau nici cea mai mică idee de ce se înfuriase atât de tare.

PARTEA III

CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ KATHY

în copilărie, locul preferat al lui Sami fusese întotdeauna C'asa l.ouderback, din Old Willapa. Poziţia ei izolată, la capătul drumului, o făcea să pară o destinaţie specială, ascunsă în pădure, înconjurată de brazi Douglas masivi şi bătrâni care, in cele din urmă, aveau să cedeze in faţa furiei drujbei unui tăietor de lemne.

La şase ani, Sami fusese doar doi ani la grădiniţa cu program redus, deoarece Shelly voia s-o ţină acasă, ca să aibă companie în timp ce se uita la întreaga gamă de Lelenovele de la ABC TV. Legătura între mamă şi fiică se crea pe canapea, în timp ce se uitau la seriale şi mâncau sendvişuri cu ton şi murături.

Nikki, pe de altă parte, nu avea amintiri aşa frumoase de la Casa Louderback.

Avea nouă ani când s-au mutat acolo; şi, chiar dacă fusese disciplinată de marna ei la celelalte locuinţe unde stătuseră până atunci, totul se încadrase între nişte limite pe care unii le-ar fi putut considera acceptabile. însă ceea ce Shelly le-a oferit după mutarea în noul cămin a depăşit orice imaginaţie. Dinamica s-a schimbat şi ea, pe măsură ce alţi oameni au venit să locuiască acolo.

Prima dată a venit Shane, apoi Kathy.

Kathy Loreno a apărut la început ca prietenă, apoi ca bonă. Era coafeza şi prietena lui Shelly, femeia care fusese martor la cununia ei cu Dave. Avea o statură impunătoare, cu o înălţime de aproape 1,8 metri. Avea părul şaten şi-l purta adesea despletit într-o cascadă de bucle, chiar dacă, la fel ca mulţi alţi stilişti, îşi schimba înfăţişarea aproape în fiecare anotimp. Mai lung sau mal scurt. Ondulat. Drept. Ea însăşi făcea haz de treaba asta şi le împrumuta fetelor ondulatorul ei, ca să adopte şi ele un stil nou.

Sami, întotdeauna cea mai dornică să fie acceptată şi să placă, s-a ataşat imediat de Kathy. „Kathy era autoritară. Aşa credeau JShane şi NLkki|. Şi aveau dreptate. Dar eu o iubeam. A fost ca o mamă pentru mine, în sensul bun al cuvântului, înainte să locuiască la noi, obişnuia să ne viziteze şi-mi făcea părul permanent, mie şi prietenelor mele. îşi aducea instrumentele şi ne aranja părul. Era grozavă."

Pe copiii mai mari îi deranja făptui că mai apăruse o persoană care le conducea viaţa. I.a început, Nikki şi Shane n-o puteau suporta pe Kathy, chiar dacă nu era neapărat vina ei. Rolul de a doua mamă îi fusese impus. însă ei nu aveau nevoie de o a doua mamă sau de bonă.

La Crăciunul din 1988, Shelly, pe atunci în vârstă de 34 de ani, era însărcinată cu al treilea copil, ceea ce sporea şi mal mult magia sărbătorii. Nikki, Sami şi Shane împărtăşeau bucuria sosirii unui nou membru al familiei. Ceea ce însă niciunul dintre ei nu ştia era planul lui Shelly de a impune încă un eap de familie.

— Kathy se mută la noi, a anunţat ea.

Afirmaţia a picat ca din senin – şi nu numai pentru copii. Dave ştia că Shelly' era prietenă bună cu coafeza sa – dar să locuiască la ei? Era o surpriză absolută.

De ce se mută aici? a întrebat el.

— Familia ei nu o vrea, a spus Shelly. Are nevoie de un loc unde să stea. în plus, o să mă ajute cu bebeluşul. Ca o moaşă.

Dave nu s-a opus, chiar dacă ar fi vrut. încercase să se împotrivească mutării lui Shane, dar tatăl acestuia era din nou la închisoare şi băiatul avea nevoie de un mediu stabil, dacă mai exista vreo speranţă de a pune capăt cercului vicios al infracţionalităţii. Vedea că Shelly luase deja o hotărâre şi că oricum iiu-i păsa de părerea lui.

Shelly şi Dave au mutat patul dublu şi comoda lui Kathy în spaţiul liber dintre camerele lui Nikki şi Sami de la etajul al doilea. Au

decorat pereţii cu câteva dintre lucrurile lui Kathy şi i-au aranjat coşul cu gheme şi alte chestii pe care le adusese cu ea. Femeia avea 30 de ani şi era şomeră, fiind recent disponibilizată de la salon, aşa încât era foarte recunoscătoare să locuiască cu nişte prieteni atât de buni.

În ochii copiilor, Shelly părea să o salveze de o viaţă pe care femeia nu şi-o rnai dorea, iar ea părea să rv-ait>ă nimic împotrivă. îi era mai degrabă recunoscătoare. La început, Shelly i-a spus că nu era nevoie să lucreze şi că ei aveau să aibă grijă de ea.

— Trebuie să stai cu noi, Kathy, a spus ea. Va fi foarte distractiv. în plus, chiar am nevoie de tine.

însă adevăratul motiv era altul.

Shelly chiar avea nevoie de Kathy. La început, i-a spus că pentru vizitele la doctor, apoi pentru nou-născut. Apoi toţi

cei patru copii obraznici aveau nevoie de judecata ei sănătoasă şi de ajutor. Kathy a părut să facă faţă provocării.

Nikki o privea pe intrusă cu scepticism şi îngrijorare, examinând-o pe autoritara prietenă/coafeză a mamei sale. A observat relaţia ce se contura între cele două. Kathy o diviniza pe Shelly. Se agăţa de fiecare vorbă a ei. O ridicase pe un piedestal, deasupra tuturor, ca pe o zeitate. Kathy părea să adopte această atitudine.

Nimeni nu munceşte mai mult decât mama voastră, insista Kathy. Nu ştiu de ce voi, fetelor, şi Shane nu puteţi l'ace mai mult ca s-o ajutaţi.

Dacă auzea vreo impertinenţă la adresa lui Shelly, Kathy îl lua pe vinovat deoparte.

— Te auzi ce spui? şuiera ea. Nu fi aşa obraznic.

Probabil pentru că avea o poziţie privilegiată în raport cu mama lor, Sami a adorat-o pe Kathy din prima clipă. în schimb, Nikki şi Shane o considerau o băgăcioasă arogantă care nu urmărea altceva decât să le facă viaţa şi mai amară spunându-le ce să facă. Era ca şi cum ar fi avut două mame. Bineînţeles că SheLJy o informase pe Kathy în legătură cu cei doi copii mai mari: Nikki era sfidătoare, iar Shane incorigibil.

„Nu se purta urât cu noi, copiii", şi-a amintit NLkki. „A apărut într-o casă în care mama zbiera întruna la noi. A crezut că suntem pur şi simplu nişte copii îngrozitori. Mereu aveam probleme. Shane mai fuma din când în când, iar o dată a fost prins cu marijuana. Kathy a crezut că e un copil ră u."

Iar dacă Kathy nu ştia mare lucru despre copiii familiei Knotek, ei ştiau şi mai puţine despre ea.

Marna lui Kathy Loreno, Kaye Thomas, era o ferneie remarcabilă, cu apetenţă pentru căsătoriile de scurtă durată. Părinţii ei o crescuseră în Nor tir Hollywood, California, unde tatăl său lucra pentru NBC. Mama ei şî-a luat o slujbă la Lockheed, ca să-şi întreţină familia În timpul războiului. Când a crescut, Kaye s-a angajat vânzătoare la un magazin de produse cosmetice de lux din Hollywood. A avut o viaţă grea, ascunsă în spatele unei note de strălucire.

Fiica cea mică a lui Kaye, Kelly, şi-o amintea pe mama ei ca pe o femeie nefericită care zâmbea rar, dar care muncea din greu şi căreia îi plăcea să citească. în 1952 a avut primul copil, un băiat. Aveau să urmeze încă trei, dintre care două fete – Kathy şi Kelly.

Când s-a născut, în vara anului 1958, Kathy avea cei mai frumoşi ochi albaştri, ca două mărgele azurii. Şi parul blond. Semăna cu mama ei, care prin anii 1930 apăruse într-o reclamă pentru pâinea

Langendorf.

CAPITOLUL 17

Soții au venit și-au plecat, în timp ce familia se muta dintr-un loc în altul – Lom poc, Moorpark, Simi Valley. Kelly s-a născut la patru ani după Kathy; a urmat un frate. Chiar dacă banii nu ajungeau întotdeauna, copiii au crescut mai ales în cartiere ale clasei de mijloc, locuri unde tații lucrau ca instalatori sau tipografi, iar mamele erau casnice. Vara, copiii ieșeau la joacă și nu se întorceau acasă până la cină. Kathy și Kelly ¿iu împărțit întotdeauna dormitoarele, două paturi separate de o noptieră. Păpușile Bărbie și hainele confecționate de mama lor erau împrăștiate peste tot. Aproape în fiecare seară, înainte de culcare, citeau povești din cărțile pe care mama lor le avea de când era mică. Existau și drame, firește. Care o găseau întotdeauna pe Kaye. Dar copiii erau fericiți.

După ce tatăl vitreg al lui Kathy a murit, mama ei a cumpărat o rulotă și i-a dus pe copii prin toată California, ceea ce a devenit sursa unor amintiri de neșters. Kathy făcea genți din blugi vechi, iar cele două surori le umpleau cu snackuri, se urcau apoi pe acoperișul rulotei și stăteau acolo ore întregi, uitându-se pe drum și vorbind despre viață. Lui Kathy îi plăcea de băiatul de vizavi, dar erau doar prieteni. Ea trăia doar pentru aparițiile lunare ale cărților din colecțiile

Harlequin şi Silhouette. Le cumpăra pe toate şi le devora înainte de începutul următoarei luni. Îi plăcea la nebunie şi muzica country, mai ales Dolly Parton şi Gatlin Brothers.

Gând Kathy avea aproape 18 ani, Kaye le-a spus copiilor că vor merge într-o vacanţă în nord, spre South Bend, Washington. După zile întregi pe drum şi nopţi petrecute prin Motel 6 – copiii visând să petreacă măcar o noapte la un hotel Howard Johnson cu piscină –, au ajuns în Pacific County. Washington.

„Iira o vară cenuşie şi întunecată", şi-a amintit Kelly. „Tipică pentru zona de coastă a statului Washington."

La puţin tiinp după acea vacanţă, Kaye a renunţat ia slujba ei de bucătar la un restaurant Thousand Oaks Steakhouse şi i-a anunţat cu solemnitate pe cei trei copii rămaşi acasă:

Ne mutăm în Washington!

A fost un şoc. Nimănui nu i-a plăcut ideea. Stăteau într-o casă mare, cu chirie, pe uri colţ de parcelă din Sirni Valley. Avea patru dormitoare şi şase nuci – o sursă importantă de venit pentru familie în perioada Crăciunului. Era un cămin din orice punct de vedere, mai ales pentru o familie în care taţii veneau şi plecau.

Nu ştiau câtuşi de puţin ce-i aşteaptă, dar toţi ştiau ce lăsau în urmă.

Sora mai mică, Kelly, nu înţelegea de ce trebuiau să se mute în Washington. Kaye nu prea avea bani. Şi nici slujbă. Cu toate acestea, în vara anului 1977 şi-a dus copiii în South Bend. La 19 ani, Kathy tocmai urma nişte cursuri de cosmetică, aşa că şi-a transferat creditele din Simi Valley la o şcoală de profil din Aberdeen. S-au mutat într-o casă mică, din lemn, de la începutul secolului, pentru care au plătit ceva mai mult de 25 OOO de dolari.

Kaye nu lucra, iar după ce a cumpărat casa le rămăseseră foarte puţini bani.

„Nu reuşeam să înţeleg ce era în capul mamei", a spus Kelly cu năduf. „Cum o să ne descurcăm?"

Kathy şi-a continuat studiile la şcoala de cosmetică şi şi-a găsit un loc de muncă la un salon local. Totuşi era greu să-ţi faci o clientelă într-un loc ca Pacific County. Cei mai mulţi dintre clienţii stiliştilor erau prieteni de-ai lor. Iar majoritatea prietenilor erau relaţii vechi.

'jiriutT.il nu avea o populaţie prea mare, dar pentru un nou-venit era greu de pătruns. Iar pentru Kathy, o fată amabilă, dar destul de timidă, era aproape imposibil.

*

Dintre fetele lui Kaye Thomas, Kelly era cea mai puternică. De

departe. Spre deosebire de sora ei mai mare, ştia mai bine ce voia de la viaţă. în primul rând, voia să plece din Soutb Bend. Şi să meargă la facultate. Şi mai voia o căsnicie fericită şi împlinită.

Kathy, pe de altă parte, se împotmolise. Avea şi ea visuri, dar nu ştia cum să şi le îndeplinească.

„Mama profita de Kathy, care încerca mereu să facă oricui pe plac", şi-a amintit Kelly. „Când a început să lucreze la salon, ea şi mama aveau un singur cont. Pe atunci avea şi mama serviciu, dar cecul lui Kathy plătea facturile."

Când Kelly, care nu a condus până la 21 de ani, avea nevoie să meargă undeva cu maşina, o ducea Kathy. Se bucura, firește; doar că nu se gândea de ce sora ei era aşa liberă. Şi întotdeauna amabilă.

Când era mai tânără, Kathy avea adeseori grijă de copii pe gratis, dacă ştia o familie mai săracă. Odată s-a plâns unei vecine că familia ei nu avea destui bani pentru sărbători, aşa că la uşa lor a apărut un grup de oameni amabili cu cadouri. Kaye s-a cam ruşinat, dar, în realitate, chiar n-aveau bani. Kathy a strâns cureaua şi i-a luat de Crăciun un „inel al mamei". Când femeia a împlinit 45 de ani, tot Kathy a organizat pentru ea o petrecere-surpriză.

Era o persoană care dădea totul.

Mulţi ani mai târziu, când Kathy s-a dus s-o viziteze pe Kelly în Seattle, ca să-l vadă pe Neii Diamond în concert, cele două au trecut pe lângă un cerşetor de lângă arenă şi Kathy a băgat imediat mâna în geantă ca să scoată nişte bani.

„M-am gândit atunci că sora mea nu s-ar fi descurcat niciodată aici", a zis Kelly mai târziu, referindu-se la viaţa în marele oraş. „Este prea drăguţă."

Când tatăl lor a murit într-un accident de muncă în timpul filmărilor pentru o emisiune TV, Kathy şi fratele ei au primit bani în urma unui proces de omor din culpă. Kathy ar fi vrut mai mult decât orice să-şi cumpere o maşină nouă, un Camaro sau un Trans Am, dar la îndemnul unui membru al familiei, Kathy a renunţat la maşina visurilor sale şi a investit banii într-o casă. nu deonrte do cea a maniei sale.

Era independentă şi lucra la salonul din Aberdeen.

Îşi construia o viaţă.

Nu a durat mult.

Oricât s-a străduit, Kathy n-a reuşit să atingă volumul de lucrări pe care le cereau proprietarii de la ea. Aşa că şi-a pierdut slujba şi a căzut în depresie. Nimic nu mergea cum trebuie. A început să aibă probleme financiare, aşa încât a rămas fără casă, fiind nevoită să se întoarcă la mama ei. O uimitoare şi tristă răsturnare de situaţie. Nu după multe vreme, mama ei i-a spus că ar trebui să înceapă să plătească chirie. Făcuse atât de multe pentru ea, dar acum rolurile se inversaseră. Nu mai avea niciun ban. Avea însă o prietenă foarte bună. îi fusese chiar martor la nuntă.

Numele ei era Shelly Knotek.

Să aibă un copil al lui şi toată bucuria aşteptării unui asemenea eveniment a fost singurul moment din căsnicia cu Shelly când Dave Knotek a fost cu adevărat fericit. Cu toate acestea, cu Kathy şi Shane deja mutaţi la ei, un nou-născut însemna o gură în plus de hrănit. Bărbatul a simţit presiunea asupra lui ca unic întreţinător al familiei şi a muncit mai mult ca oricând. Shane făcea parte din familie şi, chiar dacă mai avea, când şi când, nevoie de câte un ghiont în privinţa treburilor din jurul casei, Dave îl considera un copil bun. Pe de altă parte, Kathy era acolo să ajute cu sarcina şi cu controalele prenatale şi să ţină pasul cu tratamentele lui Shelly împotriva cancerului. Chiar dacă n-a spus nimănui în perioada aceea, Dave s-a gândit că era un lucru extraordinar că soţia lui rămăsese însărcinată, cu toată chimioterapia pe care o făcea. Copilul? O minune incontestabilă.

Când Shelly a considerat eă era timpul să meargă la spitalul din Olympia, i-a spus lui Dave că prietena ei Kathy avea să o ducă cu maşina.

Era prima dată când Dave auzea de un asemenea plan.

— Nu te duc eu? a întrebat Dave.

— Nu, a spus ea. Tu vii în urma noastră.

Dave a rămas cu gura căscată.

— Serios?

— Doar tn-ai auzit, Dave.

însă atunci când s-a născut, în prima săptămână din iunie 1989, Tori Knotek a fost luată prima dată în braţe de tatăl ei, nu de Kathy. Era toată înfăşată şi cu pielea oarecum pământie, dar era cel mai frumos copilaş pe caTe-l văzuse vreodată. Avea ochi albaştri şi un păr blond pufos.

„N-arn să uit niciodată momentul ăla", a spus el. „A deschis ochii,

iar eu am fost primul lucru pe care l-a văzut în viaţa ei."

CAPITOLUL 18

Tori, zicea Shelly, s-a născut prematur şi avea plămânii subdezvoltaţi. Dave a crezut la acea vreme că prezenţa lui Kathy alături de ei era o mană cerească. Se îndoia că Shelly ar fi putut găsi un a jutor mai bun.

La puţină vreme după ce s-au întors acasă, Shelly i-a anunţat în mod dramatic că Tori încetase să mai respire, însă reuşise s-o resusciteze. A doua zi, ea şi Kathy au dus-o pe Tori înapoi la spital, unde a stat aproape o săptămână sub supraveghere medicală.

„Nu ştiu dacă SheLl a salvat-o sau nu", a spus L)ave mai târziu. „Dar aşa a zis."

Pentru o vreme, în ciuda dramei, lucrurile păreau să se fi îmbunătăţit. Shelly, care avea ta vremea aceea în jur de 35 de ani, părea să se desfete cu teama că 1 s-ar putea întâmpla ceva bebeluşului. Chiar dacă Tori nu se născuse prematur, Shelly le-a spus lui NLkJd şi Sami că naşterea cu o săptămână mai devreme îi cauzase surorii lor o problemă la inimă, care trebuia monitorizată. A fost trimisă acasă înlr-un pat special, cu echipament de monitorizare cardiacă.

În fiecare noapte, după ce fetele mergeau la culcare, erau trezite de sunete de alarmă şi de panica de rigoare, la parter. Se grăbeau să coboare şl o găseau pe mama lor legănând copilul cu o sclipire de teroare în ochi.

— li bine? o întreba Sami, îngrijorată pentru surioara ei.

— Acum e bine. Bine, zicea Shelly, legănând copilul înainte şi înapoi.

Shelly era calmul din ochiul unei furtuni îngrozitoare, hrănindu-se din preocuparea şi îngrijorarea fetelor ei mai mari şi făcând tot posibilul ca să le liniştească.

Odată, Nikki a coborât scăxile şl şi-a găsit mama ţinând o pernă pe faţa lui 'Pori.

— E bine acum, a spus Shelly ridicând privirea de la copil, cu o expresie de uimire.

Alarmele nu se declanşaseră încă.

Nikki ajunsese prea devreme.

Mai târziu, fata şi-a amintit momentul când mama ei venise la ea în cameră, când era mică, şi crezuse că-i pusese o pernă pe faţă.

dare le făcuse asta tuturor?

După cele întâmplate, Nikki şi Sami au supravegheat-o în permanenţă pe surioara lor. Nimeni nu vorbea despre ceea ce bănuiau ele că s-a întâmplat. Nimeni nu voia s-o provoace pe Shelly. Părea interesată de bebeluş, dar în mod superficial. Pe măsură ce

treceau săptămânile, Kathy şi surorile mai mari au început să-i preia sarcinile.

Shelly s-a întors la televizorul ei, în faţa căruia stătea până noaptea târziu.

Dave, pe de altă parte, considera că Shelly era cea mai bună mamă din lume.

„Se purta minunat cu bebeluşii", a spus el mai târziu. „Chiar era cea mai bună mamă."

Lui Shelly îi plăcea să-şi îrnbăieze şi să-şi îmbrace fetele când erau mici şi să se mândrească cu ele. Părea să o bucure atenţia de care avea parte ca mamă de bebeluş. Dar pe măsură ce fetele creşteau, lucrurile legate de ele o preocupau din ce Ln ce mai puţin. A trecut de la una la alta, până când a început să se concentreze tot timpul asupra lui Torl, zi de zi.

Mulţi ani mai târziu, tatăl lui Sami, Danny, a venit s-o vadă şi i-a spus ceva care i-a modificat percepţia asupra felului în care mama ei avea grijă de bebeluşi. Era cu lotul altceva decât ceea ce auzise de la Dave Knotek.

„întotdeauna am crezut că o mai bună cu bebeluşii decât cu copiii, mai ales pe măsură ce noi creşteam", spunea ea despre mama ei, ca pe urmă să se îndoiască şi de asta. „Tatăl meu biologic mi-a spus c-o vedea pe mama sărind de pe canapea şi repezindu-se la leagăn să mă la. Voia să pară că mă ţinuse în braţe tot timpul. Dar nu era adevărat. El ştia că stătusem în leagăn toată ziua. Scutece murdare. Sticle de lapte peste lot. Iar iritabile de la scutece erau îngrozitoare."

Deoarece avusese mereu atâtea de ascuns, Shelly devenise expertă în păstrarea aparenţelor. Era o abiiitate care o ajuta să-şi ţină cele mai întunecate secrete departe de familie.

Şi de autorităţi.

Copiii erau adunaţi în jurul lui Sami, sărbătorită, cu lumânări albe pâlpâitoare pe un tort roz. Lui Shelly îi plăcea să facă spectacol din sărbători şi ocazii speciale. Zilele de naştere erau cele mai importante. Nu conta dacă banii erau puţini sau Lipseau cu desăvârşire; găsea ea o modalitate să adune grămezi de cadouri şi să umple frigiderul cu bunătăţi. Sami se agita încântată de muntele de daruri îngrămădite în faţa ei pe masa de picnic de pe verandă. Shelly i-a oferit fiicei sale o Popple, o jucărie de pluş pe care toate felele şi-o doriseră în anul acela. Kathy i-a dat un lănţişor de aur cu un pandantiv în formă de inimioară. Sami a fost superîncântată şi l-a pus la gât imediat. Era o bijuterie adevărată şi încă una specială, deoarece persoana care i-o dăruise era specială pentru ea.

Toată lumea se distra de minune, când dintr-odată atmosfera s-a întunecat din cauza unei întrebări puse de mama ei.

— Care e cadoul tău preferat?

Sami a rânjit cu gura până la urechi şi şi-a atins lănţişorul.

— Al lui Kathy. îmi place lănţişorul foarte mult! Nu e drăguţ?

— Ba da, a zis Shelly.

CAPITOLUL 19

Mai târziu, după ce plecase toată lumea, Stielly a luat o curea şi i-a dat sărbătoritei o mamă de bătaie.

— Pramatie nerecunoscătoare! Eu am organizat petrecerea. Eu ţi-am invitat prietenii! Datorită mie ai avut toate astea. Ţi-am cumpărat lucruri frumoase. Lănţişorul de la Kathy nici măcar nu-i nou! Doar o chestie pe care o avea printre lucruri!

Cu lacrimi în ochi şi dureri pe unde fusese lovită, Sami a învăţat o lecţie importantă – cadoul preferat trebuia să fie întotdeauna acele» pe care i-l dădea mama ei.

Lara Watson se descurcase foarte bine în viaţă, lucrând În domeniul medical şi specializându-se în îngrijirea persoanelor în vârstă – o moştenire din perioada când trăise în Battle Ground, ca soţie a lui Les Watson. Divorţată deja de mai mult de doi ani, locuia în Vancouver, într-o căsuţă de pe

NW Cherry Street, când a primit un telefon de la foarte tulburata şi de acum inconfundabila Shelly Knotek.

— Ii confirmat, a spus Shelly. Limfom non-Hodgkin.

Vestea a cutremurat-o pe femeie. A început să plângă. în ciuda tuturor neînţelegerilor, Shelly făcea parte din familie. Mai era şi mamă, cu copii mici care depindeau de ea. I se rupea sufletul.

Shelly l-a spus că făcea tratament, dar boala era foarte, foarte gravă.

După câteva zile a sunat-o din nou. De data asta i-a spus că doctorii se înşelaseră. Nu era limfom, ci un cancer la hipofiză.

Lara nu mai auzise niciodată de aşa ceva. S-a întrebat cum de putuseră doctorii să facă o asemenea greşeală, schimbând diagnosticul în mijlocul planului de tratament.

„Nu prea înţelegeam", a spus ea mai târziu. „Şi doar lucram în domeniul medical."

A întrebat-o pe Shelly despre tratament.

— E destul de rău, a spus ea. Nu sunt sigură cât mai am de trăit. Am să mă duc la un medic specialist.

Larei i-a trecut prin minte că, dacă Shelly nu va supravieţui, va 11 chemată să îşi crească nepoatele. Ceea ce nu o deranja, deoarece le iubea foarte mult.

S-a oferit să meargă în Raymond s-o ajute, dar Shelly i-a spus că are deja un ajutor.

— Prietena mea Kathy e aici.

— Care Kathy? a întrebat Lara.

— Coafeza mea, a spus Shelly. Prietena mea cea mai bună. Se poartă minunat cu felele. Poate să aibă grijă de eie cât sunt la tratament.

Lara era puţin nedumerită, dar n-a insistat. La naiba cu cancerul – pe Shelly n-o puteai presa.

în următoarele săptămâni, Kathy a fost cea care a sunat-o pe Lara, spunându-i că Shelly face progrese şi că fetele sunt foarte bine.

„Kathy a fost absolut minunată", şi-a amintit Lara. „Chiar de la început. O, Doamne, era grozavă! Binecuvântată să-i fie inima pentru tot ce-a făcut. De câte ori sunam, ea răspundea la telefon."

— Shelly e foarte obosită, i-a spus o dată Kathy. Eu pregătesc cina şi rnă ocup de casă. Copiii îşi fac temele. Fac tot ce pot.

Totuşi, apăreau semne că prietenia lor începea să scârţâie. Altă dată când I.ara a vorbit cu Nikki, a auzit ţipete în fundal.

— Ce se întâmplă acolo, Nikki?

— O, e mama – iar e supărată pe Kathy.

*

Tratamentele lui Shelly pentru cancer au durat foarte mult. Mult prea mult. Lara Watson devenea din ce în ce mai suspicioasă, Le spunea oncologilor cu care lucra despre simptomele fetei sale şi despre tratamentul cam vag pe care-l urma, la sfatul Dumnezeu ştie cui, iar aceştia nu înţelegeau nici ei mare lucru.

într-o zi, a sunat-o Shelly şi Tara a insistat. Pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată.

— Ştii ceva, Shelly? Sunt sătulă de prostia asta cu cancerul.

Shelly a început să ţipe.

— Am vorbit cu nişte doctori şi credem că minţi din nou.

Shelly i-a trântit telefonul în nas.

Câteva minute mai târziu a sunat Kathy.

— Ai supărat-o rău pe Shelly, a zis ea.

— Kathy, astea-s tâmpenii. Cancerul nu-i chiar aşa.

— Nu. înţeleg ce vrei să spui.

— Vă păcăleşte.

Ulterior, a intrat şi Dave pe fir.

— Ce fel de mamă eşti tu, Lara? Shelly se luptă pentru viaţa ei. Chiar nu te interesează deloc?

Lara ştia că Dave lua de bun orice îi spunea soţia lui. Avea nevoie dc dovezi.

Dave, ai dus-o tu la doctor?

— Da.

Lara a insistat.

— Ai intrat efectiv înăuntru? Ştii bine că doctorii insistă asupra acestui lucru. Familia e o parte foarte importantă a tratamentului.

— Nu, a spus el. Shell e prea mândră. M-a pus s-o aştept afară.

— Deci n-ai fost niciodată acolo în timp ce i se puneau perfuziile?

— Nu, dar ăsta nu-i un motiv ca s-o acuzi că minte, Lara!

Dar femeia nu s-a lăsat.

— Unde anume obişnuieşti să aştepţi? în maşină?

Dave a încercat să rămână ferm.

— în sala de aşteptare. Toată ziua.

— Toată ziua, a repetat l.ara.

— Mda... Opt ore.

Nu durează opt ore, a spus Lara. Ai primit vreodată vreo factură de la compania de asigurări?

Dave i-a spus ca Shelly lua corespondenţa, însă nu văzuse nicio factură. Dar asta nu însemna nimic. Adevărul era că Dave nu putea fi

convins, l-a închis Larei telefonul în nas.

„A fost acolo, în sala de aşteptare", a spus Lara mai târziu. „Nu mă îndoiesc de lucrul ăsta. Dave nu e mincinos. Probabil că ea ieşea pe uşa din spate şi mergea la film ori să ia masa. Nu ştiu sigur. E doar o bănuială."

Cu Kathy în viaţa lor, dinamica din Casa Louderback continua să se schimbe. încet. Cu paşi de melc. Kathy nu părea să înţeleagă cu adevărat jocul lui Shelly. Era singură, înstrăinată de cea mai mare parte a familiei şi nu avea niciun ban al ei. Kathy era mare. îndrăzneaţă. Amuzantă. Jucase *softball* într-o ligă locală. Mergea la biserică cu regularitate. Era genul de lider care aduna toate fetele în jurul ei, făeându- le să râdă cu poveşti din zilele când fusese coafeză la salonul din Aberdeen. După ce s-a mutat la familia Knotek, Kathy a început să dispară. Personalitatea a început să i se estompeze văzând cu ochii. Se ofilea pur şi simplu.

Până când tot ce voia Shelly a devenit prioritar.

Da!

Imediat!

O să mai curăţ o dată!

Firea optimistă a lui Kathy a dispărut. Oricât de mult ar fi muncit, Shelly nu era mulţumită. Nu era niciodată de ajuns că avea grijă de bebeluş, făcea curat şi pregătea cina. întotdeauna când făcea ceva ce nu-i plăcea lui Shelly, aceasta apuca orice-i venea la mână – o ustensilă de bucătărie, un cablu electric, o carte de pe măsuţa de cafea – şi o lovea. *Tare.* Kathy plângea, iar uneori o ameninţa că pleacă. în cele din urmă, Shelly îi spunea că era doar din vina ei.

— Tu m-ai forţat să fac asta, îi spunea. Nu mă obliga s-o fac din nou. Vreau să mă pot baza pe tine. Nu mă contrazice. Fă doar ce ţi-am spus să faci.

Kathy îşi cerea scuze şi promitea să nu mai facă aceeaşi greşeală.

Atunci Shelly o îmbrăţişa şi-i dădea o grămadă de pastile.

Clopiii se uitau, întrebându-se ce se întâmplă.

Shane şi Nikki vorbeau despre asta.

— Mama ta-i ciudată, iar Kathy e o idioată că o suporta, a spus Shane.

Nikki era de acord, dar mai ştia şi că, de bine, de rău, faptul că o avea pe Kathy în preajmă o mai liniştea puţin. Era o uşurare, dar şi un motiv de tristeţe. Nimeni nu merita să fie tratat aşa cum făcea mama ei cu Kathy sau cu oricare dintre ei.

Apoi abuzurile au început să se înrăutăţească.

Odată, Kathy şi Shelly s-au luat efectiv la bătaie, ducând apoi cearta afară, pe uşa de la bucătărie, spre deal. Chiar dacă Shelly era încă însărcinată cu Tori, iar Kathy ruult mai masivă, tot cea din urmă lua bătaie. Shelly a apucat-o de păr, iar Kathy a început să ţipe. Apoi Shelly a împins-o cu putere şi Kathy a căzut la pământ. Atunci Shelly a început s-o lovească cu picioarele în abdomen, iar Kathy s-a rostogolit pe panta dealului.

Kathy a strigat că îi pare rău pentru orice făcuse de o înfuriase atât de tare pe Shelly.

Şi a promis să nu mai facă niciodată aşa ceva.

Nevenindu-i să creadă, Nikki a urmărit lupta de la fereastra dormitorului ei. O mai văzuse pe mama ei ţipând ia Kathy, umilind-o sau jucându-se cu mintea ei, dar era prima dată când o atacase fizic. Fetei nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

Dar asta era realitatea.

Altă data, Shane şi fetele au urmărit din sufragerie un schimb de replici între cele două. Shelly îşi încrucişase mâinile la piept şi scutura din cap.

Kathy spunea că nu e vinovată.

— N-am făcut aşa ceva, insista ea, negând acuzaţia lui Shelly.

Aceasta părea îngrijorată.

— Nu-ţi aminteşti c-ai făcut-o, Kathy, a corectat-o. Vrei să spui că nu-ţi aminteşti.

Kathy şi-a privit acuzatoarea în ochi.

— Nu am făcut-o.

Shelfy a dat din nou din cap şi s-a uitat la ea cu mită. Copiii o văzuseră pe Shelly în acţiune de un milion de ori. Avea un stil de a distorsiona realitatea într-un asemenea hal, încât erau momente când nu mai ştiau ce să creadă.

— Kathy, a repetat ea, ştii că te iubesc.

Kathy s-a înmuiat şi a început să plângă.

— Da. Ştiu. Şi eu te iubesc.

— Atunci trebuie să mă crezi când îţi spun. Ai început să umbli noaptea ca o somnambulă. Sunt foarte îngrijorată.

— Dar nu-mi amintesc nimic.

— Da. Normal că nu-ţi aminteşti.

Asta însemna s-o înţelegi pe Shelly cu adevărat.

— Aş fi ştiut.

— Kathy, azi-dimineaţă am găsit plăcinta cu lămâie şl bezea sub patul tău.

Cealaltă părea confuză.

— N-am pus-o eu acolo.

— Vrei să spui că nu-ţi aminteşti s-o fi pus acolo. Nici copiii n-au făcut-o. – Şi-a plimbat privirea peste audienţă. – Aţi făcut voi aşa ceva?

Nikki a recunoscut una dintre loviturile preferate ale mamei sale – manipularea simţului realităţii. 1 se întâmplase şi ei.

— Nu, au răspuns ei.

Era mai bine să nu atragă atenţia mamei asupra lor. Dar Nikki o văzuse pe Shelly strecurând plăcinta sub palul lui Kathy. O văzuse şi ascunzând – apoi descoperind – ambalaje de bomboane.

SlieLly şi-a îndreptat din nou atenţia spre cea mai bună prietenă a ei.

— Ascultă, Kathy. Nu slăbeşti pentru că mănânci prea mult ziua, iar acum mă tem că faci acelaşi lucru şi în somn.

Cealaltă era confuză, dar hotărâtă.

— Ba nu.

SheLly a insistat şi, în următoarele câteva săptămâni, a continuat să descopere mâncare pe jumătate consumată ascunsă sub patul lui Kathy sau în spaţiul dintre camerele lui Nikki şi Sami. Odată, a pus-o şi pe Nikki să ascundă mâncare sub patul lui Kathy, ca s-o poată informa a doua zi dimineaţă că „mânca în somn" şi că „mânca noaptea toată mâncarea din casă".

— Azi-noapte te-am auzit la frigider, i-a spus Shelly lui Kathy în timpul unei alte confruntări având aparenţa unei intervenţii. Mănânci ca o scroafă în toiul nopţii. Trebuie să încetezi!

— îmi pare rău, a spus Kathy. Mă străduiesc.

Deşi erau mici, cu timpul, fetele şi Shanc şi-<»u dat seama că abilitatea lui Kathy de a-i ţine piept mamei lor se diminua din ce în ce mai mult. Cum se întâmplase şi cu Dave. Şi, desigur, cu ei.

Nikki vedea teama din ochii lui Kathy atunci când mama ei o admonesta.

— Azi-noapte, i-a spus Shelly, ai umblat goală, în somn, nrin camera lui Shane. F.l mi-a solis.

Katby părea speriată.

— N-am făcut aşa ceva, Shell.

— Ba da. 'le-a *văzut,* Katlry. Ştiu ca-l vrei, dar asta trebuie să înceteze. Nu vreau asemenea chestii în casa mea.

Femeia a făcut un pas în spate. Şocată de acuzaţie. Shelly sugera că ea, o femeie la treizeci şi ceva de ani, voia să facă sex cu un adolescent minor.

— N-aş face niciodată aşa ceva. Pe cuvânt. Îţi jur.

Shelly se uita la ea cu milă.

— Nu ştii ce faci, Kathy. Chiar nu ştii. Stai aici.

Şi s-a dus să-l aducă pe Shane.

— Spune-i, i-a zis ea.

Shane părea foarte speriat, în timp ce-i confirma povestea.

— Ai fost. Azi-noapte, Kathy. Te-am văzut.

Femeia a început să plângă. Părea confuză in timp ce ţinea piept acuzaţiilor.

— Nu cred. Vă înşelaţi amândoi.

Shane a rămas ferm.

— Ba da, a insistat el. Te-am văzut. Am văzut lot.

Kathy a fugit în camera ei cu ochii în lacrimi.

Mai târziu, Shane i-a spus lui Nikki că toată povestea era o minciuna.

— Kathy n-a venit goală în camera mea, a zis el. Dar a trebuit să spun ce voia mama ta.

Nikki înţelegea. Făcuse şi ea aşa ceva. Doi împotriva unuia era tactica de atac preferată a lui Slielly. De obicei erau Shelly şi Dave. Uneori le obliga pe fete la acest chin. Alteori ii folosea pe Shane – mai ales când era vorba despre Kathy.

— Mama ta e o perversă, Nik, a spus el.

— E psihopată, confirma Nikki.

— Crede că toată lumea e atât de tâmpită încât să-i creadă toate prostiile.

— Kathy o crede.

— Eu nu cred nimic din ce spune ea.

— Nici eu. Cum deschide gura, cum scoate o minciună.

Orice ar fi spus, niciunul dintre ei nu avea tupeul să-i zică ceva în faţă. Făceau tot ce le cerea ea. Amândoi ştiau bine de ce o făceau. Trebuiau să supravieţuiască. Dacă s-ar fi împotrivit, ar fi fost dezbrăcaţi la piele şi forţaţi să se bălăcească ori să fie bătuţi cu un cablu electric. Ori li s-ar fi aplicat cine ştie ce alte pedepse pe care Shelly le inventa în fiecare zi. Teama de necunoscut îi ţinea în frâu.

— Mda... facem ce ne zice ea, dar n-o credem, a spus Shane. Dacă ar şti, ar lua-o razna.

*

Kathy făcuse ceva ce-o enervase pe Shelly – deşi Nikki nu-şi amintea ce anume, la fel cum nici copiii nu reuşeau să- şi dea seama ce anume făcuseră ca să-şi merite pedepsele –, iar Shelly îi dăduse un picior în spate din capul scărilor, prăvălind-o de-a dura. Femeia zăcea grămadă la pământ, în timp ce Shelly o blestema pentru că fusese proastă şi neîndemânatică. Copiii învăţaseră de mult să nu scoată o vorbă; a atrage atenţia asupra oricărui lucru pe care îi făcea

mama lor nu făcea decât să-i transforme în noi ţInte.

Sheliy a început să-i retragă lui Kathy privilegiile. Fusese „foarte rea şi trebuia învăţată să se descurce cu mai puţin". Asta însemna să nu mai aibă multe dintre lucrurile pe care şi le adusese când venise în Casa Louderback. Chestiile personale i-au fost confiscate, începând cu fotografiile, discurile dc muzică country şi materialele pentru tricotat. Apoi a început să-i ia majoritatea hainelor, lăsându-i o singură pereche de chiloţi, un sutien şi o rochie largă, hawaiiană.

Câteva zile mai târziu a dispărut şi rochia.

După aceea a dispărut şi lenjeria intimă. Kathy era nevoită să facă treabă prin casă dezbrăcată. I s-a spus că va trebui să ceară permisiunea să folosească toaleta. Nu mai putea face nici baie fără aprobarea lui Shelly. Cu timpul, a fost nevoită s-o facă afară, cu un furtun de grădină.

S-o vadă pe Kathy goală şi să n-o mai bage în seamă a devenit o obişnuinţă în familia Knotek. Copiii se uitau la televizor în timp ce femeia făcea cine ştie ce treabă ordonată de Shelly. Nici măcar nu se uitau la ea, darămite să-i mai şi zică vreo vorbă.

Uneori, mama lor o încuia pe Kathy în dulap, ca pedeapsă pentru vreo vină necunoscută. Sami o auzea pe mama ei şoptind cuvinte liniştitoare prin uşă, în timp ce Kathy gemea înăuntru.

— O să fie bine, zicea ea.

Kathy murmura ceva de neînţeles de cealaltă parte a uşii.

— Nu e bine să te răneşti, Kathy. N-o să las pe nimeni s-o facă. Te iubesc. Kathv. F.sti în sieurantă cu mine.

Sami se îndepărta, întrebându-se cum era posibil ca mama ei s-o pedepsească pe Kathy atât de aspru şi apoi să se prefacă, spunându-i că va fi mereu aproape, ca s-o salveze de orice rău.

Aşa le făcea tuturor. Cu abuzurile concentrate deocamdată asupra lui Kathy, ceva o alina pe Sami. Era fericită că pedepsele cădeau pe capul femeii şi nu se abateau asupra fraţilor ei. O parte din ea se simţea recunoscătoare că femeia nu pleca. Dacă ar fi plecat, Sami ştia că fraţii ei ar redeveni ţintele favorite ale mamei lor.

Sami o vedea pe Kathy ca pe o femeie puternică. Era mai mare decât marna ei. Şi deşteaptă.

„M-am lot gândii că era femeie în toată firea. Avea maşină. Nu era mama ei. Nici copil. Dac-ar fi vrut, ar fi putut pleca", reflecta Sami peste ani. „Eu nu puteam înţelege totul. Eram doar un copii. însă ini-am spus de multe ori: «Ce-i cu tine? Ar trebui să pleci!»„

Nikki simţea la fel.

— Ceva nu-i în regulă cu ea, îi spunea lui Shane. Ar trebui să

plece pur şi simplu.

Şi totuşi, „în toată perioada aia cu Kathy", şi-a amintit Nikki, „eu n-am mai Incasat-o deloc. Păreau să mă ignore o vreme".

Pauza de abuzuri asupra copiilor familiei Knotek a venit la pachet cu un preţ mare. Trăiau într-o lume în care să te uiţi în altă parte însemna să fii la adăpost de mama, dar şi să accepţi nişte lucruri care te vor bântui pentru totdeauna.

Shelly nu avea nieio milă şi, cu timpul, i-a obligat pe copii să participe la unele dintre pedepsele pe care le ticluia pentru Katby. Nikki şi Sami o plesneau cu benzi de cauciuc la insistenţele mamei lor, în timp ce femeia cobora scările ca să- şi facă treaba. Era slabă şi nu se mişca destul de repede pentru Shelly.

— Pe ea! striga Shelly de jos.

Sami, care tremura şi era prea speriată ca să ignore ordinul mamei sale, făcea ce avea de făcut.

Totuşi, Shane executa cele mai multe dintre ordinele lui Shelly.

dând Shelly îi spunea s-o înghiontească ori s-o lovească pe Kathy, el o făcea. Nu cu plăcere, dar o făcea, ştiind cât de renede s-ar fi nutrit întoarce Shellv împotriva lui. Dacă n-ar fi făcut ce voia ea, ar fi fost obligat să se bălăcească, ori ar fi ajuns să fie lipit, gol, cu bandă adezivă de perete, ori pedepsit să doarmă pe podeaua de ciment fără haine sau pătură. O mai făcea şi din alt motiv. Oricât ar fi urât-o pentru chestiile la care-l supunea şi pentru cum îi trata pe cei din jurul lui, mătuşa lui, Shelly, era fiinţa cea mai apropiată de o mamă pe care o avea.

Voia să-i facă pe plac, s-o menţină de partea lui. Deci făcea ce voia şi când voia ea.

„Lui Kathy îi era frică de Shane", şi-a amintit Sami. „îl vedea ca pe o sursă a durerii provocate la cererea mamei. O lovea cu palmele. Cu picioarele. O făcea pentru că îl obliga ea."

Shelly folosea toate resursele posibile ca să-şi atingă scopurile.

Odată, când Kathy fugea În sus pe scări ca să scape de Shane, ea a apărut şi a prins-o în braţe, ca s-o protejeze, devenind dintr-odată apărătoarea ei, nu călăul.

Altă dată, Kathy dispăruse şi toată lumea din casă o căuta, înăuntru. Pe afară.

— Trebuie să fie pe undeva, a zis Shelly.

Nimeni nu reuşea să o găsească, până când Sami a descoperit-o gemând în dulapul mamei sale.

S-a dovedit apoi că Shelly o ascunsese acolo. Sami a auzit- o vorbind cu Kathy.

— O să fie bine, o alina Shelly. Sunt aici ca să te protejez. Eşti în siguranţă cu mine, Kathy. îţi promit. Nimeni n-o să te rănească. Nici Shane. Niciunul dintre ei.

Kaihy plângea şi se agăţa de ea, recunoscătoare pentru intervenţie.

„Mama se prefăcuse toată ziua că nu ştie unde e Kathy. Dar ştia. Ea o făcuse să stea în dulapul ăla ore întregi. Cică pentru a o feri de Shane. Dar nu era adevărat. Asta ca s-o facă să creadă că e de partea ei. în realitate, nu era", a spus Sami.

Sami a eliberat-o pe Kathy din dulap.

Şi nu pentru ultima oară.

Uneori, când aveau musafiri, Shelly o băga pe Kathy în dulap până când plecau. Nu conta cât de mult dura. Ore întregi. lar Kathy stătea prăbuşită pe podea, aşteptând răbdătoare o geană de lumină.

Kathy a început să slăbească. Pielea îi era învineţită şi zgâriată. Lucrările dentare nu mai ţineau. Far părul, pe care-l purta lung şi era aşa frumos, fusese ciopârţit de foarfeca turbată a lui Shelly. Nikki se gândea la cum se uita femeia la ei când erau abuzaţi. Simţea un nod în gât când Kathy se uita la *ca* cu milă.

Milă.

Kathy, care devenise ţinta nevoii mamei lor de a face rău şi de a umili, se uita la copLi cu milă.

Femeia refuza orice ajutor din partea copiilor. Ştia că, încercând s-o ajute – să o salveze –, deveneau următoarele victime ale părinţilor lor.

— Mi-aş dori să mă puteţi ajuta, a zis Kathy odată. Dar ştiu că nu puteţi.

Nu era ca şi cum Kathy s-ar fi sacrificat ca să-i salveze pe ei, se gândea Nikki. Doar ştia că, în realitate, situaţia era fără speranţă.

Pentru ea.

„Mă enerva când Kathy ne spunea ce să facem", a zis NLkki peste ani. „Uneori chiar nu-mi plăcea de ea. Era o pacoste pentru noi, copiii. Mama îi dădea toată puterea şi o făcea să se simtă necesară şi Importantă. Niciunui adolescent nu-i place să-l conducă un străin. Dar atunci am văzut cum era ea cu adevărat. O persoană foarte bună."

Cliiar dacă soţii Knotek ar fi avut bani pentru o vacanţă în altă parte, era puţin probabil ca vreo activitate să aibă mai mult succes decât o excursie cu cortul în statul Washington. Dave crescuse în pădurile dese şi veşnic verzi de pe coastele abrupte din Pacific Northwest. Shelly la fel. Pădurile din jurul Pacific County şi din apropierea Cirays I larbor County erau de un verde-închis, umede şi învăluite în nuanţe cenuşii. Culori reci, desigur, dar frumoase. Umpleau maşinii cu scaune de camping, genţi frigorifice şi cortul şi se pregăteau pentru călătoria spre locul de catnpare preferat, din Westport.

Nu prea era ioc în Toyota maro a familiei Knotek, cu Dave, Shelly, Shane şi fetele, aşa că biata Kathy mergea în portbagaj. Chiar dacă ar fi fost loc, Kathy tot în portbagaj ar fi stat, pentru că acolo îi stabiliseră locul Shelly şi Dave. în mod ciudat, femeia nu s-a împotrivit.

„Nu-mi amintesc discuţii în privinţa asta, a spus Sami mai târziu. „Nu-mi amintesc să se fi plâns. Mama zicea doar: «Mergem în excursie cu cortul, Kathy. Treci în portbagaj»."

După un an de la venirea ei, Kathy ocupa în familie un loc ciudat, de servitoare. Participa la ieşirile lor cu cortul, dar nu întru totul. Rămânea deoparte când copiii frigeau bezele sau hotdogi. Nu stătea

CAPITOLUL 21

cu Shelly şi Dave când îşi lua cafeaua dimineaţa, ori berea, la sfârşitul zilei. Aducea provizii. Monta cortul.

„Nu auzeai decât «Kathy, ia asta!» sau «Kathy, fă aia!» Lucruri de genul ăsta.Venea cu noi doar ca să facă tot felul de chestii pentru mama, dar nu participa efectiv la excursie. Făcea ce i se spunea să facă", şi-a amintit Sami. „La vremea aceea nu părea ciudat. Eram copii. Pur şi simplu credeam că aşa trebuia să fie."

În prima noapte, în loc să doarmă împreună cu ceilalţi în cort, Kathy dormea sub maşină.

Pentru noaptea următoare, Shelly a ticluit un alt plan în privinţa locului de dormit al lui Kathy.

„Ar fi amuzant să dormi în portbagaj, Kathy!" şi-a amintit Nikki că a spus mama ei – şi şi-a ajutat prietena să intre în el, după care a închis parţial capacul.

„Mi-o amintesc pe mama râzând apoi. Dimineaţa următoare [Kathy] s-a trezit şi a căzut din portbagaj. Destul de urât."

*

Shelly era leneşă, fără doar şi poate. Nimeni în afară de Kathy nu ar Fi spus altceva. Lăsa vasele grămadă pe oriunde trecea. Uneori, resturile de mâncare formau o crustă atât de tare, încât farfuriile se lipeau între ele. Şi hainele de spălat se adunau într-o grămadă imensă, până când nimeni nu mai avea nimic curat de îmbrăcat.

Odată Shelly le-a spus fetelor că are ceva de făcut în ziua aceea, aşa încât trebuiau să meargă la spălătorie.

— Luaţi-o şi pe Kathy, a spus ea. N-o putem lăsa acasă singură toată ziua.

Fetele au urcat sacii plini cu rufe murdare în maşină, iar Kathy s-a băgat în portbagaj.

Pe vremea aceea era deja slăbită, iar Sami şi-a dat seama că nu se va mai face bine. Iira clar că se ducea de râpă, chiar dacă Shelly susţinea contrariul.

După ce au ajuns la spălătorie şi au umplut vreo şase maşini de spălat, Sami s-a tot dus să vadă ce face Kathy. Vorbea cu ea prin capacul închis de la portbagaj, deoarece Shelly le avertizase pe fete să n-o lase cu niciun chip să iasă afară.

— Cum te simţi? a întrebat Sami.

— Bine, a zis Kathy. Cum merge cu spălatul?

— Foarte bine, Kathy.

— Cum e vremea?

— Plăcută. Foarte plăcută.

Sami s-a dus înapoi în spălătorie, deoarece se simţea rău, dar după puţină vreme s-a întors la maşină.

— Acum sunt în uscător, a zis ea. Nu mai durează mult.

— Nicio problemă, a răspuns Kathy, cu vocea înăbuşită de capacul portbagajului. Vorbim în curând.

Aşa se desfăşurau conversaţiile. Relaxat. Fără confruntări. Kathy nu lovea cu pumnii, luptându-se să iasă. Nu încerca să lovească cu piciorul vreun far. Nu se plângea că e întuneric înăuntru, ori cald, ori incomod. Se conforma. Calmă. Aşteptând până ajungeau acasă pentru a putea ieşi şi să facă alte lucruri ca s-o ajute pe Shelly.

Însă chiar dacă nu se împotrivea să călătorească în nortbasai. să lucreze nrin casă eoală si să înehită Dumnezeu

ştie ce pastile i se clădeau, Shelly tot găsea motive să intensifice abuzurile.

Pur şi simplu pentru că putea.

Odată, felele au privit oripilate cum Kathy stătea pe verandă cu un castron pe cap, în timp ce Shelly mânuia nişte foarfeci de tuns, ciopârţind părul lung şi ondulat cu care coafeza îşi făcea reclamă pe vremuri. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. În tăcere. Părul se aduna grămadă, ca un cuib, pe verandă.

— Fetelor! le-a strigat Shelly după ce i-a ciopârţit părul femeii, la uitaţi, noua coafură a lui Kathy! Nu e cel mai drăguţ bob pe care l-aţi văzut vreodată?

l£ra greu să te uiţi la ea fără să-ţi trădezi adevărata părere. Nu era nimic drăguţ În ce făcuse mama lor. Era, se gândea Nikki, cea mai oribilă coafură pe care o văzuse în viaţa ei. Atât ele urâtă, încât trebuie să fi fost intenţionată.

— O, da, a zis Nikki. îmi place mult. Arată aşa drăguţ!

Sami simţea că i se face rău. Dar a aprobat şi ea.

— E aşa drăguţă, Kathy!

Dacă ar fi spus orice altceva, ştiau prea bine că ar fi însemnat un dezastru. Pentru Kathy. Sau pentru ele. Cu mama lor nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi. Poate că lui Shelly îi venise ideea acelei tunsori urâte de la coafura umilitoare pe care l-o făcuse cândva bunica Anna, prin care voia să-i dea o lecţie mamei sale vitrege, Lara: „N-ai cum s-o piepteni ca lumea, aşa că am tuns-o!”

Ca şi l.ara, Nikki a învăţat să-şi ţină gura. Toată lumea a intrat în casă.

— De ce-a lăsat-o Kathy pe mama să-i facă tâmpenia aia? a întrebat Nikki după ce mama lor s-a îndepărtat.

Sami nu ştia. Părerea lui Shane, pe de altă parte, era clară.

— Mama ta e nebună de legat, a spus ei. De-aia. Lui Kathy îl e o frică de moarte de ea. Ca şi nouă, de altfel.

Probabil că era din cauza pastilelor. Kathy fusese o persoană normală până să se mute acolo. Avea opinii în legătură cu ceea ce se întâmpla în lume. Avea o identitate. Nu era un sac de box, mulţumindu-se să se legene de la o lovitură la alta.

Shane şi Nikki erau hotărâţi să înţeleagă ce se întâmpla cu ea. S-au strecurat în camera mamei lor când ea era plecată, iar Kathy era ocupată cu treburile ei.

— Hai să vedem ce-i dă mama lui Kathy să mănânce, a zis Shane.

Shelly avea un depozit de flacoane cu pastile în partea de sus a dulapului ei şi pe noptiera de lângă pat. Bufetul cu medicamente de

CAPITOLUL 22

la parter era şi el o veritabilă farmacie, cu zeci de cutii de medicamente pe bază de reţetă, inclusiv Lorazepam, Nitroquick, Atenolol, /VItace şi Paxil.

Năucitor.

Multe erau medicamente de care ni ci unul dintre ei nu mai auzise vreodată, prescrise de doctori din tot ţinutul şi cumpărate de la diferite farmacii din Raymond, South Bend şi Aberdeen.

Cel mai uşor de recunoscut era Prozacul, cu capsulele lui verde cu alb.

— Din ăsta-i dă lui Kathy tot timpul, a zis Nikki.

Shane a băgat o pastilă în gură şi a înghiţit-o.

„îmi amintesc că la vreo 20 de minute după aceea era praf, ca beat", a spus Nikki mai târziu.

Era ciar că SheLly o droga pe Kathy.

Unii s-au întrebat mai târziu dacă nu cumva îl droga şi pe Shane ori pe fetele ei, din când în când.

*

Legătura între Nikki şi Shane a devenit tot mai strânsă. Erau atraşi unul de altul din cauza abuzurilor pe care le îndurau împreună şi ca urmare a faptului că erau izolaţi cumva de Sami prin repetatele vorbe grele, umilinţe şi pedepse dureroase pe care le primeau. Doar venirea lui Kathy le oferise puţină uşurare.

Aşa încât conspirau aşa cum fac toţi adolescenţii, închipuindu-şi cum ar putea pune capăt suferinţelor şi scăpa

lumea de Shelly.

— Beciul, a spus Shane odată. Ar trebui s-o închidem acolo.

— Ori în pod? a sugerat Nikki. Oriunde, doar să nu poată scăpa.

— Mda... Dar pe bune – de ce-o fi mama ta așa nebună?

— De unde să știu eu? a spus fata ridicând din umeri.

Shane a rămas puțin pe gânduri.

— Da. Unii sunt așa pur și simplu. Știi, am de gând s-o șterg de aici.

— Și eu.

— Pe bune, chiar am să plec.

Nikki și-ar fi dorit să aibă curajul să facă ce spunea Shane, dar ceva o ținea legată de casa aceea. Se pricepea la vorbe, dar nu reușea să-și pună ideile în practică.

Shane, pe de altă parte, a încercat de câteva ori.

Ori de câte ori făcea o încercare, Nikki își spunea că e un lucru bun și adânc înrădăcinat în sufletul lui, chiar dacă mama ei le îngrămădea pe toate în mașina ca să-l caute pe fugar. N-a încetat nicio clipă să spere că băiatul va reuși în cele din urmă.

Shane avea motive întemeiate să vrea să scape din casa mătușii sale.

Shelly părea să inventeze mereu noi metode de a-l răni.

Odată, a luat banda adezivă din bufetul din bucătărie și unguentul antiinflamalor Icy Hat din dulăpiorul cu medicamente din baie. Era cea mai recentă întruchipare a pedepselor, care începuseră cu bătăi și apoi evoluaseră, devenind din ce în ce mai bizare. L-a pus să se dezbrace și i-a legat mâinile și picioarele, sub ochii fetelor. El a protestat, dar nu s-a luptat cu ea. N-a opus rezistență.

Apoi femeia l-a pus la colț, lângă ușa de la intrare, și i-a uns penisul cu Icy Hot, în timp ce el urla de durere.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-a zis.

Peste ani, nimeni nu și-a mai amintit ce făcuse adolescentul ca să merite o asemenea pedeapsă. Era versiunea mamei lor de a pune un copil la colț. Shane se simțea umilit și era supărat pe Shelly. dar a lăsat-o să-și facă damblaua.

Mama și sora ei mai mare plecaseră la magazin, lăsând-o ne Sami în vriia lui Shane. care făcuse ceva ce o suoărase foarte tare pe SheLLy. Așa că l-a pus să se dezbrace, l-a legat cu bandă adezivă și l-a băgat în colțul de la ușa din față.

— Ai grijă să stea nemișcat, i-a spus lui Sami înainte de a pleca.

în clipa când a auzit maşina pornind, Sami a făcut ce făcea întotdeauna – ce făceau *topi* – oricând pleca mama lor de acasă.

S-a dus în baie.

Shelly nu-i lăsa niciodată pe copii să folosească toaleta fără permisiunea ei, şi numai cu uşa larg deschisă. De cele mai multe ori, Shelly se aşeza lângă copii când îşi făceau nevoiie, urrnărindu-l ca şi când ar fi efectuat un experiment ştiinţific.

Când Sami a terminat şi s-a întors la uşă. Strane dispăruse.

Panicată, s-a uitat peste tot în jurul casei şi în grădină, dar nici urmă de el. Era foarte supărată pe el pentru că fugise. Era supărată pentru că ştia că mama lor avea să le urce pe toate în maşină şi să pornească în căutarea lui Sharre, zi şi noapte. Oricât era nevoie. în astfel de cazuri, Shelly era necruţătoare, îi plăcea să vâneze. Nu s-ar fi oprit până nu-l găsea. Nu conta dacă a doua zi trebuiau să meargă la şcoală şi vânătoarea ţinea până la trei dimineaţa.

Se întunecase deja, când Sami l-a descoperit pe Shane în magazia unui vecin.

— Trebuie să vii acasă, Shane, a spus Sami. 'Mama e furioasă. Ştii c-o să te găsească.

Când băiatul s-a întors în casă, Shelly n-a scos o vorbă. Era gol şi îngheţat. Şi plângea.

S-a uitat doar urât la el.

— îmi pare sincer rău, mamă, a zis el. Promit să nu mai fac.

în cele din urmă, femeia a deschis gura, întrebâridu-l ce-a fost în capul lui. Tonul îi era clintr-odată dulce, reconfortant. Ca şi curo ar fi găsit un pisoi rătăcit şi-l lua ca să-i ofere un cămin.

— Te iubim, Shane, a spus ea. Să nu ne mai sperii în balul ăsta. Nu înţeleg de ce vrei să ne părăseşti.

Altă dată, când familia era plecată la Wild Waves Theme & Water Park, la nord de Tacorna, Shane a fugit din nou. Shelly a întrerupt iinediat excursia şi a pornit la vânătoare. Nikki şi Sami cunoşteau procedura şi inima li s-a făcut grea.

ca de plumb. Urmau să piardă distracţia de la parcul acvatic, iar mama lor avea să-l caute până va da de el.

Au căutat două zile. Prima dată, în cartierul Tillicum, unde trăise Shane înainte de a veni să locuiască cu ei în Raymond. Au căutat în fiecare căsuţă dărăpănată. După fiecare garaj în ruină. Au răscolit fiecare magazin din uriaşul Tacoma Ivi a 11. Fără succes.

Shelly a oprit chiar şi la o clarvăzătoare din Tacoma ca să vadă dacă ştie unde se dusese băiatul.

— Mamă, a spus Nikki, pregătindu-se să încaseze o palmă peste faţă, nu vrea să stea cu noi. l.asă-l să plece.

Shelly a ignorat-o şi a continuat să scruteze împrejurimile.

în tot acest timp, Nikki se ruga să nu-l găsească niciodată.

Te ros, doamne, ajută-l pe Shane să scape. Mama e malefică. Trebuie să plece. Ca să fie în siguranţă.

Se pare însă că Dumnezeu nu l-a auzit rugăciunile. După câteva ore de căutare, a doua zi, Shelly şi-a găsit nepotul cel îndărătnic şi l-a ademenit înapoi în maşină, cu vorbe care pentru el însemnau mai mult decât orice.

I-a spus cât de mult îl iubeşte.

Vorbe despre care el trebuia deja să ştie că sunt mincinoa se.

— C'.hiar ne-ai speriat, Shane, i-a zis ea cu o voce catifelată şi cu o atitudine ce mima îngrijorarea. Să nu mai faci niciodată aşa ceva. O să mă faci să mor de grijă. Şi pe fete la fel. Noi te iubim.

După ce Slielly a luat hotărârea că Tori şi leagănul nu mai puteau rămâne în dormitorul ei de la etajul întâi, i-a cerut lui Kathy să renunţe la spaţiul dintre camerele Lui Nikki şi Sami.

— Am o cămăruţă confortabilă pentru tine, la parter.

în acei moment, majoritatea lucrurilor personale ale femeii, precum mobila de dormitor şi hainele pe care le adusese când se mutase, dispăruseră. Kathy nu s-a plâns; se pare că uitase cum să-şi susţină cauza. F.ra întru totul sub papucul lui Shelly.

„Confortabilă" s-a dovedit a fi un termen impropriu. Noua cameră era la dreapta, sub scară; camera cazanului, de cealaltă parte a subsolului rece unde dormea Shane. Acel spaţiu de 1,5 pe 2,5 metri avea podeaua din beton şi pereţi nefinisaţi, cu fierăria ia vedere. Era plin de nisip şi, chiar şi vara, foarte friguros. Spaţiul era atât de strâmt, încât cu greu încăpea o saltea.

Kathy părea puţin tristă că va fi nevoită să trăiască acolo, dar nu s-a plâns. A acceptat pentru că SheLly i-a spus că va fi în avantajul lui Tori.

— O să-ţi placă acolo jos, Kathy.

Lui Sami, în schimb, nu-i plăcea, li venea rău când se gândea că

CAPITOLUL 23

femeia era nevoită să stea la subsol, în locul acela îngrozitor. La puțină vreme după mutarea lui Kathy, Sami a găsit cutiile cu lucrurile ei, despre care mama ei spusese că le dăduse, pentru că femeia făcuse ceva ce ei nu-i convenise. Fata a dus câteva postere jos și le-a lipit pe pereți. Kathy a intrat în panică în momentul când și-a dat seama ce făcea Sami.

— Nu face asta, a spus Kathy.

— E în regulă.

— Nu, a insistat ea. Te rog, nu.

Sami nu i-a dat atenție.

— O să facem locul ăsta mai drăguț. Mai bun pentru tine.

Katby era îngrozită.

— Sami, te rog, a implorat-o ea. Oprește-te.

Sami nu putea să-i înțeleagă spaima. Știa că mamei sale s- ar putea să nu-i placă, dar era camera lui Kathy, care mirosea urât și arăta oribil. Voia s-o facă mai drăguță. Nu grozavă. Doar mai bună.

Însă Kathy o cunoștea pe Shelly mai bine decât propria ei fiică.

Când Shelly a văzut ce făcuse Sami, a țipat la femeie și a rupt posterele de pe pereți. Când a găsit-o pe Sami, i-a spus că e un copil îngrozitor și că trebuia să-și vadă de treburile ei.

— Să nu mai faci așa ceva niciodată, a avertizat-o.

*

Târziu, într-o noapte, ia câteva zile după un îngheț și dezgheț în uxma unei ninsori, Kathy a făcut ceva ce a înfuriat-o pe Shelly. ***Foarte tare.*** Așa cum Nikki și Sami n-o mai văzuseră niciodată. Cele două fete s-au ghemuit împreună și au urmărit de la fereastra lui Nikki cum părinții lor i-au ordonat lui Kathy să urce deluşorul din spatele casei. Shane a apărut și el să se uite. Kathy era goală și înghețata. Era greu de anticipat, la început, ce anume o aștepta. Nikki și Sami au rămas cu privirea țintă la scenă, în timp ce Kathy îi implora pe Dave și Sheily s-o lase să intre în casă, fără a reuși însă să-i înduplece.

— Pur și simplu fă ceea ce ți se spune, Kathy, țipa Shelly la ea. Chiar e nevoie să faci totul atât de dificil pentru mine?

Fără să scoată o vorbă, Dave a împins-o pe femeie de sus, iar aceasta a început să alunece la vale, plângând și țipând. Când a ajuns jos, Shelly a strigat din nou.

— Ridică-te! Ridică-te!

Kathy s-a târât în sus, plângând întruna.

Și au ținut-o mult așa, ore întregi, parcă. Kathy de-abia putea merge de frig și de durerea pe care sigur o resimțea. Iar și iar. Sus – jos. în lumina difuză de la fereastra bucătăriei, se vedea clar că

fundul femeii era julit rău din cauza cristalelor de gheaţă.

— îmi pare rău, repeta ea întruna. N-o să mai fac. Mi-e frig. Mă doare. Te rog, Shelly. Te rog!

Părea un coşmar fără sfârşit. Shane a clătinat din cap şi s-a dus la subsol. Nu mai avea nevoie de cuvinte care să descrie cât de aiurea era totul. Nici surorile n-au mai putut suporta şi s-au ghemuit în patul lui Nikki, ţinându-se în braţe până în zori.

„Dimineaţa ne-am dus cu toţii acolo", a spus Sami mai târziu, cu vocea pierită. „Eu, sora mea, Shane... zăpada era roşie, plină de sânge, pe toată panta dealului. Ca o dungă mare, purpurie."

Ochii lui Nikki s-au umplut de lacrimi când a văzut zăpada însângerata, în acea dimineaţă. Şi le-a şters imediat. Mama ei ar fi observat – şi ar fi fost încântată. Altceva era la mijloc, iar surorile Knotek mai mari ştiau asta. Kathy era cea torturată şi pedepsită, nu ele.

„Şi câtă vreme mama o pedepsea pe Kathy", spunea ea mai târziu, „ne ignora pe noi. Oricât de aiurea ar fi fost totul – şi noi ştiam asta la momentul respectiv –, ne bucuram. Ne bucuram că nu o păţeam noi".

în martie 1991, Kaye, mama lui Kathy, avea nevoie de o operaţie importantă pe cord, dar fiica ei cea mare era de negăsit. Se ştia că locuieşte cu Shelly Knotek, aşa încât unii membri ai familiei o căutascră de mai multe ori acolo. Dar nimic. Telefonul suna in gol. Într-un final, când a răspuns, Shelly i-a informat pe un ton lejer că femeia se mutase din zonă.

— Cu iubitul ei, Rocky, le-a zis.

— Rocky?

Numele îi suna vag familiar surorii lui Kathy, dar nu-I întâlnise niciodată cu adevărat. Nici ea, nici fraţii lor.

Shelly nu i-a dat prea multe detalii, dar Kelly a insistat. Atunci cealaltă i-a închis telefonul în nas.

Kathy plecase. *Dar ande?*

„Am tot încercat s-o găsim", zicea Kelly mai târziu. „Dar n-am reuşit."

La puţină vreme după aceea, Kelly a primit un plic cu o fotografie neclară a surorii sale stând în faţa unei camionete, în plic, o notă cu scrisul copilăresc, inconfundabil, al lui Kathy. Aceasta zicea că-i pare rău că ea şi Kelly nu aveau o relaţie apropiată, dar că e bine.

„Vorbea şi despre Rocky", şi-a amintit Kelly mai târziu. „Povestea părea plauzibilă. Vf-arn gândit că 11-0 pot acuza dacă nu vrea să mai aibă de-a face cu familia – iar dacă asta însemna să n-o mai văd niciodată, era în regulă. Poate că-şi găsise pe cineva, ca în romanele de dragoste. Şi-şi trăia viaţa aşa cum voia, refuzând-o pe cea mizerabilă de acasă."

O lună mai târziu, pe 15 aprilie 1991, toţi membrii familiei Knotek s-au urcat în maşină ca să meargă la Washaway Beach, un loc de pe Washington Coast cunoscut pentru plajele ce se erodau repede, cabanele şi rulotele fantomatice ce atârnau deasupra oceanului învolburat şi pentru surferii ce călăreau talazurile cenuşii, în depărtare. Era ziua de naştere a lui Shelly, iar Washaway Beach era unul dintre locurile preferate de surfing ale lui Dave. 'Ibri stătea în faţă cu părinţii ei, iar cei trei copii mai mari, pe bancheta din spate.

CAPITOLUL 24

Kathy, care călătorea împotriva voinţei ei, era tot mai slăbită. Imaginile surprinse de camera video a familiei în acea după- amiază înfăţişau o femeie cu sănătatea şubrezită. Dinţii din faţă începuseră să i se deterioreze, transformându-se în nişte cioturi negre, iar pielea, întinsă cândva, i se ofilise. Stătea la soare, privind absentă întinderea de apă, în timp ce prietena sa se bucura de ziua ei.

Shelly poza ca o tânără fără griji pe plaja cu nisipul măturat de vânt, în timp ce Dave o fotografia. Părul roşcat luminat de soare, ochii albaştri care sclipeau atunci când râdea – nimeni nu putea nega că era Lzbitor de frumoasă ia cei 37 de ani ai ei. Le promitea dulciuri copiilor şi lui Dave îi spunea cât de mult îl iubeşte.

Nimeni nu putea să vadă ce se petrecea în spatele acelui chip frumos şi al cuvintelor frumoase.

Sau cât timp avea să poarte masca aceea.

Sami Knotek nu reuşea să înţeleagă ce era în capul părinţilor ei în momentul când au decis să cumpere ferma albă cu pereţi din şindrilă de pe Monohoii Landing Road, în Raymond, în vara anului 1992. Casa nu era grozavă, iar Shelly era furioasă că trebuia să se mute acolo. Era un adevărat pas înapoi faţă de eleganţa şi farmecul Casei Louderback. O fermă din anii 1930 ce avea nevoie de o grămadă de reparaţii. Dave era priceput, dar, din cauza serviciului, nu prea stătea pe-acasă.

Locul era îngrozitor. Pomi fructiferi, mai ales meri, formau o mică livadă pe proprietate, iar un câmp mare se întindea până la marginea unei păduri replantate de brazi şi cucută. Etanii îşi făcuseră potecă pe proprietate, iar în apropiere se formase o colonie de bâtlani albaştri. Casa era situată la un drum ce şerpuia de-a lungul râului Willapa, până departe. Foarte departe. Cam singurul lucru bun la Monohon Landing era, din punctul de vedere al lui Sami, că era La drumul principal, nu ascunsă printre brazii uriaşi, departe de drumurile umblate. Poate că lucrurile vor fi mai bune acolo, spera ea. Dacă proprietatea era mai la drum, poate Kathy nu va mai fi abuzată atât de mult. Poate că mama ei n-o va mai pune să lucreze goală în curte. Poate că Nikki şi Shane nu vor mai fi forţaţi să se bălăcească.

Dar s-a dovedit că locui era mai retras decât se aşteptase Sami. în prima sau a doua zi acolo, Shelly a trimis-o să străbată proprietatea şi să meargă de-a lungul drumului – pe ia toate punctele de observaţie –, ca să-şi dea seama ce anume ar putea vedea un trecător sau vreun vecin din casa şi din curtea lor.

— Intimitatea e foarte importantă pentru familia noastră, i-a spus ea fiicei mijlocii.

Fata, care urma să intre în clasa a VTT-a, a petrecut câteva ore

făcând ceea ce-i ceruse mama ei. S-a dus prin pădure și printr-o zonă recent exploatată de pe proprietatea Weyerhaeuser. Când s-a întors acasă, i-a spus mamei sale ce văzuse.

— Nimic, a zis Sami. Se vede o parte din casă, dar nimic altceva.

Proprietatea avea ceva mai puţin de cinci acri şi era în mare parte împrejmuită. Ceea ce era bine. Cîospodăria Knotek avea partea ei de animale de companie – mai ales câini şi pisici, deşi la noua casă numărul lor a crescut în cele din urmă, adăugându-se cai, găini, un papagal şi un iepure pe nume Buttercap. Chiar dacă Shelly mărturisea că iubeşte animalele, în realitate, părea doar că-i place să le colecţioneze, rareori având grijă de vreunul.

Aveau şi o serie de dependinţe. Majoritatea mici – un coteţ de găini, o magazie de unelte, un şopron dărăpănat, un adăpost pentru fântână şi o sală a pompelor, ce dovedeau că locul era într-adevăr o miniferrnă. Cea mai mare dintre structuri era un hambar de mărimea unui garaj de la periferie, dotat cu un banc de lucru, rafturi de depozitare, un dulap şi un frigider. La câţiva paşi de uşa din spate, structura de aluminiu oferea spaţiul atât de necesar pentru lucrurile care nu încăpeau în casă.

Care era prea mică. Sami ştia asta. La fel şl ceilalţi copii.

Având aproape 150 de metri pătraţi, cu două dormitoare mici la etaj, separate de ceea ce avea să fie camera calculatorului, şi un dormitor principal pentru părinţi la primul nivel, nu erau destule dormitoare pentru cele trei surori, Shane *şi* Kathy.

în plus, exista o singură baie •— lângă dormitorul părinţilor. Doar asta şi făcea casa să pară şi mai mică.

Tori dormea în camera părinţilor, la primul etaj. Shane dormea mai mult în debaraua lui Nikki, fără avantajul unei saltele.

„Doar o pătură", a spus Sami mai târziu. „Doar atât. Tot timpul cât a stat la Monolion Landing, Shane n-a avut o cameră a lui."

Kathy nici atât. Ea dormea pe podea, în sufragerie. La vremea aceea, lucrurile sale încăpeau într-o pungă de hârtie. Aproape tot ce avusese când se mutase cu familia Knotek dispăruse. Mobila de dormitor, majoritatea hainelor, cărţile şi obiectele personale – dispăruseră toate. Dave parca vechiul Plymouth Duster al lui Kathy în spatele noii case. După o vreme, a dispărut şi el.

Shelly s-a pus imediat pe treabă, făcând planuri pentru renovarea locului —aranjarea bucătăriei, adăugarea unei căzi cu hidroinasaj şi aruncarea vechiturilor lăsate de fostul proprietar. Timp de câteva săptămâni, familia a lucrat zi şi noapte, mai ales noaptea, smulgând covorul şl curăţând bucătăria. Dave se întorcea acasă în weekenduri, epuizat de cele cinci ore de condus de la locul lui de muncă de pe şantierul din Whidbey Island, şi se străduia să ridice casa la standardele lui Shelly. Lui Nikki şi Sami li s-a dat mână liberă să-şi decoreze dormitoarele. Nikki a cerut – şi a primit – permisiunea de a aplica o temă tablă de şah Ln alb şi negru în stilul anilor 1950, în

timp ce Sami şi-a ales o mochetă coral.

După ce casa a Început să arate ceva mai bine, SheLly i-a spus lui Nikki că avea de gând să vopsească şopronul în roşu. Totuşi, când a ales culoarea, era un roşu-deschis. Însă Shelly nu a luat în seamă faptul că greşise culoarea şi, dându-i lui Nikki o pensulă lată de vreo trei centimetri, i-a spus să treacă la treabă.

I-a luat toată vara.

La rândul ei, Sami a fost instruită să vopsească hambarul. Fără să fie o surpriză pentru nimeni, i s-au dat ustensile şi vopsele mal bune. Shane a rămas să cureţe curtea lăsată în paragină şi să stivuiască lemnele de foc. Iar Shelly îi controla din când în când. în cea mai mare parte a timpului stătea pe canapea, uitându-se la telenovele, mâncând batoane Oh Henry! şi îndesând ambalajele cerate printre perne.

Noua locuinţă şi munca grea nu au schimbat dinamica fundamentală. Shelly şi-a continuat atacurile necruţătoare, concentrându-se în principal asupra lui Shane şi Kathy.

Ieşirile ei neprevăzute îi ţineau pe toţi în alertă maximă. Nikki tresărea ori de câte ori Shelly se apropia de ea. Aceasta o muşca de cap. O plesnea peste faţă. O lovea cu pumnul. Odată a plesnit-o pentru că adormise în maşină pe scaunul pasagerului, iar mama ei voia să o vadă trează.

Altă dată, în staţia autobuzului şcolar, Shelly era supărată pe Nikki, dar a aşteptat ca maşina să oprească în faţa casei, moment în care a plesnit-o tare peste faţă.

„Voia ca toţi prietenii mei să vadă, ca să poată râde de mine."

SheLly a apărut la şcoala fetei când era Ln primii ani de liceu, în miezul zilei, căutându-şi rimelul pe care era convinsă că Nikki i-l furase din baie. l-a deschis dulapul şi 1 l- a răscolit, aruncând totul pe jos, sub ochii mai multor copii.

— Mi l-a luat! ţipa ea în faţa colegilor de clasă ai fetei. Mi- a furat rimelul! Nu e normal. O fiică n-ar trebui să facă aşa ceva! O fiică bună n-ar face aşa ceva.

Totuşi, cu oricâtă cruzime s-ar fi purtat cu fata ei, Shelly păstra ce era mai rău pentru Kathy.

*

Kathy nu făcea baie prea des nici înainte, nici după ce familia Knotek s-a mutat la Moriohun Landing. Ca şi în cazul copiilor mai mari, în cea mai mare parte a timpului nu i se dădea voie. La început, se spăla cam la fel cum o făcea la Casa Louderback – se punea furtunul pe ea, în timp ce ea stătea goală, afară, pe iarba ciin spatele casei. Indiferent de anotimp sau de cât de frig era afară.

Se renunța ta săpun. în schimb, Shelly turna pe ea înălbitor.

— Ești o scroafă jegoasă, iar ăsta o să te curețe!

Femeia țipa, în timp ce lichidul caustic pătrundea în rănile deschise ce-i acopereau pielea, din cap până-n picioare. Când țipa prea tare ori se zbatea să scape, SlieLly sau Dave, când era acasă, îi lega mâinile și picioarele cu bandă adezivă. în lipsa lui Dave, Shelly îi poruncea lui Shane s-o țină pe Kathy până o spăla cu furtunul.

Odată i-a lipit o bucată de bandă chiar și peste gură, s-o împiedice să alerteze vecinii.

— Trebuie să-ți ții gura! Ce naiba ai? Nu fac decât să te ajut. Scroafă tâmpită!

După o astfel de baie, Shelly se transforma, invariabil, într-o persoană drăguță, cumsecade, luând-o pe Kathy de după umeri.

— Așa-i că acum te simți mult mai bine?

Dave o întreba pe Shelly despre Kathy, iar Shelly insista că o ajuta să se întremeze. După o vreme, bărbatul a început s-o vadă din ce în ce mai rar pe cea mai bună prietenă a soției sale. Când venea în weekenduri de ia serviciu, aceasta nu era nicăieri.

Fetele i-au spus că mama lor o ținea pe Kathy în sala pompelor.

Treaba asta nu părea deloc în regulă, așa că Dave a luat-o la întrebări.

— De ce Stă în Sala pompelor, Shell?

Lui Shelly i se părea un aranjament perfect. De altfel, avea și un motiv întemeiat.

— Trebuie protejată, i-a spus.

— Protejată? De ce?

— De copii, Dave, a zis ea dând din cap în cunoştinţă de cauză.

De copii? **Nu avea nicio noimă. Copiii erau cuminţi. Dar era atât de sătul să se lupte cu ea, încât n-a mai spus nimic – ceea ce, avea să recunoască mai târziu, n-ar fi putut face nici dacă ar *&* dormit bine noaptea.**

Aşa că a crezut-o pe cuvânt. Shelly insista că Shane o abuza pe Kathy, aşa încât a mutat-o în sala pompelor doar pentru a o proteja de nepotul lor. „Odată, când am venit acasă, Shane o târa pe Kathy de picioare prin curte", şi-a amintit Dave. în ciuda probabilităţii ca Shane să fi făcut acest lucru la ordinul lui Shelly, după acel incident, Dave a avut certitudinea că Shelly îi spune adevărul şi numai adevărul.

— Unde-i Kathy?

Shelly s-a ridicat de pe canapeaua din sufrageria de la Monohon Landing şi a început să ţipe. Era în halat, cu părul vâlvoi şi neîngrijit.

— Pliveşte buruienile, i-a spus Sami.

— A plecat, a zbierat femeia din nou uitându-se pe fereastră, după care s-a dus înapoi în dormitor, să se îmbrace. Du-te şi caut-o prin pădure. Acum!

N-ar mai fi fost nevoie să adauge „Acum!" Orice spunea Shelly era un ordin care trebuia executat imediat. Sami s-a repezit pe uşă afară şi a traversat terenul din spatele casei, spre pădure. A strigat-o pe Kathy de nenumărate ori. În timp ce scruta împrejurimile. Ştia că mama ei nu va fi mulţumită dacă nu va căuta până la căderea întunericului. Shane şi cu fetele au alergat şi pe cărările făcute de cerbi prin pădure.

— Poate a scăpat, a zis băiatul.

— Sper, i-a răspuns Nikki.

SheLly a plecat cu maşina, iar după două ore s-a întors cu Kathy, care ducea două sacoşe cu haine noi de la Wishkah Mall, din Aberdeen. Shelly le-a spus că o găsise pe Kathy cu o prietenă şi că reuşise să discute cu ea în intimitatea unei toalete din mall. Kathy se hotărâse să se întoarcă acasă. Avea o ţinută verde şi una roşie; ambele erau seturi de pantaloni cu cămăşi în dungi, asortate. Purta, de asemenea, ceva nou, spre surpriza lui Sami şi Nikki. Arăta mai bine, cum nu mai arătase de foarte multă vreme, chiar dacă o parte din păr şi câţiva dinţi îi căzuseră. Părea curată şi mai fericită.

Nikki era sceptică. Nu înţelegea de ce se întorsese. De ce nu profitase de şansa aceea ca să spună cuiva ce i se întâmpla – prietenei de la mall, poliţiei?

Cuiva...

CAPITOLUL 26

„Am fost şocată când am văzut că s-a întors”, a spus ea peste ani. „Şocată de faptul că mama nu păţise nimic. Nu-mi venea să cred. Doar era o infractoare. Kathy ar fi putut merge la poliţie să spună că era abuzată. De ce s-a întors? E nebună. E dusă. Bolnavă. Aşa credeam şi despre tata. De ce nu divorţa de ea?”

Peste ani, Sami avea să lăcrimeze gândindu-se la Kathy, că ar fi putut fi mai fericită. Era atât de urât şi nedrept. „A apucat să stea în casă o vreme după ce Shelly a capturat-o la mall. Nu foarte mult timp. O perioadă.”

Câteva zile mai târziu, Kathy a fost din nou dată afară şi trimisă în sala pompelor, ca pedeapsă pentru că fugise.

Nimeni nu a mai văzut-o vreodată purtând acele haine noi şi frumoase.

*

Kathy a încercat să scape din nou. Şi din nou. O dată a încercat să fugă dezbrăcată.

Un copil de la şcoală i-a spus lui Sami o întreagă poveste despre asta.

— Ha-ha! Lumea a văzut-o pe mama ta din autobuz. Alerga prin curte fără haine! Arăta ca un urs mare şi gol!

Fata ar fi vrut să se facă ghem şi să moară.

— Mă îndoiesc, a zis ea, încercând să devieze discuţia spre ceva ce putea li realmente adevărat.

— A văzut-o mama lui Erin.

Mama lui Erin era şoferiţa autobuzului.

Sami a încercat s-o ignore, dar bârfa a făcut înconjurul şcolii, asemenea bilelor de oţel de la flipper. Pur şi simplu nu se mai termina.

Când a ajuns acasă, fata i-a povestit totul mamei sale.

— Prostii, a spus Shelly. Era Kathy! încerca să fugă! Dar am prins-o.

Explicaţia nu era chiar o surpriză.

— E foarte jenant, mamă. Ei cred că ai fost tu.

Shelly şi-a ieşit din minţi. Fusese Kathy! Oamenii ar fi putut să se întrebe ce se întâmpla la ei acasă, văzând-o pe Kathy alergând prin curte goală puşcă. Aşa că, în două secunde, a ticluit un plan.

— Invit-o pe Erin la noi, a zis ea. Puteţi folosi cada cu hidromasaj.

Mai târziu, când a venit Erin, ea şi Sami au intrat în apă – a apărut Shelly:

— O, Doamne! Mi-e aşa ruşine... Eram în cada cu hidromasaj,

goală, şi dintr-odată a scos scântei – aşa că am sărit afară şi am alergat prin toată curtea. Ce frică mi-a fost! Am crezut că mor!

Fetele au ascultat povestea scoţând strigăte de uimire, în timp ce Shelly le arăta o arsură pe peretele căzii, explicându- le cum au scos firele scântei.

„Mama era nemaipomenită", a spus Sami mai târziu. „Arsese locul acela înainte de venirea lui Erin, pentru ca povestea să pară mai plauzibilă. Nu ştiu dacă Erin a crezut-o, dar eu ştiu că am fost foarte aproape."

*

Nikki a auzit ţipete şi s-a uitat prin uşa deschisă a hambarului, unde fusese trimisă să facă treabă. în ziua aceea, iul Kathy i se dăduse voie să iasă din sala pompelor ca să smulgă nişte buruieni, şi se pare că Shelly nu era mulţumită de munca sa. La ordinul ei, Dave a târât-o pe femeie afară din grădină, pentru a-şl primi pedeapsa. Când Nikki s-a uitat la ea, Kathy era dezbrăcată şi stătea întinsă, plângând, pe un bloc de ciment.

— Loveşte-o, Dave! i-a strigat Shelly.

Bărbatul n-a scos o vorbă. Aproape niciodată n-o făcea. Avea în picioare cizmele cu vârf metalic pe care le purta în pădure – a lovit-o pe Kathy cu piciorul în cap.

„Ea gemea şi zăcea pur şi simplu pe jos", a spus Nikki mai târziu. „Cred că era destul de grav. Apoi nu i-arn mai dat atenţie. M-arn dus înapoi în hambar."

Sala pompelor era cea mai mică dintre anexele de pe proprietate, care mai includeau un şopron vechi, un hambar, un coteţ de găini şi două spaţii de depozitare. Era întunecoasă, plină de mucegai şi friguroasă. Shelly decisese că ar fi numai bună pentru Kathy, ca să stea şi să cugete la greşelile ei. Nikki şi Shane fuseseră şi ei locuitori de ocazie ai acelui spaţiu restrâns.

Kathy era nevoită să stea acolo zile, chiar săptămâni la rând.

Sami i-a dus nişte perne de la o canapea veche, maro, depozitată în magazia de lemne, ca să-i facă locul mai confortabil. Când a aflat, Shelly a pus-o pe Sami să le scoată imediat de acolo.

— Vrem ca ea să se facă bine! a spus Shelly. Nu vrem să stea confortabil! Trebuie să-şi dea seama şi să înţeleagă de ce a fost pedepsită. Vrem ca ea să se întoarcă in casă, nu să trăiască aici!

Sami nu înţelegea cum era rău să-şi ajute prietena, dar a dat înapoi. A o ajuta pe Kathy putea însemna să stârnească şi mai multă violenţă împotriva ei.

Mama ei era adesea un agresor pasiv, punându-i pe Dave ori Shane sâ-i facă treburile murdare. Uneori îşi manifesta indiferenţa tocmai prin ceea ce nu făcea.

Odată, Sami mergea după mama ei şi Kathy pe aleea de lângă hambar şi deodată, din cine ştie ce motiv, fără veste, Shelly a îmbrâncit-o pe Kathy cu putere. Aceasta s-a dezechilibrat şi aterizat

CAPITOLUL 27

cu fața în jos pe ciment. Nici măcar n-a încercat să-și atenueze căderea. A picat lată, pur și simplu. A început apoi să urle, ținându-se cu mâinile de cap, zvârcolindu-se în agonie, ca un animal rănit. Sami a văzut-o pe mama ei ezitând puțin, înainte de a o ajuta pe Kathy să se ridice, pentru ca apoi s-o bage din nou în sala pompelor.

Nikki credea că știe de ce o mutase mama ei acolo. Nu din cauza vreunei noi greșeli pe care o făcuse. Nici măcar nu era efectiv o pedeapsă. Doar că Shelly obosise s-o tot păzească pe Kathy, după ce aceasta încercase să fugă. Shelly nu a spus-o direct, dar Nikki bănuia că mama ei se temea de ce-ar fi putut zice Kathy.

Aşa cum îi explicase şi lui Sami, mama ei formula totul în ceva pozitiv pentTU Kathy. De pildă, exilarea în sala pompelor era întotdeauna pentru binele ei.

— Cred că i-ar fi mai bine acolo, spunea Shelly, în timp ce-o ducea pe Kathy de mână afară din casă şi prin curte. Are nevoie de pace şi linişte.

întotdeauna exista un motiv fals pentru orice îi făcea lui Kathy.

Din când în când, Nikki îşi ajuta mama s-o ducă pe Kathy în sala pompelor. Sănătatea acesteia se deteriora rapid. Minciuna lui Shelly era îndrăzneaţă. Kathy avea nevoie de îngrijire medicală. Nu de o şedere într-o anexă umedă.

Nici Shane şi nici Nikki nu aveau nevoie să fie închişi acolo, dar acolo ajungeau ori de câte ori Shelly obosea să-i mai bată şi voia o pedeapsă pe o durată mai lungă.

Una care sa demonstreze amploarea controlului ei asupra tuturor.

„în felul ăsta scăpa de noi de mine, Kathy, Shane", a spus Nikki inai târziu, explicând motivul din spatele exilului. „Nu mai trebuia să ne supravegheze şi să-şi facă griji în legătură cu ce am fi putut face. Mai ales Shane şi Kathy."

Totuşi, cu timpul, Kathy a părul să-şi accepte soarta. Ta fel cum se obişnuise să călătorească Ln portbagaj.

Odată, Sami era în apropierea sălii pompelor, când a auzit vocea lui Kathy.

— Hei!

S-a apropiat de uşa încuiată şi s-a aplecat spre ea. N-a îndrăznit s-o descuie. Oricum Kathy nu i-ar fi cerut niciodată s-o facă. Shelly le spusese clar tuturor că o închisese pe Kathy acolo drept pedeapsă, dar şi pentru a o ajuta să se vindece şi să se facă bine.

— Plouă afară? a întrebat femeia.

— A plouat puţin mai devreme. Acum nu, Kathy.

— O, a spus ea cu o voce uşor răguşită. Mi s-a părut că aud cum plouă.

Aşa cum se întâmpla de obicei, Dave era la serviciu în Whidbey Island când Shelly trebuia să meargă în oraş la cumpărături. înainte de a pleca, i-a spus lui Shane că i-o lasă în grijă pe Kathy – trebuia să se asigure ca femeia să nu ţipe sau să cheme pe cineva.

— Ori să fugă, i-a spus ea. Ai grijă să rămână în sala pompelor, unde-i este locul, Shane. în momentul ăsta nu putem avea încredere în ea. Nu e-n toate minţile.

Shane s-a prefăcut că e de acord.

— L.a naiba! i-a zis el lui Nikki imediat după plecarea lui Shelly. Eu îi dau drumul.

Nikki ura ideea că mama ei o încuiase pe Katlay in sala pompelor. Ştia că femeia are nevoie de un doctor. Slăbea din ce în ce mai mult. Faţa 1 se umfla şi cei câţiva dLnţi pe care-i mai avea erau ca nişte ghinde negre şi mici ce abia se mai ţineau.

Shane a scos lacătul şi a deschis uşa larg.

Lumina a inundai spaţiul şi Kathy a tresărit. A rămas nemişcată, apoi, într-un târziu, s-a uitat la el.

— Hai afară, i-a zis el.

Femeia nu s-a mişcat.

Nikki ştia că-i era frică de Shane, chiar dacă nu avea niciun motiv, când Shelly nu era prin preajma.

Shane a rugat-o mai întâi, apoi s-a enervai când ea s-a uitat ia el fără a avea vreo reacţie.

— Hai, Kathy, ieşi. Trebuie să pleci de-aici.

Ea a început să plângă. Era palidă. Bătută. Sângera. Aproape că rămăsese fără păr. Avea pe ea doar o rochiţă subţire şi zdrenţuită. Nimic altceva.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? s-a enervat şi mai tare băiatul.Trebuie să pleci! Pleacă naibii de aici! Asta-i şansa ta.

Kathy părea îngrozită.

— Minţi! a zis ea.

— Nu. îţi spun adevărul. Poţi să pleci! Pleacă de aici!

Kathy s-a ghemuit în mica anexă. într-un târziu, a zis cu o voce răguşită:

— Dacă plec, mă vor găsi. Ştii bine. O vor face. Ea mă va găsi.

Shane îşi ieşise din sărite. Nu înţelegea de ce Kathy nu voia să fugă. Uşa era deschisă. Ei erau copii şi nu aveau unde să se ducă. Dar ea era femeie în toată firea.

— Asta e singura ta speranţă, Kathy. Nu lî tâmpită!

Kathy l-a implorat s-o lase în pace.

Băiatul a trântit uşa, lăsând-o din nou în întuneric.

— Dacă nu pleacă, o să moară, a zis el, înlorcându-se spre Nikki.

— Ştiu.

Mai târziu, cei doi au stat multă vreme sus, în camera lui Nikki. Amândoi aveau impresia că ceea ce se întâmpla cu Kathy era fără speranţă. Când Shane a descuiat uşa ca s-o lase să fugă, a fost probabil ultima ei şansă. însă Kathy nu mai avea putere să lupte. Pur şi simplu cedase.

PARTEA IV

SOŢUL DAVE

Shelly îi amintea mereu lui Dave că e un soţ jalnic.

— Cel mai groaznic cu putinţă! spunea ea, distrugându-i puţin câte puţin stima de sine.

N-ar fi trebuit să sc mărite cu el în veci.

Ar fi putut alege oricare alt bărbat.

Tăcuse o greşeală teribilă.

El se mulţumea să confirme. în sufletul lui, ştia că femeia avea dreptate. în orice privinţă. Un soţ bun ar fi fost acasă lot timpul, ajutând la treburile gospodăriei. Având grijă de copii. Amintindu-i soţiei sale că era mai mult decât omul care aducea banii în casă. Lucra 16 ore pe zi şi conducea din Whidbey isiand ca să ajungă acasă în weekenduri, în timpul cărora nu prea reuşea să facă nimic din ceea ce trebuia. Munca În construcţii însemna efort fizic şi îl epuiza. Toată ziua dădea pe gât termos după termos de cafea şi înghiţea pastile No-Doz şi Vivarin cu cafeina, ca să nu-l ia somnul.

„Conduceam un buldozer. Coboară. Urca-te. Umblă în sus şi-n jos pe dealuri ca să-ţi faci treaba. Doar muncă fizică, iar şi iar", povestea el peste ani. „Mă luptam să stau treaz. Ajunsesem atât de rău la muncă, încât luam şi acele inhalatoare cu săruri de amoniu din trusa medicală. Le foloseam doar ca să nu adorm pe buldozer."

De foarte multe ori se trezea că nu mai poate face drumul spre casă din Whidbey. Se mira cum de n-a intrat niciodată pe contrasens, să omoare pe cineva. Uneori conducea atât de încet pe autostradă, încât toată lumea îl depăşea. Dar nu-şi putea da seama de ce. Uneori ajunsese să audă nişte sunete in capul său, pe care a început să le numească „răutăcioşii urlători".

Ori de câte ori „urlătorii" se năpusteau asupra lui, oprea pe marginea drumului şi trăgea un pui de somn, ca să-şi revină. Uneori reuşea să facă faţă crizei, până ajungea aproape de Raymond. Dacă reuşea să se apropie şi mai mult, parca Old Blue, camioneta Lui, în Battie Creek, o zonă de picnic situată la vreo cinci kilometri nord de casă, lângă Autostrada 101. Acelea erau momentele când era prea obosit să mai apese pedala de acceleraţie. Prea obosit. Şi, în realitate, prea epuizat ca să se mai lupte cu Shelly. Avea nevoie de un răgaz, ca să-şi mai vină în fire.

Să scape de „urlători”.

C’.eea ce n-o oprea pe soția lui. O dată l-a trezit o lovitură puternică în geamul mașinii.

Era Nikki.

— Știm unde ești, tată, i-a spus, după care s-a întors la noul Jeep pe care și-l cumpărase Shelly.

Femeia nici nu se obosise să se dea jos din mașină ori să arunce vreun cuvânt în direcția lui. Își lăsase fata cea maie să-l facă de râs și să-i amintească, în același timp, că, oriunde s-ar fi dus, era în stare să-l găsească.

Așa era Shelly. Neobosită ca un copoi. Avea tenacitatea și abilitatea înnăscută de a găsi pe oricine.

Oricând.

Dacă Dave avea impresia că poate să scape o vreme de ceea ce-l aștepta acasă și să-și găsească o clipă de răgaz, se înșela amarnic.

Eara Watson era de părere că ginerele ei avea o problemă serioasă cu băutura, dar care pălea în raport cu problemele pe care le avea cu Shelly. De băutură se putea lăsa. De Shelly, în schimb, se pare că nu chiar atât de ușor.

Eara era sigură că, la fel ca Randy și Danny, Dave va pleca și el la un moment dat. Deși Dave avea să recunoască mai târziu că nu avea puterea s-o părăsească pur și simplu pe Shelly, a sperat întotdeauna că într-o zi va veni acasă și n-o va mai găsi.

„Fur și simplu să plece. Să se mute înapoi în Vancouver sau ceva de genul ăsta”, și-a amintit el. „Nu știu ce speram. Dar ea a continuat să rămână prin preajmă.”

Cântărind lucrurile de la distanță, Lara a observat precedentul creat de bunica Anna, care-și obligase bărbatul să doarmă în magazie. Primul soț al lui Sheliy, Randy, se obișnuise să doarmă în mașină după ce se certa cu soția lui. Iar acum, la fel i se întâmpla și lui Dave.

„Nu voia să meargă acasă”, spunea Lara. „Ori poate că nu- 1 lăsa ea. Omul muncea zi și noapte, apoi dormea în camionetă. Sheliy își păstrase pentru ea mașina cea mare. Iar el rămăsese cu camioneta, nu? Și dormea acolo. Ori se strecura în birou seara, după ce plecau cei pentru care lucra, și dormea pe jos.”

•*

Ulterior, Dave avea să dea vina pentru ceea ce s-a întâmolal în căsuța roșie din Monnhon Landins ne fantul că-și dăduse demisia de la Weyerhaeuser. Shelly insistase să facă lucrul ăsta. Zicea că marea companie de cherestea profita de el și că ar fi putut câștiga mai mult lucrând pentru altcineva. Dar slujba îl îndepărta de casă, ceea ce, în

mod sigur, îl împiedica să fie un tată implicat şi un soţ bun.

„Totul era în regulă", susţinea el referindu-se la viaţa de la Casa Louderback. „Eram doar eu, Shell, Nikki şi Sami şi totul mergea bine. Ajungeam acasă în fiecare seară – aşa cum era normal. O căsnicie înseamnă implicarea amândurora în mod egal, iar eu nu rai-am respectat partea mea de înţelegere. E greu să creşti copii. Nu te poţi aştepta ca o mamă să se ocupe de ei lot timpul, înţelegi, să-i disciplineze, să-i ajute la terne. Iar eu nu eram acolo. Şi când eram, dormeam pe mine. Nu puteam să stau treaz nici măcar ca să urmăresc o emisiune la televizor."

Shelly, din punctul lui de vedere, făcea mai mult decât partea ei de treabă.

„Era mamă sută la sută şi încă ceva pe deasupra. Vreau să spun, copiii aveau petreceri de aniversare, adică veneau prieteni la grătar, toate alea... Mergea întotdeauna ia competiţiile de atletism ale lui Sami. Pentru că tata nu ajungea niciodată la evenimentele şcolare ale lui Sami. Chiar nu am reuşit să fiu un soţ bun."

încercând să supravieţuiască făcând ceea ce trebuie, Dave era convins că, ele fapt, făcuse contrariul. îi dezamăgise pe toţi. Nu reuşise să se ridice la înălţimea aşteptărilor.

„Tatăl meu a avut grijă de mine şi, ştii, muncea foarte, foarte mult. La fel şi bunicul. Eu ml-am dezamăgit familia. I- am dezamăgit. A fost din vina mea, pentru că eram un ratat."

Facturile medicale îi secau de bani. Shelly îi cerea lui Dave să muncească mai mult, ca s-o scoată la capăt. Era o chestiune de viaţă şi de moarte, insista ea. Cu toate acestea, Dave nu putea să muncească mai mult. Abia se mai ţinea pe picioare, făcând ore suplimentare ca să poată plăti avalanşa de facturi.

La un moment dat, Shelly a ajuns chiar să-i spună că ar trebui să ceară bani de La familia lui. Dave şi-a sunat sora, pe care familia Knotek o considera bogată, şi i-a spus că nu stăteau prea bine cu banii.

— Cancerul lui Slielly ne distruge, a spus el.

femeia i-a promis că-l ajută.

Câteva zile mai târziu, Shelly s-a întors de la poştă. Dave n-o mai văzuse nicicând atât de furioasă.

— Treizeci de dolari? bombănea ea. îţi vine să crezi? Zgârcita naibii! Eu am cancer şi asta-i tot ce pot face ei ca să ne ajute?

Dave detesta să ceară bani. Ura şi mai mult faptul că soţia lui se plângea de cadou.

— Ne ajută, Shell, a spus el.

— Nu-l suficient.

Era tot ce putuse să facă. Dave o susţinea mereu. Cerând hani. Muncind cât putea de mult. Cerându-şi scuze familiei sale pentru ce făcea Shelly.

Modelul s-a perpetuat: în timp ce Shelly îl înjosea pe Dave reproşându-i că nu-i poate întreţine şi că e un om slab, el folosea orice ocazie pentru a-i spune soţiei sale că ea însemna totul pentru el.

Spre deosebire de alţi soţi care cumpărau o felicitare obişnuită în ultimul moment, Dtive era atent. Niciodată nu se mulţumea să se semneze doar pe una scrisă deja şi luată de la Hallraark. Dimpotrivă. Cu caligrafia lui impecabilă, îi scria lui Shelly mesaje care erau o mărturie a celor mai profunde sentimente. Sau o versiune romanţată a adevărului.

îfi aminteşti ce mi-ai spus cu ani în unnă? Că îngerii nu se iau niciodată în serios. Eu tn-am căsătorit cu un înger. Cehii tăi sunt cei mai blânzi din câţi ran văzut vreodată. Sufletul tău aruncă umbre de căldură iubitoare oriunde te afli... Iubeşti şi ai grijă de toată lumea, de copii, de alţi oameni, animale, plante. Eşti absolut sinceră în inimă şi în suflet.

Nu conta dacă credea cu adevărat în cuvintele lui.

Mesajul său era o dorinţă şi o speranţă. Era ceea ce Dave avea nevoie să creadă în timpul lungilor drumuri spre şi dinspre Raymond.

CAPITOLUL 29

Shelly nu era medic... deşi îi plăcea să-şi joace de-a doctorul – cel puţin aşa ti se părea celor din familie. Sami îşi amintea momente din copilărie când se trezea şi o găsea pe mama ei fluturându-i o fiolă spartă prin faţa ochilor. Tuşea şi aproape că-i venea să vomite din cauza a ceea ce trăgea Ln plămâni.

O văzuse făcându-i acelaşi lucru şi lui Kathy.

„Kathy leşina din cauza abuzurilor şi mama o trezea în simţiri", a spus Sami. „Ca s-o poată lua de la capăt."

Odată, pe când locuiau la Monohon l.anding, pe Sami a apucat-o o durere de cap. Shelly i-a spus că nu mai aveau Excedrin şi că o să-i dea altceva.

Pastilele arătau ciudat, neobişnuit, dar le-a luat oricum. Următorul lucru pe care şi-l amintea era că se afla afară, pe verandă, în patru labe, incapabilă să-şi ridice capul. Shane a încercat s-o ajute. în zadar.

— Mama ta ţi-a dat relaxant muscular. Un rahat nenorocit. Şi mie mi-a făcut asta, a spus el.

în ciuda faptului că avea în casă o rezervă formidabilă de medicamente, Shelly căuta acum ceva ce nu avea în momentul ăla. Fotocopiase informaţii legate de beneficiile tranchilizantului lialdol, un medicament pe care voia să şi-l procure.

Din anumite motive. Pentru cineva.

Tratamentele pentru cancer ale lui Shelly durau deja prea mult, aşa încât Lara n-a mai suportat. După cum vedea ea, femeia îşi obliga fetele să trăiască un coşmar, lăsându-le să creadă că putea muri în orice clipă. Soţul ei ar fi trebuit să-i atragă atenţia în legătură cu asta, gândea ea, însă Dave era prea naiv. *Prea drăguţ.* Aşa că I.ara s-a hotărât s-o înfrunte pe Shelly.

A sunat-o pe fiica ei, Carol, sora vitregă a lui Shelly, şi i-a spus că trebuie să meargă împreună la Raymond, să rezolve problema cu cancerul, o dată pentru totdeauna. Fără s-o avertizeze pe Shelly. Căci de fiecare dată când Li făceau o vizită anunţată, Shelly avea grijă să nu fie nimeni acasă în acel moment.

Mama şi fiica au conclus Chevy Blazerul negru din 1992 al l.arei până la casa lui Shelly, ca să afle ce se întâmpla cu adevărat. Când Slielly a deschis uşa, Lara ar fi putut izbucni în hohote ele râs dacă ceea ce vedea n-ar fi fost oribil, total aiurea.

Shelly arăta ca o păpuşă Kabuki – şi încă una foarte bolnavă.

„Era dată cu fard alb şi-şi răsese sprâncenele de tot", şi-a amintit Lara. „Iar faţa... Uau... Parc-o văd şi acum. Pe bune... Era incredibilă."

Shelly nu părea fericită să-şi vadă în prag sora şi pe mama vitregă. După o clipă de tăcere, le-a invitat înăuntru.

— Mă bucur că aţi venit, a spus ea.

Lara era obişnuită cu minciunile sale, aşa că i-a răspuns cu aceeaşi monedă.

Vrem să vorbim cu tine despre boala prin care treci, ca să te putem ajuta mai bine, a zis ea.

Slielly s-a aşezat pe un scaun.

— Oh, mulţumesc.

Lara venise cu o misiune clară.

— Avem nevoie de numele doctorilor şi al clinicii. Povestea asta durează de prea mult timp. Vrem să analizăm şi facturile.

Shelly nu a reacţionat. Probabil că nici n-ar fi avut prea multe de spus.

Lara a întrebat:

— Cât de rău te simţi după tratament?

Shelly s-a uitat în ochii ei.

— Foarte rău.

Apoi s-a ridicat şi s-a dus la baie. Lara şi Carol s-au uitat una la alta, clar n-au spus nimic. Fetele erau şi ele acolo, stând cuminţi şi susţinânciu-şi mama. Nu era nici urină de Kathy l.oreno.

Câteva minute mai târziu, Shelly a revenit cu un pumn de păr roşcat.

— Of, mamă, a spus ea, aruncând jos smocul de păr. Părul meu. Tocmai a început să cadă.

— Of, Doamne, a zis Lara, luând părul de jos, sub privirile tuturor.

L-a studiat şi apoi a înfruntat-o din nou pe Shelly.

— Nu ştiam că bolnavii de cancer îşi pierd părul de la mijlocul firului, a spus Lara într-un târziu. De obicei, cade de la rădăcină. Al tău se rupe.

Apoi s-a dus în baie să vadă ce se întâmplase.

„înăuntru era un coş de gunoi cu nişte şervetele mototolite deasupra", şi-a amintit ea, cu imaginea încă vie în minte, după atâţia

ani. „Am scormonit prin coș și am găsit fire lungi de păr și o foarfecă. Cu fire încă lipite de ea. Păr roșcat. Am ieșit, cu foarfeca in mână. Shelly stătea cu spatele la mine. Carol era pe canapea, înlemnită. Fetele n-au scos o vorbă."

Dar Shelly a refuzat în continuare să spună adevărul.

în mașină, pe drumul de întoarcere, l.ara s-a întors spre fata ei.

— Of, Doamne, ființa asta e bolnavă.

Și nu se referea la cancer.

Carol, încă în stare de șoc, a confirmat din cap.

Lotuși, nicluna dintre ele nu știa cât de bolnavă.

Cam în aceeași perioadă a început un val de apeluri telefonice matinale. Lara sărea din pat și răspundea, pe la ora două sau trei, iar de la celălalt capăt al firului cineva îi țipa în ureche. Uneori suna și închidea. Iar și iar. Femeia nu s-a îndoit o clipă că era Shelly. Dacă nu ea personal, cineva pus de Shelly.

Carol a primit și ea apeluri similare.

în perioada aceea, Carol lucra ca model pentru Nordstrom – și i-a povestit și lui Shelly, care păruse interesată. în mod ciudat, agenția de modelling a anunțat-o pe Carol că, într-o seară, primiseră o informație anonimă cum că era o hoață și că nimeni n-ar trebui s-o angajeze.

Era o acțiune marca Shelly. întotdeauna își vărsa nervii seara târziu, când ceilalți dormeau.

„Mereu fusese așa", și-a amintit Lara. „Pasăre de noapte. Nu putea să doarmă niciodată, nici când era mai tânără. Așa că dimineața avea cearcăne mari la ochi. N-o puteam da jos din pat. Iar dacă trebuia să meargă undeva, era o adevărată luptă, în fiecare zi. Un scandal monstru, indiferent despre ce era vorba."

Shelly era lividă. Aflase că se organiza o cină cu spaghete ca strângere de fonduri pentru părinții unui coleg al lui Nikki, care aveau cancer.

— Tu de ce n-ai făcut așa ceva pentru mine? Nu mă

Tu nu ai cancer, mamă, a gândit Nikki.

— îmi pare rău, mamă, a spus ea cu voce tare.

SheLly a clătinat din cap cu un dezgust amar.

— Nici nu ştiu de ce-mi mai bat capul cu tine, Nikki. Nu faci decât să mă dezamăgeşti. Eşti o dezamăgire nenorocită!

La aproape 16 ani, Shane Watson era epuizat. Mergea la şcoala, muncea în curte până seara târziu şi dormea în debaraua verişoarei sale NikJb. Era epuizat fizic şi psihic. Nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui, lucrurile pe care Sheliy şi Dave îi obligau să ie facă, nu era corect sau normal. Ura întreaga situaţie. Voia să scape. Şi totuşi, în ultimă instanţă, Shane îşi dădea seama că era la fel de captiv ca şi Kathy. Ar fi fost o ironie, dacă n-ar fi fost atât de oribil. Familia Knotek fusese planul lui de rezervă, marea lui speranţă. Ei îl salvaseră de viaţa pe stradă, dar pentru ce?

După părerea lui, Sheliy era mai mult decât o mare figură, iar Dave nu era cu nimic mai bun. Poate chiar mai rău. Era un bărbat în toată firea şi părea de neînţeles cum de putea face tot ce-i cerea ea. Exerciţii în pielea goală pentru Shane şi Nikki. Sărituri afară, în aer liber, în plină iarnă. Plimbări în jurul casei în miez de noapte, până căDeau din picioare. Pe măsură ce creştea şi se făcea mai puternic, Shane a început să riposteze, comunicându-le tuturor exact ce gândea. Cât de aiurea devenise totul înainte şi după Kathy. F.1 şi Dave s-au luat la harţă de mai multe ori, în timp ce Shelly pândea în apropiere, spunându-i soţului ei să-i dea o lecţie.

— Pentru binele lui, Dave!

De câteva ori, la Monohon Landlng, lucrurile au degenerat în altercaţii fizice.

Odată, Shane l-a lovit pe Dave în timpul unei dispute în spălătorie. Peste ani, Dave nu mai ştia ce s-a întâmplat atunci între el şi nepotul său, de s-a ajuns la lovituri. Se prea poate să-i fi spus ceva Shelly despre faptul că Shane fusese obraznic cu ea.

„Devenise tot mai încăpăţânat", îşi amintea D^^ve. „Fugea întruna. Un băiat independent, de capul lui. Ar fi provocat pe oricine."

Totuşi, lui Dave îi plăcea de Shane.

„Ne spunea mamă şi tată", zicea el mai târziu. „Muncea din greu. încerca să înveţe bine. Shell se străduia să-l ajute, pentru că toată lumea îl desconsidera şi, la urma urmei, era nepotul ei. Sânge din sângele ei. Era greu, pentru că Shane era dificil. Mereu avea probleme la şcoală."

Notele în scădere ale lui Shane aveau legătură cu ceea ce se întâmpla acasă. însă Dave nu-şi dădea seama de lucrul ăsta, pentru

că nu era niciodată prin preajmă.

CAPITOLUL 30

Băiatul a scris într-o lucrare de la școală ceva ce a produs o fisură în aparențele pe care Shelly și Dave încercau să le creeze în legătură cu se întâmpla în familia lor.

Ei bine, omul devine din ce în ce moi civilizat, dar în același timp devine mai barbar... ei bine, probabil pentru că nu-mi place ceea ce aud [sic!] și nu-mi plac nici oamenii pe care-i aud [sic!].

La o altă temă din clasă, Shane a făcut o listă cu lucrurile ce contau cel mai mult pentru el.

Sr7 pun întotdeauna familia pe primul ioc.

Să nu consum droguri sau alcool.

Niciodată să nu pârăsc sau să torn pe cineva.

Shane știa care era rolul lui în familie. Odată i-a dau un șut Lui Kathy cu cizma pentru că așa îi ordonase Shelly. S-a uitat apoi la ea cum încerca să se ridice, ca un animal care fusese izbit de o mașină pe drumul din fața casei. Plângea și țipa, implorând milă.

— Loveşte-o din nou, Shane!

Și a lovit-o. Și totuși, ființa aceea nu era el. Deși îi plăcea s-o dea în leagăn pe 'Pori și să se joace cu Sami, cea mai apropiată confidentă a lui era Nikki. Când nu vorbeau despre cât de mult o urau pe Shelly, cum le-ar plăcea să-i arunce un uscător de păr ori un aparat de raelio în cadă, plănuiau cum să scape. Shane era convins că, oricât de disfuncţionată fusese viața familiei sale înainte de a se muta la soții Knotek, fusese mult mai bună decât era acolo.

— Orice ar fi mai bine, ii spunea el lui Nikki. Trebuie să plec naibii de-aici. Cu toţii ar trebui să plecăm.

Și Nikki voia să plece, dar mai avea doi ani de liceu.

— Trebuie să termin, apoi să plec la facultate, spunea ea.

— Nu pot să aştept până atunci, zicea Shane, clătinând din cap.

— Dacă pleci, te rog, nu mă lăsa aici.

El îi promitea întotdeauna.

— Normal. Plecăm împreună. Iar dacă voi fi nevoit să plec în pripă, fii sigură c-am să mă întorc după tine.

— Aşa să faci.

în sufletul ei, Nikki se îndoia că va fi cândva în stare să plece. Trebuia să se gândească și la surorile ei. Știa că inaina ei avea un mod ciudat și dur de a ţine la ea. Și mai știa că

oriunde s-ar fi dus, oricât de departe, aceasta ar fi găsit-o. Doar o găsise pe Kathy la mail. Reuşise să dea de Shane în mijlocul oraşului Tacoma.

Mama ei era un vânător de temut.

Dave Knotek a participat de bunăvoie la abuzurile asupra lui Nikki şi Shane, iar Shelly insista că cei mici scăpaseră de sub control şi aveau nevoie de o disciplină severă, pentru a se asigura că vor fi pe drumul cel bun atunci când vor fi mari. într-un fel, lui Dave i se părea normal. Copiii chiar aveau nevoie de o mână de fier.

El, de exemplu, nu-şl condamna tatăl că-l lovise în copilărie cu o curea pentru ascuţit briciul.

Dar Kathy? în c.azul acesta îi era cu mult mai greu să găsească scuze pentru ce i se întâmpla. Era femeie în toată firea, nu un copil. În plus, făcea ceea ce i se cerea. Spăla haine. Făcea curăţenie. Hrănea animalele. Lucrurile nu-i ieşeau mereu aşa cum voia Shelly, dar se străduia.

Dave stătea în camionetă, pe malul râului. Era speriat, obosit – ca o frunză pe suprafaţa apei – şi se simţea incapabil să pună capăt lucrurilor ce i se întâmplau lui Kathy. Nu se prefăcea că problema nu există – chiar nu. Pur şi simplu nu era în stare să se lupte cu Shell ori măcar să-i spună să înceteze.

Când Shelly o acuza pe Kathy că numai ea era de vină pentru starea în care se afla ori lua în râs eforturile prietenei sale de a se pune pe picioare, Dave nu-i reproşa nimic, nu-i arăta că, în realitate, ea era de condamnat. Când Shelly îl acuza pe Shane pentru problemele cognitive ale lui Kathy, Dave nu o contrazicea. Nu-i spunea că ea îl forţa pe Shane s- o lovească pe Kathy.

Dave vedea încotro se îndreptau lucrurile şi care fusese Toiul lui în toate acestea. Declinul fizic al lui Kathy se agrava şi era evident, pentru el, că, dacă se continua în felul ăsta, femeia putea să moară. În timpul unuia dintre drumurile spre casă, în Raymond, a luat-o deoparte pe Shelly, sugerându-i o soluţie posibilă.

— Lasă-mă s-o duc undeva, a spus el.

Shelly nu înţelegea.

— Ce?

— Aş putea s-o duc în Oregon ori în altă parte şi s-o las pur şi simplu acolo.

Shelly nu credea că ar fi o idee bună. Kathy ar fi putut spune cuiva ce i se întâmplase. în plus, avea să-şi revină.

— Nu-ţi face griji, a spus Sheliy. O să-şi revină.

Lui Dave nu-i venea să creadă, dar, ca de obicei, n-a contrazis-o. Totuşi, era îngrijorat de ceea ce urni;» să se întâmple.

în afară de a executa ordinele lui Shelly, a-şi face griji era tot ce părea să facă Dave.

*

Când era vorba să-şi manifeste furia, Shelly Knotek era plină de surprize. Putea să doarmă tun în miezul nopţii, pentru ca apoi să sară dintr-odată din pat, ţipând furioasă la una dintre fete sau la Shane. Era ca personajul negativ dintr- un film de groază. Era în stare să treacă de la calm la furie în mai puţin de cinci secunde.

Peste ani, fetele ei aveau să spună că, deşi probabil că nu mai exista pe planetă o altă persoană la fel de leneşă ca mama lor uneori zăcea pe canapea o zi întreagă, cu ochii fixaţi într-o carte sau la televizor –, dacă ceva o punea în mişcare, devenea dintr-odată ca o pisică ce vede un şoarece alergând pe podea.

într-una din zile n-a fost vorba de un şoarece.

Ci de o cutie Tupperware.

Shelly stătea ghemuită pe canapeaua din sufragerie, iar la un moment dat s-a uitat spre bucătărie şi a văzut pe podea un recipient Tupperware cu fecale. A Fugit într-acolo şi a luat de pe hiat un cablu electric. Kathy, care fusese lăsată în casă în ziua aceea ca să muncească în bucătărie, s-a ghemuit şi a încercat să scape. Shelly s-a năpustit imediat asupra ei, lovind-o cu cablul. Femeia a început să plângă şi s-o implore să n-o mai lovească, dar degeaba.

Shelly era Cujo. Freddy Krueger. Clovnul cel înspăimântător, Pennywise, din *It.*

— Lua-te-ar naiba, Kathy!

Kathy era fata de sub duş. Femeia blocată în maşină. Victima care implora să i se mai dea o şansă înainte ca atacatorul să-i facă felul.

— N-am să mai fac niciodată.

Shelly a continuat însă s-o biciuiască şi a început s-o tragă de păr şi s-o târască prin bucătărie. Kathy pierduse mult în greutate, dar eTa încă o femeie masivă, 'lotuşi, Shelly o târa ca pe o păpuşă de cârpa. Furia îi dădea o forţă supraomenească.

Shane si fetele mai văzuseră asta. Adrenalina.

— Nu mai vreau să văd aşa ceva în bucătăria mea. Niciodată! înţelegi? F.şti o jegoasă, Kathy! Asta eşti!

Faptul că SJielly îi revocase lui Kathy privilegiul de a merge la baie nu mai conta. Faptul că Shelly trebuia să-i permită să-şi facă nevoile era irelevant. în plus, faptul că Shelly dormea, iar Kathy nu

îndrăznise s-o trezească pentru a-i cere permisiunea de a folosi toaleta nu avea nicio legătură cu asta.

Era timpul să se gândească la ceva nou. O pedeapsă care s- o facă pe Kathy să înţeleagă o dată pentru totdeauna că trebuia să respecte regulile casei.

Shelly i-a spus lui Dave, când a venit acasă, ce făcuse femeia.

— O cutie Tupperware plină de rahat în bucătăria noastră, Dave! îţi vine să crezi? Chiar a comis-o de data asta, aşa că trebuie să faci ceva.

Dave a fost de acord că ceea ce făcuse Kathy era absolut dezgustător; totuşi, habar nu avea ce s-ar putea face, în afară de a o izola în sala pompelor.

Lui îi plăcea de Kathy. Toţi o plăceau. Da, se purtase urâL, dar nu voia s-o bată. Era inutil şi – chiar dacă n-a spus-o cu voce tare – *o nebunie.*

Shelly avea deja o idee despre cum ar fii putut-o lecui pe Kathy de proastele ei obiceiuri.

— Aplică-i înecarea simulată.

Şi-a instruit soţul cum să construiască un fel de balansoar dintr-o scândură lată aşezată pe un suport metalic făcut dintr-un rezervor vechi luat din hambar. Fără să protesteze, Dave s-a supus, în timp ce Shelly îi lătra ordinele. Aşa trebuiau să facă pentru a o pedepsi pe nemernică. La unul dintre capetele scândurii a fost pusă o găleată cu apă.

— Voi doi staţi aici şi vă uitaţi, le-a spus Shelly lui Shane şi lui Nikki.

Băiatul i-a şoptit fetei că, deşi nu credea că, dintre abuzurile la care fusese supusă Kathy, ar fi putut fi vreunul mai rău decât ăsta, era un „un nivel cu totul nou de nebunie".

Shelly a adus-o pe Kathy, acum dezbrăcată, din sala pompelor. O ajuta să meargă, deoarece femeia se deplasa de- acum cu dificultate. Pierduse mult din greutate, iar vederea ei aproape că a făcut-o pe ISTikki să vomite. Era plină de vânătăi, iar pielea îi atârna în falduri roşiatice.

— îmi pare rău, repeta Kathy. Te rog, nu face asta.

— Taci naibii din gură! s-a răstit Shelly. Eşti un rahat nenorocit şi am să te fac să mă asculţi!

Kathy a implorat şi s-a rugat. S-a uitat la Nikki şi Shane cu o expresie care părea să spună *Nu mei ajută nimeni?*

Dave a aşezat-o pe Kathy cu faţa în jos pe scândură. Ea a încercat să se împotrivească, dar era prea slăbită. Bărbatul a imobLizat-o şi a înfăşurat-o în bandă adezivă, ca s-o ţină nemişcată ca pe o mumie.

SheLly i-a dat soţului ei un semnal, iar el a coborât capul femeii în găleata cu apă. Şl a ţinut-o aşa o clipă. Nu voia s-o înece. Doar s-o facă să asculte de Shelly.

Să devină o persoană mai bană.

Odată pornite lucrurile, Shelly i-a cerut lui Nikki să supravegheze drumul de pe veranda din faţa casei, iar fata a făcut întocmai. Shane a fost trimis pe alee, să se asigure că familia de vizavi nu auzea ţipetele lui Kathy. Sami a fost pusă să stea de pază în curte.

Copiii o puteau auzi pe mama lor râzând de Kathy. O făcea idioală. Grasă. Urâtă.

— Eşti inutilă, Kathy! Trebuie să-ţi revii!

Nikki încerca să nu mai audă ţipetele femeii, care era cufundată cu capul în apă, iar apoi ridicată. Vocea îi era slabă, auzindu-se mai degrabă nişte bolboroseli decât ţipete, în timp ce se lupta să respire şi implora milă. Nikki era la post, în timp ce mama ei lătra ordine şi tatăl le executa.

Scena era şocantă, un spectacol horror şi nepotrivit cu peisajul bucolic în care se desfăşura. Pomi fructiferi. Cai pe păşune. Şi o femeie goală legată de o scândură şi cufundată cu capul în apă în mod repetat.

Povestea n-a durat mult. Poate vreo zece minute. Totuşi, destul pentru ca imaginea lui Kathy, goală, legată şi ţipând după ajutor, să i se fixeze pentru totdeauna în memoria lui Nikki.

Ulterior, Shelly a caracterizat pedeapsa cu înecarea simulatădrept „un duş" sau „o baie". Prietena ei nu avea grijă de propria sa igienă corporală, aşa că ea şi soţul ei folosiseră acea tehnică pentru a o spăla.

Bineînţeles că nimeni dintre cei aflaţi la faţa locului n-a văzut lucrurile în felul ăsta. N-avusese nimic de-a face cu îmbăierea lui Kathy.

„Mamei îi plăcea să-i facă asta lui Kathy", şi-a amintit Nikki într-o după-a miază, în casa ei din zona Seattle, pe când copiii ei se jucau afară, întorcându-se la perioada adolescenţei sale petrecute în Raymond. „Nu înţeleg cum şi de ce, dar chiar îi plăcea. S-a întâmplat doar o dală. Dispozitivul a fost pus deoparte. Nu l-am mai văzut niciodată."

Bătăi. înecare simulată. Zile nesfârşite în sala pompelor. Sheliy era foarte activă când era vorba să o hărţuiască şi s-o tortureze pe Kathy. Ca şi cum Kathy nu mai era o fiinţă umană. Shelly părea să o trateze ca pe cel mai nenorocit animal de companie al unui sadic. O hrănea cu mâncare stricată din frigider, pe care o amesteca într-un

blender.

— Bea acest smoothie, Kathy.

Mâinile femeii tremurau când a luat paharul şi s-a uitat la conţinutul său maroniu-cenuşiu.

Shelly o fixa cu privirea.

— Nu-i bun?

Kathy a băut amestecul de hamburger demult expirat şi alte produse stricate.

— Delicios, a spus ea. Mulţumesc, Shelly.

Altă dată, Nikki şi-a văzut mama umplând o ceşcuţă pentru copii cu sare Morton, din dulapul de ia bucătărie. Nu înţelegea ce avea de gând să facă, dar era foarte curioasă. Shelly îl recrutase şi pe Shane la ceea ce avea de gând să facă, iar acesta a făcut ce 1 s-a cerut. Fata i-a urmărit pe cei doi la ieşirea din sala pompelor. N-a reuşit să acopere întreaga distanţă, ci a ales să se retragă şi s-o urmărească pe mama sa cum descuie uşa.

Shelly i-a dat căniţa lui Kathy, care în acea perioadă abia se mai ţinea pe picioare fără ajutor.

— înghite nenorocita asta de sare.

Kathy a mijit ochii în lumina puternică a z.ilei.

— Nu.

Shelly i-a spus că sarea îi va face bine.

— Te va ajuta la picioarele tale umflate.

„Sigur că nu eram doctor, dar cred că oricine ar fi înţeles că în niciun caz sarea aceea nu avea să-i facă vreun bine lui Kathy", şi-a amintit Nikki. „Mama se purta ca şi cum i-ar fi dat cine ştie ce tratament. întotdeauna avea un motiv întemeiat petru toate rahaturile pe care ni le făcea nouă sau lui Kathy."

Femela a încercat să se împotrivească, ceea ce era neobişnuit. De obicei era foarte ascultătoare.

— Nu vreau.

însă Shelly a insistat.

— înghite-o! a ţipat ea. înghite-o toată, Kathy!

Femeia s-a opus în continuare. Ca întotdeauna, nu se putea împotrivi voinţei necruţătoare a lui Shelly.

Nikki n-o putea vedea tot timpul pe Kathy din punctul ei de observaţie, dar o auzea refuzând sarea, în timp ce mama ei şi Shane zbierau la ea.

— înghite nenorocita asta de sare! N-am toată ziua la dispoziţie!

Nikki a auzit-o pe femeie scuipând sarea pe care era obligată s-o înghită. Totuşi, cei doi n-au slăbit-o până n-a înghiţit şi ultima

granulă, înghite-o toată!

După care Shelly i-a dat lui Kathy şi nişte pastile, spunându-i să le înghită şi pe alea. Apoi cei doi au încuiat uşa şi au plecat.

Nimeni nu părea să observe ce se întâmpla în inica fermă roşie de pe Monohon Landing Itoad. Unii vor spune mai târziu că s-au gândit că s-ar putea întâmpla ceva dubios acolo, dar, în afară de un vecin care a sunat la autorităţi deoarece caii erau neglijaţi, nu s-a raportat nimic, niciodată. Chiar şi după ce copiii din autobuzul şcolar au văzut o femeie goală alergând prin curte, reacţia rapidă a lui Slielly despre scurtcircuitul din jacuzzi s-a dovedit a fi o acoperire plauzibilă.

Nimeni n-a auzit-o pe Kathy ţipând în timp ce era lovită cu piciorul ori îi era aplicată înecarea simulată.

Nimeni n-a observat porţiunile cu pământ îmbibat unde Shane şi Nikki erau puşi să se bălăcească.

Nimeni.

Şi totuşi, în casă plutea un copleşitor sentiment prevestitor de rău. Era ceva apăsător, precum acele şorţuri de plumb pe care le folosesc dentiştii când fac radiografii. Nikki şi Shane au vorbit despre asta când au împărţit o ţigară în pădurea din spatele casei. Erau aliaţi mai mult ca oricând, legaţi prin ceea ce le făcea Shelly.

Şi mai ales prin faptul că fuseseră martori la ceea ce i se întâmpla lui Kathy.

Era ceva rău.

— Trebuie să plece, a spus Shane, referindu-se la Kathy.

— Nu poate, a zis Nikki.

Şi avea dreptate.

Kathy respira tot mai greu, chiar şi atunci când stătea jos. Nici vorbă să stea în picioare. Abia dacă putea face asta cu propriile puteri. Ochii săi păreau oarecum tulburi, iar pielea, o hartă plină de linii roşii umflate şi pete albastre. Fiecare semn spunea o poveste despre cum o înfuriase Kathy pe Shelly. La un moment dat, Slielly i-a spus lui Sami că aveau de gând să o scoată pe Kathy din sala pompelor şi să o aducă in casă, pentru o baie sau un duş.

— O să-i facă bine, i-a zis ea.

Sami s-a bucurat. Soba cu lemne era mereu aprinsă. Căldura o va ajuta, cu siguranţă. Kathy suferise cât fusese izolată în sala pompelor, săptămâni întregi. Sau poate luni. Fetei îi venea greu să stabilească o cronologie exactă a

faptelor mamei sale. Abuzul era haotic – o țintă mobilă care-i ținea pe toți în tensiune.

— Bine, mamă.

Kathy gemea la fiecare pas, în timp ce o ajutau să traverseze peluza, apoi să intre în casă, prin sufragerie, până la baia de lângă dormitorul principal. Vânătăi hidoase îi marcau trupul, iar țaielea Li atârna În pliuri din cauza pierderii masive în greutate. Slăbise mai bine de 45 de kilograme de când se mutase la familia Knotek. Dispăruseră comentariile lui Shelly despre cât de „grozav" arăta Kathy acum, că era mai slabă.

Shelly se purta ca și cum dușul ar fi fost un mare răsfăț, ceea ce și era. De luni întregi Kathy nu mai avusese voie să folosească instalațiile sanitare din casă. „Băile" ei fuseseră cu înălbitor direct din sticlă și apă de la Furtun.

O să fie plăcut, Kathy, i-a spus Sheliy prietenei sale. Apa caldă o să te facă să te simți mai bine.

Femeia a bâiguit câteva răspunsuri neinteligibile. într-un fel ciudat, lui Sami i s-a părut că e recunoscătoare pentru duș. Când s-a dovedit că nu era în stare să stea în picioare, Shelly a schimbat tactica și a stabilit să facă o baie. A dat drumul la apă.

în timp ce încercau s-o bage pe Kathy în cadă, aceasta a alunecat, iar ușa de sticlă a dușului a sărit din țâțâni și s-a zdrobit de podea. Peste tot s-au împrăștiat cioburi sclipitoare de sticlă securizată. Kathy plângea, iar Sami a încercat s-o împiedice să se rănească, dar s-a rostogolit prin cioburi, tăindu-se la abdomen și pe picioare.

Mult timp după aceea, amintirea a ceea ce văzuse în acea zi o făcea pe Sami să izbucnească în plâns.

„E greu", a spus ea întorcându-se în timp. „Pur și simplu încerc să nu mi-o imaginez, dar o văd. F. greu. Atâtea vânătăi peste tot. Toate făcute de mama. F.ra toată o vânătaie mare, imensă."

Sami a simțit cum se schimbă atmosfera în cameră. în acel moment li se alăturase deja și Nikki. Shelly era toată numai miere, cu vorbe frumoase și mângâieri iubitoare, de prietenă bună.

— Totul va fi bine, Kathy, a zis ea, întâlnind privirea fiicei sale.

Sami își dădea seama că, în acel moment, mama ei era speriată. Shelly continua ca și cum ar fi încercai s-o convingă pe Kathy că totul va fi în regulă, când știa foarte bine că nu mai era cale de întoarcere. Femeia trebuia să meargă la spital, dar Shelly insista că poate s-o ajute.

Să o vindece.

Să o salveze.

— O să te ţinem în casă, Kathy, a spus Shelly. Ţi-ar plăcea, nu?

Femeia vorbea incoerent. Părea să fie de acord.

Toate trei au ajutat-o să meargă la baie, unde au încercat să oprească sângerarea cu prosoape şi hârtie igienică.

Nikki a ieşit plângând, foarte afectată. Mai târziu, când a revăzut-o pe Kathy, mama ei făcuse tot posibilul să oprească sângerarea. Unele tăieturi tot mai aveau nevoie de îngrijire medicală.

„Mama o bandajase toată. Nu cred că mai sângera prea tare, dar ar fi trebuit dusă la spital pentru nişte copci."

Când Nikki i-a spus lui Shane ce se întâmplase, acesta a izbucnit.

— Trebuie dusă la spital, a zis el. Nu-i normal. Cu toţii ştim asta.

ir

Dave lucrase la o extindere a spălătoriei din spatele casei. Era un spaţiu mic, neterminat. Spre deosebire de sala pompelor, era încălzit şi uscat. ShelJy a pus acolo două saltele, o pernă .şi nişte pături. A băgat-o pe Kathy în pat, spunându-i că totul va fi bine.

Era o minciună. Lui Sami i s-a părut că observă o sclipire în ochii lui Kathy.

Teamă. Neîncredere. Derută.

La puţin timp după ce au mutat-o pe Kathy în spălătorie, Shane şi fetele au ajutat-o să vină în sufragerie, să se uite la televizor. Nu se putea ţine pe picioare, aşa că a fost nevoie de câte un copil ¡ie fiecare parte, ca s-o sprijine. Au aşezat-o pe canapea, în timp ce la televizor rulau desenele animate ale lui Tori. Kathy era trează, dar nu lucidă. Sami i-a dat una dintre jucăriile lui Tori, un telefon mic din plastic cu două cabluri ce se îmbinau la capete. Kathy ţinea cablurile cu degetele ei învineţite, dar nu reuşea să facă ceea ce pentru un copil de trei—patru ani n-ar fi constituit o problemă. A încercat de nenumărate ori, dar n-a reuşit să conecteze părţile. Copiii au înţeles – ceva nu era în regulă cu creierul lui Kathv.

Mai târziu, Sami a găsit o scândură de doi pe patru şi a pus-o de-a curmezişul patului, la înălţimea taliei, astfel încât Kathy sa se poată prinde de ea şi să se ridice. A bătut-o în cuie de stâlpii expuşi ai camerei, de o parte şi de alta a patului. Aproape imediat, Shelly i-a spus s-o dea jos.

— De ce? a întrebat fata. O ajută.

Shelly L-a aruncat o privire.

— Nu înţelegi, i-a spus ea, tratând actul de bunătate al lui Sami ca pe o greşeală prostească. Kathy e leneşă şi trebuie să se înzdrăvenească. N-o ajuţi deloc, Sami. Vrem să se facă bine, nu? Dar

trebuie să se descurce singură.

Sami nu a mai zis nimic. Ştia prea bine că femeia era foarte bolnavă, nu leneşă. „Nu putea merge. Cădea, se ridica şi cădea din nou. Nu mai avea deloc echilibru. Nu mai avea dinţi. Părul îi căzuse."

Lntr-o zi, după şcoală, Sami a aşteptat momentul când mama ei nu era atentă şi s-a dus în spălătorie. A îngenuncheat lângă pat şi şi-a pus mâna pe mâna lui Kathy. F.ra rece.

— Kathy, a şoptii Sami. Am venit să văd cum tc simţi.

I-a ridicat pătura şi i-a aranjat perna. Femeia a bolborosit ceva, dar n-a răspuns. Ocliii ei o priveau pe Sami şi păreau să o urmărească. în rest, nimic.

— Kathy, a repetat ea. Mă auzi?

Kathy a clătinat din cap, clupă care a dat ochii pe spate.

Sami a început să plângă.

Se-n tâmplă ceva foarte grav. Kathy are nevoie cie ajutor.

CAPITOLUL 33

Dave Knotek conduse cât de repede ştia cât ca să ajungă acasă din Whidbey Island. Feribotul. Autostrada. Traficul din Seattle. Autostrada ÎOJ. îi luase o veşnicie. Băuse patru litri de cafea şi luase un pumn de No-Doz. Mintea îi era în acea stare confuză în care lucrurile nu au întotdeauna sens. Era mai stresat ca oricând. Shelly se plânsese din nou de bani şi de cât de greu îi era să se descurce singură cu copiii şi cu Kathy.

Şi cu Kat/iy.

Ştia de incidentul din baie, când femeia se rănise la abdomen şi la picioare. Shelly îi spusese că o aranjase şi că va fi ca nouă. El nu era chiar aşa convins.

Când a ajuns acasă după drumul lung cu maşina, în iulie 1994, a auzit un sunet venind din spălătorie, ceva ce nu mai auzise în viaţa lui. Ştia că nu era produs de un animai, dar nici nu părea întru totul uman. Era un geamăt moale, punctat de o bolboroseală ciudată.

— Ce-i zgomotul ăsta? a întrebat el.

Shelly, care se pregătea să meargă s-o ia pe Nikki de la restaurantul Sea Star din Grayland, unde lucra la spălat vasele, nu părea îngrijorată.

— Oh, e Kathy. E în regulă. Se odihneşte.

— Nu pare a fi în regulă.

Shelly a ignorat remarca lui Dave şi le-a strigat pe fete.

Sami! Tori! Să mergem!

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Dave.

Când fusese ultima oară acasă, îi atrăsese atenţia soţiei sale asupra deteriorării stării de sănătate a lui Kathy. O parte a feţei începuse să i se lase puţin. Era şi învineţită. Părea să nu-şi poată controla cuvintele şi chiar să-şi fixeze privirea. Dave îi plimbase degetul prin faţă, dar ochii ei nu-i putuseră urmări mişcările. Nu se putea ridica, nici să stea în picioare fără ajutor. Nu avea deloc echilibru.

— Se va face bine, insistase Shelly.

Iar acum, Shelly şi fetele plecaseră să o ia pe Nikki, lăsându-l pe Dave nedumerit. Shane spăla vasele în bucătărie.

Alte sunete guturale din spălătorie l-au făcut pe Dave să se ducă la Kathy, care zăcea în patul improvizat pe care i-l

aranjase Shelly în vara aceea. Aerul fierbinte de iulie umplea mica încăpere.

Dave s-a aplecat spre Kathy. Aceasta vomitase, iar sunetele pe care le scotea indicau faptul că se sufoca. Mirosul era dezgustător, şi inima lui Dave batea atât de tare, încât era sigur că va face un atac de cord. Ochii lui Kathy se rostogoleau în orbite. Se chinuia să respire. Era aproape nemişcată, prăbuşită, scoţând nişte sunete firave şi jalnice.

— Ce se întâmplă cu ea? i-a strigat el lui Shane, apucând- o pe Kathy de umeri şi scuturând-o.

Femeia era apatică.

Shane rămăsese împietrit, cuprins de groază.

— Nu ştiu.

— Doamne, a exclamat Dave, uitându-se la băiat. E de rău.

Şi chiar era. Foarte rău.

— Kathy! a strigat Dave, ceva mai tare. Eşti bine? Kathy, răspundc-mi!

Ea a bolborosit ceva, la care Dave a început să se pan icheze.

— Nu respiră, Shane!

Bărbatul a căzut în genunchi şi, apucând-o pe Kathy, a reuşit cumva s-o întoarcă pe o parte. A început să-i cureţe voma din gât. Avea şi-n nas. A scos-o cu degetele.

— Nu respiră!

Tremura, în timp ce încerca să-i facă resuscitare cardio-pulrnonară. S-a chinuit mult timp, poate vreo cinci minute. I-a făcut şi masaj cardiac. Nimic.

Mai târziu, şi-a amintit la ce se gândea în clipa aceea.

„Ştiu că ar fi trebuit să sun la 911, dar după tot ce se întâmplase, chiar nu voiam poliţişti pe acolo. Nu voiam să-i creez probleme lui Shelly. Sau copiilor, să-i oblig să treacă printr-o astfel de traumă... Nu voiam ca asta să le ruineze vieţile ori familia noastră. Intrasem în panică. Dc- adevăratelea. Nu ştiam ce să fac."

în conLinuare Kathy nu reacţiona în niciun fel. Dave s-a chinuit s-o ridice, dar era prea grea. Cumva, a încercat o manevră Heimlich. Nimic. Nu ştia de cât timp încerca s-o salveze, dar era inutil. Shane devenise deja foarte agitat, vorbind despre cât de aiurea era toată povestea aia. Cei doi s- au privit în ochi, rămânând apoi înmărmuriţi, neştiind cum să gestioneze situaţia.

Totul Indicase posibilitatea unui asemenea deznodământ, dar pe moment situaţia părea ireală.

Kathy Loreno murise.

Dave a sunat la Sea Star, să vadă dacă poate da de Nikki sau de

Shelly, dar ele se aflau deja în parcare. Băiatul care răspunsese a reuşit s-o cheme înapoi pe Shelly.

Fetele şi-au amintit că Shelly era albă la faţă când s-a întors la maşină.

— – Cum se simte Kathy? E bine? şi-a amintit Sami că o întrebase pe mama ei tot drumul până acasă.

Femeia a rămas neobişnuit de tăcută, nici măcar nu s-a uitat spre fata ei mijlocie. Nu şi-a luat privirea de la drum.

— E bine.

Nikki ştia că se întâmplase ceva îngrozitor.

Doar că nu ştia ce.

Când au ajuns acasă, Dave a luat-o imediat deoparte pe Shelly, spunându-le copiilor să-i lase o clipă, deoarece au de discutat ceva important. Fetele şi Shane au zăbovit puţin în sufragerie, însă el le-a zis pe un ton ferm să meargă sus şi să se uite la televizor.

— S-a dus, i-a spus el lui Shelly, după ce copiii au ieşit din încăpere.

Cum adică „s-a dus”?

Dave a tras-o mai aproape. Shelly trebuia să înţeleagă ce avea să-i spună.

— Nu mai e aici! Shelly, Kathy a murit. Du-te şi vezi.

Slielly s-a dat înapoi. Cu o expresie exasperată şi perplexă, s-a îndreptat spre locul unde trupul femeii zăcea pe saltea, în spălătoria sufocantă. Era ca şi cum nu avea nicio idee despre cauza morţii lui Kathy.

Copiii s-au îngrămădit în camera lui Nikki. Auzeau că se întâmpla ceva la parter – discuţii, ţipete. Dar niciunul nu putea înţelege ce anume spuneau părinţii lor.

— Stai aici cu Tori, i-a spus în cele din urmă Nikki lui Sami. Eu şi Shane mergem să vedem ce se întâmplă.

Sami plângea. Se întâmplase ceva rău.

Nikki şi Shane s-au furişat jos pe scări şi prin sufragerie. Dave şi Shelly erau afară, certându-se în curte, aşa că s-au dus în cămăruţa unde stătuse Kathy. Era întuneric, dar n-au aprins lumina.

Chiar dacă ştia ce se întâmplase, Shane nu i-a spus lui Nikki nimic deocamdată. Au strigat-o pe Kathy, dar nu a răspuns. Shane i-a împins piciorul, dar nicio reacţie. în cele din urină, i-a ridicat mâna, lăsând-o apoi să cadă. Faţa îi era nemişcată. Umflată. Vânătă. Complet lipsită de viaţă.

— Mda... a murit, a zis el. A murit de-a binelea. La naiba...

Nikki era îngrozită. Tremura, în timp ce s-au strecurat înapoi la etaj şi i-au spus lui Sami.

„Sami a luat-o razna", îşi amintea Nikki. „Serios. O iubea foarte mult pe Kathy."

Auzind gălăgia, Shelly s-a dus s-o consoleze pe Saini, după care s-a întors la parter. Un minut mai târziu, era înapoi.

„A venit înapoi şi a zis, ştiţi, mergeţi la maşină... mama chiar era drăguţă în acel moment, spunându-ne că totul va fi bine. Şi că nu putem lăsa pe nimeni să ne distrugă familia", îşi amintea Nikki.

— Trebuie să chemăm o ambulanţă, a spus Shane.

— N-are rost, a zis Shelly mijind ochii. A murit.

Casa era înlr-o agitaţie de nedescris. Copiii erau isterici. Shelly plângea şi ea. Ba îi asigura că totul va fi în regulă, ba plângea în hohote. Dave bocea şi el. Era cu nervii la pământ, iar inima îi batea mai să-i sară din piept.

Se gândea doar că ar fi trebuit să pună piciorul în prag.

Dar n-o făcuse. Şi nu o făcea nici acum.

Shelly, În schimb, a făcut bagajele fetelor, urmând să le ducă la un motel din apropiere de Westport.

Era trecut de zece când le-a cazat acolo, le-a dat bani şi nişte snackuri şi le-a promis că se va întoarce mai târziu împreună cu Shane. între timp, le-a spus să nu vorbească cu nimeni. Absolut cu nimeni. Despre nimic din ce se întâmplase acasă. Era complicat, le-a mai spus. Voia să obţină nişte răspunsuri. Să clarifice lucrurile.

Ti/ *ui omorât-o pe Kuthy, mumă,* s-a gândit Nikki în clipa aceea. Nu era nimic de clarificat. Nici complicat. Era o nebunie absolut inimaginabilă.

Shelly şi Shane au ajuns la motel pe la miezul nopţii.

A doua zi dimineaţă, Shane s-a dus să înoate împreună cu Tori şi Sami în piscina încălzită a motelului. în orice alt moment, înotul acolo ar fi fost punctul culminant al vacanţei dc vară. îri timp ce se bălăceau, nimeni nu ştia de ce se află acolo şi ce se întâmplă acasă, în Raymond.

Când s-a întors mai târziu în dimineaţa aceea să ia copiii, Shelly a pus-o pe Nikki să sune la Sea Star.

— Spune-le că nu poţi să ajungi astăzi. Ai un caz în familie.

Dave Knotek a rememorat detaliile sinistre ale situaţiei în care se aflau.

Şi-a spus că nimic din ce se întâmplase nu era real. Şi că el şi soţia lui erau nişte oameni normali prinşi într-o tragedie care le-ar fi distrus familia dacă cineva n-ar fi. înţeles lucrurile corect.

Moartea lui Kathy fusese un accident. Cauze naturale. Nu era vina nimănui.

Trebuia să scape de cadavru.

Shelly era lângă el, spunându-i cum şi ce să facă.

Mai târziu, şi-a amintit că a ars corpul lui Kathy Loreno noaptea, la „vremea îngropăciunilor", fără să pară că înţelege ironia propriei afirmaţii. Casa din Monohon Landing era aproape de drum, iar groapa de foc se găsea doar la câţiva (iaşi de hambar. Nu era ceva neobişnuit să arzi ceva acolo. De obicei ardeau gunoaie.

Dave a adaptat groapa de foc căptuşind-o cu foi de tablă şi oţel „ca să menţină căldura înăuntru" atunci când tlăcările se înteţeau. Aerul era puţin umed în noaptea aceea, iar afară, întuneric beznă. Scândurile din vechiul şopron au furnizat lemnul necesar. Chiar dacă n-o mai făcuse niciodată, Dave ştia că va avea nevoie de un foc foarte puternic pentru incinerare. El şi Shane au cărat corpul lui Katiiy până la foc, au aşezat-o acolo, după care au mai stivuit lemne peste ea. Au completat rugul cu anvelope vechi şi motorină. Dave avea să-şi amintească mai târziu că avea sentimentul că făcea totul în scop „umanitar", probabil singurul lucru care l-a ajutat să continue. Era o treabă macabră şi terifiantă, l-a luat mai bine de cinci ore s-o facă pe Kathy să dispară în lumina palidă a răsăritului.

Când s-a făcut dimineaţă, s-a uitat la cenuşă şi oase. După ce s-au răcit, a încărcat totul în câteva găleţi luate de la Home Depot şi a condus spre Washaway Beach, unde a aruncat rămăşiţele lui Kathy în ocean. Cunoştinţele acumulate la surfing i-au fost utile; cunoştea valurile şi ştia că resturile vor fi purtate în larg. Pentru totdeauna. N-a rostit nicio rugăciune; nu ştia ce-ar putea spune. S-a mai întors acolo de trei ori. A dus o parte din cenuşă şi din rămăşiţele focului şi în Long Beach.

Shelly, pe de altă parte, a încărcat hainele lui Kathy şi i le- a dat lui Dave să le ardă şi pe ele. A căutat şi alte lucruri pe care i le luase femeii – documente, bijuterii – şi le-a aruncat în foc. Rămăseseră foarte puţine lucruri din ceea ce fusese Kathy pe care le-ar mai fi putut găsi cineva.

CAPITOLUL 34

Mirosul impregnat în ceea ce era greu și inconfundabil. Când surorile Knotek s-au întors de la motel împreună cu Shane, în dimineața următoare, în curte persista încă izul acru de cauciuc ars și motorină.

Și încă un miros, de la ceea ce arsese odată eu ele.

Nikki a aruncat doar o privire scurtă spre locul unde tatăl ei făcuse focul.

„Nu m-am dus acolo, în spatele hambarului", a spus ea mai târziu. „Shane îmi spusese ce se întâmplase. Aveam o grămadă de anvelope, dar dispăruseră și ele."

Copiii au intrat în casă. Sami încă plângea după Kathy. Tori era prea mică, nu înțelegea cu adevărat ce se întâmpla, iar copiii mai mari s-au concentrat asupra ei. Slielly se învârtea prin casă, iar Dave stătea prăbușit pe un scaun diri bucătărie. Avea pungi mari sub ochi. Bea cafea și fuma țigară de la țigară.

Moartea lui Kathy și ceea ce făcuse el ca să scape de cadavru îl apăsau de parcă ar fi avut o nicovală pe umeri. Știa că nu va putea șterge nicicând ceea ce făcuse. Se gândea că familia lui Kathy avea să se întrebe mereu unde dispăruse și dacă era fericită. Nu știa cum avea să reacționeze când o va vedea pe mama lui Kathy, pe Kaye, prin oraș. Ce avea să spună când îl va întreba de fata ei? Din cauza a ceea ce făcuseră el și Shelly, familia lui Kathy s-ar putea să nu-și găsească niciodată Liniștea. Se gândea încontinuu la asta, din clipa când se apucase să care cadavrul femeii spre foc.

Shelly îi spusese că simte același lucru, că era devastată de pierderea celei mai bune prietene – dar părea mult mai pragmatică, spunându-i că asta era situația și că amândoi trebuie să-și țină firea.

Shelly le-a spus şj copiilor mai mari că, de acum înainte, trebuiau să evite a mai atrage atenția asupra lor.

— Vom merge cu toții la închisoare, i-a avertizat ea, dacă află cineva ce s-a întâmplat cu Kathy.

În ziua când s-au întors de la motel, Shelly a făcut o afirmație care urma să testeze o nouă desfășurare a lucrurilor.

— S-a sinucis şi noi n-am vrut ca familia ei să afle, s-a prefăcut ea a specula.

Nimeni n-a spus nimic. S-au mulţumit să lase cuvintele ridicole ale lui Shelly să plutească în aer. Shane şi Nikki nu vedeau cum ar fi putut cineva să creadă o asemenea poveste. *Sinucidere?* Nikki se îndoia. *Nimeni nu aşteaptă să se stabilească undeva, pentru ca apoi să se sinucidă.*

Kathy fusese bătută, înfometată şi torturată până ia moarte.

Cu Dave plecat din nou la muncă în Whidbey Island, la câteva zile după ce focul se răcise, Shelly le-a dat lui Shane şi Nikki o sarcină, l-a condus la hambar şi le-a dat o găleată.

— Tata a ars nişte izolaţie la groapă şi vreau să luaţi bucăţile şi fragmentele pe care ie găsiţi iicolo şi să le puneţi aici.

.Amândoi ştiau ca nu asta căuta ea.

Shelly s-a întors în casă, iar ei s-au dus la groapa de foc. Era o sarcină macabra, dar au răscolit prin mizerie fără să mai spună mare lucru.

— Crezi că asta e ceva? a întrebat Shane, arăLând cu băţul către o bucăţică albă.

Nikki s-a uitat într-acolo.

Mda..., a spus ea simţind că-i vine rău. E o parte din Kathy.

Băiatul a găsit câteva resturi din ceea ce amândoi ştiau că sunt fragmente de os, nu izolaţie. A descoperit şi ceva ce semăna cu o bijuterie topită. Nikki, care abia se putea concentra la ce făcea, a găsit şi ea vreo două fragmente. La sfârşitul zilei, i-au dat găleata lui Shelly, care a pus resturile într-o pungă de plastic.

în următoarele câteva zile, l-a pus pe Shane să mai caute o dată în groapă, apoi încă o dată.

într-unul din drumurile lui spre casă, Dave a reuşit să pună mâna pe un excavator. A săpat groapa de foc cam ia 30—60 de centimetri adâncime. A dus apoi pământul scos la un drum forestier izolat, mai sus de Ward Creek, şi l-a aruncat Într-un loc pToaspăt defrişat de tăietorii de lemne, astfel încât să se amestece cu pământul.

„Mai târziu", a spus el la câţiva ani după povestea cu vechea groapă de foc din curtea din spate, „am amenajat acolo o grădină".

Dispariţia lui Kathy Loreno avea nevoie de o poveste de acoperire.

Sinuciderea nu era o soluţie. în definitiv, nu exista niciun cadavru.

Shelly, a cărei stare de spirit se îmbunătăţise vizibil după primele câteva zile de la incinerarea lui Kathy, şi-a testat scenariul prima dată pe Dave. Era ca şi cum răstălmăcea o poveste a unuia dintre

CAPITOLUL 35

tbrillerele ieftine pe care cumpărase să le sărbătorească. Era entuziasmată. Plină de viață. Era ca și cum ar fi ridicat cortina, făcând cine știe ce dezvăluiri, și aștepta ca publicul să ofteze și să dea din cap în semn de entuziasm.

— Vom continua să le spunem tuturor că a fugit cu Rocky. Le-am făcut cunoștință, iar ei au șters-o. Ea voia s-o ia de la capăt undeva și, cum nu avea niciun iubit, Rocky era foarte important, a spus Shelly, testându-și povestea.

Dave a fost de acord cu povestea, dar nu era sigur că altcineva ar fi crezut-o. Kathy nu se întâlnise cu nimeni dintre cei pe care-i cunoșteau. Iar faptul că ar fi fugit cu un tip – mai ales că era așa slăbită – era cel puțin neverosimil.

— Nu știu dacă va crede cineva cu adevărat treaba asta.

O să-i facem să creadă, a zis Shelly.

Apoi a ținut o ședință de familie cu toți copiii, l-a dus pe toți în sufragerie și i-a așezat pe canapea. Dave n-a spus prea multe. A stat lângă soția lui și a dat din cap aprobator la tot ce propunea ea.

— Vă mai amintiți de prietenul meu Rocky? Și că era foarte interesat de Kathy? Că voia să se întâlnească cu ea?

Niciunul dintre ei nu-și amintea așa ceva. Niciunul nu-l întâlnise măcar, chiar dacă-și aminteau că mama lor adusese în discuție acel nume, pe când stăteau în Casa Louderhack.

— V-a plăcut tuturor de el.

Era totuși tipic pentru mama lor să le sugereze o amintire comună, ca și cum asta ar fi putut fi ceva planificat și făcut să devină real.

Shelly și-a continuat planul.

— E foarte important să fim uniți în treaba asta, bine? Vreau să înțelegeți și să știți că ea a plecat cu Rocky.

— Dar n-a fost așa, a zis Shane.

Shelly i-a aruncat o privire ucigătoare. Avea un fel de a-şi pironi privirea în ochii cuiva, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să creadă ce zicea ea, doar fiindcă spunea ea.

— Nu ştii lucrul ăsta, Shane. Nu-l ştii deloc.

Bineînţeles că băiatul ştia. Doar îl ajutase pe Dave să facă focul şi să târască trupul lui Kathy la groapă. Totuşi, a dat înapoi.

— Bine, dacă zici tu, mamă.

Nikki ştia şi ea că mama ei minte. Dar, într-un fel, confirmarea poveştii cu Rocky de către Shane i-a dat lui Sami puţină speranţă. A făcut-o să creadă că poate, cumva, se înşelase.

Poate Kathy chiar era vie.

Poate că ceea ce crezuse ea că se întâmplase nu fusese decât un coşmar.

O poveste are nevoie de detalii ca să fie convingătoare. Shelly avea deja un as în mânecă – o poză neclară a unei femei stând lângă o camionetă. Doar dacă cineva ar fi *spus* că femeia aceea era Kathy, s-ar fi putut crede că aşa este. Ulterior, Shelly a pus-o pe Nikki să scrie ilustrate şi scrisori false, cu semnătura lui Kathy, ca să facă şi mai convingătoare povestea de iubire dintre ea şi Rocky. A aşezat-o pe fată la masa din bucătărie cu hârtie pe care să exerseze, ilustrate şi o cutie de pungi zipioc.

— Pe-aproape, Nikki. Mai fă una.

Şi Nikki făcea întocmai. Mesajele erau scurte, sugerând ce bine se distrează pe drum. Era în Canada. Mexic. California. Era fericită şi nu avea de gând să se mai întoarcă în Raymond.

Nikki se gândea la acelaşi lucru. Abia aştepta să termine liceul, ca să lase şi ea în urmă nebunia din Raymond.

Shelly a studiat fiecare semnătură şi a lăudat-o pe fiica ei cea mare atunci când a considerat că treaba era bine făcută.

„Mama n-a atins niciodată scrisorile", şi-a amintit Nikki. „De fapt, a şters fiecare ilustrată şi le-a pus în pungi de plastic. îşi folosea toate cunoştinţele de criminalistică, cred. Sau aşa credea ea."

Când misivele au primit aprobarea ei, Shelly i le-a dat lui Dave ca să le trimită prin poşta familiei lui Kathy.

„M-a pus să merg până în Canada ca să trimit ilustrata la adresa mamei lui Kathv. în South Rend. Ceea ce am si făcut".
a spus Dave mai târziu.

Şi asta nu era cea mai ciudată parte a planului ticluit de Shelly. Chiar clacă i-a pus pe Nikki să falsifice ilustratele şi pe Dave să le trimită prin poştă, n-a mai vrui ca mama lui Kathy să primească toate mesajele şi, la un moment dat, l-a instruit pe Dave să se ducă repede

înapoi în South iiend şi, folosind cheia de la cutia poştală luată dintre lucrurile lui Kathy, să fure una dintre ilustrate înainte ca Kaye s-o primească.

Dave a făcut întocmai. A aşteptat ca un poliţist aflat într- o misiune de supraveghere şi, când cartea poştală a fost livrată, a recuperat-o şi l-a returnat-o lui Shelly. Care a pus-o într-o pungă ziploc şi a ascuns-o.

„Chiar nu ştiu ce era în mintea ei", a povestit bărbatul. „Un alibi? O diversiune? Pentru mine n-avea nicio noimă – dar eram atât de panicat după cele întâmplate cu Kathy, încât am făcut tot ce mi-a spus Shell să fac."

Shelly schimba vitezele chiar în timp ce planul Rocky era în plină desfăşurare. A devenit tăcută şi îngrijorată. Nu a spus că se îndoia că planul ei va funcţiona. Pur şi simplu s-a gândit că avea nevoie şi de un plan de rezervă, l-a luat vreo două săptămâni ca să-l ticluiască. Copiii cei mari şi Dave puteau vedea că Shelly, care trăia doar ca să deţină controlul total, se cam clătina. Poate văzuse la televizor ceva despre vreun infractor care fusese prins datorită abilităţilor unui expert FBI în falsuri? Ori vreun episod cu un câine specializat în găsirea cadavrelor?

Planul ei avea nevoie de ajustări. în timpul uneia dintre şedinţele lor de familie, privirea i-a căzut pe Shane.

— Dacă spui cuiva, a zis ea, o să dăm vina pe tine, Shane.

Copiii s-au uitat unii la alţii, cu gurile căscate.

Shane s-a ridicat în picioare.

— Dar e o prostie, a spus el. Eu n-am făcut nimic.

Shelly a rămas fermă pe poziţie.

— Asta o să facem, Shane. O să spunem că tu ai omorât-o. Tu ai ucis-o pe Kathy.

— Asta-i o minciună, a insistat el. N-o să spun nimic. N- aş spune nimic, niciodată, împotriva familiei mele.

Shelly şi-a înfipt privirea adânc în ochii lui.

— Asta e taine. Vreau să te cred.

Poti să mă crezi. Serios îti snun.

— Sper din tot sufletul.

Mai târziu, Nikki şi Shane au discutat despre ameninţarea surprinzătoare a marnei lor. Chiar n-ar fi trebuit să fie o surpriză. Doar ştiau că mama lor era o supravieţuitoare – şi încă una egoistă. Ar fi făcut orice ca să-şi salveze pielea. Tot ce i se întâmplase lui Kathy – zăpada însângerată, înecarea simulată, lunga perioadă petrecută în bezna din sala pompelor – fusese doar din vina lui Kathy.

Shelly fusese obligată să-şi pedepsească prietenii. lira îngrozitor şi tragic, dar făcuse totul din dragoste pentru Kathy.

fn ciuda promisiunilor că-şi va ţine gura, Shane era destul de inteligent ca să ştie că, în timp, Shelly se va întoarce împotriva lui. într-o zi, cineva avea să descopere lotul şi să bată la uşa lor.

— Ar trebui să spunem, a zis el. în seara aceea ar fi trebuit s-o ducem la spital.

Nikki era de acord cu el, dar prea speriată ca să spună ori să facă ceva.

— Ce mai putem face acum? a întrebat ea.

Shane nu ştia, dar se gândea serios la problema aceea.

Shelly nu era nici ea prea discretă când era vorba de îndoielile sale cu privire la nepotul ei. Le aducea mereu în discuţie când vorbea cu Dave, în aşa fel încât să ajungă şi la urechile lui Nikki şi Sami.

— Shane o să spună, zicea Shelly ori de câte ori băiatul nu era în preajmă. O să ne distrugă pe toţi.

Shane ştia că era doar o chestiune de timp. Avea două opţiuni – să spună cuiva ori să fugă.

Şi se gândea serios la amândouă.

CAPITOLUL 56

Sheliy a continuat să joncleze cu minciunile şi cu tot felul de teorii ale conspiraţiei în prezenţa celor întâmplate lui Kathy, sugerând că soluţia ar putea fi învinovăţirea lui Shane. în săptămânile care au urmat morţii femeii, Shelly i-a spus lui Dave că ar fi o idee bună să verifice dacă familia lui Kathy are de gând să o caute. În definitiv, abia se interesaseră de ea în cei aproape cinci ani cât locuise cu ei.

— Am s-o sun pe Kaye, a spus Shelly. îi spun că fata ei ar vrea s-o întâlnească, să vad dacă vine la noi.

Dave era alarmat şi aproape ca nu ştia ce să zică.

Să o invite pe marna sa acolo? în locui unde fiica ci murise şi fusese arsă?

— De ce să faci aşa ceva? a întrebat el.

Vreau să văd cum reacţionează, a explicat ea.

Dave era de părere că se joacă cu focul, dar n-a mai comentat şi s-a uitat la ea cum o suna pe Kaye, la căsuţa din South Bend. Convorbirea n-a durat niciun minut.

Shelly s-a întors spre el. Cu un zâmbet satisfăcut pe faţă. Instinctul n-o înşelase.

Ca de obicei.

„Shelly a zis că mama lui Kathy a fost destul de tăioasă", şi-a amintit Dave. „Nu voia câtuşi de puţin să stea de vorbă cu Kathy."

S-a gândii după aceea la momentul acela. într-un fel, era o versiune intenţionată de laşitate, un concept la care Sheily era maestră.

Sheliy îşi dovedise punctul de vedere.

Nu aveau de ce să-şi facă griji, l-'amilia o renegase pe Kathy. Nu constituia nicio ameninţare. Familia Loreno fiind acum îndepărtată, Sheliy şi-a concentrat brusc atenţia asupra vecinilor lor de peste drum de casa lor din Monohon Landing Road.

— Mă întreb dacă ştiu ceva, le-a spus copiilor mai mari. S- ar putea să fi auzit sau să fi mirosit ceva.

Nikki se îndoia. Se gândea că, dacă cineva ar fi auzit ori văzut ceva în noaptea aceea, l-ar fi sunat imediat pe şerif.

— Trebuie să ştim sigur, a zis Shelly. Ne-ar putea distruge, ştii asta, nu?

Nikki a înţeles unde voia să ajungă mama ei. Exista mereu ameninţarea că, dacă şeriful îşi dădea seama ce s-a întâmplat cu Katliy, părinţii ei ar fi fost probabil arestaţi şi trimişi la închisoare. Ea şi cu Shane ar fi rămas pe drumuri. Iar Sami şi Tori ar fi ajuns în centre de plasament. Familia lor s-ar fi destrămat pentru totdeauna.

Vecinii respectivi aveau trei băieţi mici şi o situaţie financiară foarte dificilă. Trăiau din ajutorul social şi se străduiau cât puteau să se menţină pe linia de plutire. Curtea le era plină de jucării, iar casa avea nevoie de reparaţii serioase; şi pentru ca nu-şi permiteau plata ridicării gunoiului, îl îngrămădeau în spate şi sub casă. Dar nimeni dintre cei care-i cunoşteau nu-i putea acuza că nu încearcă. Copiii erau curaţi, bine hrăniţi şI fericiţi.

Shelly spunea întruna că era sigură că familia respectivă va face ceva împotriva lor.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă acolo, a zis ea. Trebuie să mergeţi acolo şi să trageţi cu urechea.

— Ce vrei să spui? a întrebat Nikki. Să mergem acolo să-i întrebăm ori să-i spionăm?

Era un scenariu nebunesc. Adolescenţii deja îşi imaginau cum ar decurge o asemenea conversaţie.

Bunii, voi aţi auzit ceva? Vreun ţipăt? Aţi simp't vreun miros de corp omenesc carbonizat?

Shelly le-a spus că ar putea încerca să-i spioneze.

— Faceţi orice, doar să nu fiţi prinşi.

Nikki şi Shane s-au înhămat la bizara activitate de recunoaştere.

— Mama ta e paranoică de-a dreptul, Nikki.

Fata nu ştia ce să creadă. Mama ei putea fi foarte convingătoare, lira foarte inteLigentă. !ntr-o vreme, ea şi Sarni o credeau medium, pentru că *ştia* pur şi simplu tot felul de lucruri.

— Şi dacă are dreptate? a întrebat într-un final.

Shane nu înţelegea cum putea familia de vizavi să constituie o ameninţare, într-un fel sau altul.

Cei doi s-au furişat oricum acolo, au privit cu luare aminte şi au încercat să asculte la fereastră. Când s-au întors, câteva ore mai târziu, Shelly a vrut să ştie ce au aflat.

— Nimic, a zis Shane.

— Mda, mamă, a confirmat şi Nikki. Par în regulă.

Shelly a insistat, cerând detalii.

— Ce-aţi văzut?

Nikki i-a spus cum stătea treaba acolo, de gunoiul din spate, despre frigiderul de pe verandă şi cum n-a auzit niciun sunet la fereastră, în timp ce stătea ghemuită sub ea.

— Spaţiul auxiliar, a repetat femeia, lăsând cuvintele să plutească în aer. Trebuie să inlri acolo şi să asculţi. E important, Nikki. Familia noastră depinde de tine. Trebuie să rămânem uniţi.

- în nenorocitul de spaţiu auxiliar? a izbucnit Shane, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor, Eu nu fac aşa ceva.

— Fa zice că e important, Shane.

Lui i se părea o nebunie.

— Eu nu fac aşa ceva.

în vara aceea, Nikki şi-a petrecut timpul în spaţiul auxiliar al vecinilor, lângă gunoi, uitându-se în sus prin crăpăturile dintre scândurile podelelor, În timp ce familia care locuia acolo îşi făcea treburile de zi cu zi. Putea auzi doar câteva cuvinte, când şi când. A stat acolo înghețată, îngrozită că va fi descoperită şi neştiind ce rost aveau toate alea.

„Am lăsat-o pe mama să creadă că-i puteam auzi", a zis Nikki mai târziu. „Şi i-am spus de mii de ori că nu ştiau nimic."

Shelly nu putea fi niciodată convinsă.

— Trebuie să-l urmăreşti data viitoare când pleacă, i-a zis ea.

Şi Nikki a făcut întocmai. A urmărit familia la magazinul alimentar, la poştă, la biroul de asistenţă socială din South Bend. I-a văzut făcând lucruri pe care le face orice om obişnuit. Apoi i-a raportat mamei sale.

— Mamă, i-a spus aproape implorator, habar n-au de nimic.

— Nu poţi sa ştii sigur, Nikki.

Nu ştia. Mama ei ştia foarte bine cum să-i facă pe oameni să se îndoiască. Nikki *ştia* că prietena lor, Kathy, era moartă – însă erau momente când spera ca ea chiar să fi *fugit* cu Rocky.

Dacă Sami poate crede aşa ceva, eu de ce n-aş face-o? se gândea ea.

Mama ei l-a pus pe Shane chiar să fure de câteva ori din mâncarea vecinilor. I.e-a dat şi pe clanţele uşilor cu spray cu piper.

„Cred că mama spera să-i poată alunga clin oraş. Ee făcea necazuri", zicea Nikki mai târziu. „încerca orice, doar să-i vadă plecaţi."

După faza cu sprayul şi după constantele cereri de a-i deranja pe vecini, Shane a spus din nou că vrea să plece de acolo.

— Mama ta e dusă rău, a zis el. Eu plec. Vii sau rămâi?

Nikki voia să plece. în fiecare zi visa să facă treaba asta. Tot timpul.

Totuşi, nu se putea decide. Mama ei era un monstru, dar era singura pe care o avea.

— Nu pot, i-a spus în cele din urmă lui Shane- Pur şi simplu nu pol.

*

La mai bine de un an după moartea lui Kathy, Shelly s-a îngropat în gândurile ei paranoice şi în decrete bizare adresate familiei. îi verifica pe copii în legătură cu povestea cu Rocky. Sami voia s-o creadă atât de tare, încât, cu timpul, povestea a ajuns să ia locul adevărului. Shelly a pus-o pe Nikki să-i urmărească pe vecini. Pe Dave l-a trimis să supravegheze casa lui Kaye Thomas din South Bend. în tot acel timp, Dave a rămas în Whidbey Island – lucrând cât mai mult, în parte pentru ca Shelly avea nevoie de bani, dar şi pentru că simţea nevoia să stea departe de Raymond. Cum Kathy nu mai era, Shelly a intensificat pedepsele aplicate celor doi copii mai mari, Nikki şi Shane. Bălăcelile s-au mai diminuat, dar vânătorile nocturne după pantofi, teme şi perii au continuat.

Sami trăia în altă lume. Era populară. Purta haine drăguţe. Ura ce le făcea mama ei lui Shane şi lui Nikki şi ştia că nu meritau aşa ceva.

Dar bine că nu era în locul lor.

Nikki se ducea la şcoală şi făcea tot posibilul să se integreze. Era tăcuta. Nu invita pe nimeni acasă la ea. Nu avea un prieten. Nu vedea cum ar fi putut amesteca şcoala şi viaţa socială cu nebunia de acasă, aşa cum reuşea Sami.

Shane se săturase până peste cap. Voia să termine liceul, dar era hotărât să profite de orice şansă s-ar fi ivit. încă o noapte în sala pompelor sau forţat să alerge gol puşcă prin curte şi ar fi plecat de acolo.

în tot acest timp, Shelly bătea toba.

Sita ne o să strună.

Dave se împotrivea.

— li sânge din sângele nostru, l-ace parte din familie. Nu va face aşa ceva.

De altfel, Dave vorbise cu băiatul. C'.hiar dacă era furios pe ce se întâmplase, Shane nu avea să-şi pârască părinţii şi să-şi trimită verişoarele în centre de plasament.

Shelly, nu şi nu.

— Nu am încredere în el, Dave.

li în regulă. Insista bărbatul, chiar dacă nu era absolut sigur de treaba asta.

îşi putea imagina un Shane matur îmbătându-se într-un bar şi spunând totul.

Nu, zău. Cirezi că familia ta e dusă ca plata? A mea a omorât o femeie şi a ars-o în grădină!

Ori de câte ori Dave venea acasă, Shelly o lua de la capăt. Fără oprire. îl presa fără milă, sâcâitoare, ca un tinitus vocal. Cuvinte care-l incriminau pe Shane îi răsunau în urechi chiar şi atunci când ea nu era prin preajmă.

Când a văzut ca n-o scoate la capăt, Shelly a fabricat dovezi – la fel cum o făcuse cu căderea părului din cauza presupusului cancer, cu vânătăile pe care pretinsese că le căpătase în urma violării sale de către un intrus, pe când era căsătorită cu Randy, ori cu ilustratele falsificate pentru familia lui Kathy.

Dovezile erau importante pentru ea. Nu puteau fi contestate.

Cântl a venit o dată acasă, Slielly l-a întâmpinat la uşă. Era extenuat din cauza drumului, dar expresia de pe faţa ei l- a impulsionat de parcă ar ti băut o mie de cești de cafea. Shelly avea faţa roşie şi părea mai să izbucnească în plâns. Era atât de furioasă, că tremura.

— I-arn găsit în magazie, Dave! a spus ea ţinând în mână o pereche de chiloţi plini de sânge. Sigur i-a ascuns Shane.

Bărbcitul şi-a dat seama imediat ce insinua Shelly.

— Nu, a zis el. Nu se poate.

SheLly era mai furioasă ca oricând.

— Sunt ai lui Tori, a afirmat ea categoric. Shane ne abuzează fetiţa! Trebuie să faci ceva!

Nici Nikki şi nici Sami n-au crezut un cuvânt. îl cunoşteau pe Shane şi o ştiau şi pe marna lor. F.rau convinse că ea pusese lenjeria intimă acolo, ca să-i creeze probleme lui Shane. Pentru ea era un joc. Băiatul a negat cu vehemenţă.

Nu i-ar fi făcut nicicând rău lui Tori. Simpla idee că Shelly ar crede aşa ceva l-a rănit profund. Nu era genul ala de om.

Oricum, întărâtat de Shelly, în seara aceea Dave l-a bătut pe Shane.

A doua zi dimineaţă, tumefiat şi bătut, Shane a jurat din nou că va fugi. I-a spus lui Nikki că, dacă nu merge cu el, va pleca singur. Se săturase.

Ea nu?

Dintr-odată, Shane a dispărut.

Shelly şi Dave le-au adunat pe fete în sufragerie, să le spună că vărul lor fugise. Era în februarie 1995, cu vreo două săptămâni înainte ca Nikki să împlinească 20 de ani.

— O să se întoarcă, a zis Dave.

— întotdeauna se întoarce, a adăugat Shelly. O să-l căutăm.

— Voi, fetelor, aţi auzit ceva azi-noapte? a întrebat Dave.

Nimeni nu auzise nimic.

— Vreun zgomot, ceva? a insistat Shelly.

Sami şi Tori nu auziseră niciun zgomot. Deşi Nikki îşi amintea că, atunci când se dusese ia culcare, Shane nu era în debaraua unde dormea de obicei.

Nikki, l-ai auzit aseară ducându-se la culcare?

— Nu, mamă.

Mai târziu, Slielly a intrat în bucătărie ţinând în mână o căsuţă din lemn pentru păsări, pe care fetele au recunoscut-o ca liind un proiect pentru şcoaiă la care lucrase Shane. Pe o parte, ca decoraţiune, pictase un căţel. Mama lor avea lacrimi în ochi când a pus-o pe masă. A zis că Shane i-a lăsat-o drept cadou.

— Mi-a lăsat şi un bilet. Spune „Te iubesc, mamă".

Nimeni nu *a* văzut vreodată biletul.

Nikki, mai ales, era sceptică.

— Shane o ura pe mama, i-a spus lui Sami după mascarada cu căsuţa pentru păsări. Nici vorbă să-i lase un asemenea bilet.

Nici Sami nu credea într-o relaţie amicală între Shane şi mama lor, dar nici nu voia să accepte că întreaga poveste era doar o mare rcrinciună.

— Shane fuge mereu, i-a reamintit ea lui Nikki.

Nikki nu a zis nimic. O deranja ceva în legătură cu căsuţa pentru păsări; ştia că el nu i-ar fi lăsat niciodată un cadou lui Shelly, ori vreun bileţel de dragoste. Totuşi, nu voia să se gândească că î s-ar fi putut întâmpla ceva băiatului pe care-l considera fratele ei.

Mai târziu, îri ziua aceea, Shelly şi fetele mai mari s-au urcat în maşina şi s-au dus să-l caute. Totuşi, excursia a fost scurtă.

Şi ciudată.

CAPITOLUL 39

„De obicei, mama ne făcea să căutăm ore întregi. De data aceea, nu cred să fi mers mai mult de o oră", a spus Nikki mai târziu. „Şi nu cred să-l fi căutat pe Shane mai mult de două ori."

Câteva zile mai târziu, Nikki era afară, dând de mâncare la cai, şi pentru o clipă i s-a părut că aude vocea lui Shane. S- a întors, dar nu l-a zărit. Mai târziu s-a dus la mama el şi i-a spus.

— Mamă, Shane e încă pe-aici. Cred că l-am auzit.

Shelly părea îngrijorată.

— Despre ce tot vorbeşti?

Nikki îl iubea pe Shane. Şi-ar fi dorit să se întoarcă, aşa cum o făcea de obicei.

— Poate că nici n-a fugit...

Shelly i-a susţinut privirea un moment, dar n-a mai zis nimic.

După vreo săptămână, Shelly le-a pregătit pe fete pentru un weekend de vacanţă la un motel din Aberdeen. O escapadă spontană. Au înotat în piscină şi au mâncat în apropiere, la Denny's. Fetele mai mari au vorbit despre Shane, sperând că e în regulă.

Oriunde s-ar fi dus, în mod sigur era mai bine decât acasă.

Într-un târziu, au primit nişte răspunsuri. Marna le-a spus că vărul lor pescuia pe insula Kodiak.

A sunat când eraţi lu

şcoală. Tocmai l-aţi ratat.

O duce de minune! îi este dor de noi toţi.

Shelly le-a zis şi că a primit o serie de apeluri la care legătura s-a întrerupt.

— Aseară am mai primit unul, le-a anunţat cu absolută convingere. Sunt destul de sigură că era Shane.

Nikki n-a mai întrebat de ce ar suna, pentru ca apoi să închidă. Sau de ce doar mama lor primea acele apeluri, şi doar atunci când nu era nimeni prin preajmă. Nici ei şi, nici lui Sami nu li se întâmplase să ridice receptorul şi să audă doar clicrul unei linii deconectate. Totuşi, nu a considerat că are vreun rost să-şi mai provoace mama în legătură cu minciuna ei.

De asemenea, Shelly le-a reamintit fiicelor sale că, în cazul în care cineva întreba de Kathv. trebuiau să susţină

povestea cu plecarea.

— Ce vei spune dacă vine poliția și întreabă de Kathy?

— Că a plecat cu iubitul ei, a răspuns Nikki.

— Cum îl chema?

— Rocky.

— Cu ce se ocupa?

— Era camionagiu.

— Unde au plecat?

— Departe?

Shelly a făcut o grimasă. Era supărată.

— Cândește-le, Nikki. Fii mai precisă.

— în California sau Alaska.

— California. De ce nu asculți niciodată? Shane e în Alaska.

Nikki nu putea decât să spere că era într-adevăr acolo.

Nikki a încercat să răsucească mânerul ușii de la intrare. *Încuiat.* Cu Kathy și Shane dispăruți, era din nou pe dinafară. La propriu. Devenise ținta preferată a mamei sale. A rămas lângă ușă și a ciocănit ușor. O bătaie prea tare ar fi înfuriat-o și mai ta_re pe mama ei. A bătut doar atât cât să se asigure că mama ei știa că se află acolo, ca și cum ar fi existat vreo îndoială în privința asta.

— Te rog, mamă. Lasă-mă să intru.

Niciun răspuns.

— Te rog, mamă. îngheț de frig. O să mă port frumos. îți promit.

Shelly a ignorat-o, rămânând așezată pe canapea și uitându-se la televizor.

Se întâmpla aproape în fiecare zi. Cu altă ocazie, Shelly i-a dat fiicei sale o pătură. De obicei nu primea nimic. Odată, Nikki ascunsese un sac de dormit și niște chibrituri sub vechiul șopron dărăpănat- Următoarea dată când a fost alungată din casă, s-a dus să le caute. Dispăruseră.

Știa că mama ei avea un nas de copoi când era vorba să găsească diverse lucruri.

în unele nopți, Nikki dormea în una dintre anexe, dar cel mai adesea stătea în pădurea de sus, din spatele casei, încercând să se încălzească și dorindu-și să treacă mai repede noaptea. întrebându-se cum avea să scape din necazul în care se afla. Putea să vadă farurile mașinii cu care prietenii lui Sami o aduceau acasă de pe unde umblaseră. Zărea și strălucirea luminii de la fereastra dormitorului lui Tori. își iubea surorile mai mult decât orice pe lume, dar nu putea să nu se întrebe de ce mama ei o vedea atât de diferit și o trata cu atâta ură. De ce-i spunea mereu că e un gunoi, o cățea, o ratată, o

târfă, făcând-o oricum îi venea la cerere în timp ce-i arunca insulte şi epitete.

CAPITOLUL 38

— Nimeni n-o să te iubească vreodată, Nikki! Absolut nimeni!

Uneori o lăsa să intre în casă. Nu ca urmare a vreunei promisiuni ori a felului cum o implora ea cu glas scăzut. Se întâmpla pur şi simplu. Shelly îi făcea atunci ceva cald de mâncare şi-i spunea cât de mult o iubeşte.

„Apoi era bine o vreme", îşi amintea ea peste ani. „O zi sau două. N-aveam încredere în ea, dar întotdeauna trăiam cu speranţa că va dura mai mult."

După care, fără niciun avertisment, din nou afară. Adesea goală puşcă. Uneori cu haine de schimb. Mereu cu insulte, urlete şi Furie.

Violenţa a escaladat şi ea.

Odată, când Nikki lucra afară în lenjerie intimă, mama ei s-a apropiat cu un cuţit. Sheliy era supărată din cine ştie ce motiv. Poate pentru că Nikki nu reuşise să-şi găsească o nouă slujbă, după ce o pierduse pe cea de spălătoare de vase de la Sea Star, sau poate nu se descurcase suficient de bine cu treburile casnice. Oricare ar ii fost motivul, Nikki a alergat afară, a trecut de hambar şi s-a dus pe câmp, cu mama pe urmele ei, strigându-i să se oprească.

Naiba să te ia, Nikki! Nu mă sfida!

Apoi s-a năpustit şi a doborât-o la pământ, tăind-o la picior cu cuţitul. Sângele a ţâşnit clin rană. Shelly s-a uitat la ceea ce făcuse, după care i-a dat drumul. Nikki a fugit în pădure, cu sângele curgându-i pe picior din tăietura de cinci centimetri, care în mod sigur avea nevoie de câteva copci, însă ştia că nu putea solicita ajutor medical din acelaşi motiv pentru care nici Kathy nu putuse.

Pentru că cineva ar fi aflat.

în noaptea aceea, Nikki a dormit în pădure. Când s-a întors acasă a doua zi dimineaţă, îngheţată şi murdară, dar fără să mai sângereze, marna ei n-a scos o vorbă despre altercaţia violentă.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tot pe vremea aceea, coteţul găinilor a devenit o ascunzătoare pentru surorile ei. Mai ales pentru ele, dar uneori şi pentru lucruri precum pături şi haine, deoarece nu ştiau niciodată când vor fi nevoite să rămână afară pe o vreme geroasă.

într-o după-amiază, Sami îşi făcea treburile obişnuite – hrănea câinii legaţi de copaci, apoi iepurii, care erau ţinuţi in coteţul găinilor. Când a intrat acolo, a găsit-o pe Nikki stând pe un balot de fân, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Am încercat să mă sinucid, i-a zis ea.

Şi a arătat spre nişte sfoară de la baloţi, din care îşi făcuse un

ştreang pe care-l atârnase de o grindă. Acesta se rupsese când fata sărise de pe un balot pe podeaua coteţului.

— Nici măcar asta nu reuşesc s-o fac ca lumea, a adăugat ea.

în ciuda circumstanţelor, ambele surori au izbucnit În râs.

Sami n-o învinovăţea pe Nikki că a încercat să-şi pună capăt zilelor. Mai târziu a încercat şi ea. Rămăsese până târziu în oraş cu prietenii, iar când s-a întors acasă, mama ei a refuzat s-o lase înăuntru.

— în noaptea asta ai să dormi afară.

Era toamnă şi aerul era rece, iar ea se săturase. Era sătulă de jocurile lui Shelly şi i s-a părut că nu mai exista nicio cale de salvare. Aşa că a fugit în pădure, a găsit o tufă cu fructe roşii despre care ştia că sunt otrăvitoare şi le-a mâncat. Mai întâi una, apoi încă una, apoi un pumn întreg. Plângea, era întuneric şi nu vedea aproape nimic. Nu-i păsa. A continuat să-şi bage Fructeie în gură şi să le înghită.

însă boabele nu şi-au făcut treaba.

„M-am întors acasă după ce mâncasem toate fructele alea, iar marna s-a comportat ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic", a spus ea mai târziu. „Era trecut de miezul nopţii şi ea nici măcar nu mă căuta. Ştia c-am să mă întorc, încercasem să scot ceva în evidenţă mâncând acele fructe de pădure, iar ei nici măcar nu i-a păsat."

A vomitat şi a avut diaree mai bine de o săptămână. Dacă sperase să demonstreze ceva trăind un adevărat coşmar, nu i- a reuşit.

Pe la jumătatea lui septembrie 1996, la mai bine de doi ani după dispariţia lui Kathy Loreno, Shelly a aplicat pentru un post de asistent la South Bend School District. în ciuda situaţiei financiare dezastruoase a familiei Knotek, s-a lăudat că făcuse contabilitate la domiciliu, dar că acum era pregătită să se întoarcă la prima ei dragoste, îngrijirea copiilor.

Mi-am petrecut o bună parte din viaţă crescând n-mi propriii copii, ajutându-i la teme. În activităţile şcolare, făcând voluntariat la şcoala lor şi chiar ajutându-le prietenii din când în când.

Era convinsă că are „răbdarea" necesară pentru a lucra cu copiii cu nevoi speciale.

în timp ce Nikki era obligată să lucreze toată ziua în curte, cele două surori Knotek mai mici mergeau la şcoală, comportându-se ca nişte copii normali. Tori era o fetiţă tăcută, care fusese prea mică pentru a putea vedea tot ce-i făcuse mama ei lui Kathy şi fusese ferită de pedepsele aspre pe care le primeau Shane şi Nikki. Sami era o regină activă a vieţii sociale, care-şi folosea simţul umorului drept paravan pentru viaţa împreună cu Shelly. Nu se plângea clin cauza

CAPITOLUL 59

asta. Umorul era o cortină de fum care ascundea totul. Prietenii săi ştiau că rnatna ei era o scorpie regală cu reguli absurde şi pedepse ce depăşeau orice limită reală sau înţeleasă. Ca urmare, erau insistenţi. Când veneau s-o ia şi nu primeau niciun răspuns, aşteptau pur şi simplu. Prietenii lui Nikki nu erau la fel; dacă veneau după ea şi nu apărea, se gândeau că se răzgândise ori plecase altundeva. Prietenii lui Sami ştiau că mama ei e o ciudată care o ţinea captivă.

Aşa că bateau la uşă.

Şi aşteptau.

Oricât ar fi fost nevoie.

Uneori mergeau la McDonald's în Raymond, apoi se întorceau şi iar aşteptau. Adolescenţii îşi permiteau să-i pună la încercare răbdarea lui Shelly, aşa că asta făceau.

— Du-te. Ieşi, o striga ea de jos, în cele din urmă, când ciocănitul constant şi foiala de pe verandă interferau cu cine ştie ce emisiune de la televizor pe care ea o urmărea.

Sami ştia cum să gestioneze situaţia. Ştia că mama ei nu ar fi vrut să tic văzută altfel decât ca o persoană minunată. Aşa că mergea afară şi le spunea prietenilor aceeaşi poveste inventată.

— Mama nu ştia că sunteţi aici, minţea ea. Abia acum v-a auzit.

Apoi minciuna-minciunilor.

— Se simte foarte rău.

Shelly nu se jena niciodată pentru nimic. Cel puţin nu când venea vorba despre sentimentele altora. Fetele observaseră ca putea vărsa şuvoaie de lacrimi pentru animale moarte, dar nu pentru o altă persoană.

Shelly a evaluat relaţia dintre fetele ei mai mari. Tori nu constituia o ameninţare, desigur. F.ra destul de mică, aşa încât nu avea habar de nimic şi era uşor de intimidat.

Dar celelalte două? Se făcuseră mari. Erau guralive. Petreceau prea mult timp împreună. Aşa cum făcuse la Casa Louderback, le-a spus că nu vrea să le audă vorbind pe la spatele ei.

A pus totul mai mult pe umerii lui Nikki.

Sami, sora ta are o Influenţă negativă.

În fluenţă negativă? Era ridicol. Nikki lucra în grădină cie dimineaţa până seara. Nu bea, nici nu se droga. Fumase pe vremuri câteva ţigări cu Shane, dar nici măcar nu-i plăcuse.

Privind în urmă, Sami se străduia să-şi amintească o singură dată când ea şi Nikki îşi petrecuseră timpul una în dormitorul celeilalte după ce se mutaseră la Monohon Landing. Mama lor nu era de acord ca ele să-şi petreacă timpul împreună. Singurul contact pe care-l

aveau era atunci când făceau treabă. Cu timpul, chiar şi acele ocazii se răriseră.

După ce Kathy murise şi Shane se făcuse nevăzut, au încetat cu totul.

„Nikki era mereu pe afară", îşi amintea Sami. „Făcea treabă. Până târziu. Până se întuneca. Eu îi aveam pe prietenii mei, eram ocupată cu şcoala şi nu-mi amintesc decât că ea nu era prin preajmă. Era acolo, dar nu lângă mine. În adâncul sufletului, ştiam că mama face tot posibilul ca să n-o mai văd."

Niciunul dinlre prietenii ei nu ştia că Nikki locuieşte acolo.

Odată, când fetele spălau vasele, mama lor a apărut şi le-a despărţit efectiv.

— Fără discuţii! a zis ea.

— Nu vorbeam despre nimic, a ripostat Sami.

— Nimic! a insistat ea. Nu vreau să vă aud vorbind.

Sami şi-a lăsat sora să termine singură treaba.

„în cea mai mare parte a timpului o vorbeam de rău", şi-a amintit Sami. „Cu siguranţă nu discutam despre teme."

Shelly a început să dea mai mare importanţă felului în care arăta, ceea ce era o distragere binevenită. Euase uşor în greutate în ultimii ani. Cum Dave continua să trimită banii acasă, ea a hotărât că e timnul să se mai si distreze. A slăbit.

şi-a vopsit părul şî a ieşit de câteva ori prin baruri. Ea un moment dat, le-a spus fetelor că are un nou prieten.

— E pilot, a zis ea. Dar suntem doar prieteni. Nimic mai mult. I.-am invitat pe la noi.

Sami avea alte planuri, iar Tori ar fi fost mulţumită să stea la ea în cameră în timp ce Shelly îşi întreţinea noul prieten.

Aşa că s-a întors spre Nikki.

— Tu trebuie să stai pe-afară şi să te faci nevăzută.

Fata i-a promis că aşa va face.

Mai târziu, a văzut maşina bărbatului, o Geo Storm nouă. *Nu poate fi cine ştie ce pilot dacă conduce una dc-asta,* s-a gândit ea. Ornul stat vreo două ore, apoi a plecat.

„Nu ştiu ce s-a întâmplat", şi-a amintit Nikki. „Cred că ea cocheta cu ideea unei aventuri. Sau poate chiar a avut una, dar n-a dus la niciun rezultat."

Lara Watson se gândea că nepotul ei, Shane, se comporta ca un adolescent tipic ori de câte ori voia să vorbească cu el. în plus, sincronizarea trebuie să fi fost dezastruoasă, pentru că nu-l prindea niciodată la telefon.

— 'I'ocxnai l-ai ratat, mormăia SheLly frecvent, susţinând că ieşise cu nişte colegi de şcoală.

De vreo doua ori însă, Shelly a făcut pe victima, zicându-i că nu mai ştia ce să facă, pentru că Shane fugise de acasă.

— N[i]u-ţi face griji, spunea ea, făcând pe curajoasa. Mereu se întoarce – sau îl găsirn noi şi-l aducem înapoi.

în timpul acelor convorbiri, Lara mulţumea cerului că Shelly îi căuta pe băiat. Ar fi bătut şi atunci străzile din Tacoma dacă n-ar fi fost ea şi Dave. Chiar daca iniţial fusese sceptică în legătură cu potenţialul impact al băiatului necioplit asupra fetelor, acum era fericită că acesta avea o viaţă normală, mergea la şcoală, se ocupa de treburi casnice şi petrecea timp cu familia, cum ar fi excursiile pe coastă. Shane nu-i spusese niciodată Larei ce se întâmpla cu adevărat în casa familiei Knotek, ori despre lucrurile pe care i le făcea Shelly. Nici măcar o aluzie. Nu i-a spus cum dormea pe ciment în subsolul friguros, ori în debaraua lui Nikki, sau, uneori, într-o anexă a casei din Monohon Landing.

Când adolescentul cu zâmbet larg şi simţul umorului s-a evaporat, multă vreme Shelly nu i-a spus nimic mamei sale vitrege. „De fapt, ori de câte ori Lara trimitea un cec de Crăciun sau de ziua lui de naştere, era încasat imediat – confirmat de Shane.

— Pot să vorbesc cu el? o întreba Lara pe Shelly, care evita cu pricepere solicitarea, inventând o scuza.

CAPITOLUL 40

Şi oftând, ca şi cum i-ar fi înţeles dezamăgirea.

— Nu e acasă.

— Nu-i niciodată acasă, bombănea Lara.

— Adolescenţii! i-o întorcea Shelly râzând scurt. Ce putem face?

De fiecare dată când se întâmpla asta, bunica lui Shane închidea, oarecum împăcata de asigurările fiicei sale vitrege că băiatul e bine, făcând ce fac toţi puştanii. Mai târziu, avea s-o roadă amarnic faptul că nu insistase. Ar fi trebuit s-o forţeze pe Shelly mai mult. însă a acceptat tot ce-i spunea ea.

Adolescenţii!

„Sunt sigură că Shane ar fi fost fericit să mă sune înapoi", zicea Lara, peste ani.

Doar că n-o făcea niciodată.

în cele din urmă, după o serie de convorbiri de felul ăsta, Shelly i-a mărturisit femeii că Shane nu se va întoarce prea cutând În Raymond.

— Ii în nord, în Alaska, i-a zis cu un oftat. Lucrează acolo, pe un vas de pescuit. Ştii că de mult timp îşi dorea să facă treaba asta.

Povestea era plauzibilă, dar nu chiar în regulă. Băiatul i-ar fi povestit bunicii despre planurile sale.

— Tocmai am vorbit cu el, a continuat Shelly. O duce foarte bine. Ii place la nebunie acolo. Pentru el e un vis devenit realitate. Următoarea dată când mal vorbim, am să-i spun să te sune.

— Mie nu mi-a zis niciodată despre asta, a replicat l.ara, oarecum insistentă.

Shelly s-a bosumflat.

— Despre ce?

I.ara a insistat.

— Că pescuitul era visul lui.

Tu nu eşti chiar atât de apropiată de el cum suntem noi.

— îl ştiu de când s-a născut, a continuat Lara. Zicea că vrea să termine şcoala, Shelly. Ştii doar.

— S-a răzgândit.

— Nu înţeleg.

— Uite, a zis Shelly, Shane voia doar sa facă bani. De aceea a plecat. O să se întoarcă. Sunt sigură.

Dar, ca şi înainte, Shane nu şi-a mai sunat niciodată bunica.

Pe nimeni altcineva, în afară de Shelly.

CAPITOLUL 41

După ce a absolvit liceul, în 1993, Nikki şi- a stabilii două obiective: să obţină o diplomă de colegiu şi să se mute naibii departe de părinţii ei şi de tot ceea ce cunoscuse până atunci. Ori văzuse. S-a înscris la colegiul comunitar din Grays Harbor, cu gândul să-şi ia licenţa în justiţie penală. A reuşit chiar să obţină ajutor financiar sub forma unei burse pentru studenţi. Fusese doborâtă de lucruri independente de voinţa ei, dar mai avea încă un dram de optimism. Da, era singură şi aproape că nici nu îndrăznea să spere la un viitor care să implice fericire, iubire şi libertate. Dar a sperat. Ştia că merită mai mult.

Apoi, puţin câte puţin, asemenea picăturilor unui robinet de bucătărie care curge, mama ei a început să-l pună în primejdie visurile.

întâi i-au dispărut hainele cu care mergea la cursuri, 'lot ce mai avea de purtat er;iu pantalonii de trening pe care-i folosea când lucra prin curte. Murdari şi rupţi. Să apară în campus în halul ăla ar Fi însemnat să-şi piardă şi bruma de mândrie pe care reuşise să şi-o recapete stând departe de Monohon Landing în timpul zilei.

Apoi Sheliy i-a spus că nu mai poate folosi dormitorul de la etaj.

— O să dorini acolo, pe podea, a zis ea indicând un loc din sufragerie.

Era acelaşi loc unde o culcase în trecut pe Kathy.

Se întâmpla ceva, iar Nikki ştia asta.

Apoi Sheliy i-a luat banii şi mijlocul do transport la ore.

— Te tăiem de pe listă, Nikki. Nu meriţi nimic din ceea ce am făcut pentru tine. Eşti egoistă. Şi nerecunoscătoare. Eu şi tata vorbim serios de data asta.

Nikki simţea că-i vine să plângă. Ori să se certe. Ori să aibă orice altă reacţie aşteptată. Dar ri-a căzut în capcana mamei sale – cel puţin pentru moment- Nu avea maşină şi nici bani pentru autobuz. Nici haine pentru cursuri. Ceea ce însemna că nu mai putea merge la şcoală. Adio lume largă, departe de afurisitul de Raymond!

Nu mai era nimic de făcut.

Nikki era legată de mâini şi de picioare.

Shelly a pus-o să lucreze prin curte, să sape grădina, să mute lemnele dintr-un loc în altul... Făcea munci la întâmplare, lucruri care nu păreau să aibă vreo noimă. Mama ei a insistat să amenajeze o nouă grădina de flori, dar nu avea nicio intenție – măcar una pe care s-o observe Nikki – să facă ceva cu locul acela. Se trezea devreme și i se spunea să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă până la lăsarea întunericului.

Mama mai apărea din când în când și o certa că nu face treaba ca lumea.

— Asta-i tot ce-ai făcut azi? Târfa leneșă ce ești!

Seara – atunci când i se dădea voie sa intre în casă –, Nikki dormea pe podeaua din sufragerie, punându-și sub cap o pernă de la canapea.

Când venea acasă, Dave i se alătura lui Shelly cu rafale de insulte, reproșându-i fetei că e leneșă și că nu-i bună de nimic și că trebuia sâ-și găsească o slujbă.

Nikki plângea, iar ei o ocărau și mai tare.

Lui Shelly păreau să-i facă plăcere lacrimile fetei sale.

— Trebuie să-ți găseșLi o slujbă! ti repeta ea la nesfârșit. Rahat nenorocit ce ești!

Pe bune? se gândea fata. Chiar ușa? Cum aș putea să-mi găsesc o slujbă? Nu am niciun mijloc de transport. Nici bani. Mă spăl afară cu furtunul!

Practic, locuia in casa familiei sale, dar era o persoană fără adăpost clin aproape toate punctele de vedere.

în cele din urmă a izbucnit, l-a trebuit tot curajul de care era în stare, dar s-a simțit bine.

Foarte bine.

— Nu pot să-mi iau o slujbă! Uită-te la mine! N-am nimic de îmbrăcat! Și nicio posibilitate să ajung undeva!

„Zbieram la amândoi – și-a amintit Nikki cum încerca să se apere –, iar mama făcea pe nevinovata și-mi spunea: «Trebuia să-mi zici că-ți trebuie o mașină! Habar n-aveain că asta e problema ta!*»„

Nikki devenea din ce în ce mai puternică – și fizic, și psihic. Odată, când a refuzat să accepte o solicitare, Shelly s-a repezit la ea. Fata a fugit din casă până la coteţul găinilor, încercând să-l încuie înainte s-o ajungă, dar femeia era prea ra pidă.

„Mama avea forța și adrenalina unui nenorocit de fundaș", zicea Nikki mai târziu. „Dar mie nu-mi mai păsa."

Slieliy s-a aruncat asupra ei urlând și trăgând-o de păr, dar Nikki

a ripostat. Femeia a căzut la pământ. Părea surprinsă. Chiar şocată. Nimeni nu i se mai împotrivise până atunci.

Sunt aproape hi fel de marc ca tine, a gândit Nikki. Nu mai vreau să fiu tratată în halul ăsta.

— Du-te dracului, mamă! Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată!

Apoi s-a ridicat şi a luat-o la fugă, cu Shelly pe urmele ei.

A intrat în casă şi a văzut-o pe Sami.

— Tocmai i-am spus mamei să se ducă dracului! a zbierat ea continuând să l'ugă, de data asia pe uşa din spate, spre pădure, unde a şi dormit în noaptea aceea.

Se simţea bine. Speriată. Dar bine.

La câteva zile după meciul cu îmbrânceli din coteţ, SheLly a abordat-o. Se prefăcea preocupată. Avea o voce ciudat de calmă, aproape tristă.

— Sami nu te mai vrea aici, a spus ea pe un ton grav, certându-te cu mama ei aşa cum ai făcut tu. Te trimit la mătuşa Trish.

Vestea a căzut ca un trăsnet. Nikki nu înţelegea ce se întâmplă. Trish era sora lui Dave. Practic o străină, pe care o văzuse doar de vreo două ori în viaţa ei. Locuia la vreo patru ore distanţă, în Hope, Britisli Columbia, într-o rezervaţie. Shelly i-a dat fetei nişte haine şi SO de dolari şi a dus-o cu maşina la staţia de autobuz Greyhound din Olympia.

Tot drumul a fost numai lapte şi miere – că o să-i fie dor de Nikki, dar aşa era cel mai bine.

— Zece zile, i-a zis. Apoi te întorci acasă, bine?

Nikki abia ieşise din adolescenţă, dar nu mai fusese nicăieri de una singură; şi era îngrijorată din pricina călătoriei şi a faptului că nu ştia dacă aveau să-i ajungă cei SCI de dolari.

După cum s-a dovedit însă, vizita la mătuşa Trish din Hope a fost cei mai bun lucru care i s-a întâmplat de multă vreme.

— Acasă se petrec lucruri rele, i-a spus Nikki mătuşii, alegându-şi cuvintele cu grijă, în aşa fel încât să transmită mesajul, dar să nu fie suficient de specifice pentru a se transforma în acuzaţie. Te rog, nu mă obliga să rnă duc înapoi.

Zilele s-au făcut săptămâni, apoi vreo două luni. Trish făcea curăţenie la biserici şi prin casele oamenilor şi a luat-o şi pe Nikki cu ea, să o ajute. Ln weekenduri, învăţa să lege plase de pescuit. Pe Nikki nu o deranja să muncească. CZhiar îi plăcea. Nimeni nu ţipa la ea. Nimeni nu-i spunea că nu-i bună de nimic.

Nu mai voia să plece de acolo.

+

Sami a înţeles, desigur, motivele din spatele absenţei lui Nikki. Tori, în schimb, se simţea abandonată. Era doar o fetiţă, cu paisprezece ani mai mică decât Nikki, şi-şi idolatriza sora mai mare, care-i fusese ca o a doua mamă. Nikki era frumoasă şi blândă şi-şi făcea mereu timp pentru ea. în seara în care sora ei mal mare a plecat în Canada, Tori l-a rugat pe Lisus să i-o aducă înapoi. Nu ştia unde plecase, dar bănuia că o făcuse pentru că mama lor o tratase cu atâta cruzime. Tori a scris un bileţel despre asta, l-a pus pe pervazul ferestrei şi s-a dus la culcare.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, a fost trezită de mama ei, care-o lovea cu pumnii şi palmele peste faţă.

— Ce-i asta!? a urlat Shelly fluturând biletul.

Tori, pe atunci în vârstă de şase ani, a început să plângă.

— Crezi că sunt rea cu sora ta? a repezit-o Shelly lovind-o din nou. Aşa crezi, Tori? Serios?

Era exact ceea ce credea fetiţa, dar mamei i-a spus că nu şi că-i pare rău. în realitate, era speriată – Shelly nu se mai purtase niciodată aşa cu ca.

„Cred că a fost prima dată când mama m-a lovit peste faţă", şi-a amintit Tori. „A fost îngrozitor."

La puţin timp după aceea au sosit câteva cadouri. Probabil că, undeva în sinea ei, Shelly a înţeles impactul pe care plecarea lui Nikki l-a avut asupra mezinei.

— Ăsta e de la sora ta, i-a spus.

— De ce nu pot s-o văd? a întrebat Tori.

— Doar ţi-a lăsat cadoul. N-a putut să stea.

— Dar de ce?

Shelly nu avea niciodată răspunsul potrivit. Cu timpul, a început să facă tot ce-i stătea în putere pentru a pune capăt relaţiei dintre cele două fete.

— Nu-i fată bună, îi spunea mereu lui Tori despre Nikki. Nu te iubeşte.

Apoi, ciintr-odată, Nikki a încetat să mai existe. Shelly n-o mai pomenea. Nici Dave. Ca şi cum ar fi fost o fantomă care a dispărut undeva, fără să se mai întoarcă vreodată.

Nici Sami n-a mai pomenit-o. Nu îndrăznea. Nu voia ca familia să afle că ele încă ţineau legătura.

Trish a încercat s-o ţină pe nepoata ei în British Columbia, dar, ca

aproape toată lumea, nu i-a putut ţine piept lui Slielly. în cele din urmă, Nikki s-a întors în Washington.

Dar nu s-a dus acasă.

Shelly i-a spus că are nişte lucruri de făcut şi că nu e un model de urmat pentru celelalte fete. Până la urmă, nu se putea întoarce în Raymond. Cel puţin nu în momentul acela. în schimb, Nikki s-a mutat într-un cort, în apropiere cte locul unde muncea tatăl ei vitreg, în Whidbey Isiand. Era departe de a fi ideal, dar i-a deschis ochii. A observat că, în ciuda faptului că muncea tot timpul, Dave Knotek trăia ca şi cum ar fi fost un nevoiaş. Nu avea o leţcaie în buzunar. Cei doi îşi făceau aprovizionarea de la un magazin de caritate. Făceau duş în fiecare dimineaţă în parcul public, nu departe de şantier. Nikki rămăsese pe bună dreptate cu un gust amar din cauza pedepselor pe care i le aplicase tatăl ei vitreg, dar acum îl vedea mai mult ca pe un ratat, demn de milă.

Nu avea niciun dram de respect pentru el.

— De ce trăieşti în halul asta? l-a întrebat ea. De ce mai stai cu mama?

Dave nici nu clipea.

— Pentru voi, fetele, a spus el.

Câteva săptămâni mai târziu, Nikki şi Dave s-au mutat temporar într-un apartament cu spaţii comune din Everett, ca să fie aproape de un nou ioc de muncă, de lângă Paine Field. *Apa caldă curentă,* s-a gândit Nikki atunci, *e un lucru minunat.* Aproape în fiecare weekend, făceau drumul spre Raymond pentru o noapte sau două.

Fiecare vizită acasă se desfăşura la fel. Mama o trata ca şi cum exilul în Canada şi apoi în Whidbey Island ar fi fost o experienţă necesară.

— Crezi că eşti pregătită să te întorci acasă? Să pui osul la treabă pe-aici, Nikki?

— Tu crezi că sunt? îi răspundea fata, ştiind că în niciun caz nu s-ar mai întoarce.

SlreLly schimba tonul. Iritată.

— Văd că cineva mai are nevoie de timp de gândire.

Era genul de răspuns pe care Nikki şi-l dorise.

Mai bine aş sta pe drumuri, se gândea ea.

Ea şi Dave s-au mutat apoi din nou la cort. Era frig şi curent, dar NikJki se gândise deja la o cale de scăpare. A obţinut o slujbă în Oak llarbor, ia Baskin-Robbins, şi o a doua la curăţenie, într-un motel. Proprietarul motelului a lăsat-o să stea într-o rulotă de o persoană. Era o dărăpănătură, dar ea era mulţumită. Una peste alta, lucrurile mergeau destul de bine.

Se simţea liberă.

Sami Jo Knotek ştia nu numai cum să-şi ascundă vânătăile, ci şi importanţa acelui act.

A permite cuiva să vadă urmele lăsate de mama sau de tatăl ci ar fi putut declanşa o discuţie pe care nimeni nu şi-o dorea. Sau mai rău, ar fi putut duce la ruinarea familiei sale. Chiar şi in *crazy trciin* există un loc unde lumea nu are voie să intre şi lucrurile decurg ca şi cum ar fi normale sau chiar merită să lupţi pentru ele.

în exterior, Sami era blondă, drăguţă, populară. O adevărată regină a balului. Era deşteaptă şi amuzantă – genul de fată care atrăgea atenţia băieţilor glumeţi. Cu toate acestea, în ultimul an de Liceu, fata a început să abordeze viaţa cu mai multă nepăsare. Se săturase să acopere ceea ce mama ei ie făcea ei şi surorii sale mai mari. învăţase din experienţa lui Nikki că, chiar dacă era ascultătoare, nu putea să împiedice ca lucrurile rele să se întâmple. Doar le permitea să continue.

— N-ai predat temele la timp, zicea profesoara.

— Mama mi-a aruncat lucrarea, zicea Sami.

Şi tot aşa. iar şi iar.

Ai întârziat la oră.

— Mama m-a pus să dorm afară azi-noapte şi mi-a dat voie înăuntru abia spre dimineaţă, doar ca să mă îmbrac.

— O să fii penalizată pentru că nu ai înapoiat cărţile de la bibliotecă.

— Foarte bine, spunea Sami. Mi ie-a aruncat mama în foc.

Şi aşa mal departe.

Nu după mult timp, Sami a fost chemată la consilierul şcolar.

— Am auzit ce-ai spus, a zis acesta. Ai o soră mai mică acasă şi ne facem griji şi în privinţa ei. Vom raporta ceea ce ne-ai spus.

Sami stătea acolo, măcinată de sentimente amestecate. O

credeau – asta era bine. Dar nu era bine. Avea să iasă la iveală.

Foarte tare.

CAPITOLUL 42

Când şi-a dat seama de asta, a început să-i fie frică. Euforia dezvăluirii că mama ei era o persoană abuzivă crudă şi cronică începea să pălească. Repede.

— Vom face demersurile necesare pentru ca sora ta să fie luată de acasă, a spus consilierul. O vom suna acum pe mama ta.

În timp ce consilierul se întindea spre telefon, Sami a intrai în panică.

Peste ani, îi va fi greu să înţeleagă de ce a dat înapoi în acel moment, dar exact asta a făcut.

„Dintrr-odată, nu ştiu", a spus ea. „Adevărul a devenit înspăimântător. Am retractat totul. Am zis că am inventat totul. Că am mințit. Cred că nu am vrut ca ei s-o înfurie pe mama."

Sami şi prietenul ei din liceu, Kaley Hanson, stătuseră până târziu la o petrecere, l-'ata ştia cum va proceda băiatul. Ar fi ţinut farurile aprinse şi ar fi aşteptat ca prietena lui să ajungă în siguranţă înăuntru. Dacă ar fi fost încuiată afară – aşa cum ştia că se întâmplă –, ar fi claxonat de câteva ori, astfel încât Shelly sa înţeleagă că cineva voia să intre în casă.

Slielly o lăsa să intre... până când maşina lui Kaley dispărea. După care o trimitea pe Sami din nou afară, să doarmă pe verandă.

Într-o noapte, Shelly, care stătea acolo cu un pahar mare de apă în mână, i-a spus fiicei sale să iasă.

— Dormi afară.

— Ba nu. E frig şi nu mă poţi obliga.

Mama ei i-a aruncat apa în faţă şi a îmbrâncit-o afară. Sami a fugit imediat spre casa lui Kaley. Se săturase. Nu avea de gând să mai suporte aşa ceva. Avea de străbătut mai mult de un kilometru, dar era o atletă foarte bună; obişnuia să concureze la 400 de metri şi la ştafeta de o milă.

De fiecare dată când nişte faruri străpungeau întunericul, se arunca într-un şanţ, fiind sigură că mama ei o va vâna şi o va duce acasă. Dar a continuat să alerge şi, în cele din urmă, a ajuns la Cemetery Road, unde locuia Kaley.

Era aproape sigură că maşina mamei sale, pornită pe urmele ei, trecuse pe lângă ea, ca un rechin pândind în întuneric. Saini era îngrozită, dar a intrat în garajul familiei Hanson.

A stat acolo o vreme, ascunzându-se de Shelly şi sperând că nu înrăutăţise lucrurile.

Dave Knotek avea să spună mai târziu că nu prea ajungea pe la Monohon Landing, aşa că n-avea idee cât de rău stăteau lucrurile. Afirma în continuare că Shelly nu le-ar fi făcut niciodată rău lui Sami ajungea Tori. îşi iubea fetele, dar îşi susţinea soţia. Lui Sami, credea el la vremea aceea, îi plăcea să inventeze poveşti, aşa încât el era cam suspicios în privinţa celor spuse de ea. Într-adevăr, nimic nu l-ar fi convins că se întâmpla ceva abuziv.

„E cu neputinţă ca Slielly să o fi bătut pe Sam ori pe Tori", a spus el peste ani. „O mai plesnea pe Nikki. Şi eu am pălmuit-o, bine? Dar atât. Copiii ăia n-au suferit niciun abuz de genul ăsla."

Chiar şi după ce întreaga lui lume s-a dezintegrat, Dave pur şi simplu nu-i putea găsi nicio vină lui Shelly. Se făcea că nu vede nici dovezile fizice. în ziua când Sami a absolvit liceul, era învineţită rău în urma uneia dintre altercaţiile avute cu mama ei – motivul era alât de neînsemnat, încât, mai târziu, nimeni nu şi-l mai amintea. *Nu spălase vasele aşa cum voia ea? Nu dăduse apă [a animale? îi împrumutase unei prietene o jachetă ori un pulover?* însă Dave a învinuit-o tot pe Sami pentru acele vânătăi, spunând că fusese teribilistă şi nesocotită şi se rănise căzând.

Presai în continuare, a inventai o poveste.

„Sheliy îi împrumutase lui Sami nişte bani pentru ceva, iar lata trebuia să vopsească hambarul. A venit acasă de la şcoală şi era foarte, foarte obosită, dar s-a apucat totuşi de vopsit. Se plângea că o durea una-aita, iar Shell îmi spunea că era de la o căzătură urâtă. Nu ştiu. Că nu am văzut."

Sami Knotek era tulburată. Era vara anului 1997 şl nu ştia ce să facă în continuare. Din cauza sabotajului diabolic al mamei sale in legătură cu documentele de admitere, ratase perioada de înscriere la Evergreen State College. Facultatea fusese un vis pe care îl avusese de când se ştia. Era ceva special să-şi imagineze că va fi prima persoană din familie care va obţine o diplomă de studii superioare. îşi iubea prietenul, dar nu voia să se mărite. Nu voia să-şi găsească o slujbă în oraş, ca alte fete, ce rămâneau să calce pe urmele părinţilor lor. Sami voia mai mult. Orice. Ceva mai mare. S-a gândii chiar să vadă ce-ar putea găsi de lucru la Hollywood.

Şi-a planificat evadare;» în două rânduri.

Prima dată se întâmplase în aprilie. Nu gândise lucrurile destul de bine. Ln plus, voia să meargă la un bal, deoarece îşi făcuse o rochie nouă şi frumoasă şi nu voia să piardă ocazia de a o purta – aşa că s-a întors acasă câteva zile mai târziu.

Dar şi-a planificat cu grijă marea evadare în ultimele luni din ultimul ei an de liceu. îi era greu să ştie că avea să-şi abandoneze

CAPITOLUL 43

sora mai mică, pe Tori, de asemenea, totul va fi bine. Sora cea mare era plecată. Cea mică nu părea să constituie o ţintă pentru mama lor. De ceva vreme nu se mai întâmplaseră lucruri ciudate. Singurele persoane care ştiau de planul său erau prietenele ei Lauren şi Leali – şi ştia că sunt de încredere. Chiar înainte ca ea, mama şi sora mai mică să meargă la cumpărături în Aberdeen, Sami a umplut cinci saci negri menajeri cu tot ce avea. Toate hainele, pantofii şi alte nimicuri care pentru ea însemnau foarte mult.

„Eram foarte materialistă", a recunoscut ea mai târziu. „Nu puteam lăsa în urmă nici măcar un pulover."

Planul prevedea ca Lauren să intre în casă fără ştirea mamei, să ia lucrurile în timp ce ele erau plecate şi să le ducă la ea acasă, unde urinau să se întâlnească.

Sami voia s-o avertizeze într-un fel pe Tori.

— Dacă nu mă întorc mai târziu astăzi, i-a spus ea surorii sale, o să-ţi las un bileţel – doaî pentru tine – sub perna mea.

A fost singura informaţie pe care i-a dat-o. Avea încredere în Tori, dar .ştia că mama lor nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a smulge detalii de la fetiţă, pe atunci în vârstă de opt ani. Ar fi ameninţat-o. I-ar fi făcut promisiuni. *Ar* fi ademenit-o. Shelly nu era genul de om care să renunţe, iar Sami nu voia ca mama ei să ştie unde se ducea.

Gând s-au întors din Aberdeen, fata a urcat la etaj. Toate lucrurile ei dispăruseră. Planul devenise realitate.

— Mamă, Lauren a rămas fără benzină şi trebuie să mă duc să o iau, a minţit Sami.

— în regulă, a zis Shelly. Bine.

***A* urcat în maşinuţa ei albă, a mai aruncat o ultimă privire spre casă şi s-a dus la Lauren, unde a stat ascunsă o zi. Apoi s- a dus acasă la prietenul ei pentru o noapte. Ştia că Shelly o căuta peste tot, iar gândul c-o va găsi îi producea un rău interior.**

Chiar şi aşa, influenţa pe care familia o avea asupra ei era ca un laţ care o imobiliza, făcând-o să se simtă ca un animal lăsat singur în pădure. I-a scris o scrisoare mamei sale.

M-am gândit la toate motivele pentru cure nu le-aş putea părăsi, pentru că le iubesc atât de mult. Şi tocmai pentru că le iubesc, n-aş vrea să te rănesc. Am început să mă gândesc la durere şi la viaţă, la cât de mult am suferit şi la câtă suferinţă am provocat. Şi atunci m-am gândit c-ar fi bine pentru mine să plec. Lucrurile vor fi mai liniştite, ăşo cum au devenit când a plecat Nikki. Odată plecată, tutui va fi bine.

***A* încheiat scrisoarea spunând că lua în considerare opţiunea de a**

trăi Ln maşină.

O să fiu bine. Dacă aşa trebuia să se întâmple, asta e. Mi-aş fi dorii doar să înţelegi, dar acum şiiu că nu vei înţelege niciodată.

Sami nu avea nicio idee unde să se ducă, însă a vorbit cu Nikld. Sora ei i-a spus că ţinea legătura cu bunica lor, Lara, care voia s-o vadă şi pe ea.

— Sun-o pe Nana.

Ceea ce Sami a şi făcut, iar Lara a invitat-o bucuroasă la ea acasă, în Belllngham.

Sami auzise că tatăl ei căuta maşina, pe care Shelly o raportase ca fiind furată. Trebuia să găsească o altă modalitate de a ajunge Ln Bellingbam. S-a oferit s-o ducă mama lui Kaley, Barb Hanson, care oricum n-o prea avea la inimă pe Shelly, după ce-o trezise odată în miez de noapte cu întrebări despre câţi bani câştigă ea şi soţul ei.

„I-am spus că nu era normal să sune la ora aceea, plus că banii noştri nu erau treaba ei", a spus Barb mai târziu.

Barb a dus-o pe Sami în Bellingtuim a doua zi. Pe drum, Fata i-a povestit câte ceva din ce le făcuse mama, ei şi surorilor sale. Mai târziu, când au ajuns la destinaţie, Lara le- a mai spus şi alte detalii tulburătoare despre ce făcuse Shelly în copilărie şi în tinereţe.

„Mi-a spus că mama a încercat să dea foc la casă", îşi amintea Sami. „Sau ce i-a făcut surorii saie. Cum credea ea că mama ne-a otrăvit cu ipecac, ca s-o împiedice să ne ducă în anumite locuri. |Barb] a stat acolo şi a băgat totul la cap. M- am simţit mai bine că nu eram eu cea care spunea ce făcuse mama, că mai era cineva care-mi susţinea afirmaţiile. Cineva care ştia chiar mai multe decât mine."

Sami a stal cu Lara toată vara anului 1997.

La fel ca experienţa lui Nikki în Canada, a fost una dintre cele mai fericite perioade din viaţa ei.

Nikki resimţea puternic absenţa surorilor din viaţa ei. Chiar dacă nu regreta că plecase, simţind că se salvase, îi era dor de ele. Când a aflat că Tori fusese bolnavă, i-ii trimis o carte poştală.

Sper că te simţi mai bine, pnştoaico. Am auzit c-o să ningă. Pariez că asta o să te facă puţin mai fericită. Ai grijă de mania şi de Sami? Când nu eşti bolnavă, fireşte!

Tor! n-a primit niciodată mesajul.

Shelly încerca să ţină legătura cu Nikki în perioada aceea, dar fata cea mare a refuzat să-i răspundă la apeluri. Nu voia să aibă de-a face în niciun fel cu nebuna de maică-sa. Nu-i păsa dacă îşi va mai vedea vreodată părinţii. Apoi Shelly şi-a făcut apariţia, pe neaşteptate. Era numai lapte şi miere şi i-a spus fetei că ar trebui să se întoarcă acasă. Putea să stea acolo. Să meargă la facultate. Nikki ştia că era o minciună gogonată. Tot ce spusese marna ei fusese minciună. Altă dată, a venit la rulotă un şerif din Island County, întrebând-o dacă e bine.

— Mama ta e foarte îngrijorată, a zis omul legii.

— Sunt în regulă.

— Trebuie s-o suni.

A promis să o sune, dar n-avea de gând. Era clar că mamei şi tatălui ei nu le plăcea noua ei stare de independenţă. Nikki ştia de ce.

***Frica.* I.e era teama că va vorbi.**

Când o cărămidă a fost aruncată prin geamul gelateriei unde lucra ca, a urmat un telefon anonim cum că Nikki ar ii fost cumva implicată.

„Ştiu că tata a făcut-o", a spus ea mai târziu. „A Făcut-o pentru că i-a spus mama. Care voia să-mi pierd slujba şi să mă mut înapoi acasă, unde mă puteau supraveghea."

La puţin timp după incidentul cu cărămida, Nikki a sunat-o pe Lara, gândindu-se că ar putea să plece din Oak Harbor şi să-şi

găsească un serviciu la Casa Azililor din Bellingham.

Lara a fost încântată de această perspectivă. Avea şi ea nişte veşti foarte bune.

— E amuzant că suni tocmai acum, Nikki, i-a zis Lara foarte fericită. Sami e şi ea aici.

Nikki abia se putea stăpâni. A plecat spre Bellingham cu următorul autobuz Greyhound.

Când a văzut-o pe sora ei, ochii lui Sami s-au umplut imediat de lacrimi. Trecuse aproape un an de când nu se mai văzuseră. Nikki părea mai frumoasă şi mai fericită ca oricând. Purta o pereche de blugi Gap mulaţi şi un maiou mov. Era şi machiată. Părul, pe care mama lor i-l ciuntea mereu în cei mai crud şi dezavantajos mod cu putinţă, era lung, uşor ondulat.

„Era frumoasă", a spus Sami amintindu-şi de acea întâlnire- „Şi mai mult decât orice, era încrezătoare. Până atunci, nu mi-am irnaginat-o niciodată pe sora mea în lumea reală. Doar cum fusese acasă, în pantalonii ei de trening rupţi, prin curte tot timpul. Fără prieteni. Nu avusese niciodată un iubit. Niciodată, până nu a scăpat de acasă, la 22 de ani. Nu avusese nimic."

CAPITOLUL 44

Nikki s-a angajat infirmieră la una dintre secţiile centrului de îngrijire unde lucra Lara. Munca era grea, dar era plătită mai bine decât la motel ori la gelaterie. Chiar mai mult, se eliberase de părinţii ei şi de tot ce se întâmplase în Pacific County.

„Schimbam pungile de colostomie", îşi amintea ea. „Dar nu mă deranja deloc. Eram departe de tot şi de toate."

La puţin timp după ce a început să lucreze acolo, administratorii unităţii au început să primească plângeri anonime cum ca era nepoliticoasă cu pacienţii în vârstă ori dădea dovadă de incompetenţă atunci când trebuii! să le ofere îngrijirea de care aveau nevoie. S-a deschis o anchetă. De fiecare dată, Nikki şi Lara nu înţelegeau de ce s-ar plânge cineva de ea. Personalul, pacienţii şi familiile lor o plăceau cu toţii.

Apelurile anonime nu fuseseră cele mai rele.

Dave Knotek a început să apară în parcarea instituţiei. Uneori în camioneta lui; alteori stătea ascuns în tufişuri. Nu o striga, însă voia ca fata să-l vadă. Ca pe o ameninţare implicită. Nikki a început să se teamă că ar putea-o răpi. Poate că el şi mama ei îşi făcuseră planuri în privinţa ei.

Aşa crum i se întâmplase lui Kathy.

De câteva ori, Dave chiar a urmărit-o în timp ce conducea spre

casă, la ieşirea din tură. înspăimântată de moarte, fata a

luat-o pe drumuri ocolite prin tot oraşul pentru a-l face să-i piardă urma.

„Mă întrebam dacă va încerca să mă înşface", şi-a amintit ea. „Nu ştiam sigur. Dar sunt aproape convinsă... că cei doi ar fi încercat să mă prindă. Mi-o pot închipui pe mama asmuţindu-l împotriva mea." Având în vedere tot ce a aflat ulterior, Nikki spunea: „Am noroc că mai sunt în viaţă. Sora mea crede la fel".

Era trecut de mijlocul verii anului 1997. Dave Knotek fusese supus unor presiuni tot mai mari din partea lui Shelly pentru a descoperi unde plecase îndărătnica lor fată mijlocie – şi cu cine era. Femeia avea căile el de a se informa, bineînţeles, şi a auzit cumva că Sami s-ar fi aflat în Bellingham, cu Lara şi Nikki. Imaginea celor trei împreună a înfuriat-o mai tare ca oricând. Trădarea făcea ca dispariţia fetei să fie şi mai dureroasă. Şi mai ales, era esenţial s-o găsească şi s-o aducă acasă.

— Cele două ar putea spune cuiva, Dave.

— Nu vor face aşa ceva.

— Nu putem fi siguri.

Dave se săturase de dramele lui Shelly. Spunea că vrea să le lase pe fete să se maturizeze, să fie pe picioarele lor, dar ea îl suna întruna la muncă, în Whidbey IsJand, de fiecare dată când părea să identifice o pista.

Dar, ca întotdeauna, el făcea tot ce-i cerea soţia lui, urmărind-o pe fiecare în parte.

Shelly a aflat că exista o zi a porţilor deschise în Camp Firwood, o tabără creştină pe malurile lacului Whatcom, la care auzise că vor participa şi fetele ei.

Informaţia s-a dovedit a fi bună.

În timp ce Sami îşi făcea loc printre consilierii şi participanţii la tabără, a zărit o faţă cunoscută.

Tatăl ei!

Speriată, aproape că nu l-a recunoscut din prima, pentru că se deghizase, în mod evident. Nişte ochelari de soare diferiţi de ce purta de obicei. O şapcă de baseball şi un hanorac completau ridicola mascaradă.

***O, Doamne!* s-a gândit fata. 1 s-a făcut rău. îşi iubea tatăl, dar ştia că se afla acolo cu un motiv. S-o ducă acasă, era sigură de asta. Venise după ea.**

— Sami, i-a spus el, cu o voce stinsă şi preocupată. Mama ta e foarte îngrijorată. Trebuie să vii acasă.

Ea nu a spus nimic pe moment. Ce-ar fi putut să spună? Mama ei

era un monstru și normal că n-avea încredere în ea.

În schimb, l-ii condus lângă un leagăn de frânghie, pe o cărare izolată, și s-au așezat. La început, nimeni n-a scos un cuvânt.

CAPITOLUL 45

După un moment de tăcere, fat;» i-a spus de ce a plecat. Majoritatea motivelor se refereau la Kathy.

— Ştiu că e moartă, tată. Ani văzut-o.

Dave stătea pur şi simplu acolo, abătut. Fără o vorbă.

Ea a început să-i spună şi ce credea despre dubiosul diagnostic de cancer al mamei sale, o boală care a necesitat asistenţă medicală constantă în întreaga ei copilărie.

— Nu poţi avea cancer atâta vreme, a zis ea. Mama ar fi trebuit să fie moartă până acum.

Dave a refuzat să creadă aşa ceva.

— A avut. Ştiu eu.

— Uite, tată, nu are. Ai fost cu ea la consultaţii?

— Am dus-o până acolo.

— Ai intrat vreodată împreună cu ea? Ai primit vreo factură de la doctor?

Punea aceleaşi întrebări ca şi Lara, cu ani în urmă.

Când, într-un final, i-a răspuns, a făcut-o pe acelaşi ton calm şi înţelegător. Nici n-a negat, nici n-a confirmat.

— îmi pare rău, Sami. Ştiu. Ştiu.

Au plâns şi au vorbit multă vreme. Sami a înţeles că tatăl ei era un om distrus. Era evident. Mama ei avea asupra lui aceeaşi putere pe care o avusese şi asupra lui Kathy. Nimeni dintre cunoscuţii lui Dave Knotek n-ar fi spus o vorbă rea despre el. Lumea din oraş îl considera un tip cumsecade prin excelenţă. Lemnar get-beget. Unul de-ai lor.

Dar femeia cu care era însurat? Nu numai că era o intrusă, dar era altceva. îi găsiseră .şi o poreclă.

Crazy Shelly' – Slielly> Nebuna.

Sau, pentru cei care preferau o oarecare aliteraţie la bârfă, *Psycho Shelly.*

— O să mă întorc acasă, tată. Dar vreau ceva. Mama a dat- o în bară. Şi vreau să remedieze problema. Vreau să-mi pregătească actele pentru Facultate.

— Nu ştiu ce să spun, a zis Dave.

Dar Sami, la fel ca şi sora ci mai mare, prinsese curaj. Dacă pregătirea la Evergreen ca să-şi ia o diplomă in învăţământ însemna să facă un pact cu diavolul, era dispusă să-şi asume riscul.

După plecarea lui Dave, a sunat-o pe mama ei spunându-i că se gândeşte să se întoarcă acasă, dar ar avea nevoie de un ajutor financiar pentru şcoală. Shelly s-a eschivat, încurcându-se într-o litanie de pretexte. Aveau puţini bani.

ca întotdeauna. Disensiunile conjugale dintre ea şi Dave se

agravaseră şi ele până în punctul în care Shelly i-a mărturisit că divorţul era iminent. Şi dacă asta nu era de ajuns, nici nu se simţea bine. Cancerul recidivase, i-a spus Shelly.

Sami spera ca părinţii ei să divorţeze *cu adevărat.* Auzise de la Nikki în ce condiţii trăia tatăl lor la muncă. Un cort nenorocit şi drumuri la un magazin de ajutoare, deşi lucra pe brânci, îmbătrânind înainte de vreme!

Cât despre cancer, Sami nu luase niciodată în râs boala – dar, pe bune, mama ei era ciudată că nu mai termina cu prostia aia...

Aşa că a ignorat toate scuzele. A insistat cu ceea ce-şi dorea – facultatea.

— .Ai zis că aş putea merge. Apoi m-ai sabotat, mamă. Ştii foarte bine, şi o ştiu şi eu.

Habar n-am despre ce vorbeşti.

Pe hune, marnă? Continuăm cu refrenul ăsta?

— Ba ştii, ci insistat Sami, lăsând cuvintele să plutească în aer.

Pauzele lungi constituiau una dintre tehnicile preferate ale lui Shelly. F.ra ca un prădător... mulţumită să aştepte până când cel mai slab ceda şi renunţa la ceea ce-şi dorea.

N-am să spun nimănui nimic din ce s-a întâmplat, a zis Sami în cele din urină.

Altă pciuză.

— Ce?

Fata era în avantaj.

— Ştii tu.

îşi putea imagina faţa mamei sale înroşindu-se. Privirea ucigaşă.

SheLly Knotek ura să fie demascată şi, dacă i se întâmpla, era o singură dată. Nimeni n-o mai făcea a doua oară, riscând să-i trezească mânia.

Sami nu fusese explicită. Nici nu era nevoie. F.ra doar o tehnică inteligentă de şantaj, care a prins. înainte de a se întoarce acasă, la Monohon Landlng, la sfârşitul acelei veri, mama ei nu doar completase actele, dar le şi predase.

în aceeaşi vară, Sami şi-a sărbătorit împlinirea a 19 ani cu o petrecere-surpriză la Planet Hollywood, în Seattle. A fost cea mai frumoasă aniversare pe care a avut-o vreodată. Se simţea fericită, liberă si olină de snerantă. Păstrase leeătura cu mama el şi ştia că lucrurile se mişcau în direcţia cea bună. Ea şi Nikki au rămas apropiate, o relaţie pe care au păstrat-o secretă faţă de Shelly. Discreţia era necesară. Shelly o avea în vizor pe Nikki, iar cele două

fete nu erau sigure cât de departe ar merge mama lor ca să se răzbune.

Când Sami şi iubitul ei, Kaley, au ajuns la uşa casei din Monohon Eanding, Shelly i-a întâmpinat cu o privire speriată, panicată. îşi răsese sprâncenele şi-şi dăduse cu aceeaşi pudră albă pe care o folosise atunci când veniseră în vizită Lara şi fata ei, Carol.

A dat din cap cu tristeţe.

— Cancerul a recidivat.

Kaley şi Sami s-au uitat unul la celălalt, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs. Era ridicol şi jenant în acelaşi timp.

De ce face prostii de genul ăsta? a întrebat-o Kaley mai târziu pe fată.

— N-am idee. Ca să atragă atenţia, cred.

Existau totuşi modalităţi mai bane de a atrage atenţia, decât să pretinzi că ai cancer, s-au gândii cei doi.

După ce Kaley a plecat, Shelly s-a grăbit să-i tragă fetei o săpuneală.

— Tatăl tău zice că nu mă crezi că am cancer! Ei bine, uită-te la mine, Sami! Uite! îmi cade părul!

Sami a ripostat. Dur. Avea un sentiment de încredere în sine cum nu mai avusese până atunci.

— Ştiu că minţi, a zis ea, în timp ce Shelly spumega. Ştiu şi că biata Kathy e moartă. Şi că tu ai omorât-o. Eram acolo, mamă. Deasupra ei. Era moartă.

Shelly a fluturat din deget.

— S-a înecat în propria-i vomă.

— Pentru că ai abuzat-o, marnă.

— N-a fost aşa.

— Ba da. Tu ai omorât-o, mamă. Tu.

Dintr-odată, Shelly a amuţit.

— îmi pare rău, a zis. îmi pare rău.

Sami a văzut asta ca pe o mărturisire.

— îţi pare rău? a întrebat, ca şi cum repeta cuvântul unei străine, ca să se asigure că a fost înţeles.

Femeia a dat din cap.

— Lucrurile au scăpat de sub control. Şi n-arn mai putut să le opresc, Sami. Am încercat.

O parte din ce spunea era adevărat, iar fata ştia asta. Lucrurile chiar scăpaseră rău de sub control. Dar nu, Shelly nu încercase să le oprească. Ci le declanşase.

Cinci minute mai târziu, vântul s-a schimbat bnisc.

Shelly a retractat totul. Fiecare cuvânt pe care-l spusese.

— Ai înţeles greşit, Sami. N-am spus niciodată aşa ceva.

„Se prefăcea că nu recunoscuse nimic", a spus Sami mai târziu. „Era ca şi cum... mă rog, ca şi cum eram nebună şi că era strigător la cer că-mi putuse trece prin cap că mărturisise ceva."

Lui Sami însă nu-i păsa. F.ra înscrisă la Fvergreen. Şi plecată de acolo.

Situaţia financiară a familiei Knotek a continuat să se prăbuşească. Cheltuielile cu facultatea nu îi ajutau, plus că aveau datorii în tot oraşul. Stan, omul cu apa caldă, trebuia plătit pentru munca pe care o făcuse. Compania de telefonie îi ameninţa cu întreruperea serviciului. SheLly se ţinea tare, cu scuzele, încercând să împiedice dezastrul până când urmau să vină banii. Le-a spus celor de la compania de apă că intervenise o urgenţă de familie şi că nu va putea plăti factura prea curând. Soţul ei, le-a scris, suferise un atac de cord major.

Acum se simte bine... Stan lângă el tot timpul, încercând să fac şi multe alte lucruri, aşa încât este cu adevărat copleşitor...

Într-o altă misivă adresată unui creditor, a pus întârzierea pe seama diferitelor boli închipuite ale famiLiei.

Viaţa mea a fost foarte grea anul acesta. Fata cea mare s-a luptat cu o scleroză multiplă, iar tatăl meu c foarte bolnav.

Shelly juca întotdeauna cartea bolii atunci când credea că ar putea fi de ajutor. Ca să găsească scuze pentru o încălcare a regulilor de circulaţie în South Bend, a scris tribunalului că era foarte stresată şi că greşeala ei – care dusese la ridicarea maşinii – ar trebui să fie iertată.

Am avut un an foarte greu. Fata mea are cancer. Trebuie s-o duc în Olympia la tratament, de două ori pe. săptămână. Am renunţat la serviciu ca să fu alături de ea. Fata mea e totul pentru mine şi depinde de ajutorul meu. Nti sunt o infractoare.

Poliţia rutieră i-a acordat clemenţă.

În timp ce Dave abia făcea faţă la muncă, spărgând fiole de amoniac ca să rămână treaz şi să pună în funcţiune utilajul, şl dormea în maşină, pentru că ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face, acasă, Shelly îşi petrecea timpul cheltuind întruna la micul mall din Aberdeen. Bineînţeles că soţul ei n-avea de unde să ştie asta. îl scosese ca semnatar pe contul lor bancar. Aşa că Dave nu vedea niciodată ce se întâmplă cu salariul lui.

Nu că ar fi fost de ajuns cât câştiga. Nu pentru Shelly.

Aceasta a reuşit să obţină mai bine de 36 OOO de dolari din împrumuturi personale, pe la spatele lui Dave – o dovadă a puterii sale de persuasiune în relaţia cu sucursala din Raymond a Bank of

America. O adevărată performanţă.

Cei doi nu puteau oferi nicio garanţie. Casa din Monohon I.anding fusese refinanţată până la refuz, iar ratingul lor de credit ar fi fost deplorabil.

Cu toate acestea, perseverentă şi inventivă, Shelly găsea întotdeauna o cale. Iar când primea linia de credit consistentă, se apuca imediat să reducă din bani. Şi o făcea cu frenezie. Era ca şi cum cheltuirea banilor ar fi devenit un drog. Sau poate un înlocuitor. Scria până la 30 de cecuri pe zi la magazinele din maliul din Aberdeen. într-o după-amiază a scris nouă doar la magazinul Target. Niciuna dintre cumpărături nu era mare; cele mai multe erau de doar cinci sau zece dolari. Poate că era o strategie a ei. Probabil se gândea că sumele mai mici erau mai greu de urmărit. Nu că ar fi fost preocupată doar de propria ei persoană. Cumpăra mai ales pentru Sami şi Tori şi, ocazional, diverse fleacuri pentru casă. Unele cumpărături erau inexplicabile, nu numai în privinţa numărului de cecuri scrise într-un singur loc în fiecare zi, ci şi pentru că se repetau pe parcursul aceleiaşi săptămâni. în fiecare zi. Mergea mereu în Aberdeen şi cheltuia tot ce avea —chiar şi mai mult de atât.

Se potolea o zi, după care o lua de la capăt.

Nu conta că totul putea face implozie în jurul ei, in orice moment; pur şi simplu cumpăra până ajungea la fundul sacului.

Iar când se întâmpla asta, cecurile ii erau respinse în tot oraşul.

Emu luni când trebuia să plătească taxe de peste 2SO de dolari pentru depăşirea contului curent. Când soldul devenea prea mic, se ducea pur şi simplu la o altă sucursală şi deschidea un nou cont. Când ajungea în punctul în care nu mai găsea cale de ieşire şi nimeni nu-i mai dădea bani, se ducea ia sucursala din Raymond şi lua din conturile fiicelor sale.

„Ăsta-i Raymondul", zicea Nikki mai târziu. „Un oraş atât de mic, încât mama cuiva poate să meargă la bancă şi să golească un cont care nici măcar nu e ai ei."

Dacă venea vorba de un împrumut ori un depozit de securitate – sau de orice altă operaţiune pentru care era nevoie de numărul de asigurare socială –, Shelly Knotek putea da un sfat sigur oricui avea probleme financiare.

Sami a sunat-o odată de la şcoală, spunându-i că numărul ei de asigurare socială nu funcţiona.

— Schimbă ultima cifră până când obţii unul care funcţionează, l-a spus mama ei.

Sami a zis că nu se simte confortabil să facă aşa ceva.

— Atunci foloseşte-l pe cel al surorii tale, a sfătuit-o Shelly, ca şi cum ar fi fost o soluţie perfect acceptabila. Cel al lui Tori e curat

deocamdată.

Sami a refuzat însă şi acea posibilitate.

Alchimia lui Shelly cu banii şi numerele de asigurare sociaiă ale altor persoane a funcţionat foarte multă vreme. Câţiva ani mai târziu, când Sami a încercat să-şi ia un apartament, cererea i-a fost respinsă pentru că avea o proastă reputaţie bancară. Exista o datorie de 36 OOO de dolari asociată numărului ei de asigurare socială. Cu toate acestea, contul nu era pe numele ei.

Ci al mamei sale. Shelly Knotek prezentase numărul lui Sami ca fiind al ei.

Femeia a încercat să se disculpe. I-a spus fiicei sale că era o încurcătură la bancă. Dar Sami ştia adevărul. însă Dave a continuat să-i ţină partea soţiei sale.

„Sami şi Shell aveau acelaşi cont. Numele nostru fusese pus greşit pe cont, din vina băncii. Asta a produs o ruptură între mine, Sami şi ShelJ, dar s-a rezolvat", a spus el.

în ceea ce-l priveşte, Dave avea să aibă o mare surpriză peste câţiva ani, când avea să se confrunte cu ceea ce făcuse Shelly pe la spatele lui cu finanţele lor mereu pe muchie de cuţit şi complet haotice. Timp de vreo doi ani, crezuse prosteşte că mania lui Shelly de a cheltui nebuneşte dispăruse de mult. Aşa trebuia să fie. Ei nu aveau bani de aşa ceva. încă de la începutul căsniciei lor existase această problemă, pe care el crezuse că o va soluţiona eu o combinaţie de multă iubire şi o doză de simţ al realităţii.

„Ar fi trebuit să pun frână [cheltuielilor], însă ea se schimbase mult în bine de-a lungul timpului. Şi nu erau decât nişte lucruri pentru casă. li cumpăra multe chestii şi lui Sami."

în realitate, Dave, care crescuse în sărăcie pe malurile pârâului Elk, nu voise niciodată ca fetele să ducă lipsă de ceva. Certurile cu Sheliy legate de bani nu avuseseră niciodată ca obiect privarea lui Nikki, Sami sau Tori de orice şi-ar fi dorit. Lecţii de dans şi de teatru, sport, haine noi, petreceri aniversare şi o menajerie de animale de companie nu constituiau o problemă pentru el.

Şi totuşi, Dave nu putea înţelege niciodată unde dispăreau toţi banii.

„Pe ce naiba s-au dus banii ăia? Vreau să spun că Shell evident că şi-ar fi putut cumpăra o maşină sau ceva de genul ăsta. Ceva frumos. Ştii bine că amândoi am condus nişte rable, ani la rând."

Rămasă acuin singură în casă, *îi venise rândul* lui Tori.

Shelly îşi concentrase atenţia asupra ei la puţin timp după ce Sami plecase la facultate. Revenise la unele dintre vechile ei jocuri preferate înainte ca Sami să dispară complet, dar erau mai subtile.

Chiar din şcoala primară şi apoi în gimnaziu, Tori se întreba de multe ori dacă nu cumva îşi pierde minţile, deoarece îşi tot rătăcea temele.

— Mamă, mi-ai văzut lucrarea?

Shelly n-o văzuse.

— Ştiu c-arn pus-o deoparte, dar ri-o găsesc.

Femeia îi arunca o privire.

— Va trebui s-o faci din nou.

Mania s-a purtat ciudat, gândea fata. Dar marna e mama.

Una dintre cele mai mari probleme ale lui Tori era că tatăl ei îi lipsea foarte mult. Când venea acasă, era obosit, dar petrecea timp cu ea, râdeau şi făceau diverse lucruri împreună. Mai târziu, avea să păstreze zeci de amintiri frumoase din timpul petrecut cu el – lie şi doar lucruri mărunte, precum uitatul la televizor sau pescuitul la râu. Uneori, totuşi, îi era parcă mai uşor când îl ştia plecat. Nu că nu şi l-ar fi dorit prin preajmă. Ci pur şi simplu pentru că atunci când era acasă, mama începea cearta.

Casa se umplea de ţipete şi urlete. Zburau lucruri prin aer. Apăreau ameninţări. Shelly îl batjocorea pe Dave, făcându-l în fel şi chip.

Niciun copil nu vrea să audă aşa ceva.

„îmi amintesc că eram aşa încântată când eram mică şi tata venea acasă", spunea Tori mai târZiu, „dar după o vreme am mai crescut, eram adolescentă, şi nu-mi mai păsa aşa mult, pentru că atunci când venea se certau... Au fost câteva momente când ne-am simţit bine, jucam jocuri video... Cred că a fost un tată grozav când eram mai mică, dar era o situaţie toxică. Ştiu că m-a iubit foarte mult".

Nu-şi amintea ca vreuna dintre certuri să se fi iscat din vina lui. întotdeauna Shelly era instigatocirea.

— Urade-i nenorocitul ăla de salariu, Dave? şi-o amintea Tori pe Shelly ţipând în telefon. Ţărănoi nenorocit! Ai zis că- mi vine azi!

Tori şi-l putea doar imagina pe tatăl ei la celălalt capăt al firului, insistând că l-a trimis. Nu-l vedea întârziind, nici ţinându-l pentru el. îi dădea lui Shelly tot ce-şi dorea.

— Nu era în nenorocita de cutie poştală. Am verificat. Aşa m-am săturat dracului de tine...

Şi în încheiere:

— Ar trebui să divorţez pur şi simplu. N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu aşa un idiot.

Când venea acasă, Dave dormea pe jos, lângă canapea.

Totul era demn de milă şi derutant. „Tata părea mereu nefericit", zicea Tori. „Părea cu adevărat deprimat, ca şi cum n-ar fi vrut să mai vină acasă. în general, îmi părea rău că se căsătorise cu mama, deoarece părea foarte trist."

Cu timpul, Tori şi-a dat seama că se afla în mijlocul unui război între părinţii ei. Tărăboi, certuri aprinse, iar ea, victimă colaterală.

Mai erau şi altele, desigur. Primul atac pe neaşteptate al lui Shelly împotriva lui Tori s-a petrecut noaptea. Casa era pustie. Iar Shelly, care dormea doar ziua, când Tori era la şcoală, a sărit pe fata ei, dând deoparte păturile.

Tori a căscat ochii mari, pierzându-şi răsuflarea. Nu ştia ce se întâmplase. Luase casa foc? Poate că mama ei avea un atac de cord?

Mişcarea fusese fulgerătoare. înspăimântătoare. Şi pe neaştepta te.

— Te-ai gândit vreodată să te sinucizi? a întrebat Slielly.

— Nu, mamă, a spus Tori.

Femeia a rămas nemişcată o vreme ce părea că nu se mai termină. Poate că mai aştepta un răspuns. Poate unul diferit? Tori nu ştia. A rămas tăcută. Lra prea speriata ca să riposteze.

în cele din urmă, Shelly a ieşit din cameră.

Tori nu mai putea dormi. îi treceau prin minte tot felul de gânduri. Unul dintre ele a persistat.

O, Doamne, o să mă omoare şi-o să facă să pară că m-am sinucis?

*

Familia Knotek ţinea o staţie radio mare sub masa de tip bar din bucătărie. Lra a lui Dave – era singurul care se mai juca cu ea. Dar cum el nu era niciodată acasă, staţia stătea acolo uitată. într-o zi, Shelly s-a enervat din cauza unui lucru pe care-L făcuse Tori, pe atunci în vârstă de opt ani, şi a îmbrâncit-o cu putere în staţia radio.

Tori era în stare de şoc. Ştia că mama ei n-ar fi trebuit să facă asta. Nu şi-o putea imagina pe mama ei făcând aşa ceva. Nu faţă de ea. Şi-a atins partea laterală a capului. Era umedă.

Sânge.

A început să plângă, tn loc să-şi ceară scuze ori s-o ajute, Shelly stătea pur şi simplu acolo, împietrită, cu o privire de dispreţ total.

— Uleagă fricoasă ce eşti! a ţipat ShelJy. Ridică-te!

Incidentul a avut un impact profund asupra fetei. De atunci încolo, ori de câte ori mama ei îi poruncea sa facă ceva ce ştia că este jenant sau greşit, se gândea la momentul când îi spărsese capul. Ştia că, indiferent de situaţie, dacă mama ei voia, putea să-i facă mult rău.

Vocea lui Shelly a speriat-o de moarte pe mezina ei. La începutul emisiunii TV *Fear Factor* se auzea ţipătul îngrozit al unei femei; şi de fiecare dată când se întâmpla – chiar dacă ştia că urmează –, Tori se ascundea, crezând că e mama ei, care ţipă jos cât o ţin plămânii.

La ea.

O, Doamne, am s-o păţesc în noaptea asta, gândea ea.

Shelly a găsit o nouă utilizare pentru una dintre undiţele lui Dave când Tori a înfuriat-o spunându-i unei prietene că mama ei a bătut-o cu o lingură de lemn. Mama celeilalte fete a abordat-o la şcoala pe Shelly în legătură cu bătaia – iar aceasta a reacţionat mai târziu lovind-o pe fata ei cea mică atât de tare, încât undiţa s-a rupt.

— Nu eşti bună de nimic! Eşti nerecunoscătoare. Mai bine te avortam!

Partea inferioară a spatelui şi fundul lui Tori erau pline de dungi roşii, urâte. Mai târziu, în săptămâna aceea, trebuia să meargă la înot şi se temea că urmele se vor vedea şi va fi nevoită să inventeze cine ştie ce scuză.

„Dar semnele au dispărut până când a trebuit să merg la înot", zicea ea mai târziu. „Mama a asuit grijă să dispară."

Aşa cum se întâmpla de obicei în cazul lui Shelly, unele pedepse erau mai puţin legate de durerea fizică şi mai mult de umilinţă.

Gând a venit cu o notă mai puţin strălucită la temele de la scoală. Shellv a oblicat-o ne Tori să ooarte aceleaşi haine o săptămână întreagă. O salopetă din denim murdară, cu Winnie the Pooh, şi o bluză cu dungi cu Tweety. Fără geacă.

„Era foarte frig, şi-mi amintesc că am urât-o pentru asta. Lumea observa şi mă întreba ce se întâmplă. Am spus că nu mi-am spălat hainele, sau ceva de genul ăsta", a zis Tori mai târziu. „După a treia sau a patra zi n-am mai dat nicio explicaţie."

Fata se întreba totuşi ce anume gândeau cei care o vedeau despre mama ei. La fel ca sora ei Sami, Tori era o fată care întotdeauna se îmbrăca frumos. Avea mereu haine noi. Şi iat- o

acum, ou aceeaşi ţinută, în fiecare zi. Oare se gândea cineva că se întâmpla ceva ciudat?

„Ştiu că pare un lucru neînsemnat", spunea ea peste ani, „dar pentru mine era important, pentru că, ştii, la şcoală *chiar* e important."

Când Tori a ajuns la pubertate, Shelly a instituit o nouă şi foarte ciudată rutină. O dată pe lună, o chema în sufragerie.

— O, Tori! E timpul. Să-ţi văd progresele.

Dacă Tori nu răspundea imediat la chemare, era supusă acelui ţipăt Îngrozitor de la *Fcnr Factor* exersat de mama sa.

— Dă-ţi jos bluza! îi poruncea Shelly.

Lui Tori îi era ruşine şi refuza.

Sheliy râdea de temerile ei. Era ceva absolut normal. Foarte natural.

— Trebuie să văd cum te dezvolţi, spunea ea. Toate mamele o fac.

Bine, gândea Tori, asta-i o minciună.

Niciuna dintre prietenele ei nu-i spusese vreodată că mama ei face aşa ceva.

— Nu vreau, mamă.

Sheliy îi arunca privirea aceea oţelită pe care i-o ştia foarte bine. Şi care de obicei era urmată de curea sau de un pumn.

— Uite ce-i, a zis ea. Faci ceea ce-ţi spun, când îţi spun. F.u sunt marna, iar tu eşti copilul. Dă-ţi jos bluza, Tori!

— Nu vreau, mamă.

— De ce, Tori? Crezi că sunt o perversă sau ce?

Tori ştia că nu avea cum să câştige. Nimeni nu putea. îşi scotea bluza şi rămânea nemişcată, în timp ce mama ei o examina.

— Bine, zicea ea în cele din urmă. Arăţi bine.

Şi tot aşa.

Uneori îi cerea să-şi dea jos şi chiloţii, ca să-i examineze vaginul.

Asta era chiar mai rău decât să-şi expună sânii în dezvoltare, dar o făcea oricum.

Odată i-a cerut ceva absolut ciudat şi umilitor.

— Tori, am nevoie de o şuviţă din părul tău pubian, pentru cartea bebeluşului.

Nu, asta era prea mult.

— Ho nebunie, a zis într-un târziu. Nimeni nu face aşa ceva, mamă.

Shelly a ridicat din umeri, părând dezamăgită. Chiar uşor rănită.

— Surorile tale au l'ăcut-o. De ce trebuie să fii atât de dificilă?

— Nu sunt dificilă, mamă. E doar ciudat. Chiar înfiorător.

Prima dată dezamăgire. Apoi durere. Iar acum, pur şi simplu indignare.

— înfiorător? a zis Shelly. Nu-i nimic în neregulă când e vorba de corpul uman, iar dacă tu crezi că e, atunci ai o problemă.

Şi spunând acestea, i-a întins o foarfecă.

— Sami şi Nikki au făcut-o şi ele?

Normal. Până şi Nikki, care era dusă rău.

Tori a luat foarfeca şi s-a dus la baie, revenind peste câteva minute cu şuviţa pe ca re i-o ceruse.

— Uite – şi i-a întins-o.

Slielly a privit-o drept în ochi şi a început să râdă.

— N-o vreau.

Tori avea lacrimi În ochi, simţindu-se jenată şi complet umilită.

— Ce?

— Am vmt doar să văd dacă te pot obliga s-o faci, a zis Shelly.

Tori se simţea absolut singură. în acea perioadă aştepta cu nerăbdare weekendurile în care Sami venea acasă de la facultate. încetase să mai spere că Nikki se va întoarce. Mama ei purta o adevărată campanie ca s-o facă să se teamă, iar apoi s-o urască pe sora ei mai mare.

— Fata aia era un monstru, îi spunea ea adesea. Slavă Domnului că aţi scăpat voi, tu şi Sami.

Tori nu trebuia să-i ceară mai multe detalii. Mama ei i le oferea cu plăcere.

— M-a bătut, Tori. îţi poţi imagina o fiică bătându-şi propria mamă?

Şi pe Lara o denigra mereu, spunând despre bunica lui Tori că era o femeie rea, distructivă.

— Când eram mică, mă trata ca un gunoi, susţinea ea.

Tori băga la cap. Absorbea mesajul: avea cea mai bună mamă din lume, iar NLkki şi Lara erau duşmanii ei declaraţi.

Legăturii dintre surori s-a stricat dintr-odată, devenind complicată. Sora mijlocie, Sami, ţinea legătura atât cu Nikki, cât şi cu Tori. în vreme ce lui Nikki, care se străduia să-şi înceapă o viaţă pe cont propriu, îi era dor de sora ei mai mică, reversul nu era valabil. Tori învăţase să nu mai întrebe de Nikki, ceea ce însemna cel puţin că Sami nu trebuia s-o mintă pe sora ei mai mică, riscând astfel consecinţe din partea mamei sale, care în mod sigur ar fi considerat legătura cu Nikki o trădare de cel mai înalt nivel.

Chiar şi odată cu plecarea lui Sami la facultate, influenţa incredibilă a lui Shelly a rămas indiscutabilă. Nevoia ei de a controla fiecare aspect al vieţii fiicei sale mijlocii le-a făcut pe colegele ei de

cameră de la Evergreen să dea ochii peste cap. O suna aproape în fiecare seară pe la zece sau unsprezece, iar dacă nu răspundea făcea crize, sunându-l pe consilier ori pe iubitul fetei, pe Kaley.

Uneori, apelurile veneau pe la trei dimineaţa.

— E acolo? întreba Shelly.

Kaley zicea că nu, dar după ce închidea se întorcea spre Sami.

Un schimb de priviri era de ajuns.

Sami făcuse o înţelegere cu mama ei, dar asta nu însemna ca încetase sa se confrunte cu ea. I-a trimis o scrisoare de patru pagini, amintindu-i că, deşi Shelly pretindea că nu-şi mai aminteşte ce se întâmplase la ei în casă, Sami îşi amintea.

Eu uit por uita şi nu, nu mă refer la Kathy... Poate că eram mai mică, dar îmi amintesc ce s-a întâmplat şi-mi pare rău să ţi- o spun, mamă, dar văd că ta ai uitat totul şi-ţi aminteşti, în mod convenabil, doar ceea ce vrei tu, aşa cum o faci cu multe alte lucruri. Mă refer la ce-ai făcut cu Nikki şi Shane, cu bălăcea ia şi băile fierbinţi. Ai uitat, observ. A^' putea spune că eu am fost tratată cel mai bine.

Şi, în timp ce Nikki mersese mai departe, lăsând o distanţă cât mai mare între ea şi mama ei – iar Tori, cel puţin din ce ştiau surorile mai mari, nu cunoştea profunzimea depravării mamei lor –, Sami a continuat să se întoarcă. Ce se întâmpla în familia lor era o povară pe umerii tuturor surorilor, însă cea care găsea întotdeauna o cale de a

lăsa problemele deoparte, cu umor, era cea care se afla mereu la mijloc.

A continuat să-i atragă atenţia mamei lor asupra comportamentului ei inacceptabil.

Ştiu ce sc întâmplă în cilte familii. Poate nu totul. Şi ştiu ce e bine şi ce e rău. Am trăit în minciună toată viaţa şi sigur nu-ţi va plăcea că-ţi spun asta, dar e adevărat. Ştiu tot adevărul.

în timp ce Sami punea la îndoială trecutul ei şi acţiunile mamei sale, Shelly căuta noi modalităţi de a o pune la punct.

— Draga mea, am fost diagnosticată cu lupus, i-a zis odată la telefon. E foarte grav.

— Of, Doamne, mamă. lini pare foarte rău.

Sami nu ştia prea multe despre boala aceea, dar ştia că era ceva serios. Mama ei a informat-o despre tratamentul de care avea nevoie. Şi ca şi cum asta nu era de ajuns, i-a mai împuiat capul şi cu alte probleme grave de sănătate.

— Am şi un chist ovarian mare, a adăugat ea. O să am nevoie de operaţie.

Sami ştia că povestea cu cancerul fusese un fel de joc, un şiretlic, clar, din cine ştie ce motiv ciudat, nu credea că aceste ultime probleme medicale erau şi ele o minciună.

însă erau.

„Amuzant e că, ulterior, mama n-a mai adus vorba niciodată despre lupus", a spus Sami mai târziu.

Mama ei era o mincinoasă, iar Sami ştia lucrul ăsta. Şi totuşi, voia dovezi. Avea *nevoie* de ele. Aşa că s-a hotărât sa arunce o privire în dormitorul mamei sale, când nu era acasă, doar ca să vadă ce putea găsi. Era ca şi cum ar fi încercai să ridice nişte pietre, să vadă ce iese de dedesubt. Era atentă să nu răscolească lucrurile. Mama ei avea tcilentul de a descoperi dacă ceva din camera ei fusese mutat, cât de puţin. Ori schimbat. Uneori părea să ştie chiar şi dacă vreuna dintre fete *se uitase* doar la ceva.

Sub pat, Sami a descoperit un mic sac menajer.

Când s-a uitat înăuntru, la început nu a fost sigură de ceea ce vedea.

Mizerie? Scoici?

S-a uitat mai atent şi a mutat conţinutul spre lumină.

Era o pungă cu oase amestecate cu cenuşă.

Oase umane.

Ştia că trebuie să-i fi aparţinut lui Kathy Loreno.

Ale cui altcuiva puteau fi?

*

Dave Knotek nu se mai întorsese acasă, în Raymond, de foarte multă vreme. Dintr-o grămadă de motive. Serviciul lui era foarte departe, desigur. în afară de fete, nimic nu-l mai atrăgea acasă. Cu siguranţă nu soţia lui. Shelly îl amenințase cu divorțul de câteva ori, dar din cine ştie ce motiv – probabil salariul regulat nu trecuse niciodată la fapte.

Dave îi trimitea banii lui Shelly, ceea ce oricum părea să fie tot ce-şi dorea ea.

Un telefon de la noua soţie a socrului său l-a împins în cele din urmă pe Dave în direcţia cea bună, când l-a întrebat de ce n-o mai văzuse pe Tori de mai bine de un an.

Dave a reacţionat imediat, căutând scuze pentru ceva pentru care nu exista nimic cât de cât acceptabil. Nu reuşea să găsească motivul pentru care nu voia să se întoarcă acasă. Nu era vorba că nu se gândea Ici asta. Şeful său îl întreba în fiecare vineri dacă se duce acasă, dar el se eschiva mereu spunând că e nevoie de el la serviciu a doua zi.

— Pe naiba, i-a spus acesta la un moment dat.

„Mi-a citit în ochi că voiam să mă duc acasă", a zis Dave mai târziu.

După apel, a rămas acolo multă vreme, căzut pe gânduri, în cele din urmă s-a rugat la Dumnezeu, cerând ajutor.

Trebuie să-mi dai un răspuns, şi-a amintit el ce gândise. Trebuie să mă ajuţi. Ce să fac?

Nu avea niciun ban, iar pe atunci rămăsese şi fără maşină. Totuşi, Dumnezeu i-a răspuns. Dave a zis că Dumnezeu i-a spus că trebuie să-şi respecte jurămintele şi să se întoarcă acasă. Şeful său, şi el familist, i-a împrumutat un Cadillac vechi. Consuma benzină la greu, dar era un răspuns la rugăciunile lui.

„Am plecat de la muncă vineri seara, pe la cinci. Trafic îngrozitor. Am mers tot drumul din Sedro-Woolley până în Oak Harbour cu maşina companiei. De acolo, tot drumul înapoi, pentru că am pierdut feribotul. înapoi pe I-5. Am ajuns acasă la miezul nopţii, sau chiar pe la unu dimineaţa. Shell mă aştepta cu cina. lori era şi ea trează. Totul mergea bine. Fata era fericită. Shell la fel. F.u eram fericit."

Toată lumea era fericită. Sau cel puţin aşa părea.

Până când a olecat din nou din oras.

PARTEA V

ŢAPUL ISPĂŞITOR RON

Sami a auzit pentru prima dată de Ron Woodworth când a sunal-o mama ei în camera de cămin de la facultate şi a amintit de un „nou prieten" care ajuta o femeie în vârstă care avea zeci de pisici, dar care fusese evacuată din casa ei din cartierul Riverview, nu departe de campusul local al colegiului comunitar CJrays Harbor. Sheliy îşi luase în sfârşit o slujbă, ca asistent social la Agenţia pentru Ajutorarea Persoanelor în vârstă pentru zona Olympia, din Raymond. L- a cunoscut pe Ron prin intermediul Habitat for Humanity, în cazul femeii cu pisicile.

— Am adus toate lucrurile ei în hambarul nostru, l-am zis să se mute cu noi, dar vrea să stea singură.

***Bine,* a gândit Sami. Ce uşurare! Nu voia să se mai mute cineva la mama ei.**

— Ron, a continuat Shelly, a aranjat adopţii pentru majoritatea pisicilor ei. Avea vreo 80.

După părerea fetei, 80 de pisici într-o casă mică era mai mult decât greţos.

— Ron pare băiat bun, a zis.

— Mda, iubeşte pisicile.

într-adevăr, Ron avea şi el câteva pisici. în acea perioadă, Tori a început să viziteze rulota lui Ron după şcoală, observând ce mizerie făceau pisicile. Locul puţea, dar el, la fel ca toţi cei ce trăiesc împreună cu multe pisici, prea multe pentru capacitatea lor de a face faţă, nici nu observa mirosul.

Bărbatul nu era gras, dar când Sami l-a cunoscut prima dată, la puţin timp după aceea, a observat că avea o burtă destul de mare; îi atârna peste curea ca un marsupiu cărnos. Părul i se rărise în creştet, dar îl purta lung, legat în coadă cu un elastic. Purta cercei şi alte bijuterii, părând mândru de înfăţişarea lui. Fost redactor la ziarul local şi îngrijitor autorizat, Ron „trecea prin nişte chestii" la vremea aceea şi era şomer.

Kra un tip iute, sarcastic, iar Sami l-a plăcut imediat.

în timpul vizitelor ei de după şcoală la rulota bărbatului, Tori se uita prin cărţile lui de egiptologie, o pasiune a sa, şi discuta cu el despre zeii şi mitologia acelei epoci, care pe el îl fascina mai mult decât orice. îi vorbea fetei despre importanţa vieţii şi despre rolul lumii de dincolo.

Mai târziu, când mama ei insista că Ron ar putea avea tendinţe suicidare, lori şi-a amintit de acele vizite.

— Nu ar face niciodată aşa ceva, spunea ea.

Tori a început să-l iubească pe Ron. Uneori o lăsa să câştige la cărţi ori la dame. A început să-i spună Unchiul Ron. Era un prieten şi, spera ea, chiar dacă nu a spus-o niciodată, un aliat.

Ar

Ron Wood worth venise in. South Bend după partenerul lui de 17 ani, Gary Neilson, pe la sfârşitul verii lui 1992. Sora lui Gary era deja în zonă, iar în 1995, părinţii lui Ron, Catherine şi William, s-au mutat şi ei din California, la insistenţele lui Ron, chiar dacă tatăl lui era bolnav la vremea aceea.

În realitate, mutarea în Pacific County reprezenta oarecum un nou început pentru Ron şi Gary, care simţiseră o oarecare presiune şi discordie în relaţia lor. De fapt, când cel din urmă a adus în discuţie plecarea, l-a pus pe Ron în faţa unui fapt împlinit. Acesta n-a stat deloc pe gânduri. Gary era iubirea vieţii lui şi nici nu se punea problema să se despartă de el.

Dar după moartea tatălui său, în iunie 1996, Ron s-a schimbat. în mod drastic. Dintr-odată, n-a mai reuşit să-şi păstreze slujba de îngrijitor şi nici măcar să poarte o conversaţie fără să fie distras. Fusese sociabil în cea mai mare parte a vieţii sale, dar dintr-odată a devenit morocănos şi introvertit. Chiar dacă-i părea rău de pierderea suferită de partenerul lui, Gary nu mai suporta să trăiască cu el, iar în 1997 şi-a dat seama că relaţia lor se încheiase.

Ron nu a reacţionat prea bine la despărţire. Era copleşit de durere şi instabil. într-o zi, când Gary s-a întors la rulota lor după serviciu, la puţină vreme după separare, a găsit încuietoarea schimbată, iar Ron a refuzat să-l lase înăuntru.

„Voia să se târguiască cu mine pentru proprietatea mea", a zis Gary mal târziu, „l-am spus că, dacă şi-o dorea atât de mult, poate s-o păstreze."

A doua zi, Gary s-a întors să ia câteva lucruri pe care Ron le pusese la adăpost într-un şopron, cu gândul să i le dea. Cei doi nu şi-au mai vorbit niciodată – faţă în faţă ori măcar la telefon. După o lună, Ron i-a trimis fostului său partener o scrisoare în care-i spunea că nici el şi nici mama lui nu mai voiau să-l vadă vreodată.

După ce s-a trezit dintr-odată singur, traiectoria descendentă a lui Ron Woodworth a început să-i îngrijoreze pe cei câţiva prieteni pe care-i inai avea. Unul dintre ei era Sandra Broderick, care-l cunoştea din vremea când lucrau la departamentul de aprovizionare al Bazei Aeriene McClellan din Sacramento (California), pe la începutul anilor

1990. După ce Ron s-a mutat în Pacific Northwest, Sandra a făcut în cele din urmă același lucru. Geografia a jucat un rol important în păstrarea relației lor de prietenie, dar între cei doi exista și o afecțiune reală.

Chiar dacă Ron a făcut, după despărțirea de C»ary, câteva aluzii de genul „nu rnai am pentru ce trăi", n-a amenințat în mod explicit că se va sinucide. De altfel, ca și Tori, Sandra era de părere că credința fermă a lui Ron În vechile tradiții egiptene l-a împiedicat să se gândească vreodată la sinucidere, indiferent cât de rău mergeau lucrurile.

Chiar și așa, prin 1999, Sandra și-a dat seama că Ron avea în continuare probleme, așa că s-a oferit să-i primească, pe el și pe marna lui, în casa ei cu cinci dormitoare din Tacoma. El a întâmpinat cu politețe oferta și chiar s-a dus să facă o vizită acolo, i-a spus totuși Sandrei că pentru moment preferă să rămână pe loc, deși În mod sigur nu avea de gând să rămână în Raymond ori South Bend. Gary locuia în Aberdeen și nu voia să dea ochii cu el prin oraș. l-a spus Sandrei că așteaptă să se mute cu prietenii Lui Shelly și Dave Knotek, care urmau să-și cumpere o casa în Oak Harbor.

Totuși, prin iulie 2000, încă nu exista o casă în Oak Harbor, iar Sandra a auzit din nou de prietenul ei din armată. Ron avea probleme financiare. Avea nevoie de bani ca să plătească sumele restante pentru închirierea spațiului într-un parc de rulote din Willapa. Femeia i-a dat SOO de dolari, ca să nu ajungă pe drumuri.

Mai târziu, a auzit de la un alt prieten că Ron împrumutase 2 OOO de dolari pentru a plăti un avocat în continua lui încercare de a nu-și pierde locuința mobilă.

Sandra l-a sunai imediat ce a auzit noutățile.

Ron s-a purtat ca și cum lucrurile erau sub control.

„Mi-a zis că-i dăduse 1 OOO de dolari lui Shelly Knotek ca să-i ia un avocat", a spus ea ulterior.

Sandra era cam suspicioasă, așa că l-a întrebat numele avocatului.

„A spus că va trebui s-o întrebe pe Shell, deoarece ea îl angajase. N-am aliat niciodată dacă a existat sau nu un avocat."

Puțin mai târziu, Sandra a făcut un drum în Raymond, ca să-i viziteze pe Ron și pe mama lui în parcul de vehicule Timberland Recreațional.

Shelly a apărut și ea pe neașteptate, iar vizita a luat sfârșit.

Cei care o cunoșteau aveau să remarce mai târziu înclinația lui Shelly de a-și marca teritoriul.

Trecut de 50 de ani, pentru Uon nu prea mai exista o a doua

şansă. îşi pierduse casa, tatăl şi partenerul. Se înstrăinase şi de mama lui, cu care locuise după punerea sub sechestru a rulotei, în 1999. Şi, cel mai rău, îşi pierduse pisicile. Shelly i-a spus lui Tori c-o să-l ia pe Ron la ele, să-l ajute să se pună pe picioare. Tori nu ştia că era acelaşi pretext pe care 11 folosise cândva cu Dave ca s-o aducă pe Kathy Loreno în vieţile lor.

„Ca s-o ajutăm", îi spusese Shelly lui Dave în legătură cu Kathy. „Şi ne poate ajuta şi ea, în aceUtşi timp."

Shelly l-a întâmpinat pe Ron cu căldura şi l-a Instalat în fosta cameră a lui Sami. Avea pat, şifonier şi o noptieră cu lampă. Ron şi-a adus cu el o grămadă de cărţi şi lucruri personale pe care apucase să le ia din casa mamei lui.

Dave nu auzise prea multe despre Ron Woodworth, ori dacă auzise, îi intrase pe o ureche şi-i ieşise pe cealaltă. Şi asta pentru un motiv întemeiat. încă lucra în Oak Harbor, pe Whidbey Island, şi nu era aproape niciodată acasă; oricum, ce se petrecea acolo nu-l interesa prea mult. A descoperit că Ron se mutase la ei doar când s-a întors într-o zi la Monohon Landing.

Shelly era dulce şi entuziasmată când le-a făcut cunoştinţă.

— El e prietenul meu, Ron, a zis, adăugând repede: E gay. A fost evacuat din casă şi o să ne ajute cu treaba pe-aici.

Sincer vorbind, lui Dave nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu i-ar h păsat nici dacă Ron ar fi fost interesat de Shelly. De fapt, ar fi fost grozav să fi fost aşa. El voia doar să scape. Era copleşit de stresul de a face parte din viaţa lui Shelly, cu toate poveştile cu care trebuiau să jongleze.

Şi secrete de ascuns.

„Aşteptam să crească Tori, ca să pot pleca", a recunoscut el mai târziu. „Trebuia să mai rezist doar vreo trei—patru ani, apoi puteam să plec."

Shelly a continuat, spunând că Ron avusese grijă de Tori de câteva ori şi că era foarte loial şi de încredere.

Ron i-a strâns mâna lui Dave. Era uit bărbat scund, cu ochelari cu lentile groase. Avea găuri în urechi şi purta

numeroase lănțișoare ele aur la gât, inclusiv un pandantiv sub formă de *ankh.*

„Părea simpatic. Eu voiam doar să scap de stres", a zis IJave. „Însă nu am reuşit sa plec la timp."

*

La naiba!

Asta a fost reacția lui Sami când a auzit că Uon s-a mutat cu mama şi cu sora ei. *Nn-i a bună,* s-a gândit ea, după care a analizat lucrurile mai cu calm. Asta făcuse o viaţă întreagă. Era suficient de inteligentă ca să vadă corect lucrurile, dar modul de supraviețuire i-a oferit mereu abilitatea de a da totul laoparte.

Şi-a spus că, în ciuda a tot ce ştia despre mama ei, nu erau şanse ca istoria să se repete. O văzuse în acțiune cu Kathy, cu tatăl ei şi cu alte persoane. Pe Sheliy o interesa doar propria persoană, ceea ce însemna că trebuia să fie mereu în centrul atenției. întotdeauna la comandă. Ceilalți existau doar ca să- i satisfacă nevoile. Shelly era şefa. însă Ron era Ron. Nu era Kathy. Nici Dave. Sami era sigură că Ron se putea descurca.

Credea. Spera. Se ruga. Slabe şanse, totuşi. Aproape imediat au apărut, de altfel, indicii că Sami se înşelase.

La prima sa vizită acasă, Ron şi mama ei erau „ca doi porumbei", după cum avea să spună fata mai târziu. A observat însă că Ron avea grijă de Shelly şl făcea tot ce zicea ea.

— Da, Shelly dragă, răspundea el la orice i se cerea.

Ea ori II îmbrățișa strâns şi-i mulţumea pentru bunătatea lui, ori îl mustra că nu făcuse ceva ce-i spusese, dar pe un ton blând, ca o mamă ce dojenește un copil mic care nu înțelege ce i se cere şi cât de important este să facă lucrul respectiv.

La cină, îi chema ia masă.

— Ron, hai să-ți iei mâncarea!

— Ooo, zicea el. Ce bine arată, Shelly dragă!

Nu conta ce era în farfurie. Pentru el era o delicatesă făcută de un concurent la *Top Chef sau* altă emisiune TV.

Totuşi, primirea călduroasă a lui Shelly s-a răcit curând.

începând cu a doua săptămână de la sosirea lui, lucrurile au început să se schimbe. Tori a observat că bărbtitul părea s- o irite pe mama ei.

— Te-am văzut dând ochii peste cap, s-a răstit la el. Nu-mi place deloc.

îmi nare rău. Shellv draeă.

— Vrei să mă insulți cu tonul ăsta?

— îmi pare rău, dragă, a spus Ron, bătând în retragere.

Curând, au început să apară epitetele.

Iritante şi răutăcioase. Lui Tori nu-i venea să creadă că mama ei vorbea cu prietenul ei în felul ăla.

— Nu vreau să vorbeşti cu mine, poponar nenorocit ce eşti! a spus Shelly. Mă dezgusti, Ron. Dispari din faţa mea şi stai departe de fetiţă! Ai o influenţă negativă.

Apoi lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult.

Mult mai mult.

Adevărul era că totul părea mai uşor pentru Tori după ce Ron se mutase la ele. Atenţia marnei sale s-a mutat rapid asupra noului membru al familiei din Monohon Landing Road. Dacă Tori fusese cândva obiectul abuzului pentru orice greşeală, cât de mică, acum Ron era victima.

„îi fixa cu privirea aia îngrozitoare, apoi ajungea să-l lovească ori să-l facă idiot. Eu nu vedeam ce se întâmplă, pentru ca mă trimitea la mine în cameră."

F.ra un scenariu ce se desfăşura în fiecare seară.

Şi în fiecare zi. Ron nu mai avea voie să ia masa cu Tori şi cu mama ei. Shelly îi dădea pâine prăjită şi apă. De două ori pe zi, îi dădea un pumn de pastile.

Ce pastile sunt alea pe care i le tot dai? a întrebat Tori în repetate rânduri.

— Somnifere, răspundea Shelly. Ca să-l calmez.

Ron s-a schimbat aproape imediat ce Shelly a început să-l abuzeze şi să-l drogheze.

„Ron era unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i- am cunoscut, dar după ce s-a mutat La noi nu mai ştia nimic", îşi amintea Tori. „Nu mai era el însuşi. Ca şi cum nici n-ar fi fost acolo."

ie

SheJly l-a scos pe Ron din dormitorul de la etaj. Fără nicio jenă şi rapid, ca un magician care trage o faţă de masă de sub farfurii. I-a luat aproape tot ce avea şi i-a spus că va dormi pe podea, în camera calculatorului. Din cine ştie ce motiv, Ron nu s-a opus. Oricum nu prea mai stătea prin casă. I se dăduse o listă lungă de treburi de făcut, aşa încât îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în curte.

Apoi Shelly a trecut la pasul următor: restricţiona rea accesului ia baie. I-a zis că are nevoie de permisiunea ei dacă vrea s-o folosească. Cu camera sus si baia si cananeaua ne care ea stătea toată noaptea jos, nu putea să ajungă acolo fără permisiune.

— Slielly dragă, pot să mă duc la baie? întreba el.

Cât ai clipi, răspunsul era nu.

Din nou, faţa de masă a magicianului.

— Nu la cea din casă.

— Dragă, dar unde vrei să mă duc?

— Fă-ţi treburile afară. Nu vreau ca un poponar să-mi folosească baia.

Aşa mergeau lucrurile.

Când trebuia să urineze noaptea, Ron (acea pipi într-o sticlă, pe care încerca s-o ascundă toată ziua.

într-o dimineaţă, Tori era la calculator, iar Ron nu apucase să iasă, să meargă la treburile sale. Fata a văzut sticla, iar el a observat. S-a întrebat de ce nu reuşea el să înţeleagă mai bine situaţia de la ei din casă. Când Slielly i-a găsit sticla – şi nu exista nicio îndoială că se va întâmpla lucrul ăsta –, l-a pedepsit. *De ce n-o ascultă pe mânut? Doar ştie ce-o să i se întâmple.* A enervat-o foarte tare făcând aşa ceva.

Tonul fetei era acuzator.

— De ce continui să faci asta?

Ron părea tulburat.

îmi pare rău, Tori. îmi pare rău.

Mai târziu, 'lori avea să-şi amintească de momentul ăla, şi i-a părut foarte rău. îi acuzase, fără să creadă efectiv ce spunea. Doar că nu mai voia să fie bătut şi să se ţipe la el.

Cliiar dacă nu i-a spus lui Ron, Tori făcea acelaşi lucru. Nu voia să-şi trezească mama cu scârţâitul scărilor în toiul nopţii, riscând o tiradă, aşa că făcea şi ea pipi într-un recipient. Dar dimineaţa arunca urina pe geam.

Voia doar ca Ron să fie mai deştept în privinţa asta.

Uneori, Shelly o întreba pe mezină dacă-şi mai aduce aminte de Kathy. Aceasta văzuse fotografii cu femeia şi cu ea, când era bebeluş. Ştia că făcuse parte din viaţa lor, dar nu înţelegea exact ce rol avusese în familia lor. Nu prea înţelegea de ce mama ei o tot aducea în discuţie.

— Te-a întrebat cineva despre Kathy?

Nu, mamă.

— Clineva de la şcoală? Vreun vecin?

Tori clătina din cap.

— Nimeni. Pe cuvânt.

CAPITOLUL 1

Personalul de la Agenția pentru Ajutorarea Persoanelor în vârstă din zona Olympia se întreba cum reușise Shelly Knotek să obțină – și să-și păstreze – slujba de asistent social la ci, având în vedere comportamentul său recalcitrant și imprevizibil. Asistent social? Pe bune? Era complet nepotrivită pentru relațiile cu clienții, fiind adesea schimbătoare, ori prea implicată, ori indiferentă. Șeful ei i-a întocmit un raport, pe la începutul lui decembrie 2000, în legătură cu două incidente. îi spusese unei femei că nu mai trebuia să-și ia medicamentele, ceea ce i-a făcut pe unii membri ai personalului să se îngrijoreze că interferența lui Shelly cu recomandările medicilor ar putea duce la rezultate tragice și irevocabile. Un alt episod se referea la un client cu venituri mici care s-a plâns că Shelly a sustras o față de masă valoroasă, lucrată manual. Shelly a avut o scuză pregătită în acest caz, spunând că fața de masă fusese un cadou pentru ajutorul pe care îl oferise clientului pentru a se muta într-o casă nouă, după ce fusese evacuat. Omul a contrazis-o.

Shelly a început să-și mintă colegii de muncă. Despre lucruri mărunte la început, apoi din ce în ce mai însemnate. Inventa ore suplimentare. întârzia mereu, spunând uneori că ieșise să vadă un client, în timp ce nimeni de la agenție nu reușea să găsească vreun motiv pentru care un asistexjt social ar fi trebuit să răspundă la niște apeluri atât de matinale. Unui coleg i-a spus că trimisese felicitările de Crăciun din partea agenției, dar nimeni nu le-a primit. Când a trebuit să meargă la petrecerea de Crăciun a companiei, Ln Aberdeen, Shelly a spus că era pentru prima dată când auzea de așa ceva. Și deși era în timpul programului de lucru, a anunțat că nu poate ajunge pentru că avea ceva de făcut cu Dave în acel moment. De asemenea, a fost prinsă ascultând de acasă mesajele de la birou și ștergându-le, fără să-i anunțe pe cei în cauză.

în timpul unei ședințe de evaluare a performanțelor de la sfârșitul lui ianuarie 2001, Shelly a recunoscut că ar putea să facă lucrurile mai bine. A promis să devină o angajată mai serioasă, dar în următoarele câteva luni performanțele ei au continuat să scadă.

Directorul a scris despre părerea unei colege în acest sens.

[Ea] e incapabilă să aibă încredere în Michelle. Zice că aceasta minte şi-şi găseşte mereu scuze. [Ea] simte că e compromisă în relaţia cu comunitatea.

Când un coleg a refuzat să-i spună când e ziua lui de naştere, Slielly a obţinut data sunând-o pe soţia lui acasă. Apoi a transformat o întâlnire de prânz într-o petrecere- surpriză, cu tort, baloane şi tot tacâmul.

A invitat pe toată lumea, mai puţin pe femeia de la birou care se plânsese de neglijenţa ei la serviciu. Era un cuţit înfipt pe la spate, bine ţintit. Cândva, cele două fuseseră prietene. Nu existau în oraş multe femei pe care Slielly să le poată numi prietene – de fapt, nici măcar una. Fusese o mare trădare, l.e-a spus celorlalţi că o iubise cândva pe femeia respectivă. Copiii lor se jucaseră împreună.

Nu-i păsa. Fusese jignită, iar asta însemna război. Uneori, spunea Slielly, nu poţi şti niciodată cât de departe ar putea merge cineva pentru a obţine ceea ce-şi doreşte.

După evaluarea slabă din 20 ianuarie 2001, Ron Woodworth i-a trimis o scrisoare directorului lui Slielly, lăudând felul în care ea o îngrijise pe mama lui. Prima parte a scrisorii de apreciere, bine scrisă, se adresa şefului ei, subliniind ajutorul şi amabilitatea de care dăduse dovadă, însă cele mai mari cuvinte de susţinere se refereau la Shelly.

Aceasta era, în opinia lui, o femeie de milioane.

Majoritatea angajaţilor învaţă repede cum să facă doar minimul necesar ca să-şi păstreze slujba. Şi nimic mai mult! Ceea ce e absolut ruşinos şi, în mod dur, un lucru rău! Cu toate acestea, doamna Knotek ştie (şi crede realmente) că un adevărat funcţionar public trebuie să fie dispus să facă mai mult ca să-şi ajute clienţii să facă faţă numeroaselor probleme cu care se confruntă. Ani auzit în Raymond poveşti despre disponibilitatea doamnei Knotek în acest sens. Doamna Knotek a ajutat-o pe mama mea atunci cărtd o persoană, în vizită prin cartier, i-a lovit accidental rulota, ea maşina.

S-a semnat, apoi a falsificat semnătura mamei sale.

Frumoasă încercare! Dar, în mod clar, nu suficientă şi venită prea târziu. Pe 27 martie 2(H) 1, lui Shelly i s-a dat un avertisment scris: te schimbi sau pleci. S-a contrazis cu şeful ei asupra fiecărui aspect, după care a acceptat că lista este o reprezentare corectă a ceea ce se întâmpla. Nici performanţele, nici reputaţia nu i s-au îmbunătăţit ca urmare a acelei întâlniri.

...Ai/C a devenit raţională, bătând în retragere. MK mi-a spus că na vrea „să pe pusă din noii la colţ".

Mai târziu îr» primăvara aceea, la birou s-au primit mai multe

apeluri laudative la adresa lui Shelly şi a muncii sale extraordinare. Cei din conducere erau convinşi că toate fuseseră făcute la solicitarea lui Shelly, ca să-şi salveze slujba, însă era o campanie destinată eşecului.

Pe 9 mai 2001, Shelly a fost supusă unei perioade de probă de către şeful ei direct. Ceea ce i-a provocat un puseu de tensiune. Cei puţin aşa a susţinut ea atunci. Şi, în felul ei obişnuit, a contestat din nou Fiecare punct dinlr-o notă scrisă. A insistat că va face contestaţie.

Şeful ei a scris despre întâlnire:

A spus că nu-mi place de ea. Că sunt rău. Că mă comport ca un polipst. A plâns. A zis că i-a crescut tensiunea la 180 cu 120. Şi că e despărţită de soţul ei şi are nevoie de o slujbă.

Câteva săptămâni mai târziu, comportamentul ei s-a schimbat şi mai mult, în direcţia greşită. Biroul era acum un loc de muncă „ostil". A devenit din ce în ce mai capricioasă, promiţând în acelaşi timp că-şi va îmbunătăţi modul de lucru.

MK a spus că este luată peste picior..., a scris şeful ei. Mi-a spus că n-o ascult şi că e spionată.

în acelaşi timp, şeful ei a întrebat-o despre o serie de apeluri telefonice anonime în care se formulau plângeri împotriva unei alte angajate.

— Ron Woodwortli e prietenul tău? a întrebat el.

— Nu tocmai, a ezitat ea.

Omul nu i-a spus că numerele cu apel gratuit erau urmărite şi că toate acele apeluri fuseseră făcute de pe telefonul lui Ron. Şi nu i-a spus nici că angajatul care primise plângerile a spus că fata ei, Tori, îl numea pe acesta Unchiul Ron şi că, în 1998, acesta o numea pe .Shelly „sora mea". Sau că un coleg de serviciu văzuse la casa ei un semn care avertiza „Locul de parcare al Unchiului Ron".

Directorul i-a spus lui Shelly despre plângeri, aşa vagi cum erau. Nu a precizat că acea colegă se simţea ameninţată de apeluri şi că îşi încuia uşa de la birou peste zi, „ca să-mi protejez slujba, documentele şi integritatea".

Shelly a ezitat înainte de a răspunde.

— Mă rog, Ron nu mai e prin zonă, a zis ea, schimbându- şi versiunea. De multă vreme.

Ln dimineaţa zilei de 31 mai, la ora 3:30, a lăsat un mesaj pe robotul telefonic al companiei. Spunea că are o urgenţă în familie şi nu poate ajunge, lira începutul unui final prelungit al serviciului ei acolo.

La mai puţin de trei săptămâni după aceea, pe 19 iunie 2001, agenţia i-a dat o plată compensatorie de 4 849 de dolari şi ceva mărunţiş. în mod ironic, a fost dată afară şi din Ectiipa de Agenţi pentru Sănătate şi Securitate, în care fusese un membru „valoros". N-a primit veştile foarte bine. A plecat valvârtej.

Puţin mai târziu în dimineaţa aceea, ea şi Ron au trecut cu maşina prin faţa ferestrelor agenţiei, iar Ron i-a arătat degetul mijlociu unei femei despre care Shelly spunea că-i purta sâmbetele.

în vara anului 2001, prietena lui Ron din armată, Sandra Broderick, s-a mutat din Tacoma în Copalis Beach, pe coasta statului Washington, la ceva mai mult dc o oră de Raymond. Voia să reia legătura cu Ron, care locuia la familia Knotek. A sunat acolo de câteva ori, dar de fiecare dată Shelly i-a spus că Ron e în grădină sau în altă parte. Nu l-a prins niciodată la telefon.

Era şi enervant, şl îngrijorător.

Următoarea dată când a răspuns Shelly şi l-a spus cu răceală că n-are idee unde e Ron, Sandra n-a mai renunţat aşa uşor. Se săturase de acel joc.

— Ar fi bine să-i spui să mă sune urgent, căci dacă nu, sun la poliţie, Shelly. Chiar am s-o fac. Să nu crezi că nu sunt în stare.

— Ei bine, nu ştiu unde e, a spus Shelly.

— Atunci o să-l declar dispărut. Şi ai să te trezeşti cu poliţia la tine acasă.

După mai puţin dc 24 de ore, Sandrei i-a sunat telefonul. Era Ron. Părea nervos, supărat. I-a mărturisit că problemele lui cu banii s-au acutizat. în plus, mai avea şi nişte probleme cu justiţia.

— Mă ascund de poliţie, i-a spus. Stau la Shelly în pod.
Au un mandat de arestare pe numele meu.

Sandra a auzit un zgomot. Cineva respira în receptor.

— Shelly! Ştiu că eşti pe cealaltă linie. Ai face bine să închizi în clipa asta!

Dintr-odată, s-a auzit un clic.

Supărată, dar hotărâtă să-l ajute, Sandra i-a oferit lui Ron o slujbă la restaurantul pe care-l deţinea atunci.

— Şi poţi să vii să stai la mine.

Ron a refuzat categoric şi insistent.

Nu. Shell mă ajută să-mi găsesc un nouserviciu.

îngrijitor la domiciliu în Seattle.

CAPITOLUL 52

Au mai vorbit puțin, dar discuția – și oferta de ajutor – nu ducea, în mod clar, nicăieri.

Sandra era îngrijorata, dar nu știa sigur ce-ar fi trebuit să facă. Ron era om în toată firea. Susținea că avea probleme cu poliția, iar ea nu putea face mai mult.

O săptămână mai târziu, a sunat-o Shelly.

— îl stresezi pe Ron, a zis ea. Nu-i faci bine. Stai departe de el, Sandra.

— Nici să nu te gândești, a spus Sandra. Ron are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Iar tu n-o faci, Slielly.

Apoi apelul s-a întrerupt.

Sandra avea dreptate, firește. Ron se scufunda din ce în ce mai tare. Nu i-a spus, dar în încercarea lui de a dovedi că Sbelly era cea mai bună îngrijitoare din lume, încălcase mai mult de o regulă. Într-adevăr, în vara aceea, un avocat al unei firme din Seattle ce reprezenta agenția i-a trimis o scrisoare în care îl sfătuia să nu se apropie de sediul agenției din Raymond, deoarece angajații de acolo se simțeau hărțuiți și în pericol. A fost avertizat că nu-i era permis niciun fel de contact, în scris sau prin telefon.

Angii/ații vor suna la poliție și vor cere să fiți arestat pentru încălcarea proprietății.

Din clipa în care Shelly Knotek apăruse în viața lui, lumea lui Ron devenise o gaură neagră în care se adunau probleme financiare, cu justiția și probleme familiale. Iar Shelly era chiar acolo, amestecând lucrurile și înrăutățind situația din ce în ce mai mult.

La 56 ele ani, Ron era mai mult decât sătul de discordia dintre el și mama lui, Catherine Woodworth.

Și, după cum s-a dovedit, noua lui prietenă, Shelly Knotek, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Catherine se plânsese altor membri ai familiei că nivelul de îngrijire pe care i-o oferea fiul ei era, în cel mai bun caz, sub așteptări. Ron era indignat. Shelly punea gaz pe foc, spunând u-i că fusese reclamat la autorități pentru că-și neglija mama. Lucru penibil, care-i distrugea reputația în oraș. Chiar înainte de a se putea depune vreo plângere, Shelly l-a convins să dea o dezmințire.

Cu Shelly șoptindu-i la ureche, Ron a întocmit o listă pe puncte, în care combatea ceea ce lui i se părea o caracterizare injustă a datoriei sale de fiu. Cea mai documentată reclamație se referea la curățenia rulotei femeii, mai bine zis la infestarea eu purici, care, după cum i-a relatat femeia agentului, era din cauza pisicilor lui Ron.

I-am păstrat casa la standardele ei. Ori de câte ori mama mea

dorea să fac curăţenie în casă, o făceam imediat. Pisicile melc erau animale de interior prin excelenţă şi nu aveau purici când m- am mutat în casa mamei mele.

Pentru problema aceea, Ron dădea vina pe câinii unui vecin, care stăteau şi afară, şi înăuntru.

Când m-am mutat din casa mamei, pe la sfârşitul lui septembrie 2000, avea foarte puţine pişcături de purici – plângerile legate de infestarea subită au apărut după ce m-am mutat şi înainte ca mama să-mi arunce în stradă, din proprie iniţiativă, animatele.

■*

Fără ca Ron să ştie, Shelly încerca să producă o ruptură între el şi restul familiei sale. O făcuse şi în cazul lui Kathy. Şi cu Dave. De fapt, lui Slielly părea să-i placă să fie atât binefăcătoarea, cât şi adversarul lui Ron. S-a apropiat de Catherine, aţâţând în acelaşi timp spiritele în relaţia cu Familia lui Ron din Michigan. Shelly dădea telefoane familiei Woodworth, plângându-se de ceea ce se întâmpla cu Ron, dându-se drept avocatul numărul unu al lui Catherine.

— Eu mi-am pierdut mama la doi ani, i-a spus ea fratelui mai mic al lui Ron, Jeff Woodworth, în timpul uneia dintre nenumăratele discuţii purtate la telefon fără ştirea iul Ron; firește că era o exagerare, deoarece Sharon murise când Shelly avea 13 ani. Mama voastră e mama pe care nu am avut-o niciodată.

A continuat, spunând cât de mult o adora şi soţul ei, Dîive, pe Catherine.

l-a făcut o plăcintă de ziua lui şi i s-a părut grozav.

Apoi a insistat că Ron poate să stea la ei până când avea să se pună pe picioare.

„Iar în schimb", şi-a amintit Jeff, „mi-a spus cant fără menajamente că se aştepta să facă unele lucruri pe lângă casă – să dea de mâncare la câini, la pisici şi la cal. Nimic deosebit".

Mai târziu, în scrisori adresate familiei sale, Ron avea să se plângă de treburile pe care le avea de făcut în casa Knotek. Shelly, în schimb, a povestit familiei lui Ron despre un moment când i-a dat bărbatului instrucţiuni precise să lase două dintre pisici afară, când ea era plecată. Când s-a întors acasă, după ce o luase pe Sami, a fost uimită că nu o ascultase.

Ţi-am spus să Le laşi afară, a zis ea.

Ron a replicat imediat.

— Totu-i în regulă. Erau cu mine. Le-am supravegheat.

Shelly s-a înfuriat şi i-a spus că nu vrea pisicile în casă din cauza papagalului.

Ron a insistat.

— Ţi-am spus că le-am supravegheat.

— Nu mă asculţi, a zis Shelly. Nu le vreau în casa mea!

— Am greşit! îmi cer scuze, a spus el în cele din urmă.

Cltiar în clipa aceea Sami a intrat în cameră.

— De ce ţipi la mama?

Ron nu a mai zis nimic. N-a scos o vorbă. Pur şi simplu a ieşit valvârtej.

■*

Pe 1 octombrie 2001, în timp ce Shelly se uita peste umărul lui, Ron i-a trimis o scrisoare tăioasă mamei sale. Regreta că o ajutase.

Când v-am adus pe tine şi pe tata aici, nu m-am aşteptat ca tu, dintre toţi oamenii, să mă în/unghii pe la spate. Ştim amândoi că tata ar fi foarte saoărat dacă ar vedea cruzimea cu care ne-ai tratat pc mine şi pisicile mele. El n-ar fi putut face aşa ceva, chiar clacă în joc ar fi fost viaţa lui.

I-a mai spus mamei lui că nu numai că n-o mai putea vedea în ochi, dar o considera ucigaşa lui.

Pc S iunie 1997, Gary Neilson m-a ucis fără milă ca bărbat atunci când m-a abandonat; ei bine, felicitări, pe l octombrie 2001, tu ai definitivat crima distrugându-mi mândria de a fi un Woodworth.

Şi-a încheiat acida misivă afirmând că nu mai avea mamă.

A murit în ziua când mi-a omorât pisicile.

Două zile mai târziu, Ron a scris ceea ce a promis să fie ultima lui scrisoare adresată lui Ciary.

Nu mi-ai arătat ntciun dram de compasiune, de când m-ai ucis în iunie 1997. Ai fost iacom, egoist, nepăsător, lifisit de onestitate...

Lotuşi, a mai trimis o scrisoare, la doar patru zile după aceea. De data asta îi spunea mamei sale *Doamnă.* Din nou, a criticat-o mai mult pentru trădarea cu pisicile, spunându-i că se va muta în Seattle, *unde (poate) voi reuşi să-mi uit mama trădătoare.*

în aceeaşi zi, le-a trimis o scrisoare de trei pagini şi fratelui şi surorii lui din Midrvest. Le-a povestit încă o dată tot ce-i făcuse marna lor, cruzimea de nedescris de *n-mi scoate iubitele mcie pisici afară, în frig.* Din acea cauză, mai menţiona ei, nu nicii putea avea grijă de ea. La urma urmei, nu putea să mai aibă încredere în ea şi nu suporta să o mai vadă. Arăta cum totul s-a întâmplat atunci când s-a mutat la Shelly, care nu-i putea ţine şi pisicile, iar mama lor i-a promis că le va mai Line o săptămână. Dar *după trei zile* le-a alungat.

Prin urmare, pentru liniştea mea, trebuie să mă spăl pe mâini de orice responsabilitate în legătură cit ea. De fapt, sunt atât de supărat şi furios din cauza ei, încât în următoarele câteva luni o să-mi schimb numele în mod oficial.

Le-a spus că se va muta în Seattle, unde va trăi sub un alt nume – pe care li-l va spune, dar le interzicea să-l divulge mamei lor.

Le-a dat şi numărul de telefon al lui Shelly, în caz că voiau să ia legătura cu el.

Pentru stabilitatea mea emoţională, în viitorul apropiat vom comunica prin bunăvoinţa lui Michelle. Ea regretă sincer că se află în mijlocul acestei situaţii, deoarece ţine ia amândoi. Deci nu

o învinuiesc de nimic. Ca întotdeauna, va trebui să port eu însumi toată vina.

Unul dintre rânduri a atras atenţia tuturor.

Mă doare inima, dar trebuie să fac asta, altfel aş putea face ceva mult mai grav, ceea ce nu doresc să se întâmple în clipa asta.

Fraţii lui Ron – şi Shelly, cea mereu serviabilă – n-au văzut asta ca pe o ameninţare cu sinuciderea, ci ca pe o ameninţare la adresa siguranţei lui Catherine.

Ron i-a scris acesteia o scrisoare de mână pe *9* octombrie 2001.

Doamnă,

Te informez, prin prezenta că am împuternicit-o pe doamna Michelle Knotek să-mi ia toate bunurile personale din casa ta şi din magazie. Nu te priveşte ce va face cu ele. După ce va ridica totul, comunicarea între noi se va întrerupe. Mă rog să trăieşti o sută de ani sănătoasă, atât fizic, cât şi psihic; şi în fiecare zi a vieţii taie să-ţi aminteşti cruzimea cu care m-ai tratat. Acum eşti responsabilitatea lor, nu a mea.

Cel care a fost cândva fiul tău iubitor.

Ron era singur. Nu mai avea pe nimeni în viaţa lui.
Doar pe Shelly.

În 2001, Lara Watson s-a pensionat, renunţând la cariera de organizator de activităţi pentru spitale şi azile – îşi dorea un nou proiect. Când i s-a ivit oportunitatea de a transforma

0 veche mănăstire din Sandy (Orcgon) într-o pensiune şi loc pentru nunţi, a profitat de ocazie. Nu mai vorbise cu Sheliy de ceva vreme şi era în regulă. De fiecare dată când vorbeau despre cancer, căsnicia ei cu Dave, ce făcea Shane în Alaska –, Sheily întreţinea o conversaţie unilaterală, care nu ducea nicăieri. Fiecare apel către ea părea să se încheie cu un monolog incoerent, după care convorbirea era întreruptă.

Era pe la începutul lui iulie 2001, când Nikki a sunat-o să-

1 spună că se gândea să meargă şi ea în Oregon, să vadă dacă- şi găseşte o nouă slujbă. Bineînţeles, Lara a fost încântată. Legătura dintre ele era foarte strânsă. „Bocănilă" nu era copilul ei, dar o iubea ca şi cum ar fi fost al ei. Lara n-o mai văzuse pe Tori de când era mică, dar rămăsese foarte apropiată de cele două surori mai mari ale familiei Knotek. Sami înflorea la colegiu, iar Nikki era în Bellingham. Ambele erau pe drumul cel bun, ceea ce o bucura mult.

Nikki şi-a găsit o slujbă încă din prima ei zi în Oregon şi părea că vremurile fericite pe când trăiau amândouă în nord, în Bellingham, se întorseseră. Dar lucrurile s-au schimbat radical mai târziu, în acea primă seară, când ea şi Lara urmăreau la televizor o emisiune despre crime.

CAPITOLUL 54

Nikki fusese întotdeauna fascinată de crime; voiţi să înţeleagă de ce făceau oamenii răi ce ştiau ce făceau. înainte să renunţe la studiile din Grays Harbor, aspirase chiar la o carieră în poliţie. Mama ei, ştia asta, era la fel —deşi Nikki îşi închipuia că Shelly era interesată mai curând cum să fie cu un pas întiintea poliţiei, decât cum să-i prindă pe criminali.

Totuşi, femeia nu era lipsită de surprize. Odată, pe când se uitau la *Mominie Dearest |Mămica mea dragei],* Shelly se întorsese spre fetele ei cu o expresie de uimire pe faţă.

— Nu-mi vine să cred că o mamă ar face aşa ceva copiilor ei!

Sami şi Nikki s-au privit stupefiate. Oare uitase de banda adezivă? De Icy Hot? De bălăceală?

în seara aceea, în timp ce se uitau la televizor în casa I.arei, Nikki a devenit brusc foarte tăcută, într-un fel ce i s-a părut ciudat femeii, chiar dacă n-a zis nimic in acel moment.

Poate că fata era obosită după diurnul lung cu maşina din Washington?

A doua zi dimineaţă, Nikki a găsit-o pe bunica ei în birou, sortând nişte hârtii.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a început ea.

Lara a observat că nu dormise toată noaptea. Avea ochii înroşiţi şi umezi. Era clar că plânsese.

— Ce este, draga mea?

Şi-a îmbrăţişat nepoata. O lungă tăcere a umplut micul birou.

— Mama şi tata au omorât-o pe Kathy, a zis fata în cele din urmă.

Când Lara a repetat cuvântul, parcă i s-a blocat în gât.

— Omorât?

Nikki a dat din cap.

— Au asasinat-o.

Amândouă au început să plângă, mai tare decât o făcuseră vreodată. Printre suspine, fata i-a povestit ce se întâmplase, întâi la Casa Louderback, apoi la Monolion Landing.

Lara era o femeie puternică şi auzise destule lucruri la viaţa ei; însă de data asta nu-i venea să creadă. Totuşi, ştia că nepoata ei n-ar fi inventat în ruptul capului o asemenea poveste. Ştia că Nikki nu era o mincinoasă.

Shelly, pe de altă parte, fusese aşa dinlotdeanna.

Lara s-a calmat şi a venit cu un plan.

— Trebuie să spunem, a zis ea.

Apoi l-a sunat pe şeful poliţiei locale din Sandy (Oregon). Când

acesta a apărut, Nikki i-a spus ce ştia, iar omul a sunat la biroul şerifului care avea jurisdicţie în Raymond, South Bend şi Old Willapa – Pacific County (Washington). A vorbit cu adjunctul Jim Bergstrom, după care a informat-o pe Lara.

„Mi-a zis să puri totul pe hârtie şi mi-a dat numărul lui de fax", a spus Lara mai târziu. „Ceea ce am şi făcut. Şi am trimis declaraţiile în Pacific County."

Pe 1 1 iulie 2001, Lara Watson i-a trimis lui Jim Bergstrom, prin fax, trei pagini. A menţionat pe prima „Urgent" şi a aşteptat răspuns.

Nu a primit niciunul.

în fax, a scris cum Nikki a povestit ce s-a întâmplat la Monohon Landing şi în casa din Willapa. A inclus şi o copie

a declaraţiei originale a fetei:

Mama a făcut asta cu mult timp în urmă, pc când aveam vreo 16 ani. Mama era mereu supărată pe Kathy. Şi o trata foarte urât. O lovea cu cizmele cu vârf de oţel ale tatei. îi dădea tot felul de medicamente şi Kathy se purta ciudat. într-o seară, noi, copiii, am auzit tot felul de lucruri, aşa că ne-am strecurat în camera lui Kathy şi l-am văzut pe tatu făcându-i ceva, pentru că ei îi ieşea o grămadă de spumă din gură. Cred că mama a otrăvit-o. Ori i-a provocat probleme la creier lovind-o de atâtea ori in cap. Dar Kathy nu mai mişca. Cred că era moartă. Noi a trebuii să fugim din cameră, pentru că nu aveam voie la parter şi nu voiam ca mama să ape ce văzuserăm. Ne-ar fî bătut ori cine ştie ce altceva ne-ar fi făcut dacă a fia.

Nikki scrisese cum ea şi surorile ei fuseseră duse la un motel, în timp ce părinţii lor au scăpat de cadavrul femeii arzând-o Ln curtea casei din Monohon Landing.

Ne-am întors acasă cu mușina. Mirosea foarte rău, a cauciuc <irs. Tatu era afară, aruncând toate lucrurile lui Kathy peste cauciucuri. Şi a întreţinui focul.

Fata a încheiat prin a sublinia cât de frică i-a fost să-şi denunţe părinţii.

Mama va face ceva foarte rău dacă află că am vorbit. Ori va da vina pe tata. Sper ca el să nu se sinucidă din cauza mea.

Faptul că i-a spus bunicii sale, Lara, ce se întâmplase cu Kathy Loreno şi discuţiile ulterioare cu poliţia erau lucruri care trebuiau făcute – iar Nikki ştia asta. Simţea până-n măduva oaselor că familia lui Kathy merita de multă vreme să ştie adevărul.

Asta nu însemna, totuşi, că nu era îngrozită. Făcuse dezvăluirea sperând că mama şi tatăl ei vor fi deferiţi justiţiei, dar ştia că nu era o garanţie. Dacă nu aveau să plătească pentru ceea ce făcuseră? Asta o îngrijora. Dacă vor continua să scape de pedeapsă? Ce s-ar fi întâmplat cu Tori? Oare Shelly avea să se răzbune pe sora ei mai mică?

Toate astea au speriat-o atât de tare, încât nu s-a prezentat la noua ei slujbă şi s-a întors în Bellingham, unde se simţea mai în siguranţă, la mai bine de 300 de kilometri distanţă de Raymond.

Totuşi, odată ce a început să vorbească, Nikki a găsit puterea s-o facă din nou. De data aceasta, după ce câteva pahare i-au dezlegat limba, i-a mărturisit povestea prietenului ei, Chad. Era cu nervii întinşi la maximum şi simţea că i se face rău.

l-a mai spus şi că bunica ei se ocupase de tot. Că trimisese prin fax declaraţia ei autorităţilor din Pacific County. Lui Chad lucrurile i s-

CAPITOLUL 55

au părut o mare prostie. A făcut-o, dar i se părea ca şi cum ar fi aruncat o bombă şi apoi a fugit, ceea ce nu era modalitatea corectă de a determina arestarea unui criminal.

Chiar dacă infractoarea era însăşi mama ei.

— Trebuie să le spui toate astea personaj.

— Nu pot s-o fac, a zis NikJci. – Era foarte speriată. – Nu pot să mă întorc acolo şi să le spun pur şi simplu.

— Uite, ori mergi tu la poliţie, ori mă duc eu, a spus Chad.

— Nu cred că pot să povestesc toate astea.

— Ba poţi. Şi ai s-o faci.

A doua zi s-au urcat în Yukonul lui şi s-au îndreptat spre Raymond. Pe Nikki o durea stomacul. Ştia că fac ceea ce trebuie, dar ideea că se vor afla atât de aproape de mama ei părea să fie mai mult decât putea suporta.

În timp ce se îndreptau spre sud, i-a trecut prin minte că, de fapt, îndurase prea mult. Iar acum, călăul, temnicerul ei, femeia care o otrăvise în copilărie, care o aruncase goală in zăpadă sau printr-o uşă de sticlă, era pe punctul de a fi prinsă.

Sorţii aveau să se schimbe. Shelly avea să plătească pentru ce-i făcuse lui Kathy.

În apropiere de Mount Vernon, la câţiva kilometri sud de Belllngbam, telefonul lui Chacl a început să sune. Un număr necunoscut. O secundă mai târziu, s-a întors spre Nikki.

— E mama ta.

Fetei nu-i venea să creadă. Aflase cumva numărul lui Chad. *Cum? Poate de la Sami?*

Părea că mama ei avea acea putere bizară. Ştia, pur şi simplu.

Chad a tras pe dreapta, cu motorul la ralanti, în timp ce Nikki vorbea la telefon, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept.

— Plănuiesc o excursie la Disneyland, a anunţat-o Slielly, absolut ca din senin şi într-un fel relaxat, ca şi cum între ele nu se produsese nicio ruptură.

Dar în realitate se produsese. Una de Lungă durată. Carc-i permisese lui Nikki să-şi construiască o viaţă.

— Voi, fetelor, cu mine şi tata, a continuat Shelly. N-ar fi grozav?

Lui Nikki îi tremura mâna.

— Mda, a zis ea. Suria bine.

Shelly a dat-o înainte cu plecarea, dar fata a inventat o scuză la repezeală, că nu mai poate vorbi de pe telefonul lui Chad, şi a închis.

„Am intrat într-o panică totală", a spus ea mai târziu. „Era ca şi cum ar fi ştiut ce se întâmplă şi încerca să mă readucă la ordine.

Eram în stare de şoc. Doar mă îndreptam spre Raymond s-o denunţ.”

Nikki a sunat-o imediat pe Sami, spunându-i ca se duce la poliţie să declare ce s-a întâmplat cu Kathy. Şl a mal aruncat o bombă.

— Cred că mama a pus ca Shane sa fie ucis.

Era prima dată când îi spunea asta surorii sale.

Sami nu ştia ce să creadă. Avea 16 ani când Shane dispăruse. Acceptase poveştile lui Shelly despre căsuţa pentru păsări, biletul de adio şi apelurile telefonice.

— Shane nu i-ar fi lăsat niciodată mamei o scrisoare, Sami.

— Presupun că nu.

— De-abia l-am căutat... Nu ca în celelalte dați când a fugit. De ce?

Sami nu știa.

*

Chad a așteptat afară, în timp ce Nikki i-a spus ajutorului de șerif, Jim Bergstrom, din Pacific County ce știa despre Kathy. Acesta i-a zis că a fost la casa din Monohon Landing de câteva ori în ultimele luni, punându-i lui Shelly întrebări despre Kathy și dispariția ei, la cererea familiei. După întrevedere, Chad a dus-o pe Nikki înapoi la Bellingharn.

S-au despărțit la puțină vreme după aceea.

„Prea multe bagaje, presupun", a recunoscut Nikki. „Era băiat bun. Și-i sunt recunoscătoare că m-a ajutat să merg să spun ce s-a întâmplat."

Nikki era convinsă că descătușase ceva de proporții. Un adevărat cutremur.

Și totuși, nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Din câte a aflat, ajutorul de șerif nu a luat nicio măsură. N-a vorbit niciodată cu Sami. N-a percheziționat casa.

„Nici măcar nu a chemat-o pe mama la interogatoriu", a spus ea. „Ar fi trebuit s-o facă."

Ajutorul de șerif din Pacific County încercase, de fapt, să dea de Sami, pentru a verifica declarația lui Nikki. Aceasta primise toate mesajele lui, dar refuzase să-i sune înapoi.

Se gândise că Nikki și bunica lor spuseseră poliției tot ce trebuia să știe. Și deși considera că ceea ce Shelly îi făcuse lui Kathy era de neiertat, era totuși mama ei și nu voia ca părinții săi să ajungă La închisoare din cauza ei.

Și-a spus că, dacă mama ei va fi arestată, va vorbi atunci. Nu înainte.

Și-a creat, de asemenea, o acoperire pentru cazul în care Shelly ar fi fost arestată, spunându-i șefului de la grădinița unde lucra că mama ei era puțin sărită, chiar dacă n-a intrat în detalii.

Mama ar putea avea probleme, i-a zis ea șefului. Pentru ceva urât.

O parte din teama lui Sami de a vorbi cu poliția avea legătură cu reacția singurei persoane căreia îi spusese adevărul – tipul cu care ba era, ba nu era, Kalcy Hanson.

Cei doi băuseră bere în dormitorul ei de la Evergreen, pălăvrăgind vrute și nevrute.

CAPITOLUL 36

Sami s-a aplecat spre Kaley.

— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

El a dezvăluit ceva ce ea a considerat a fi destul de grav, dar care pălea în comparaţie cu milioanele de chestii pe care Sami i le-ar fi putut povesti, din copilărie.

A decis să nu se încurce cu lucruri mici – a ales cel mai mare schelet din dulapul familiei Knotek.

— Mama a omorât pe cineva, i-a spus. Pe prietena ei, Kathy. A adus-o ia noi în casă şi a torturat-o până când a murit.

Dacă ar fi jucat ceva de genul „Niciodată n-am făcut..” sau „Adevăr ori provocare”, Sami ar fi câştigat detaşat.

Kaley s-a făcut alb ca varul, a sărit din pat şi a alergat la uşă. Sami nu se aştepta la o asemenea reacţie. Până atunci, nu spusese nimănui ce făcuse Shelly. Se simţea în siguranţă cu Kaley. Trăise atât de mult timp cu acel adevăr, încât aproape îl făcuse să pară o poveste, ceva în mare parte real, dar nu întru totul. Se gândise la el atât de des – şi trăise lucruri atât de nebuneşti –, încât rostise cuvintele ca şi cum nu ar fi avut nevoie de niciun preambul. Nicio avertizare de felul „stai jos”, care să anticipeze că urma ceva de proporţii.

Ce f ăcuse?

A alergat după el şi l-a adus înapoi. Era în stare de şoc şi i se făcuse rău. Prea multă bere.

Prea mult spectacol de groază din viaţa reală.

— Glumeam, a *zis* ea, încercând să dea înapoi.

— Glumeai? a repetat el. Asta-i o mare porcărie, Sami. Fie şi numai să glumeşti despre aşa ceva.

Retractarea eşuase. înrăutăţise şi mai mult lucrurile.

— Bine, n-am minţit, a izbucnit ea. F. adevărat. Nu mint.

A continuat, mărturisindu-i lui Kaley tot ce-şi putea aminti. Tot contextul, inclusiv cât de mult o iubise pe Kathy şi cât de încolţită se simţea.

Cât tic încolţite erctu toate.

După ce a ascultat totul, tânărul a încercat să proceseze şi apoi a plecat pentru a doua oară. Sami a rămas acolo, în întuneric, gândindu-se iar şi iar că a spune cuiva nu era o idee bună. Nu se simţise bine. N-o eliberase. în schimb, o făcuse să-i vină rău de la stomac, devenind furioasă, confuză. Nu conta că avea încredere în Kaley. Reacţia lui o rănise. Fusese parte din ceva atât de oribil, încât, chiar copil fiind, părea o pată uriaşă şi urâtă pe destinul ei.

Şi al familiei. Al surorilor sale.

Ce avea să facă Kaley cu acea informaţie? Oare avea să spună

cuiva?

Abia peste ani s-a gândit Sami ce efect a putut avea asupra lui Kaley faptul că i-a împărtăşit povara acelui secret.

„Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată în ce fel îl va afecta faptul că avea să se afle in preajma mamei mele, după ce aflase ce făcuse ea", a spus ea mai târziu. „Eu am fost acolo, în preajma ei, şi ain îndurat tot ce mi-a făcut o viaţă întreagă. încă o iubeam. Nu m-am gândit cum s-ar fi simţit altcineva care ar fi venit la noi în casă şi s-ar fi aflat în preajma ei, ştiind cum era ea în realitate."

Sami a reuşit de câteva ori să deschidă cu Shelly discuţia despre Kathy. Nu mai credea de mult basmul cu plecarea ei cu Rocky. De altfel, nu-l crezuse niciodată.

Odată, Shelly vorbea despre Nikki şi despre cum dispăruse din viaţa lor. Apoi a adăugat:

— Mă întreb dacă nu cumva Nikki a spus cuiva, ştii tu, despre ce s-a întâmplat.

Cum ui omorât-o pe Kathy? s-a gândit Sami. Şi da, le-a spus bunicii şi şerifului.

în cele din urmă a zis:

— Nu, mamă.

Shelly părea mulţumită. Sami Însă a continuat discuţia, spunându-i ce simţea în realitate.

N-o să am niciodată o viaţă normală, mamă. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat. N-o să pot niciodată să-i spun soţului meu. Va fi pe veci un secret imens. Poate ar fi mai bine să-l spunem.

— Şi la ce ne-ar ajuta?

— Nu cred că-i corect ca familia lui Kathy să nu ştie ce i s- a întâmplat. Poate ar trebui să mergem la poliţie...

Shelly începea să se înfurie.

— Eşti nebună? Vrei să-ţi distrugi viaţa?

— Nu ştiu dacă voi putea avea vreodată o viaţă normală, mamă. Nu cu ameninţarea asta.

Shelly s-a uitat urât la ea.

— Mereu m-ai dezamăgit, Sami.

Dar fata nu a dat înapoi.

— Familia lui Kathy încă o caută, a zis ea.

— E mai bine că nu ştiu, a replicat Shelly. Probabil sunt fericiţi că e cu un bărbat care o iubeşte.

— E moartă, mamă.

— Ştiu, Sami. Dar să vorbim acum despre asta ne-ar distruge tuturor vieţile. Vrei ca prietenii tăi să afle?

Fata a clătinat din cap.

— Nu. Dar...

— O să-i distrugi viaţa surorii tale, a mai zis ea, scoţând asul din mânecă. Tori nu ştie absolut nimic. în plus, Kathy s- a sinucis, Sami. Doar ştii asta.

Sinucidere, a gândit Sami. De unde-ui mai scos-a şi pe asta?

Shelly înflorea când provoca o despărţire. Fetele «na de alta. Tatăl de fete. Shane, Kathy şi Nikki de toată lumea.

Punând un perete între oameni, îşi permitea să facă ce voia. Oamenii erau piese într-un joc. Păpuşi care puteau fi abuzate. Nu conta despre cine era vorba.

Uneori o ţinea pe Tori nemâncată. Nu pentru mult timp, de obicei o zi sau două. Uneori ca pedeapsă, alteori mai ales pentru că era aşii de prinsă cu televizorul, încât nu se mai deranja să se ducă la magazin şi să facă ceva de mâncare. De câteva ori, Tori a fost nevoită

CAPITOLUL 57

să caute îri lada frigorifică din bucătărie. Trebuia s-o facă foarte discret. Ca şi surorile ei, era convinsă că mama lor avea nişte superputeri malefice, o abilitate de a descoperi tot ce ele încercau să ţină secret.

A mâncat clătite îngheţate şi a ascuns cu grijă pungile, să nu le găsească mama ei. De asemenea, a avut grijă să nu mănânce prea multe, ca să nu se observe. A rearanjat conţinutul congelatorului, mutând chestii de colo-colo, dar făcând să pară totul exact aşa cum le lăsase Shelly.

însă Shelly s-a prins, bineînţeles. Tori a presupus mai târziu că probabil a găsit ambalajele, deoarece, imediat după aceea, tot ce era în congelator a dispărut.

„A aruncat toată mâncarea", a spus Tori mai târziu. „Până la ultima bucăţică. Dar n-a făcut nici o aluzie la povestea aia."

însă au urmat şi alte atacuri pe furiş ale mamei sale.

Lumina i-a inundat dormitorul în plină noapte. Dintr- odată, păturile au zburat de pe pat.

Sheliy stătea acolo cu halatul pe jumătate desfăcut şi unul dintTe sâni la vedere.

— Ridică-te! Dezbracă-te!

Doamne, ce-a mai apticat-o?

Inima fetei batea deja foarte repede, cu adrenalina străhătându-i în viteză corpul, dar nu s-a împotrivit.

Au coborât la parter. Curând s-a trezit în curte, goală, făcând sărituri sau alergând pe loc în sufragerie, în timp ce mama ei stătea pe canapea.

— Mai repede! a ţipat Shelly.

Tori a grăbit pasul. Uneori izbucnea în plâns. Dar, în general, făcea ce i se spunea.

— Nici măcar nu încerci!

— Ba da, mamă. Crede-mă.

— Eşti o târfă nerecunoscătoare.

— îmi ptire rău, mamă.

— Sari mai sus! Vreau să sari mai sus!

Era jenant. Umilitor. Orice refuz ar fi însemnat prelungirea pedepsei. în timp ce făcea ceea ce îi spunea Shelly, Tori nu s-a întrebat o clipă *lie ce* lega mama ei pedepsele de nuditate ori de ce dădea buzna în miez de noapte în dormitorul ei. Nu voia decât să se termine odată.

„Era ele speriat", zicea ea mai târziu. „Mă simţeam ca şi cum, bine, n-am de ales. Mă făcea să mă simt neînsemnată. Jenată. Nu-i răspundeam, pentru că ştiarn că ar fi fost mai rău dacă aş fi făcut-o."

Fata era neajutorată.

Şi totuşi, când se termina, se întâmpla mereu acelaşi lucru: „Două ore mai târziu o iubeai din nou, pentru că te lua în braţe şi-ţi spunea *îmi pare rău, te iubesc”.*

Spre deosebire de surorile ei mai mari ori de Shane, Tori nu a îndurat multe pedepse repetate. De fapt, Shelly îi aplica rareori aceeaşi pedeapsă de două ori.

Odată, Shelly a avut ideea „genială” că trebuiau să cureţe unul dintre şoproanele din spatele casei.

Claiar acum! i-a spus din senin lui Tori.

Ca de ohicei, fata a sărit.

A urrnat-o pe mama ei prin curte spre şopron, iar Shelly i- a spus să înceapă să adune ziarele şi celelalte gunoaie.

— Vreau să le pui în ghetele tale!

Nu avea nicio noimă. Mereu se întâmpla aşa. Totuşi, Tori a făcut întocmai.

— îndeasă-le şi în chiloţi, rahat cu ochi ce eşti!

Fata i-a aruncat o privire rapidă, dar nu i-a transmis ce gândea. Avea doar IO sau 1 1 ani, dar ştia că e un lucru ciudat.

„însă partea cea inai ciudată”, a spus Tori mai târziu, „a fost că ea stătea pur şi simplu acolo, uitându-se la mine cum o fac. Doar se uita şi se bucura, cred. îmi amintesc că a fost una dintre primele dăţi când, copil fiind, ml-am spus: *chestia asta e absolut ciudată, chiar dubioasă, ce|'a nu-i în regulă”.*

Tori n-a spus nimănui nimic despre ce se întâmpla acasă, pentru că nu voia să aibă probleme – şt pentru că era convinsă că nimeni n-ar fi crezut-o. Ori de câte ori Sami o întreba cum îi merge, ea îi răspundea invariabil că bine. Se

întreba clacă nu cumva era o fată rea, de intra mereu în asemenea buclucuri. Şi promitea să se îndrepte.

Că o să încerce s-o facă pe mama ei s-o iubească.

'lori avea 12 ani când a începui să scrie un jurnal, pentru şcoală. Se chinuia să nu fie acea fată din clasă al cărei tată trăieşte undeva, pe o insulă, şi ale cărei surori mai mari plecaseră de mult de acasă. Şl a cărei mamă o abuza, pe ea şi pe bărbatul care locuia în casa lor.

Odată, a scris că filmul ei favorit nici măcar nu era un film.

F o filmare personală. Chiar mi-a plăcut tare mult. A fost făcută când am împlinit trei ani şi mama a luat o piscină pentru copii. Se pare că-mi plăcea foarte mult. Când nu se uita nimeni, am luat tortul şi l-am aruncat în piscină. Mamei i s-a părut foarte hazliu, dar surorii mele nu, pentru că-l făcuse special pentru mine. îmi place mult să văd astfel de fUniuieţe.

Mai târziu, a scris despre Ziua Recunoştinţei, care se apropia.

Sunt recunoscătoare că am toată familia lângă mine. Ştiţi, sora mea locuieşte în Tacoma, deci n-o văd prea des. Iar tata lucrează undeva foarte departe, construind fitndapi şi instalaţii electrice pentru case. Pe mama o văd tot timpul.

Pe-atunci, asemenea tuturor celorlalţi din familie, Tori nici n-o mai menţiona pe Nikki. Chiar dacă fotografiile el – şi ale lui Shane – se găseau încă peste tot prin casă, era ca şi cum mama ei i-o ştersese pe sora ei mare din memorie.

Nimeni n-o vedea pe Nikki.

Doar Sami.

Dar ăsta era un mare secret.

Iar secretele, o ştiau toate cele trei surori din familia Knotek, erau o moştenire de familie.

Slielly înmulţise contactele cu familia lui Ron, fără ca acesta să ştie. l-a sunat după ce o dusese pe mama lui, pe Catherine, la doctor, pe la sfârşitul toamnei lui 2001. Le-a spus că fusese nevoită să-i ia femeii trei purici de pe faţă în timp ce erau în maşină. În plus, observase în câteva rânduri că Ron îi cam dădea ordine mamei sale.

Deplângea şi starea în care se afla casa lui Catherine şi cum părea ca Ron nu făcuse nimic pentru mama lui de ceva vreme. *Biata femeie n-arc nici măcar un televizor ca lumea!* Shelly a rezolvat problema, cumpărându-i lui Catherine un Daewoo cu diagonala de 69 de centimetri, l-a deschis şi o Linie de credit de 150 de dolari la un magazin de electroca snice.

Când a venit vremea să facă curăţenie în casă, tot ea a aranjat ca femeia să stea la dânsa. În timp ce casa ei era în dezinsecţie, împotriva puricilor. Făcea tot ce putea pentru biata Catherine, pe

CAPITOLUL 5

care o considera a doua soție.

În același timp, era ocupată să-și disLrugă cel mai bun prieten. A spus familiei că Ron avea destui bani ca să plătească chiria rulotei, dar alesese să n-o facă.

„La vremea când l-au dat afară avea 600 de dolari, dar s-a dus, în schimb, la un avocat, care i-a spus că totul era legal”, a zis mai târziu fratele lui Ron, Jeff. „Trebuia să meargă în instanță pentru asta, iar instanța chiar a amânat o dată înfățișarea, așa că a pierdut, din propria-i neglijență. A mai avut și alte șanse să se prezinte în instanță pentru problema chiriei, dar cum nu s-a prezentat, i s-a dat câștig de cauză proprietarului.”

Pe 4 noiembrie 2001, Catherine l-a sunat pe fiul ei mai mic, Jeff, spunând că ar vrea să se mute în Michigan, ca să fie mai aproape de el și de mormântul soțului ei. I-a povestit că Ron era trimis în judecată pentru cecuri fără acoperire și că se emisese un „mandat federal” pentru arestarea lui. Mai târziu, părea să fi renunțat la ideea de a se întoarce în Michigan. A invocat clima rece de acolo și faptul că nu voia să fie o povara.

Shelly s-a implicat și mai mult în treburile familiei Woodworth. Pe 29 noiembrie 2001 le-a trimis un bilet.

Mania voastră se simte bine. Am să-i fac o poză săptămâna asta pentru voi – şi vom merge şi la coafor pentru Crăciun. Aş vrea să pol face mai mult ca să vă ajut. Domnul să vă binecuvânteze pe voi şi pe top ai voştri.

Pe 2 decembrie 2001, Catherine l-a sunat pe Jeff în Michigan, spunându-i că Shelly îi adusese personal o scrisoare de la Ron, ca răspuns la faptul că ea îi dăduse hainele. Shelly păstTase scrisoarea de ceva timp şi i-a spus fratelui lud Ron că-l rugase să n-o trimită. Dar Ron a fost de neclintit; aşa că nu a avui de ales. Când, în cele clin urmă, Shelly i-a dat scrisoarea lui Catherine, a spus că a făcut-o când erau împreună în maşină, dându-i răgaz să mediteze pe îndelete în timp ce se plimbau cu maşina. Mesajul era scris pe o felicitare de Crăciun, cu o notă: *Dă-i asta mamei, pentru că nu vreau să-mi afle numărul căsuţei poştale.*

Eşti o târfă iclioată, începea misiva. Chiar nu pot să cred că eşti atât de incredibil de tâmpită încât să te gândeşti că ai dreptul nenorocit de a-mi fura cete câteva lucruri pe cure le am.

Câteva zile mai târziu. Siteily i-a trimis scrisoarea prin poştă fratelui lui Ron, cu o adăugare proprie: Găseşti înăuntru scrisoarea pe care Ron i-a trimis-o mamei voastre. îmi pare foarte rău pentru toate astea.

Cumnata lui Ron a făcut propria sa evaluare: Scrisoarea asta a fost şi mai rea decât ultima, conţinând 22 de cuvinte obscene, după calculele lui Mjcheile.

Şi un plan pentru a stopa abuzurile lui Ron asupra rnamei sale: I-arn acordai lui Micbeile, prin telefon, permisiunea să verifice toate scrisorile trimise mamei de către Ron şi să contacteze serviciile de protecţie a adulţilor ia 12—3—01.

Jeff Woodworth a continuat să primească telefoane de la Shelly Knotek. Din punctul de vedere al familiei lui Ron, Shelly era amabilă, inteligentă şi conştiincioasă. Ei erau departe, în Michigan, iar ea constituia un colac de salvare într-o perioadă extrem de dificilă.

Ron stătea acolo ca o stană de piatră, în timp ce familia lui lăsa pe robotul familiei Knotek un mesaj vocal. Când Shelly a venit acasă, l-a ascultat, apoi i-a întrebat pe Ron dacă l-a auzit.

Mai târziu, ea a scris familiei lui Ron ce s-a întâmplat după aceea.

Ron a părut indiferent... apoi a devenit defensiv, spunând „Nn primesc ordine de ia nimeni" – şi a făcut o criză de nervi.

Fratele lui a afirmat ulterior că el crede că Shelly era şi ea la capătul răbdării. A şi scris câteva rânduri în legătură cu asta:

Michclle a vorbit în repetate rânduri cu Ron despre „renunţare" şi

despre obligaţia de a-şi lua viaţa în propriile mâini, dar ei n-a ascultat-o. Michelle a spus că se comportă ca o mamă, şi nu cu o prietenă, iar Dave s-a săturat.

Era vacanţa de iarnă şi Sarni venise acasă de la Evergreen. Tori era plecată pe undeva cu nişte prieteni, iar Ron muncea în hambar, când, ia poartă, a apărut o maşină de patrulare a şerifului din Pacific County. Din ea a coborât un ajutor de şerif, care a bătut la uşa din faţă. Shelly a răspuns imediat. Sami nu putea să audă ce vorbeau, dar era sigură că despre Kathy. Trecuseră câteva luni de constituia Nikki se dusese prima deltă la poliţie.

Au aflat! s-a gândit ea. Se întâmplă.

Mama ei a închis uşa.

— De ce au venit? a întrebat Sami, brusc panicată. E vorba despre Kathy, nu? Au atlat despre Kathy, mamă!

Shelly a făcut ochii mari şi a dat fuga să-şi îmbrăţişeze fiica.

— O, nu, a zis ea. Nişte hârtii pentru Ron. Nu-i nimic, crede-mă. Nimic în legătură cu Kathy.

Sarni a început să plângă şi s-a dus în dormitorul mamei sale. într-o clipă, Shelly a intrat în cameră şi a luat-o în braţe, spunându-i că-i părea rău pentru tot. Şi că moartea lui Kathy o marcase şi pe ea foarte mult. A zis că abia se mai suporta pentru că lăsase lucrurile să-i scape de sub control. A recunoscut că făcuse greşeli de judecată; cu toate acestea, i-a învinovăţit pe Nikki şi pe Shane pentru cea mai mare parte din ele.

— Au abuzat-o foarte mult, a zis ea.

Lui Sami nu-i venea în minte nici măcar o situaţie în care Nikki s-o fi abuzat pe Kathy. Shane poate făcuse câte ceva, dar numai cu mama lor lângă el, spunându-i ce să facă.

Loveşte-o în cap cu piciorul, Shane!

Mă simt groaznic pentru felul în care te-a afectat
povestea asta, a mai zis Shelly, plângând şi ea. îmi pare foarte, foarte rău. N-o să se mai întâmnle niciodată asa ceva.
îţi promit. Dacă află cineva vreodată, eu şi cu tatăl tău o să ne sinucidem, ca să nu mai trăiţi cu ruşinea asta nici măcar o clipă.

*

Chiar dacă Ron muncea pe brânci, ca un sclav, în curte, Sheily îi tot spunea lui Sami că voia să-l vadă plecat, însă el refuza. Intenţionase doar să-l ajute să treacă peste o perioadă dificilă, nu să se pricopsească cu el pe viaţă.

— Trebuie să plece, îi spunea Sheily.

— Unde? întreba Sami.

— Să plece pur şi simplu. Să-şi găsească o slujbă. Să se mute.

— Şi de ce n-o face?

— E prea ataşat de noi. Crede că avem nevoie de el.

— E un om harnic.

Nu chiar, a spus mama ei. Dă mereu vina pe mine. Îmi spune că vrea să rămână.

Tori avea de-acum 12 ani şi înţelegea totul. Absolut. Fiecare lucru.

Ron avea o pereche de pantaloni scurţi pe care-i purta pe la începutul şederii lui în casa familiei Knotek şi vreo două maiouri. După o vreme însă, Sheily i-a luat hainele şi, în stilul ei, l-a pus să lucreze afară în chiloţi.

în plus, Tori auzea totul.

— Nu meriţi haine, i-a spus mama ei lui Ron. Nu eşti bun de nimic. Aşa că nu mă mai bate la cap cu asta. Acum mişcă- ţi fundul ăla gras afară şi treci la treabă.

De la 7:30 dimineaţa şi până pe la 8:00 seara, Ron stătea afară în chiloţi, dând de mâncare la animale, plivind grădina, tăind tufişuri sau arzând gunoiul. Şi orice altceva de pe lunga listă de lucruri care trebuiau făcute.

Seara, îşi mânca cina la etaj, singur. în majoritatea nopţilor, Sheily îi dădea câteva somnifere. Deşi e^dstau un pat şi un dormitor gol, bărbatul dormea pe podea.

Dacă făcea vreun zgomot noaptea, Sheily striga la el să coboare la parter, ca să-l poată pedepsi. Tori stătea nemişcată, gândindu-se să-i spună tatălui ei ce se întâmpla, însă ştia cu cine ţine el în realitate.

Dacă-i spunea de Sheily, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile pentru Ron.

Fata ura ce-i făcea mama ei.

Odată, chiar a încercat s-o înfrunte în această privinţă.

— De ce trebuie să fii aşa dură cu el, mamă?

— Despre ce vorbeşti?

— Ron e drăguţ. E un tip de treabă.

Sheily a făcut o figură dezgus'tată.

— Dacă-ţi place atât de rnult de el, Tori, a zis ea cu o voce acră, de ce nu te măriţi cu el?

La puţin timp după aceea, Sheily a chemat-o pe fată în sufragerie. Ron a stat nemişcat multă vreme înainte să vorbească.

Are să-ţi spună ceva, l-a îndemnat Sheily.

— Nu te mai iubesc, Tori, a bâiguit el în cele din urmă.

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi.

— Nu te cred.

Ron se străduia să fie ferm. Avea ochii umezi şi abia putea să se uite la Fată.

— liste adevărat, a mai spus el, venindu-şi în fire.

„Ştiam că nu e adevărat", a zis 'lori mai târziu. „îl obliga s-o spună, doar ca să ne rănească pe amândoi."

în stilul tipic al lui Shelly, Ron a fost instruit să nu mai vorbească niciodată cu Tori după aceea. Singurul motiv era că lui Shelly nu-i plăcea relaţia dintre cei doi. înţelegea că Ron ţinea mult la fiica ei mai mică şi că Tori se obişnuise să-l numească Unchiul Ron. Iar faptul că Tori ţinea la Ron şi îşi făcea griji pentru el trebuie să fi fost evident pentru mama ei.

Aşa cum făcuse cu Sami şi Nikki, Shelly a lăsat să se înţeleagă foarte clar că nu voia ca ei doi să-şi vorbească atunci când ea nu era de faţă, ca să le supravegheze conversaţia. Tori nu voia ca Unchiul Ron să aibă probleme. Era inteligent şi avea un simţ al umorului sec. Avea un stil aparte, cu părul lui prins în coadă şi bijuteriile egiptene grozave pe care le purta, pe care fata le admira.

Abia îşi mai vorbeau, chiar dacă el dormea în mai toate nopţile pe podeaua din faţa uşii dormitorului ei.

„Cel mai bine era să ne ţinem gura", spunea Tori peste ani, „pentru că nu voiam să se mai întâmple cine ştie ce. Cu cât făceai mai puţine lucruri care să o deranjeze, cu atât era mai bine".

Cu toate acestea, când Tort era sigură că mama ei dormea şi n-o putea auzi, se strecura în vârful picioarelor, din dormitorul ei, spre locul unde dormea Ron. în toiul nopţii, se apleca şi-l îmbrăţişa repede, în linişte. El zâmbea şi dădea uşor din cap. Niciunul nu scotea o vorbă.

Ron şi Tori împărtăşeau teama de ce se putea întâmpla dacă erau prinşi vorbind.

Unchiul Ron ar fi tras ponoasele, iar Tori nu-şi dorea aşa ceva, în ruptul capului.

Aşa cum se întâmplase de când se ştia, Sami era la mijloc. Ea era copilul de aur. Cea care o vedea pe mama lor aşa cum era, deşi rareori era ţinta celor mai josnice pedepse. Relaţia ei cu Shelly era cât se poate de normală, din toate punctele de vedere. Shelly se ducea la Evergreen cu alimente, vorbeau la telefon sau mergeau împreună la cumpărături la Target, la Capital Mall.

Majoritatea vizitelor erau neanunţate. De multe ori îl lua cu ea şi pe Ron. Care aştepta tot timpul în maşină. Uneori ore întregi.

Sami şi iubitul ei, Kaley, au observat o degradare rapidă a înfăţişării bărbatului.

— Arată mai rău ca dala trecută, îşi spuneau unul altuia. Da, ceva mai rău.

Era adevărat. Ron se transforma cu repeziciune, devenind umbra unui om. Purta un tricou supradimensionat de damă. Era neîngrijit. Bijuteriile lui strălucitoare şi stilul său, care le dădea de înţeles celor din Raymond că Ron Woodworth nu era de prin părţile locului, dispăruseră.

Sami şi-a dat seama că se întâmplă ceva. Dar oare era posibil ca mama ei să-i facă lui Ron ceea ce-i făcuse lui Kathy? Mai târziu, Sami avea să se învinovăţească pentru că nu *a* luat atitudine.

Ar (7 ajutat cu ceva?

*

Nikki, pe de altă parte, nu renunţase la dorinţa ei de a încerca să îndrepte lucrurile- Nu ştia ce făcuse şeriful cu informaţiile pe care i le dăduse ea, deşi se părea că nu prea multe. A sunat-o pe mama ei când a aliat de la Sami că Ron locuia acolo.

A răspuns robotul, iar Nikki a lăsat un mesaj.

„Ştiu de bărbatul care stă la voi. Trebuie să-l dai afară, până nu se repetă istoria."

Shelly a sunat-o imediat.

— E un prieten de familie. Se poartă foarte frumos cu Tori. Nu se întâmplă nimic.

Sami părea să o susţină pe mama ei. Doar mergea acasă aproape în fiecare weekend. Era îngrijorată, dar vigilentă.

— lotul e în regulă, i-a spus Sami lui Nikki. Mereu o întreb pe Tori. E bine. Este mult mai guralivă decât eram noi. Ne-ar spune dacă s-ar întâmpla ceva.

— Eşti sigură? a întrebat Nikki.

Sami era convinsă.

— Nu i se întâmplă nimic. E bine.

Sami spunea ceea ce voia să creadă. Iar Nikki auzea ceea ce voia sa audă.

Totul e în regulă. Ron e bine. Tori, la fel.

Odată, Sami a menţionat că Ron nu poarta încălţăminte, ceea ce i s-a nămt cam ciudat.

— Dar asta-i tot, a zis Sarni.

O, *la naiba!* s-a gândit Nikki înainte de a încerca să nu se mai gândească la asta. *Ceva se întâmplă.*

*

Şi Dave Knotek ştia lucrul ăsta.

Era tot în Oak Harbor, pe Whidbey Island, de unde-şi trimitea salariul acasă. Când SiieLLy i-a spus prima dală că bunul său prieten,

Ron Woodworth, s-a mutat la ei şi o ajută cu treburile casei, i s-a făcut rău. Ca şi cum ar & primit un pumn Într-un stomac deja suferind.

Iar când a văzut situaţia de aproape, bănuielile i-au fost confirmate.

„Mergeam acasă în weekenduri, iar starea individului se deteriora tot mai mult. îl trimisese în mlaştină cu o maşină de tuns iarba, desculţ şi în pantaloni scurţi. Tăiat ca naiba! Şi am văzut-o cum îl obliga să-şi dea palme de nenumărate ori. Şi cum îi ascundea încălţămintea."

Când Dave a întrebat-o despre lipsa pantofilor lui Ron, sugerând că-i puteau cumpăra o pereche, Shelly s-a mulţumit să dea din cap.

— li tot pierde, a zis ea.

într-una din dăţile când Ron a fugit, Shelly i-a spus lui Tori să se urce în maşină, să meargă să-l caute.

— De ce să-l căutăm? a întrebat lori. Nici măcar nu-ţî place să-l ai în preajmă, mamă.

Shelly i-a aruncat o privire rapidă şi rece.

— Are loatc semnele alea pe el. O să intrăm cu toţii în bucluc.

„Am rămas cu gura căscată", a povestit Tori. „Şi până în ziua de azi... cred că a fost o nebunie că mi-a răspuns cu atâta sinceritate, dar aşa a fost. De aceea nu voia să-l găsească cineva pe Ron, pentru că ar fi spus totul."

Când l-au găsit, bărbatul a urcat în maşină. Şi-a cerut scuze şi a promis să nu mai facă niciodată aşa ceva.

Ori de câte ori fugea – ceea ce, cu timpul, se întâmpla din ce în ce mai rar –, Ron nu ajungea prea departe. La fel ca Sliane, ori Kathy, Ron nu avea unde să se ducă. Shelly îl găsea de obicei în spatele vreunui copac sau printr-un tufiş în pădure, ascunzându-se ori încercând să se facă nevăzut în una dintre anexele casei familiei Knotek.

CAPITOLUL 60

— Tori! Mișcă-ți fundul încoace!

Shelly era în curte, cu un toporîn mână. Lizzie Borden[1] la puterea //.

— Treci aici! a răcnit ea.

Tori s-a dus imediat la mama ei. Nu putea întârzia nicio secundă când mama ei avea tonul acela înfricoșător din *Lear Fuctor* în fiecare silabă ce-l ieșea din gură.

— Ce?

— Niciun ce... Vino aici!

Toporul era absolut înspăimântător. Cine știe ce voia să-i facă mama ei, ori s-o oblige să facă altcuiva. Tori nu avea nicio idee despre ce anume făcuse de se enervase atât de tare, dar i-a spus oricum că îi pare rău.

Shelly a arătat cu toporul spre ea.

— L-ai lăsat afară peste noapte. De câte ori să-ți spun să pui lucrurile la loc?

— îmi pare rău, mamă.

Shelly a făcut o mutră iritată.

— Bagă-ți-l în pantaloni.

Pentru oricine altcineva, comanda ar fi fost atât de absurdă, încât destinatarul n-ar fi înțeles ce vrea să spună. Tori a înțeles imediat. A băgat coada toporului pe cracul pantalonului și în gheată, lama rămânând afară, în lateral.

Satisfăcută, Shelly i-a făcut un semn rapid din cap.

Acum fă-ți treburile, a zis ea. Și toporul rămâne acolo până termini. Ai înțeles?

Normal că înțelegea. Mama ei era nebună, 'lori a șchiopătat prin curte în următoarele două ore, făcând ceea ce i se ceruse.

Dar lucrurile nu s-au oprit acolo. Cu mama ei, lucrurile nu se opreau niciodată.

Altă dată, patul ei părea sa aibă cocoloașe, așa că fata a dat deoparte cuverturile, descoperind gunoiul din bucătărie și baie. Știa că mama ei îl pusese acolo – și știa și de ce.

„Uitasem să duc gunoiul afară. lira felul ej de a-mi sugera să nu se mai întâmple niciodată așa ceva."

A strâns totul, a dus gunoiul afară, după care s-a întors să schimbe așternuturiie.

Ln baie, Tori şi-a scuturat chiloţii, iar din ei a căzut un praf alb. Era pudra Gold Bond pe care Shelly obişnuia să o presare înăuntru. Uneori, pe când Tori avea în jur de IO ani, mama ei apărea în baie cu recipientul cu pudră antibacteriană şi o instruia să-şi depărteze picioarele şi să-şi dea cu pudră pe vagin. Praful ardea, iar fetiţa plângea, spunând că nu vrea.

— E medicament, zicea Shelly. Ai nevoie de el. Toate fetele au nevoie de el.

— Doare rău, mamă, spunea Tori, înghiţindu-şi Lacrimile.

— Of, Doamne Dumnezeule! Vino-ţi în fire, Tori!

în câteva rânduri, Shelly a decis că Tori trebuia să facă duş.

— Eşti jegoasă, a zis ea. Hai afară.

Tori a urmat-o la furtun.

Dezbracă-te.

Afară era frig, dar Tori n-a protestat. Să fii „guralivă", cum îi spunea rnama ei, nu era niciodată o idee bună. Şi-a dat jos hainele, iar Shelly a udat-o cu furtunul. Altă dată a folosit furtunul cu presiune pe fala ei cea mică. Cel puţin n-a obligat-o niciodată să se bălăcească, aşa cum păţiseră surorile el.

îl văzuse şi pe Ron ud şi îngheţat din când în când, aşa că presupunea că avea şi el parte de acelaşi duş exterior. Cei doi n-au vorbit niciodată despre asta. Nu Li se dădea voie să vorbească despre nimic.

Şi tot aşa. Oricum, Tori a îndurat mai puţine abuzuri odată ce Ron a intrai în scenă. Tot răul spre bine.

_1_ LIzzle Andrew Borden (1860-1927) – femele americană care a fost |udecată şl achitată pentru uciderea cu toporul, pc august 1892, a tatălui şi a mamei sale vitrege în Fall River (Massachusetts). în ciuda faptului că a fosL ostracizată de ceilalţi locuitori, Borden şi-a petrecut restul vieţii în Fall River. A murit de pneumonie la 66 de ani, cu doar câteva zile înainte de moartea surorii sale mai mari, Emma (A/./.).

Oriunde ar fi muncit pe proprietatea Knotek, era important ca Ron să fie tot timpul în alertă. Când Shelly îl striga, trebuia să lase totul baltă şi să meargă urgent la ea.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu răspundea, Shelly o lua razna. îl aştepta fumegând, cu pumnii încleştaţi. Cu muşchii de la gât încordaţi şi ochii mijiţi.

Ai face bine să răspunzi naibii când te chem!

Ron se holba la ea, panicat.

— Vin, Shelly dragă!

Sunetul vocii lui speriate şi panicate îi dădea fiori lui Tori.

„Era unul dintre cele mai îngrozitoare sunete pe care le- am auzit vreodată" – gândindu-se la asta peste ani, Tori s-a înfiorat. „Părea că e pe moarte de fiecare dată când o spunea. Era ca şi cum |acel

«Shelly dragă!») era ultimul lucru pe care l-ar fi spus în viaţa lui, aşa de grăbit îl rostea, cu spaimă."

A-l ţine în priză, a-l speria era doar una dintre tacticile folosite de Shelly pentru „a-l ajuta pe Ron să se facă bine". Plus o doză importantă de umiLlnţă, ca parte a aceluiaşi regim pervers.

Odată, mama ei a tras-o deoparte pe Tori în timp ce Ron stătea cu ele în sufragerie.

— Ştiai că Ron a avut un copil?

Tori i-a aruncat bărbatului o privire. Acesta şi-a ferit ochii.

— în Vietnam, a continuat Shelly. A lăsat o fată gravidă şi a făcut un copil. Da, o minune de bebeluş. Dar Ron, nenorocitul de el, n-a făcut nimic ca să-l ajute şi copilul a murit. Probabil că a fost mai bine pentru el. Oricum, cine ar vrea un tată ca Ron?

Tori s-a uitat la el, dar bărbatul se făcuse ghem.

— Ron e un om bun, mamă.

Shelly s-a făcut roşie la faţă. Şi s-a crispat.

— Nu ştii nimic despre el, Tori, a certat-o ea. TL cel mai rău dintre cei mai răi – n-ai să găseşti altul la fel.

Bărbatul se ghemuia din ce în ce mai mult, în timp ce Shelly arunca bombă după bombă. L-a făcut gras, gay şi i-a reproşat că şi-a pierdut rulota – i-a trântit orice îi trecea prin cap, în stilul ei de abuz prin asociere liberă. îi plăceţi la culme să-i pună la îndoială afecţiunea pentru ea sau dragostea pentru Tori.

— Nu-ţi pasă deloc de noi, Ron. Absolut deloc. îmi dau seama doar uitându-mă la felul în care faci treburile pe aici. Te porţi de parcă ne faci o favoare. Barosanul. Eşti cel mai josnic dintre josnici. Nu-ţi pasă de mine. Doar te foloseşti de mine. Asta eşti, un nenorocit de profitor.

Alteori îi distorsiona pasiunea pentru egiptologie.

— O, Ron, zeii sunt dezgustaţi de tine. Cxede-mă. O să ajungi în iad, nenorocitule!

„Dacă te uitai la el, era ca şi cum toată viaţa îi fusese absorbită din ochi", a spus Tori peste ani. Era prea tânără la vremea aceea ca să perceapă similitudinile cu ce i se întâmplase lui Kathy, dar îşi dădea seama cu uşurinţă că, la un moment dat, după ce Ron se mulase la ei, se pierduse. „Nu râdea. Nu plângea. Stătea pur şi simplu."

PARTEA VI

OPORTUNITATEA MAC

CAPITOLUL 61

Totuşi, Shelly încă se mai putea folosi de Ron – şi chiar într-un fel destul de însemnat. L-a angajat să aibă grijă de un supravieţuitor de la Pearl Harbor, pe nume James „Mac" McLintock, un prieten de familie al mamei lui Kathy Loreno, Kaye Thomas (.şi, coincidenţă, principalul motiv pentru care Kaye îşi mutase familia în South Bend). Era un bărbat înalt, căruia îi plăceau whiskeyul de calitatea a doua şi tâmplăria. Avea un labrador negru, Sissy, pe care îi iubea la nebunie, şi era încântat de mobilitatea pe care i-o oferea scuterul, cu care se putea deplasa în jurul casei sale situate pe malul înalt al râului Willapa.

Shelly vorbea despre Mac ca despre tatăl pe care nu l-a avut niciodată. îi dădea cu loţiune pe mâinile uscate şi se asigura că are tot ce-i trebuie. Se lăuda mereu faţă de alţii cât de mult o iubea. îl suna de câteva ori pe zi ca să se asigure că era bine. Nu era neobişnuit ca Shelly să apară la el acasă o dată sau de două ori pe zi. Şi Tori începuse să ţină la el. Era o figură de bunic, iar lui Tori îi plăcea să meargă la el acasă, în timp ce mama ei îşi vedea de treaba ei ca îngrijitoare a lui. îi asculta poveştile şi, de câteva ori, s-au şi întrecut cu scuterele pe stradă.

întotdeauna îl lăsa să câştige.

în mai multe rânduri. Mac i-a spus lui Shelly că vrea să vină să locuiască cu el.

în schimb, ea l-a mutat acolo pe Ron.

Tori ştia că mama ei îi spusese lui Mac că Ron e homosexual. Bătrânul a ezitat să-l primească pe Ron ca ajutor. Dar Shelly a insistat. Ea nu putea fi acolo tot timpul, dar Ron putea. La început, lui Mac nu i-a plăcut ideea ca Ron să-i facă baie şi să se ocupe de nevoile lui personale; totuşi, cu timpul, cei doi s-au acomodat. Ron era acolo aproape în fiecare zi, iar uneori rămânea şi ţjeste noapte.

Deşi mai erau şi alte dormitoare în casa lui Mac, Tori a observat că Ron nu ocupa nici un u 1 dintre ele. Aşa ca s-a aventurat la subsol şi a deschis o magazie mică, fără ferestre, înăuntru, a găsit câteva dintre lucrurile lui Ron, inclusiv nişte pături. Spaţiul era strâmt, aproape ca o celulă de închisoare.

Aiama îi obligă să doarmă acolo, s-a gândit ea.

AJtă dată, a găsit nişte lenjerie de pat într-o zonă de depozitare a lemnelor de foc, sub uşa de la intrare. Spre deosebire de celula de la subsol, acest spaţiu dădea afară. Podeaua murdară era umedă.

Chiar şi în casa lui Mac, departe de Shelly, era clar că aceasta încă îl controla pe Ron.

Doarme oriunde îi spune ea, s-a gândit Tori.

CAPITOLUL 63

Lara Watson a făcut o criză de nervi când a aflat de la Sami că Shelly îngrijea un bărbat în vârstă pe nume Mac. Nu era încântată nici de prezenţa lui Ron prin preajma casei familiei Knotek. Se întâmpla ceva. Era sigură de asta. Aşa că l-a sunat imediat pe adjunctul Bergstrom de la biroul şerifului din Pacific County. A întrebat de cazul Kathy Loreno, iar acesta i-a spus că fusese suspendat.

Era în mijlocul unui proces important şi urma să revină la caz cât de repede va putea, i-a promis el.

— Axn să continui să lucrez la el când o să am timp.

Ceea ce nu i-a picat deloc bine mamei vitrege a lui Shelly. I.-a sunat pe şeriful poliţiei locale, R;ile Schobert, care a sfătuit-o sa le dea autorităţilor din Pacific County o şansă de a construi cazul.

— Probabil lucrează la el din culise, i-a spus el.

Ceea ce abia dacă a mulţumit-o pe Lara. Nu-i ieşea din cap faptul că Shelly fusese în stare să facă aşa o chestie de neimaginat şi era îngrijorată de ceea ce ar putea face în continuare.

De asemenea, a luat legătura cu bunicii materni ai lui Shane, despre care ştia că-şi făcuseră griji pentru el, iar aceştia i-au spus acelaşi lucru. Nici ei nu mai aveau veşti de la nimeni. Sami zicea şi ea că nu fusese niciodată contactată direct, ceea ce nu era întru totul adevărat – pur şi simplu nu-l mai sunase pe şerif. Nici Nikki nu mai fusese contactată după ce a luat legătura a doua oară, în urma declaraţiei sale despre Kathy.

Absolut deloc.

CAPITOLUL 63

Slielly era în al nouălea cer când i-a spus lui Tori noutăţile. James McLintock avea să-şi lase toată averea labradorului său, Sissy – dar, „după moartea lui Sissy”, a continuat ea, „casa lui şi tot restul îmi vor reveni mie”.

Tori nu-şi putea închipui o veste mai bună. De când mama ei fusese dată afară din slujba de asistent social pentru persoane în vârstă, părea puţin pierdută. Şi, cu siguranţă, mult mai abuzivă. Ideea că urma să moştenească averea lui Mac schimba puţin lucrurile. O umplea pe mama ei de planuri.

Orice plan care o distrăgea pe Shelly de la obsesia ei de a face pe cineva să implore milă era foarte binevenit la Monohon Landing.

Pe 7 septembrie 2001, Mac i-a semnat lui Shelly o împuternicire. Lucru care pica într-un moment foarte bun pentru familia Knotek, a cărei situaţie financiară era la pământ. Shelly jonglase şi măsluise cărţile într-o asemenea măsură încât abia se mai descurca cu propriile minciuni. Dave n-a ştiut cât de rău stăteau lucrurile din punct de vedere financiar până când l-a sunat soţia lui şi i-a spus că trebuie să ceară un avans din salariu. Acesta s-a împotrivit, aşa că Shelly a luat problema în propriile mâini. A depus cerere pentru un împrumut rapid în Aberdeen, pe 25 septembrie 2001. A declarat un venit lunar al familiei de 3 500 de dolari.

Dave a început să vină mai des acasă în weekenduri, aşa încât scandalurile s-au înmulţit. Tori făcea zgomot mare la ea în cameră, în speranţa că părinţii ei o vor lăsa mai moale, dar asta nu a funcţionat niciodată cu adevărat. Deşi îşi iubea tatăl mai mult decât orice, începea s-o irite faptul că venea acasă. Se părea că mama ei îşi înăbuşea o mare parte din furia pe care o avea faţă de Ron până când sosea tatăl ei, pentru a duce la îndeplinire cine ştie ce pedeapsă era instruit să aplice.

'ţipetele erau legate întotdeauna de două lucruri – banii şl musafirul lor, Ron.

— Trebuie să faci ceva cu Ron, îi spunea Shelly lui Dave.

Cât despre Dave, el nu avea nevoie să mai pună alte întrebări. Shelly îl aburca cu o litanie de infracţiuni pe care

Ron se presupunea că le comisese.

— S-a căcat în curte, a spus ea odată, l.-am *văzut.* Veneam de după colţ, iar el era acolo. Nu se mai poate aşa.

Sub privirea atentă a soţiei sale, Dave s-a năpustit asupra lui Ron şi, apucându-l de cămaşă, l-a tras atât de tare, încât şi-a pierdut echilibrul.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva pe aici.

Ron a rămas cu gura căscată, dar avea un stil de adevia atenţia cu sarcasm ori cu o privire iritată.

Ce-a fast ăla, un rânjet?

Orice ar fi fost, l-a enervat pe Dave şi mai tare.

— M-ai auzit? a zbierat el, trăgându-l pe Ron şi mai aproape.

Acesta nu a răspuns, iar Dave i-a dat o palmă peste cap. Ron părea şi mai şocat.

Nu, a zis el în cele din urmă, n-am să mai fac niciodată aşa ceva.

Cu timpul, Shelly a găsit – sau poate chiar a *creat* – în Ron Woodworth o victimă ascultătoare. Acesta nu-i refuza aproape niciodată nesfârşitele cereri ridicole şi crude. Făcea orice, fără să clipească.

Ţipătul lui Shelly era ca un foc de armă în întuneric.

— Cretin nenorocit! Fă-o!

Tori, trezită brusc din soiuri, s-a târât jos din pat ca să vadă ce fusese acel zgomot înfiorător. A fost singura dată când a văzut în desfăşurare genul acela de pedeapsă. Mai târziu, îşi va aminti că a auzit-o dc mai multe ori.

Ron era în chiloţi pe verandă. Corpul îi era ţeapăn, iar ochii sticloşi. *Dc frică? Din cauza drogurilor?* Shelly stătea în faţa lui, forţându-l să-şi dea palme cu ambele mâini, din toată puterea.

— Mai tare! zbiera la el. Trebuie să înveţi, Ron!

Tori nu înţelegea cum jiutea cineva sa-şi facă singur aşa ceva. Se lovea peste faţă în mod repetat atât de tare, încât capul îi zbura într-o parte la fiecare lovitură.

Shelly îi dădea înainte cu amestecul ăla urât de epitete şi porunci.

— l'oponarule! Futurosule! Nu mă face, că acuş te iau la palme! Spune-mi că-ţi pare rău!

Ron nu plângea, dar de data asta părea speriat.

— îmi nare rău. Shellv draeă. a zis el.

— După tot ce-am făcut pentru tine, mă răsplăteşti cu nişte

scuze jalnice. Mă dezgustî, Ron. Serios. Dezgustî pe toată lumea. Pâriă şi mama ta a avut dreptate când ţi-a zis să dispari. Am fost o idioată că te-am primit aici. Poponar blestemat şi nerecunoscător!

Tori şi-a auzit mama continuând să zbiere tot felul de obscenităţi, la care Ron nu răspundea decât cu „îmi pare rău, Shelly dragă".

Faţa i se înroşise şi începuse să plângă. Din cine ştie ce motiv, a continuat să facă ce-i spunea ea. Ca şi cum ar fi fost hipnotizat. A durat cel puţin cinci minute. Poale mai mull. Ca şi surorilor ei înainte, Tori a stat nemişcată în timp ce Shelly îşi tortura victima.

Apoi s-a întors în pat, s-a băgat sub pătură şi şi-a pus perna peste cap. Aşa cum mai făcuse de sute de ori înainte, a încercat să uite totul. Ceea ce făcea mama ei era atât de greşit. Atât de nemilos.

Când ci auzit din nou palmele şi ţipetele, Tori şi-a adunat curajul de a-şî înfrunta mama.

— De ce-l obligi pe Ron să facă asta, mamă?

Shelly a oftat zgomotos, cu un aer exasperat. Ca şi cum mai mult decât bizar nu era comportamentul ei, ci întrebarea fiicei sale.

— Nu vezi că a fost rău? O merită.

Tori nu era convinsă. Chiar dacă Ron fusese rău, nu fusese *cliiar atât* de rău. Iar pretenţiile lui Shelly erau imposibil de satisfăcut.

Vreau ca până dimineaţă toate buruienile din grădină să dispară!

Alu vreau să foloseşti toaleta din casă!

De ce te caci afară?

Tori a încercat o altă abordare. Cea evidentă, care spera că va face apel la omenia mamei sale.

— Dar îl doare, a spus ea.

Shelly i-a aruncat o privire urâtă.

— Du-le sus şi stai acolo! Asta n-are nicio legătură cu tine.

Tori a urcat în camera ei. Chiar dacă ştia că cineva trebuia să-i ia apărarea lui Ron, a înţeles că, întinzând şi mal mult coarda, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Mama ei nu avea simţul omeniei. Acea abordare fusese o idee proastă. *Şi oricum, ce fusese în cupid ei?*

Ron a continuat să facă greşeli, adică să fie „rău". Cel puţin din punctul de vedere al lui Shelly. Era prins în capcană şi nu era chip să-i evite furia. lori a mai asistat la o confruntare în legătură cu fluidele corporale.

— Ce-i asta, Ron? l-a întrebat Shelly cu altă ocazie, ţinând în mână o Cană cu urină.

Ron s-a uitat la recipient, după care şi-a coborât privirea.

— A trebuit să merg la toaletă şi nu am vrut să te trezesc.

Regula ei! Asta îşi dorea!

— Mă dezgușți, Ron, a zis ea. Nu pot permite așa ceva în casa mea. Casa mea, Ron! Obiceiurile tale scârboase mă îmbolnăvesc.

— îmi pare rău, Shelly dragă.

Ea i-a întins cana.

— Bea-o!

Ron n-a ezitat. A dus cana la gură și a băut conținutul până la ultima picătură.

După vreo două săptămâni, Tori l-a văzut pe Ron vărsând o cană cu urină pe fereastră. El a observat-o.

— Nu-ți face griji, a zis fata. N-o să-i spun mamei.

Și nu i-a spus.

Nimeni nu voia s-o enerveze pe Shelly.

Tori nu i-a spus nimic lui Ron pentru că-l iubea. Nu voia ca el să sufere din cauza ei.

Odată, acesta se ocupa de buruienile din grădină, iar mamei sale nu-i plăcea ritmul în care lucra. Nu era din vina lui. Mașina îi făcea probleme. Sunetul motorului care se oprea și pornea din nou o enerva tot mai tare pe Shelly. Tori simțea energia care plutea în aer – era înfricoșător. S-a dus în grădină ca să-i arate lui Ron cum să mențină mașina în funcțiune.

Cu s-cj împiedice pe mama ei să facă orice i-ar fi venit.

Aproape gâfâia când a ajuns lângă el. Ron era aplecat peste mașină, chinuindu-se s-o facă să pornească. Era aproape gol, cu chelia și spatele arse de soare. Dar asta nu era cel mai rău. Picioarele îi erau însângerate și pielea de pe mâini julită.

— Unchiule Ron, i-a zis fata cu glas scăzut, încât mama ei n-o putea auzi. îmi pare foarte rău.

Și-ar fi dorit ca el să fi fugit. Să nu se mai întoarcă niciodată. Să fugă cât putea de departe, l.a inii de kilometri de mama ei. Nu mai conta că abuzurile asupra ei se

domoliseră în raport direct proporţional cu escaladarea atacurilor asupra lui Ron. Ea era mai puternică. Putea să supravieţuiască.

Când Shelly a hotărât că Ron trebuia să se mute în casa lui Mac pentru servicii de îngrijire nonstop, Tori a simţit un val de uşurare.

Va fi mai Ta siguranţă acolo, s-a gândit ea. Lucrurile vor reveni la normal. Orice ar însemna asta.

Jdeea de normalitate e relativă şi nu prea avea ce căuta la Monohon Landing.

Pe 9 februarie 2002, Tori se pregătea să se ducă la un meci de fotbal american la liceul Willapa Valley, când mama ei a sunat-o ca să-i spună că e la spital.

— Mac a căzut, a spus Shelly cu o voce tremurândă. S-a lovit rău. Vin să te iau imediat.

Fata îl iubea pe Mac. Aşa cum îl iubea şi pe Hon. Era genul de persoană care, mai mult ca orice, ar fi vrut să fie înconjurată de o familie iubitoare. Surorile ei crescuseră, iar tatăl era mai mult absent. Rudele-surogat, precum Mac şi Ron, însemnau totul pentru ea.

Sau cel puţin în limitele impuse de mama ei.

Când a venit s-o ia, Shelly părea îngrijorată, dar nu isterică. A mormăit ceva despre un accident şi că nu credea că bătrânul va supravieţui.

— Nu-i bine deloc, a repetat ea. Ron era de faţă când s-a întâmplat.

Lui Tori i-a părut rău pentru acesta din urmă. Avea un suflet bun şi probabil că era mort de îngrijorare. Când au ajuns înapoi la spital, asistentele le-au informat că Mac murise. Tori a izbucnit în plâns şi s-a prăbuşit în braţele mamei sale.

Shelly nu părea deloc afectată.

Dimpotrivă, era aproape în extaz. XJrma să primească 5 OOO de dolari. Desigur, mai era şi problema labradorului. Dar Sissy era bătrână. Nu mai avea mult de trăit, şi atunci Shelly avea să primească moştenire casa lui Mac, care valora mai bine de 140 OOO de dolari.

Moartea lui Mac a fost oarecum misterioasă. La început, Shelly vorbea destul de vag despre asta. Ron fusese cel care sunase la 911, spunând că bătrânul căzuse şi se lovise la cap. Nici autorităţile n-au părut deosebit de preocupate. Tori a aliat mai târziu că medicul examinator a trimis căzui pentru investigaţii suplimentare la medicul legist şi la procuratură atunci când a confirmat că Mac a murit în urma unui liematoin subdural acut cauzat de o lovitură la cap. Era *posibil* ca rana sa fi fost provocată de o cădere. în cele din urmă,

investigaţiile n-au mai continuat.

CAPITOLUL 64

Asta era. Mac murise. Şi uite aşa Shelly era plină de bani. Situaţia ei se îmbunătăţea în mod categoric.

Într-adevăr, la câteva zile după moartea lui Mac, de Ziua îndrăgostiţilor, Tori a coborât la parter şi a găsit-o împachetând cea mai grozavă cutie cu bomboane de ciocolată pe care o văzuse vreodată.

A doua zi a scris in jurnal:

Eram sigură că e pentru mine. Am urcat în vârful picioarelor, ca şi cum nu văzusem nimic, iar după vreo zece minute uni coborât din nou – şi da, chiar era pentru mine!

În ciuda moştenirii – banii, casa din South Bend, labradorul Sissy, acum în lanţ, în curte –, înainte ca ultimele bomboane de ciocolată să fi fost devorate, Shelly a revenit la vechile obiceiuri. Era ca şi cum tocmai înghiţise norocul ca pe o gură bună de aer. Banii, pe care şi-i dorise o viaţă întreagă, erau buni, fireşte.

Dar vechile ei jocuri?

Erau mult, mult mai satisfăcătoare.

Ceea ce s-a întâmplat în casa lui Mac din South Bend s-a transformat rapid dintr-o tragedie într-o oportunitate personală. Shelly a folosit episodul ca un catalizator pentru un nou atac împotriva lui Ron. A fost de o cruzime fără margini şi se întâmpla tot timpul, pe neaşteptate. Odată, când bărbatul era în spate, lucrând în grădină, Tori a auzit-o pe mama ei urlând la el.

— Tu l-ai omorât pe Mac! Eşti un criminal!

Când Ron a încercat să se apere, ea l-a împins în noroi, după care s-a întors în casă.

— El l-a omorât pe Mac, i-a spus lui Tori, în timp ce se învârtea prin casă. Nu pot trăi cu un criminal!

Tori nu ştia ce să creadă. Atlase că moartea lui Mac Fusese un fel de accident. în plus, nu-l vedea pe Ron în stare să facă rău cuiva. Absolut deloc.

Altă dată, stăteau toţi trei în bucătărie. Tori îşi vedea de treburile ei, iar Ron şi mama ei se certau.

— Cum te-ai simţi dacă un criminal ar locui în casa ta? l-a întrebat ea.

Bărbatul n-a răspuns. A continuat să privească în ¡os.

— Nu ţi-ar conveni, a continuat Shelly. Câtuşi de puţin. Tu l-ai omorât pe Mac, Ron. Eşti un criminal nenorocit.

Din nou, niciun răspuns.

Tori nu a crezut un cuvânt. Shelly simţise probabil reticenţa ei, aşa că folosea orice împrejurare pentru a readuce în discuţie

subiectul.

Cu timpul însă, s-a petrecut cel mai bizar lucru cu putință. Ron a început să-i dea dreptate lui Shelly.

— Ai dreptate, zicea el. Eu l-am omorât. Te rog să nu spui la nimeni.

Shelly răsucea cuțitul în rană.

— Nu mă dezamăgi, Ron. Să nu mă dezamăgești niciodată. Nu vreau să spun, dar trebuie să știi că mă dezgusti. Ești un criminal.

Altă dată, mama ei a luat o pauză de la televizor ca să-i spună ultima versiune a ceea ce se întâmplase în casa lui Mac în ziua când a murit.

— A căzut din scaunul cu rotile și s-a lovit foarte tare la cap. Iar Ron a stat pur și simplu cu mâinile-n sân, fără să facă

nimic. A aşteptat prea mult până să cheme ajutor. E un nemernic inutil, Tori. Ştiu ră tu-i găseşti părţi hune, riar gândeşte-te. E un criminal! Ni l-a ucis pe bietul Mac! CTare ţi- a Fost ca un bunic!

O altă versiune era că bătrânul veteran de război intrase în comă, iar Ron l-a lăsat să moară.

— Când m-a sunat, era deja prea târziu. Eu numesc aşa ceva crimă, Tori. Pe bune. Până şi simpla vedere a poponarului ăstuia îmi face greaţă.

***Nu-i spune aşa lui Ron,* gândea Tori, dar n-a putut zice decât:**

— Nu ştiam nimic despre asta, mamă.

în timp ce-şi manifesta dispreţul faţă de Ron pentru ce-î făcuse lui Mac, Shelly critica aspru şi testamentul bătrânului.

— Avocaţii ăia chiar sunt nişte tâmpiţi, i-a explicat lui Tori. O să le spun că Sissy a fost lovită de o maşină şi a murit. Tretouie să mă susţii. Nu-i mare lucru, dar trebuie să înţelegi că povestea asta e foarte importantă pentru familia noastră.

— Bine, mamă.

Fetei i s-a părul puţin ciudat, dar nu chiar îngrozitor. La urma urmelor, oricum mama ei avea să ia casa moştenire. Le făcuse multe lucruri de neimaginal ei şi lui Ron, dar n-avea să rănească cu adevărat un câine.

— După ce punem la punct casa şi o vindem, a mai zis Shelly, o să avem bani să ne mutăm în Oak Harbor şi să fim din nou o familie.

Pentru majoritatea copiilor, ar fi fost un vis devenit realitate. Tori se gândea doar la cât de mult se certau părinţii ei când erau împreună.

A trăi sub acelaşi acoperiş zi de zi ar fi Fost un coşmar.

Cel mai rău dintre toate.

*

Pe 19 martie 2002, la ceva mai mult de o lună de la moartea lui Mac şi la nouă luni după ce Lara şi Nikki trăseseră pentru prima dată un semnal de alarmă în legătură cu ce i se întâmplase lui Kathy Loreno, Lara Watson a primit mesaj să-l sune pe adjunctul Jim Bergstrom.

***În sfârşit,* a gândit ea.**

Lara auzise deja că bătrânul de care avea grijă Shelly murise.

— Ea l-a omorât, i-a spus poliţistului.

Nu nuteti sti asa ceva. a reolicat el.

— L-a otrăvit, sunt convinsă de asta.

— Era în vârstă. Şi bolnav de multă vreme.

— Cine are grijă de câine?

— Shelly, a zis adjunctul.

— Omul i-a lăsat casa.

— Aşa e. Iar ea are grijă de câinele lui.

Lara a insistat.

— Probabil că şi câinele e otrăvit.

— Câinele e bine. Cei din patrulă L-au văzut.

Lara nu reuşea să se liniştească. S-a gândit că Shelly îl omorâse probabil pe Mac. F.ra absolut convinsă că şi biata Kathy fusese ucisă. N'ikki nu era o mincinoasă. Nici pe departe.

— Nu ştiu cum merg lucrurile la dumneavoastră, în Pacific County, a zis Lara în cele din urmă, dar nu e în regulă deloc. Trebuie să faceţi ceva. Trebuie să descoperiţi ce s-a întâmplat cu Kathy Loreno. Aţi vorbit cu Sami?

Bărbatul i-a spus că nu reuşise încă să dea de ea.

Lara nu putea crede aşa ceva.

— Merge în Raymond în fiecare weekend, domnule poliţist. E îngrijorată pentru sora ei mai mică. Se duce acasă doar ca să se asigure că Tori e bine. Că nu e rănită. Oare asta nu contează câtuşi de puţin?

Adjunctul Bergstrom a insistat că înţelege, dar nu putea face mai mult. Sami refuzase să-l sune înapoi.

l.ara a închis. Nu l-a crezut nici măcar că a încercat.

Sami şi-a continuat relaţia clandestină cu sora ei mai mare. I-a luat apărarea lui Nikki în faţa lui Tori când aceasta repeta ca un papagal cât de lipsită de respect şi putredă era Nikki, dar numai până la un punct. Nu voia să atragă atenţia asupra faptului că păstrau legătura. Tori ar fi putut s-o pârască. Aşa cum făcuse şi ea, din păcate, cu Nikki şi Shane, când erau copii. Mama lor avea un fel al ei de a scoate de la cineva ce voia, pentru ca apoi să dea vina pe mesager.

În mai 2002, la câteva săptămâni după convorbirea Larei cu adjunctul Bergstrom, Sami s-a furişat în Sandy (Oregon) şi a participat la nunta lui Nikki, la sala de evenimente a Larei. Era fericită pentru sora ei. lîe fapt, încântată. Nikki îşi găsise un bărbat minunat şi trăia o viaţă imposibil de imaginat pe când erau copil.

Când era fortată să se bălăcească.

Când 1 se spunea că va fi mereu o ratată.

Că nimeni n-o va iubi vreodată.

Sami, care-şi dorea în continuare, mai mult ca orice, să-şi iubească mama, ura faptul că Shelly nu fusese chemată la nuntă.

înţelegea motivul, desigur. *Dc ce-ar fi fost invitată torţionara tai Nikkî?*

Dar cliiar şi aşa, zicea ea ulterior, „mi-a părut rău că se în străina seră „.

Fără să spună nimănui, a purtat un inel special. Acel „inel al mamei" cu pietrele norocoase ale fetelor, a ei, a lui Nikkl şl a lui Tori, încastrate pe o bandă de aur, un dar pe care plănuia să i-l facă lui Shelly a doua zi, de Ziua Marnei. Inelul era un alt mic secret, într-o familie ce ţinuse şi îngropase nenumărate alte secrete.

Purtând inelul, Sami a simţit „că era ca şi cum mama ar fi participat şi ea la nuntă".

După moartea lui Mac, Dave Knotek şi-a uzat cauciucurile bătrânei lui camionete făcând mai multe vizite acasă. Căsnicia lor mai fusese în impas şi în trecut, dar încercau împreuna sa găsească o bază mai solidă. Dave nu putea trăi fără Shelly. Asta era adevărul. Deşi era conştient că aveau o relaţie toxică, nu putea să n-o mai iubească.

Pe de altă parte, Shelly îi spunea că şi ea are nevoie de el. Că acum, mai mult ca oricând, era cel rnai bun moment ca s- o ia de la capăt- Să plece din Pacific County pentru totdeauna, să nu se mai uite niciodată înapoi, era singurul mod în care puteau supravieţui. Ea era stresată cu moştenirea, iar Ron îi făcea tot felul de probleme.

După unul dintre weekendurile petrecute împreună, în iunie 2002, Dave i-a lăsat soţiei lui o scrisoare de dragoste siropoasă. Aşa cum făcea de multe ori, î-a spus pe numele ei de alint, Bunny.

Urăsc să te tas aici. Mi se frânge inima. Vreau să pa lângă tine în pecarc zi a vieţii mele.

A spus că va verifica dacă există posibilitatea de a închiria o casă în Oak Harbor. Trebuiau să plece din Raymond şi s-o ia de la capăt.

Oriunde mă aflu, pot să-ţi simt atingerea şi asta îmi merge la inimă. Îţi simt iubirea chiar şi atunci când n-o merit. Te iubesc mereu atât de mult, pentru totdeauna.

N-ar fi spus-o cu voce tare şi niciodată soţiei lui, însă Dave simţea în sufletul lui că mariajul lor nu mai putea supravieţui rnultă vreme, nu fără un noroc chior.

*

Pe când soţul ei era în mod clar de partea sa, alte forţe acţionau ca să facă lucrurile mult mai dificile decât credea Shelly că merită. De fapt, era uimită cât de rău erau trataţi ea şi soţul ei după ce intraseră în posesia casei lui Mac. Vecinii – în frunte cu un şerif pensionar din Pacific Courity – se întrebau dacă soţii Knotek aveau

măcar dreptul la acea moştenire. Şeriful avea suspiciuni în legătură cu ce se întâmplase acolo.

Shelly habar nu avea de ce era tratată atât de aspru. Nu făcuse decât să se poate frumos cu Mac, tratându-l ca şi cum ar ti fost propriul ei tată. îi dusese supă. l-l dăduse ca îngrijitor pe Ron. Care-i lucrase bătrânului şi grădina. Nu-şi putea închipui o persoană care să fi dat dovadă de mai multă bunătate decât ea.

Pe 4 septembrie 2002, Shelly şi-a sunat din nou avocatul. Acesta a luat notă de apel şi a anunţat un alt avocat al lui Shelly că trebuia făcut ceva în legătură cu acea campanie de hărţuire declanşată împotriva ei.

Poliția din South Bcnd i-a oprit de câteva ori ca să ie controleze actele de identitate, făcându-le, în general, viața mizerabilă lui Michelle și soțului ei. Unui dintre polițiști chiar i-a sugerat, lui Dave că, în acea seară, ar trebui să fie atent cum conduce.

Fiecare control părea să alimenteze şi mai mult furia lui Shelly împotriva tuturor, mai ales a lui Ron. La mai multe luni după moartea lui Mac, continua să pTofereze acuzaţii la adresa lui.

— Tu l-ai omorât pe Mac, Ron. L-ai omorât, nenorocitule!

— Nu-i adevărat, Shelly. A căzut. A căzut din scaunul cu rotile.

— Mincinosule! Știu ce-ai făcut, iar poliția o sa vină și-o să te ia. Fii sigur de asta. Ți-o jur!

Continua amenințare că o să fie arestat şi trimis la închisoare pentru uciderea lui Mac plana asupra lui Ron. Ajunsese să se facă mic în scaun când treceau pe lângă o maşină de poliție. Când batea cineva la uşă, Shelly îl punea să se ascundă.

— Să nu scoți un sunet! O să te ia și-o să te închidă pentru totdeauna!

Tori ştia ce pune la cale mama ei. Asta îl făcea pe Ron să trăiască în teroare; deoarece, în realitate, ea se temea că, dacă era arestat, Ron avea să mărturisească poliției toate lucrurile pe care i le făcuse.

Ultima dată când Sandra Broderick îşi văzuse vechiul prieten, pe Ron Woodworth, fusese la o cină la Slater's Diner, în Raymond, în vara anului 2002. Acesta părea slăhit şi bolnav. Rămăsese şocată de transformarea lui, mintală şi fizică. Ron fusese spiritual şi ager. Avea o personalitate afectuoasă, care atrăgea uşor lumea. Acest Ron era departe de aşa ceva. El i-a spus că Shelly îi dă trei feluri de medicamente pentru depresie. Sandra l-a privit bănuitoare în timp ce le lua cu mâncare.

— Pastilele rnă ajută, dar tot mai am dureri de cap.

A înghiţit o pilulă verde, apoi una maro şi o capsulă albă. În timp

ce luau cina într-un separeu.

— Merg şi la doctor, şi la psihiatru.

„Era murdar şi nepieptănat”, îşi amintea Sandra. „în trecut se îngrijea mai mult de Felul cum arăta. Acum părea dezorientat, irațional şi incoerent.”

Pe măsură ce vorbea, vechea lui prietenă din armata începea să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Era clar că Ron avea probleme serioase. Aşa că i-a spus-o.

El s-a mulţumit să privească în goi. Părea să nu urmărească nimic din ce i se spunea. Era în ceaţă, complet inconştient de cât de slab şi neputincios devenise.

„Nu rnai era acel Ron pe care-l cunoşteam de douăzeci de ani.”

La puţină vreme după cina aceea, Sandra a primit un telefon neaşteptat, dar binevenit, de la Ron. Bărbatul îi mărturisea, pentru prima şi singura dată, că erau nişte lucruri în legătură cu Shelly care-l deranjau.

— Mi-a luat maşinile şi nu mai vrea să mi le înapoieze, a spus el.

Sandrei nu i-a venit să creadă.

— Nu vrea să ţi le dea înapoi?

— Nu, a zis el. Şi i le cer întruna.

Acea dezvăluire a tulburat-o pe Sandra destui de mult încât să se deplaseze din Iron Springs, unde stătea, şl să supravegheze casa din Monohon Landing. A patrulat pe acolo, conducând încet, şi a văzut că maşina maro şi cea albastră ale lui Ron erau parcate în faţă.

N-a oprit sa solicite informaţii.

„Nu-mi doream o confruntare cu ea [Shelly)", a recunoscut Sandra.

Dacă ar fi oprit, poate ar fi văzut ce anume ascundea Shelly.

Şi Sami era alarmată de schimbările pe care le vedea la Ron. A întrebat-o pe mama ei despre pierderea semnificativă în greutate a acestuia.

— Ron e în regulă?

Shelly a Intrat imediat în defensivă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— P. bolnav ori ceva de genul ăsta?

— Nu.

— A slăbit mult, mamă. Asta-i tot.

— Trebuia să slăbească, Sami. Era gras. Acum mănâncă sănătos. Fără prostii. F în cea mai bună formă de când se ştie. Are muşchi unde nici nu ştia că ar trebui să aibă.

Şi a continuat să pălăvrăgească despre cum munca în jurul casei l-a ajutat pe Ron să fie în formă.

— îi place la nebunie să stea afară, să facă treabă, a zis ea.

Apoi Shelly l-a tăiat lui Ron lot părul, inclusiv îndrăgita
lui coadă de cal. Sami l-a încolţit în curte şi l-a întrebat despre acea schimbare, într-un moment când era sigură că mama ei nu-i putea auzi.

— îmi place aşa, a spus el. Fără păr.

L-a întrebat şi despre problemele cu dinţii. Părea că nu-i mai rămăsese decât un singur dinte în faţă.

— O, ceilalţi erau oricum falşi. Aştept să-mi pun proteză, Sami.

Bineînţeles, acest lucru nu avea să se întâmple. Când începuseră sâ-i cadă dinţii, Tori şi-a întrebat mama de ce nu-l duc la un dentist.

— Are nevoie de proteză, mamă.

Shelly a respins din start sugestia.

— Nu poate merge la dentist pentru că are prea multe mandate de arestare emise pe numele lui. Nu l-ar putea trata, în plus, a adăugat ea, protezele sunt prea scumpe.

Ultima dată când Nlkki îi văzut-o pe mama ei a fost la Olive Garden, în Olympia, în 2002, anul în care a murit Mac. Fata a ezitat în legătură cu întâlnirea, dar s-a gândit că nu are nimic de pierdut. *Poate lucrurile aveau să se îmbunătăţească?* Sami continuase să-i spună că Tori era în regulă.

„Spune că mama e ciudată, dar o tratează bine. îslu ca pe noi."

Shelly se îmbrăcase elegant pentru această ocazie şi arăta bine. însă era evident că înfăţişarea ei drăguţă era doar un camuflaj.

CAPITOLUL 67

Era aceeaşi femeie care fusese dintotdeauna.

„A fost foarte nepoliticoasă cu chelneriţa", a povestit Nikki. „O înjosea, îi trimitea lucrurile înapoi. M-arn tot gândit, ştii. *N-am nevoie de aşa ceva. Nn vreau să fiu părtaşă la chestiile astea.* A fost rea, îngrozitoare. Faptul că am văzut-o a fost o greşeală teribilă."

NLkki nu i-a spus nimic despre viaţa ei. A pus capăt poveştii înainte de desert.

„N-am mai văzut-o niciodată după aceea."

Tori Knotek a păstrat o atitudine curajoasă. N-a spus o vorbă surorilor ei ori altcuiva despre ce se întâmpla acasă. Nu pentru că n-ar fi vrut ca mama ei să fie trasă la răspundere pentru ce făcea, ci pentru că se temea de consecinţele nefaste care ar fi apărut dacă aceasta îşi ieşea din pepeni.

După tot ce văzuse, Tori era îngrozită de ce-ar fi putut să-i facă mama ei. Şi se temea că totul era cumva din vina ei.

i-a scris mamei sale în jurnal:

Ştiu că uneori par că nn te înţeleg, ori pur şi simplu nu vreau s-o fac, tfar nu e uşa. Chiar deloc. Te înţeleg întotdeauna şi o să vreau mereu să te înţeleg. Suni însă sătulă să vă tot dezamăgesc, pe tine şi pe tata, atât de mult. Ştiu că e doar din vina mea.

Chiar dacă nu reuşea să-şi găsească cuvintele, la un anume nivel, Tori ştia că mama ei era fericită doaT atunci când făcea pe altcineva să sufere. Trebuia să existe un cuvânt pentru o astfel de persoană, care găsea bucurie în durerea altora. Oricare ar fi fost acel cuvânt, ei îi scăpa. Să zâmbeşti când cineva urlă? Să te desfete agonia unei tăieturi, a unei arsuri?

De ce era mama ei atât de ciudată?

în câteva rânduri, Tori a auzil-o spunându-i lui Ron să se bage sub biroul masiv din sufragerie, care se afla lângă dormitorul ei. Sunetul mobilei mişcate a scos-o din dormitor, ca să vadă ce se întâmplă.

De data asta.

— O să stai acolo, zicea Slaeily, până când te aud plângând.

Ron se înghesuise sub birou.

— îmi pare rău, Shell dragă, spunea el.

— Nu destul, poponar nenorocit ce eşti!

Ron a început să scâncească.

Asta a enervat-o şi mal tare pe Slielly.

Prefăcut blestemat! Ştiu că te prefaci!

Tori a rugat-o pe mama ei să-l iase să iasă de acolo.

— Nu, a spus ea categoric. E pedepsit, l.asă-l în pace. A fost foarte rău. Nu vreau să intru în detalii. Easă-l în pace.

Puțin mai târziu, Tori a observat că Ron se eliberase. Nu pentru inult timp, totuși. Căci după o vreme era din nou sub birou, plângând.

Era destul de sigură că de data asta lacrimile erau adevărate.

CAPITOLUL 68

Când adjunctul şerifului din Pacific County, Jim Bergstrom, a încercat să înmâneze un ordin de restricţie împotriva lui Ron, cerut de mama lui, a reuşit să-l zărească pe acesta pe verandă, când a oprit în faţa casei familiei Knotek. Era în primăvara anului 2003. Ron, o siluetă slăbănoagă de păianjen, i-a aruncat o privire surprinsă şi apoi a dispărut pe câmp, printr-o mică deschizătură din gard.

— Hei, Ron! a strigat Bergstrom. Am venit doar să-ţi aduc nişte documente.

După ce acesta s-a făcut nevăzut în pădurea din spatele casei, adjunctul a renunţat şi a bătut la uşă. A aşteptat. Şi a aşteptat. Într-un final, când a văzut că nu răspunde nimeni, a plecat, chiar dacă era destul de sigur că cineva era acasă.

Într-adevăr, fusese cineva.

Cincisprezece minute mai târziu, dispecerul a preluat un apel de la Shelly Knotek. Care era iritată. Agitată. Preocupată. Voia să se întâlnească cu poliţistul în faţa poştei din Raymond, ca să alle ce se întâmplă. Acolo, Bergstrom i-a povestit despre ordinul de restricţie şi obligaţia de a i-l înmâna lui Ron.

— în momentul acesta nu locuieşte cu noi, i-a spus ea, privindu-l drept în ochi. S-a mutat în lacoma.

— Nu-mi place să fiu minţit, i-a întors-o Bergstrom. L-am văzut la dumneavoastră acasă. A fugit. Ştiu că a fost acolo.

Ca întotdeauna, Shelly a întors-o rapid. Se pricepea la asta.

— Probabil că a fugit pentru că există nişte mandate de arestare pe numele lui. L bolnav. Eu doar am avut grijă de el. Are probleme cu inima.

Chiar a promis că îl va convinge să sune.

înainte de a pleca, Bergstrom i-a pus câteva întrebări despre Kathy Loreno. I-a spus că familia femeii e în continuare îngrijorată că a dispărut pur şi simplu cu iubitul acela al ei, camionagiul. Că unul dintre fraţii ei a încercat s-o găsească cru ajutorul unui detectiv particular, iar mama sa a dat la ziar o ştire despre dispariţie.

— N-am mai auzit nimic de ea de multă vreme, i-a răspuns Shelly.

Nimeni nu mai auzise.

întâlnirea cru poliţistul a părut s-o agaseze – şi nu din cauza lui llon. Ci pentru că existau încă întrebări în legătură cu dispariţia lui Kiithy, pe care şi le puneau atât familia acesteia, cât şi autorităţile.

La puţină vreme după aceea, Shelly i-a spus lui Sami că s- a întâlnit cu mama lui Kathy la o băcănie.

— Drăguţă ca întotdeauna. Mi-a făcut plăcere să mai stau de vorbă cu ea.

Sami se îndoia serios că întâlnirea ar fi avut loc măcar. La început, a considerat-o doar un impuls obsesiv al mamei sale de a minţi. Shelly mințea la fel cum respira. Sami n-a înțeles niciodată de ce aceasta se simțea obligată să mintă, când ar fi fost mai inteligent să nu spună nimic.

Apoi şi-a dat seama. Motivul minciunii legate de aşa-zisa întâlnire cu mama lui Kathy era doar o încercare de a testa terenul, o scuză ele a reveni la povestea cu Kathy.

— îţi aminteşti numele iubitului ei? a întrebat-o.

Sarni a ezitat.

— Rocky?

Era un lest. LJn spectacol-concurs. Un baston cu electroşocuri pentru un adevăr inventat.

Shelly s-a răstit la ea.

Gândeşte-te! îţi aminteşti cu ce se ocupa?

Fata i-a făcut jocul.

— Era camionagiu!

Şi au continuat în acelaşi fel. Shelly a chestionat-o în mod repetat despre cum arăta Rocky. Cât de îndrăgostită era Kathy. Cum a fugit ca să trăiască o viaţă la care visase mereu.

— Dacă vine poliţia, şLii ce trebuie să spui?

— Da, mamă. Ştiu.

Şi tot aşa – în persoană şi la telefon. Shelly a înnebunit-o cu întrebări şi scenarii. Uneori, Dave primea acelaşi tratament. Şi asta doar pentru a se asigura că toată lumea înţelegea care e miza.

— Ne-ar ruina familia. Gândeşte-te la Tori! Ar fi dată în plasament!

însă toate scenariile din lume nu aveau – *nu puteau* – s- o pregătească pe Sheily pentru ceea ce urma să se întâmple, când lucrurile au devenit tot mai arzătoare.

Tori şi mama ei stăteau în maşină, în timp ce Shelly se uita nrin coresnondentă. Facturile erau aoroane întotdeauna ignorate; se uita după chestiile care o interesau – salariul soţului, vreo ofertă de la cine ştie ce magazin ieftin pentru vreun lucru de care chiar nu avea

nevoie.

Şi pe care, mai mult ca sigur, nu şi-l permitea.

Slielly a deschis o scrisoare şi dintr-odată atmosfera din maşină s-a schimbat. S-a albit la faţă şi au început să-i tremure mâinile. A rămas cu ochii fixaţi pe o scrisoare. Era scrisă la maşină şi adresată ei, din Olympia, datată 18 aprilie 2003.

Focurile ele armă pe cure le-ai auzit azi-noapte erau clin partea lui Kathy. (.'a şi Domnul lisus Hristos, F.A a înviat din morţi şi s- a întors să se răzbune. Cenuşă din cenuşă...

Shelly s-a speriat. Cu toţii auziseră o împuşcătură noaptea trecută, când cineva trăsese în lumina de veghe a unui vecin.

în următoarele câteva zile, a întrebat-o în repeLate rânduri pe Tori dacă venise cineva prin zonă întrebând de Kathy.

— E important, Tori. A fost cineva?

— Nu, mamă, a zis ea. Pe cuvânt.

— Gândeşte-te!

— Nu. Nimeni.

Tori nu înţelegea îngrijorarea exagerată a mamei sale. Kathy, de care Tori abia îşi amintea, nu era moartă. Fugise cu iubitul ei. Şi trăia undeva fericită. De ce ar fi vrut să se răzbune pe mama sa? Era cea mai bună prietenă a ei.

Shelly i-a spus despre scrisoare lui Dave, care habar nu avea de unde ar fi putut veni. Nici nu credea că Nikki şi-ar trăda familia. Poate cineva din familia lui Kathy auzise ceva şi voia să-i răzbune moartea? Dar în cazul ăsta, Dave şi Shelly au fost de acord că respectivul ar fi mers la poliţie.

Din câte ştiau, nu se întâmplase aşa ceva.

Cuprinsă de disperare, după vreo două ore, Shelly a sunat-o pe Sami la locul ei de muncă din Seattle.

Şeful acesteia a luat-o deoparte.

— Mama ta e la telefon.

— Păi, sunt în mijlocul orei.

— Pare ceva important.

Sami vorbise despre mama ei cu oricare dintre directorii sau şefii pe care-i avusese. Ştdlnd-o prea bine, a considerat-o o măsură preventivă. Mai ştia şi că, orice ar fi fost, Shelly ar fi continuat să sune până dădea de ea.

Aşa că s-a dus la telefon.

— Kathy! a lătrat Shelly. Te-a întrebat cineva de Kathy?

Şeriful din Pacific County încercase, dar Sami se ferise de autorităţi.

— Nu, mamă, a zis ea.

Shelly a insistat.

— Nimeni?

— Nu, marnă. Nimeni. Ce s-a întâmplat?

Shelly L-a povestit despre scrisoare.

Care a speriat-o şi pe Sami. însemna că cineva din afara familiei Knotek aflase ce făcuseră mama şi tatăl ei. Cineva încerca să afle ce se întâmplase şi folosea ameninţarea unei scrisori anonime pentru a pune lucrurile în mişcare.

— Dar n-are sens, a spus ea, chiar dacă, în adâncul sufletului ei, ştia că are.

Dacă ea ar fi pierdut pe cineva şi ar fi crezut că altcineva ştie ceva, ar fi găsit o cale de a face dreptate.

Kathy merita să i se facă dreptate.

S-a gândit la lănţişorul pe care i-l dăruise de ziua ei de naştere. La felul în care Kathy îşi făcea mereu timp pentru ele, aranjându-le părui ori făcându-le să râdă cu vreo povestioară. Se putea gândi la un milion de lucruri bune despre Kathy.

— Ştiu, a zis mama ei. Nu înţeleg ce se întâmplă. Tu înţelegi ceva?

— Nu. îţi jur. N-am nicio idee.

Sami a închis. Aproape că a sperat ca familia lui Kathy să fi pus scrisoarea în cutie. Familia lui Kathy, gândea ea, trebuia să ştie ce se întâmplase cu adevărat.

Slielly a studiat scrisoarea lui Kathy ca un criminalist. A ţinut-o în lumina. A învârtit-o în toate direcţiile. A analizat timbrul. Dar, cu toate acestea, n-a reuşit să-şi dea seama cine ar fi putut s-o trimită.

Putea fi oricine. Chiar şi Shelly ştia că nu avea şanse să câştige un concurs de popularitate în Raymond.

Ameninţarea din misiva anonimă nu a făcut-o să dea înapoi ori să încerce s-o lase mai moale cu ceea ce-i făcea lui Ron. Dimpotrivă, se învârtea prin casă în halatul ei pe jumătate desfăcut, bombardându-l pe acesta cu tot felul de epitete. Oricât de mult ar fi încercat, Ron nu reuşea să facă nimic aşa cum trebuie.

încercările nereuşite de a-i face pe plac Lui Shelly erau nenumăra te.

Tori îşi spiona mama şi tatăl în curte, într-un weekend când acesta din urmă venise acasă. Ron căzuse de pe acoperiş, unde curăţa şindrila, şi zăcea la pământ, lovit şi zgâriat. În loc sa-l ajute, Dave i-a ordonat să se ridice şi să se apuce din nou de treabă.

CAPITOLUL 69

Fără un cuvânt de protest, Ron şi-a adunat puterile, a urcat din nou pe balustrada verandei şi a căzut iarăşi. Tori era sigură că şi-a rupt un picior.

„îmi amintesc că m-au dus înapoi la etaj, iar el a căzut din nou, şi atunci l-am auzit pe tata lovindu-l cu palma. Destul de tare. Ron a ţipat. .Am presupus că l-a lovit peste faţă, dar nu puteam fi sigură. De ce? Nu ştiu de ce."

Poate se mişca prea încet ori era prea neîndemânatic, s-a gândit ea.

Povestea s-a repetat.

O dată şi încă o dată.

Cu altă ocazie, Tori a auzit-o pe mama ei spunându-i lui Ron să fie bărbat şi să sară. S-a dus să se uite şi L-a putut vedea pe Ron, doar în chiloţi, urcându-se pe balustradă şi ţinându-se de stâlpul de susţinere. Avea picioarele pline de sânge şi plângea.

De data aceasta, în felul lui tăcut şl lipsit de forţă, rezista cumva.

— Nu vreau, Shelly dragă, implora el.

— Fă-o şi gata, a spus Shelly. N-am toată seara la dispoziţie.

Şi a sărit, aterizând eu o bufnitură pe pietriş, in picioarele goale.

— Ridică-te! Fă-o din nou! Eşti un rahat nenorocit şl trebuie să fii pedepsit.

Ron a reuşit cumva să urce din nou pe balustradă şi să repete mişcarea.

Tori nu înţelegea cum putea Ron să mai meargă. Fiecare pas era un chin. Nu numai că se tăiase la picioare în nişte cioburi de sticlă dintr-o groapă din grădină, dar mai fusese obligat şi să sară de pe acoperiş ori de pe balustrada verandei. Ca să nu mai vorbim de felul în care mama el îi îngrijea rănile.

Tori se uita la mama şi, uneori, la tatăl ei aşa cum un şofer încetineşte şi se holbează la un accident de maşină. Nu voia neapărat să vadă, dar nici nu putea să-şi întoarcă privirea.

Slielly a luat o cratiţă cu apă fierbinte de pe sobă, cu aburii ridicându-se din ea în timp ce o ducea în hambar. Tori l-a auzit pe Ron ţipând atunci când Shelly şi Dave l-au forţat să-şi cufunde picioarele rănite şi însângerate într-un amestec de apă fierbinte şi înăibitor.

„îmi amintesc mirosul ăla cel mai îngrozitor miros din lume", a spus Tori peste ani. „Un amestec de înăibitor şi carne în descompunere, ca şi cum i-ar fi ars pielea. Pur şi simplu îngrozitor. Mirosea de parcă era în putrefacţie, efectiv a carne moartă. A mirosit aşa o lună întreagă. Până la sfârşit."

Chiar dacă se prăpădea lent, Shelly a continuat să-i interzică lui

Ron să poarte încălţări în timp ce făcea treabă prin curte sau gimnastică afară. Picioarele lui loveau pietrişul atât de tare în timidul noilor pedepse cu sărituri, încât tălpile i-au crăpat, lăsând să se scurgă sânge şi puroi.

Ea îşi scotea din nou sticla de înăibitor, turnând lichidul caustic peste ele, spunându-i să tacă, să înceteze cu plânsul.

— Da, Shelly dragă, zicea el.

Altă dată, a fiert apă pe sobă, a umplut o cadă şi l-a pus să intre în ea.

„într-o seară cred că a încălzit prea tare apa", îşi amintea Tori. „Iar el şi-a ars picioarele într-un asemenea hal, încât a început să-i cadă pielea de pe ele. Atunci marna a început să i le înfăşoare în tot felul de chestii."

Noaptea în care a început să i se desprindă pielea a fost ultima în care Ron a dormit în camera calculatorului, la etajul al doilea, lângă dormitorul lui Iori. Fata, pe atunci în vârstă de 14 ani, a crezut că era din cauză că abia mai putea să urce scările. După aceea, bărbatul a dormit mai mult în spălătorie, în hambar ori afară, pe verandă. Avea picioarele bandajate şi abia mai vorbea. Totuşi, nu s-a plâns niciodată.

Peste ani, când Dave Knotek a aflat că înăibitorul distruge, de fapt, pielea umană, a părut sincer surprins. Shelly îl folosise cu galoanele pe Kathy, Ron şi chiar pe fete. De fapt, n-au făcut niciodată un drum la băcănie fără să-şi refacă rezerva de înălbitor. Totuşi, în ciuda tuturor lucrurilor la care fusese martor, Dave toi nu putea crede că soţia lui ar fi putut răni pe cineva în mod intenţionat.

Probabil că nici Shelly nu ştia că înăibitorul este nociv, spunea eL

La fel ca şi Kathy cu un deceniu în urmă, Ron nu se simţea mai bine. Era pe muchia prăpastiei, cu pictorul lui Shelly aşezat ferm pe gâtul lui. Femeia părea preocupată. Nu- l mai acuza că-l omorâse pe tatăl ei surogat, pe Mac. O lăsase mai moale şi cu insultele.

în vara anului 2003, Shelly l-a sunat pe Dave la serviciu ca să-i spună că e îngrijorată. S-ar putea să fi fost şi uşor panicată. încerca să facă aranjamente ca să-l ducă pe Ron la un adăpost pentru oamenii străzii din Aberdeen. Ron nici nu voia să audă de aşa ceva. A refuzat categoric.

Rămăsese cu el pe cap. Ar fi vrut să-l vadă plecat. Nu se mai putea descurca cu el.

în timpul convorbirii, Shelly i-a spus că Ron încercase să se sinucidă sărind de pe craca unuia dintre arinii din curte.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Dave.

— A zis că a vrut să se omoare.

— Serios?

— Da, a zis ea. Ştia că suntem foarte hotărâţi să-l ducem la un adăpost.

în realitate, lui Dave nu-i prea păsa de Ron. Il îngrijora mai ales faptul că era mereu în preajma lui Tori, mai tot timpul în chiloţi, şi că stătea pe capul lui Shelly.

Shelly şi-a continuat munca de convingere.

— A zis că nu mai vrea să trăiască şi că ar face tuturor o favoare dacă şi-ar încheia de tot socotelile cu viaţa. Şi ca-i pare rău. „Sunt o povară, iar viaţa mea este un eşec. Am început să vă împovărez, pe tine, pe Dave şi pe Tori. Nu ştiu ce altceva să fac."

Ron zăcea de câteva zile pe o banca de pe veranda din spate. Slielly îl „hrănise" cu whiskey în timp ce-i spunea lui Tori că era

CAPITOLUL 76

bolnav, dar că o să se facă bine. Fata își dorea s-o creadă. *Dar picioarele alea...* Erau atât de umflate, încât abia și le putea mișca.

— O să-l duc mâine la casa lui Mac, unde se va putea odihni puțin, i-a spus Shelly.

— Singur?

— O să fie bine. Nu-i așa, Ron?

Acesta era beat și slăbit. N-a reușit decât să dea ușor din cap.

— Eşti sigură, mamă?

— O să trec să-l văd în fiecare zi. Nu-ţi face griji.

Ln dimineaţa următoare, când s-a trezit. Tori a observat că Ron nu mai era nicăieri.

— Unde e? a întrebat-o pe marna sa.

Shelly s-a uitat în ochii ei.

— L-am dus la Mac a zi-dimineaţă.

Fereastra fetei dădea înspre aleea din faţă – una cu pietriş, care nu permitea nimănui să se furişeze înăuntru sau afară fără să producă un scrâşnet caracteristic şi puternic.

— Oh, a exclamat Tori, care ştia să recunoască o minciună atunci când auzea una. Nu v-am auzit plecând.

Ron dispăruse de câteva zile, iar Tori şi mama ei stăteau pe canapea, La televizor.

Nu poţi să spui nimănui despre Ron, i-a zis Shelly.

Serios, mamă?

Tori n-avea idee despre ce parte nu poate vorbi. Lista se întindea probabil carn pe o sută de pagini.

Ce?

Shelly i-a aruncat o privire aspră, aproape ameninţătoare.

— Dacă spui cuiva, mai ales lui Sami, te reneg. îţi jur că am s-o fac. Am să uit că mai exişti, pentru tot restul vieţii tale.

Asta era deja o ameninţare.

În cameră s-a aşternut o tăcere grea.

— N-o să spun nimic, a z.is Tori.

N-a întrebat-o pe mama ei de ce o ameninţa şi pe Sami. Sami nu a vorbit-o niciodată de rău pe mama lor. Cel puţin nu în prezenţa lui Tori. Sigur, zicea că e ciudată, dar care mamă nu i se părea cât de cât ciudata unui adolescent?

— 'lori, a mai zis Shelly, dacă vin poliţiştii pe aici, vreau să le spui că Ron a plecat şi locuieşte în Tacoma.

Fata a înghiţit în sec. Era o minciună. Una mare de tot.

— Bine, mamă. Aşa am să spun.

Odată stabilită strategia ---------- o mare minciună, în mod clar –, Tori a observat o schimbare în comportamentul mamei sale. Shelly a început să se poarte frumos cu ea. Fata a redevenit „turturica" ei. în următoarele câteva zile a şi pregătit feluri gustoase de mâncare. N-o mai forţa să se dezbrace ca să vadă cum i se transforma corpul.

Totuşi, ori de câte ori Tori o întreba despre Ron, Shelly o expedia.

— Îi bine.

Tori insista puțin.

— Vreau să-l văd.

— Se odihnește. Are nevoie de odihnă, Tori.

— Bine, dar mi-e dor de el.

— E bine, insista Shelly. îl văd în fiecare zi. Uneori chiar de două ori. Merg la el în fiecare dimineaţă la 7:00, îl duc de mâncare şi văd cum se simte.

Tori ar fi putut începe chiar atunci propria listă cu minciuni ale marnei sale. Ron nu mergea nicăieri. Era blocat în casa lui Mac. Cât despre grija pe care i-o purta mama sa... Asta era o altă minciună.

„N-am auzit-o nici măcar o dată pornind maşina şi plecând dimineaţa", zicea Tori mai târziu. „Aş fi auzit-o. în plus, nu se trezea niciodată aşa devreme, pentru nimeni şi nimic. Dormea până târziu, pentru că stătea trează toată noaptea."

Fata întreba de Ron în fiecare zi.

— De ce tot întrebi de el?

— îmi place de Unchiul Ron.

Ei bine, e În regulă şi trebuie să încetezi să mai întrebi în fiecare zi.

Tori insista.

— Vreau să-l văd pe Unchiul Ron.

— Bine, a zis Shelly în cele din urmă. Bine. Dar sunt preţ» ocupată. Şi el la fel. Poate peste o zi sau două.

Şi atunci s-a terminat cu momentele frumoase, mesele şi declarațiile de iubire.

SheLly a pus-o pe Tori să facă treburile lui Ron. Să plivească buruienile, să hrănească animalele, să aranjeze bucătăria – tot ce făcuse el. *Totul.* Spre satisfacţia ciudată a mamei sale.

— Aş vrea să fi fost Ron aici, îi spunea Slielly lui Tori. E mult mai bun la Ireburi decât tine.

Când Tori nu a curățat cuşca câinelui destul de bine, Shelly i-a ordonat să Între înăuntru, după care a încuiat uşa.

— Te-nvăț eu minte! Cum e să fii tratată ca prețiosul tău cățeluş? Tâmpito! Crezi că unui câine îi place să stea în propriul său raliat? îți place? Raliat! Raliat! F.şti îngrozitor de leneşă, Tori!

Tori se uita fix la mama ei printre zăbrelele clin sârmă ale cuştii. Se gândea că probabil merita toate astea. Poate că nu făcuse o treabă destul de bună? Mama ei era întotdeauna foarte sigură.

— îmi pare rău, mamă!

Shelly a dat drumul la furtun şi a udat-o, până când Tori a fost pătrunsă până Ja piele de o apă rece amestecată cu rahat de câine.

— Nu eşti bună de nimic!

Era şi timpul. Sami fusese surprinsă şi fericită când Shelly o sunase pe nepusă masă să-i spună că, în sfârşit, se hotărâse să-i permită surorii ei mai mici, Tori, să meargă în Seattle şi să petreacă împreună câteva zile. Era o premieră.

Cele trei s-au întâlnit la cină la Olive Garden, În Olympia, un punct de întâlnire convenabil, la jumătatea drumului. Sami a observat imediat că ceva era într-o groaznică neregulă cu mâna dreaptă a mamei sale. Era foarte umflată. Degetul mare era de două ori mai mare decât în mod normal şi părea dislocat.

— Trebuie să mergi la spital, î-a zis Sami.

SheLly a părut s-o ignore.

— Serios, Sami. Sunt în regulă.

Nu era. Pe parcursul mesei, n-a prea vorbit. Era la limită. Nici nu arăta bine. Shelly se mândrise dintotdeauna cu felul în care arăta, dar acum se îngrăşase şi părul îi era vraişte. Părea să-şi fi pierdut şi câţiva dinţi.

„Arăta ca o nebună", îşi amintea Sami. „Era agitată, dezordonată. Geva se întâmpla."

Pe drumul de întoarcere spre Seattle, Sami pregătise două surprize pentru sora ei mai mică.

— în seara asta ai să mănânci sushi pentru prima dată. Te duc la Bento's, în Greenwood.

Tori a făcut o grimasă.

— Nu sunt sigură...

Sami i-a zâmbit.

— O să-ţi placă la nebunie.

— Caie e cealaltă surpriză?

— Mâine mergem s-o vedem pe Nikki.

Dintr-odată, Tori a intrat în panică. Nu numai că era îngrozită s-o vadă pe sora ei, pentru prima dată în şapte ani, dar nu voia să poarte povara unei sfidări la adresa mamei sale. Aceasta îşi petrecuse ani întregi spunându-i ce persoană rea era Nilcki, cât de egoistă şi cum nu-i păsa de nimeni. Cea mai rea soră din câte ar putea exista.

CAPITOLUL 71

— Nu. Nu vreau să-i spun.

— Te iubește, a spus Sami. Doar știi asta, nu?

De fapt, Tori nu știa.

— Cred, a zis ea. Dar nu vreau să-i spun mamei.

Sami i-a zâmbit încurajator.

— Ai s-o vezi, indiferent ce-ai să spui.

Sushiul nu a avut cine știe ce succes. Tori a reușit să mănânce un rulou California, dar nimic mai mult. Era foarte tulburată. De-abia a reușit să doarmă, fiind foarte agitată în legătură cu viitoarea întâlnire cu Nikki. *Dacă lui Nikki nu-i plăcea ele ea?* Nikki avusese o mare influență în viața ei – îi purta de grijă, se juca cu ea. Și dintr odată a dispărut, devenind în viziunea mamei lor o persoană îngrozitoare. Libri nu știa că Sami și Nikki păstraseră legătura de-a lungul anilor.

Dar perspectiva întâlnirii cu Nikki era doar o parte a problemei care-i fura somnul lui Tori în noaptea aceea. O îngrijora și ceea ce se întâmpla cu Ron acasă. Se gândise la asta pe tot parcursul cinei de la Olive Garden, ascultând-o pe mama lor cum o mințea pe Sami spunându-i că bărbatul se mutase în Wilmington, ori Wilthrop, ori Pocatello. Ea știa că Ron era prea slăbit ea să plece undeva. Probabil că avea nevoie să fie dus la spital.

Și poate că, spera ea, mama avea să-l și ducă la unul.

Pentru Tori, întâlnirea cu surorile ei la Duke's Seafood & Chowder House, pe lacul Union din Seattle, din ziua următoare, a fost ca și cum ar fi dat ochii cu cea mai uimitoare femeie din lume. Sora ei, Nikki, avea 28 de ani, o femeie în toată firea. Și atât de frumoasă. Echilibrată. Cu un zâmbet minunat.

Vederea surorii sale mai mari pentru prima dată după atâția ani, avea să spună Tori ulterior, a fost cel mai important lucru din viața ei. Chiar și după avalanșa de minciuni a mamei sale, menite să ie țină separate, a știut din prima clipă că-i fusese nemaipomenit de dor de Nikki.

— Ești atât de frumoasă, i-a spus Tori.

— Și tu la fel.

Sami le-a adus împreună, sora mijlocie, cea care trăise de ambele părți ale prăpastiei.

Nimeni n-a vorbit, în timpul mesei, despre cât de groaznică era mama lor. Ori cât de greșit acționase tatăl lor. Pur și simplu s-au bucurat toate trei de acel moment- de reuniune și refacere a legăturilor.

— Să nu uiți, 'Pori, i-a zis Sami, că nu trebuie să-i spunem

mamei. Acest nrânz cu Nikki noatc să rămână doar secretul

nostru. Ai înţeles?

Tori a fost de acord, deşi ştia că era mai uşor de spus decât de făcut. Mama lor avea talentul de a scotoci prin toate ungherele vieţilor lor pentru a descoperi lucruri pe care ele ar fi preferat să le ţină secrete. Cu Shelly Knotek nu existau secrete.

Cu excepţia propriului ei secret.

Era trecut de două, în dimineaţa de 22 iulie 2003, când telefonul lui Dave a început să sune, trezindu-l – se afla la locul lui de muncă din Whidbey Island. Dormea adânc, aşa încât n-a reuşit să se dezmeticească imediat. Era Shelly, firește. Dar nu Shelly cea dintotdeauna, exigentă. Această Shelly părea ezitantă şi obosită.

Trebuie să vii acasă, i-a spus ea, ridicând puţin vocea.

Vorbea în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dave, trezit dintr-odată.

Soţia lui a început să se eschiveze.

— Nu e de bine, a zis ea. Se întâmplă ceva aici. E vorba despre Ron.

Până atunci, în 15 ani de căsnicie, Dave nu-i ceruse niciun fel de detalii soţiei saJe. Erau împreună de suficient timp încât .să ştie că nimeni nu-i putea cere lui Shelly să spună mai mult decât era dispusă să dezvăluie. I-a spus că Tori petrecea câteva zile cu Sami, în Seattle, şi că avea nevoie de el în Raymond, cât de repede putea să ajungă.

Dave fusese acasă cu o duminică în urmă şi-l văzuse pe Ron recuperându-se după ceea ce el şi Shelly insistaseră că fusese o cădere din copac. Probabil că-şi rupsese un deget din cauza asta. Dave îşi mai amintea că picioarele bărbatului erau bandajate şi că avea arsuri la cap şi pe piept, ca urmare a unui accident pe care Shelly îi spusese că-l avusese în timp ce dădea foc unor crengi în grădină. Mai avea şi nişte vânătăi. Foarte multe. Din nou, toate din cauza unui accident.

La insistenţele lui Shelly, Dave îi spusese din nou lui Ron că trebuie să se mute, dar bărbatul refuzase să părăsească Monohon l.anding. La un moment dat, Dave i-a oferit 270 de dolari ca să plece din oraş, dar Ron rămăsese neclintit în decizia lui. Nu voia s-o părăsească pe Shelly.

— Trebuie să pleci naibii de-aici, Ron, a spus Dave ridicând vocea pentru a se face înţeles.

Celălalt refuzase. Singura lui replică fusese că-şi va face rău ori se va sinucide dacă va li obligat să plece.

Dave avea ceva probleme cu şeful lui, aşa că nu îndrăznea să-i spună că vrea să plece acasă.

— Nu pot să ajung până vineri, i-a spus lui Shelly.

Şi până vineri mai era mult.

CAPITOLUL 72

în ciucla faptului că Slielly părea nervoasă şi supărată, nu i-a reproşat întârzierea.

„Nu mi-a spus ca e mort", comenta Dave mai târziu referitor la apelul matinal al soţiei sale. „Nici nu trebuia. Ştiam. Şi ştiam şi clin ce motiv."

Presimţirea lui s-a dovedit corectă.

Ron cbiar murise.

Slielly pretindea că îl găsise mort pe veranda din spate. A spus că fusese un val de căldură şi că-l dusese acolo pentru ca aerul proaspăt să-i vindece rănile. I-a mai spus soţului ei că se temea că cineva ar putea să o învinovăţească pentru toate acele răni – urine de arsuri, tăieturi şi vânătăi pe tot corpul lui Ron.

Insista că încercase să-l resusciteze, dar şi-a dat seama că era mort. Odată acceptată situaţia, i-a târât corpul în hambar şi a închis uşa. Acolo, l-a îmbrăcat în nişte pantaloni de trening curaţi – pe care refuzase să-l lase să-i poarte pe când era în viaţă – şi a pus cadavrul în doi saci de dormit. Apoi a scos tot echipamentul de camping din partea de sus a congelatorului, a deschis capacul şi a pus cadavrul înăuntru. A pus la loc echipamentul, aranjându-l în aşa fel încât nimeni – dar mal ales Tori – să nu observe că ceva fusese mişcat. Slielly s-a gândit la fiecare detaliu.

După ce a făcut toate acestea, i-a dat telefon lui Dave.

Când Dave a ajuns acasă la sfârşitul săptămânii, Shelly i-a spus că trupul lui Ron e împachetat în saci de dormit şi ascuns în congelatorul din hambar. Dave se simţea ca un zombi. ideea că treaba asta se întâmpla din nou era mai mult decât putea suporta. Şi presimţise că aşa va fi. Ştiuse că Ron nu va sfârşi bine cât timp va rămâne la Monohon Landing. Era o pacoste, exact cum îi spusese Shelly. Şi oamenii de felul ăsta aduc mereu necazuri.

La naiba, Ron!

Cum ai putut să-i faci aşa ceva lui Shelly?

Dave se frământa, în timp ce scotea cadavrul lui Ron din congelator.

Cum a reuşit Shell să-i vâre acolo?

E un efort supraomenesc!

Dave nu s-a uitat deloc la rămăşiţe. Nu voia. în schimb, s- a ocupat în linişte de ceea ce mai făcuse şi în trecut. Forţa fizică nemaipomenită a soţiei sale i-a venit din nou în minte, în timp ce se lupta cu cadavrul, încercând să-l strecoare în doi saci menajeri negri, din plastic, pe care-i luase de la serviciu. Dave tremura în timp ce sacii tot alunecau pe când încerca să înfăşoare în ei cadavrul lui Ron.

Nu era uşor să scapi de un cadavru, chiar dacă avea ceva

experiență în această privință.

CAPITOLUL 73

A rămas pe gânduri apoi, în hambar, printre vechiturile din viața lui cu Shelly și fetele – haine vechi, jucării la care renunțaseră, echipamentul de campare de pe vremea când făceau tot felul de acțiuni împreună, ca o familie. Lângă congelator, Shelly îngrămădise lucrurile lui Ron, un tablou al vieții și al pasiunilor sale: cărțile lui de egiptologie, ochelarii, bijuteriile pe care și le etala cu mândrie în vremurile de dinainte să fi fost anulat ca personalitate. Hainele pe care încetase să le meii poarte, pentru că Shelly îi dicta până și cum să se îmbrace. Toate puse grămadă și gata să fie aruncate.

— Am încercat să-l salvez, a insistat Shelly, în timp ce pândea în preajmă, frângânciu-și mâinile. Am încercat să-l resuscitez, dar n-a mers. Era prea slăbit. O, Doamne! Am încercat din răsputeri. Sunt așa de speriată, Dave.

Și el era.

— Vor crede că l-am abuzat Ln vreun fel, a mai zis ea. Poliția ne va învinovăți.

Dave știa că are dreptate. Și de ce n-ar face-a? Cum de lăsaseră să se întâmple așa ceva?

I-a spus femeii că se putea descurca singur și că ar trebui să meargă în casă să-și revină. A cărat cadavrul lui Ron pe poarta din spate, cliinuindu-se la fiecare pas să nu scape sacii de plastic alunecoși.

Exista însă o singură problemă, și încă una mare. în Pacific County, aprinderea unui foc în exterior era interzisă, din cauza verii fierbinți și uscate. Deci nu-l putea incinera pe Ron, cum făcuse cu biata Kathy. Nu putea arunca cenușa la Washaway Beach. Pe de altă parte, incinerarea n-ar fi fost practică, cu interdicție sau nu. Magazia care altădată bloca vederea spre grădină dispăruse și în apropiere fusese pus un felinar stradal, ce arunca Lumină spre locul cu pricina. Cineva putea vedea focul și raporta autorităților.

Dave a luat o cazma și o prelată albastră de plastic din hambar, iar ca un lucrător în construcții ce era, s-a gândit cum să facă o groapă. Trebuia să fie adâncă de 1 – 1,5 metri, destul de largă cât să încapă în ea un corp întins. Ar fi vrut s- o facă mai adâncă, dar nu putea din cauza terenului. Era tare ca piatra. Pământul l-a pus în prelată, ca mormântul să nu fie descoperit. Planificase să facă în așa fel încât totul să pară normal.

A pus cadavrul pe o parte și a împrăștiat pământul peste el. Când a terminat, a presărat cenușă din groapa de foc peste pământul proaspăt răscolit. Apoi a pus deasupra și un strat de crengi de brad.

Shelly a stat deoparte, până când soțul ei a terminat treaba.

Niciodată nu voia să se implice în chestiile murdare.

El a rămas în spate, în întuneric, şi-a scos mănuşile de lucru şi a analizat ceea ce făcuse. Arăta bine, însă era doar ceva temporar. Trebuia să găsească o soluţie permanentă. Care avea să aştepte până la ridicarea interdicţiei de a face focul. A dus prelata la casa lui Mac din South Bend şi a ascuns-o acolo.

Ca de obicei, chiar şi după o asemenea întâmplare, Dave o apăra pe Shelly şi n-o învinovăţea de nimic.

„O iubesc din toată inima", a spus el. „în niciun caz nu i- a abuzat în vreun fel pe Ron şi pe Katliy. Doar că n-a sunat când a murit Ron. Din cauza temerilor pentru ce se

întâmplase în trecut. Şi, aşa cum am spus, soţia mea e genul care-şi face griji din orice şi nu voia decât să-şi protejeze familia. A fost doar protectoare, ca întotdeauna. Nu văd unde a greşit cu ceva."

În Seattle, Saini şi Tori încercau să asimileze întâlnirea lor minunată cu Nikki. I-'usese cea mai fericită zi din viaţa tuturor. De-a lungul anilor, lui Tori îi fusese ba dor, ba frică de Nikki, dar în acel moment vedea limpede manipulările mamei sale. N-ar fi trebuit s-o surprindă, dar se întâmplase.

Shelly voia să-i controleze pe oameni. Detesta orice scenariu în care nu era personajul principal. Ca şi cum familia lor era un fel de sectă: Nikki scăpase prima, apoi Sami. I-urnea din afara oraşului Raymond era mai frumoasă – şi mai fericită – decât crezuse Tori vreodată că ar fi fost posibil. Ea era Dorothy din Kansas, transportată în lumea colorată de dincolo de curcubeu. Era evident cine fusese mama lor în acel scenariu.

***Mania ei.* Gândul la Slielly a readus-o pe Tori la cea mai mare frică a ei. Era obsedată de faptul că nu va putea ţine secretă întâlnirea lor.**

— Ba da, o să poţi, insistat Sami. Aşa cum am putut şi eu.

— Nu ştiu, a zis Tori.

Sami a rămas optimistă, încurajatoare.

— Eu ştiu. Pentru că te cunosc.

Sami a recuperat nişte rufe din uscător, apoi s-au aşezat amândouă şi au început să le împăturească.

— O poveste amuzantă, a continuat Sami. îmi amintesc cum mama obişnuia să mă trezească în toiul nopţii şi să-mi arunce pe jos tot ce aveam prin sertare, totul. Voia să mă asigur că totul e pus la punct. Iar dacă aveam vreo şosetă desperecheată, dezastru. Trebuia să-i caut perechea toată noaptea. Până la trei dimineaţa.

Tori a rămas tăcută o vreme.

— Şi mie îmi face la fel, a zis în cele din urmă, ridicând privirea şi întâlnind-o pe cea a surorii sale.

inima lui Sami a început să bată cu putere. *Nn,* a gândit ea. *La naiba! Nu. Nu. Nu se poate. Nu Tori.*

„O întrebam de fiecare dată când ne întâlneam dacă e în regulă", spunea Sami mai târziu. „Era treaba mea s-o protejez. Dar n-am reuşit. Âsta-i adevărul. N-am pus întrebările potrivite. Nu i-am spus ceea ce ştiam. Am întrebat-o doar dacă e în regulă. Ea şi marna."

— Ce altceva îţi mai face mama, Tori?

Tori s-a uitat la Sami, care se prăbuşea în faţa ochilor ei, şi i-a

schiţat o listă. Era un fel de Ghidul Pledaţilor standard aplicate de Shelly, aceleaşi lucruri pe care le făcuse tuturor – lui Shane, Kathy, Nikki şi ei însăşi.

— Te lasă să dormi? a întrebat Sami.

— Nu.

— Te obligă să faci diverse chestii în pielea goală?

— Mda.

— Te încuie afară toată noaptea?

— Mda.

— Pe verandă?

— Co rect.

Sami începuse deja să plângă. Şi-a luat sora în braţe.

— De ce nu mi-ai spus, Tori?

Nu ştiu. Am crezut că mi se întâmplă numai mie. Nu aveam idee că mai făcuse aşa ceva. Credeam că tu şi Nikki aţi avut o copilărie fericită.

Sami ştia ce să facă în continuare. Era şansa ei, o ocazie să ceară o doză de realitate din partea surorii sale mai mici.

— l-a făcut ceva lui Ron? a întrebat ea.

Tori a început şi ea să plângă. înţelegea că întrebarea surorii sale nu era chiar o întrebare. Ci mai degrabă o afirmaţie.

Un adevăr.

Tori a tras adânc aer în piept.

— Da. Toate câte ţi-am spus. Şi altele.

A urmărit reacţia surorii sale. Nu era şocata. A primit totul ca şi cum aşa ar fi trebuit să Ce, o confirmare a ceea ce ştia deja.

— De unde ştii despre asta? a întrebat Tori.

Sami a înghiţit în sec.

— A mai făcut-o şi altă dată. Ne-a făcut-o tuturor. Şi lui Kathy.

Sami nu încetase niciodată să se gândească la Kathy. Putea să revadă în minte fiecare imagine pe care o reţinuse in timpul copilăriei sale la Casa Louderback ori la ferma de la Monohon Landing – bună sau rea. în ultima vreme, lucrurile începuseră să se clarifice. S-ar putea să fi fost scrisoarea trimisă de cine ştie cine. Poate sentimentul de vinovăţie pentru că n-o susţinuse pe sora ei mai mare, Nikki, când se dusese la poliţie. Ceea ce poate ar fi făcut, şi-a spus

ea, dacă şeriful ar fi insistat mai mult. S-ar fi pregătit pentru momentul prăbuşirii lumii sale dacă s-ar fi gândit măcar o secundă că Tori era abuzată.

însă 'lori părea să fie în regulă. Iar poliția nu-şi continuase investigația.

Aşa că nu a spus nimic.

Sami a cercetat şi mai în profunzime.

— Ron a încercat vreodată să fugă?

Tori a confirmat din cap.

— Da, de multe ori. Dar mama şi cu mine îi găseam întotdeauna şi-l aduceam înapoi.

— Şi Kathy a făcut la fel, a spus Sami.

— Mama a pus-o pe Kathy să facă lucruri ciudate, trebuii casnice?

— Mda, a răspuns Sami. Trebuia să spele vasele în pielea goală.

Tori şi-a amintit o imagine vecile cu Kathy, în casa din Old Willapa. Tori avea în jur de doi ani. Kathy se afla în baia de la primul etaj. Purta o cămaşă de noapte subțire de culoare verde. îi cădea părul şi se mişca foarte greu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase Tori pe Kathy, dar înainte ca aceasta să poată răspunde, mama ei şi-a Luat fiica în brațe şi a dus-o de acolo.

Shelly nu spusese nimic, dar după aceea Tori a înțeles că nu trebuia să pună genul acela de întrebări. Nu avea voie să vorbească cu Kathy. Nu în felul acela.

Acum, Sami şi Tori se ţineau în brațe şi plângeau, fără reținere. Nu şi-au mai ascuns nimic.

în afară de un lucru, poate.

Sami abia mai putea vorbi. Ştia că trebuie să-i spună surorii ei mai mici.

— Mama a omorât-o pe Kathy, a zis Sami aproape sufocându-se. Au ars-o în curte.

Slielly stătea în faţa chiuvetei din bucătărie, pe punctul de a se prăbuşi. Nu arătase niciodată mai rău. în ultimul an se îngrăşase cu mai bine de zece kilograme. Părul ei roşcat avea nevoie de o împrospătare cu Clairoi. Asta la exterior, desigur. în interior, scrisoarea anonimă şi moartea lui Ron îi zdrobiseră bravada şi siguranța de sine care o ajutau de obicei să facă lucruri de neimaginat, fără să clipească.

Dave fusese primul care adusese în discuție necesitatea găsirii unei explicații pentru brusca plecare a lui Ron de la Monohon

CAPITOLUL 25

Landing. Poveștile de acoperire erau un domeniu bine cunoscut în familia Knotek. Kathy era plecată cu iubitul ei, Rocky, prin țara. Shane pescuia în Aiaska, pe Kodiak Isiand. Nikki plecase din Raymond ca să-și facă o viață nouă în Seattle. Nu se evaporaseră pur și simplu; plecaseră unde doriseră dintotdeauna.

Totuși, nimeni nu părea prea interesat de Ron. Ceea ce era bine. Și în favoarea lor.

Dave, care fusese dintotdeauna partea pasivă în căsnicia lor, își dădea seama că Shelly era agitată. A hotărât să rămână la planul inițial. în interior, și el era o epavă, dar nu se puteau Lăsa amândoi copleșiți de emoții. Unul dintre ei trebuia să se adune.

— A stat la Mac în ultimele două săptămâni, a sugerat el. își căuta de lucru.

— Corect, a acceptat Shelly, aproape mecanic, l-am dat ceva bani pentru autobuz.

Dave a oftat. Nu era un maestru al invențiilor, chiar dacă viața alături de Shelly însemna să înveți să minți.

— L-am dus până în Olympia ca să ia autobuzul, a continuat. Se hotărâse să plece în Sari Diego.

Shelly s-a luminat puțin.

— Chiar așa. Vorbea mereu despre asta.

Ideea părea suficient de plauzibilă ca s-o mai calmeze puțin. își făcea griji în legătură cu ce-ar gândi Tori, dar și-a zis că fata ei va crede orice-i va spune ea.

— Am să-i spun când vine acasă de la Sami, a zis Shelly.

Dave credea că așa era cel mai bine.

în seara aceea au repetat povestea la nesfârșit, de la cap la coadă și invers, ajustând lucrurile când li se părea că descoperă vreo fisură în logica evenimentelor. Ron avea nevoie de bani. Mâncare. Haine noi. Tot ce-i lipsise la Monolion Landing era adăugat în țesătura poveștii.

Și totuși, mai era loc de îndoială. Cea mai mică greșeală, cel mai mic semnal de alarmă le putea fi fatal.

Ca scenariu de rezervă, Shelly a pus din nou pe tapet ideea că Ron avea gânduri de sinucidere, din cauza lui Gary. l-a spus lui Dave că atunci când îi bandaja picioarele în baie, cu puțin înainte de a muri, Ron a văzut deschis dulăpiorul cu medicamente.

A mai făcut și o descoperire în una dintre anexe, a spus ea.

— Am găsit astea în coteț. – Și i-a arătat două cutii de medicamente de culoarea ambrei. – Probabil ca a Luat dintr- astea.

Dave nu s-a uitat mai îndeaproape. Nu avea nevoie. Ceea ce

spunea Shelly avea sens. Ron fusese tulburat. De altfel, amenințase cu sinuciderea de mai multe ori. Bărbatul și-a amintit de momentul când chiriașul lor primise ordinul de restricție din partea mamei lui și felul în care îl afectase. Și atunci spusese că se va sinucide. Altă dată i-a spus lui Dave că și-ar ii dorit să moară pur și simplu, ca tuturor să le fie mai bine fără el.

— Asta simt, îi mărturisise Ron.

CAPITOLUL 26

Nu se poate. A Ut din nou. Descoperirea că Shelly îi făcea lui Tori ceea ce le făcuse și lor, surorilor mai mari, era devastatoare pentru Sami. Cele două au vorbit despre asta până dimineața. Era un oribil joc al potrivirilor – ce se întâmplase în trecut și ce se petrecea atunci. Lacrimile și furia alimentau conversația. Și regretele.

Și teama. Multă teamă.

Mai era și întrebarea de care Sami se temea mai mult ca de orice. Se gândea la Hon și la faptul că, aparent, plecase să- și ia o nouă slujbă undeva, chiar dacă ultima dată când îl văzuse nu părea c-ar fi putut să facă vreo muncă, oricare ar ii fost ea.

— Cum se simte Ron? a întrebat.

Tori nu trebuia să-i răspundă cu vorbe. Expresia de pe fața ei i-a spus surorii sale tot ce trebuia să știe.

— Cred că e mort, a zis ea. Cred că mama i-a făcut și lui ceva.

Asta L-a produs și mai multe lacrimi și un val de emoție lui Sami. Și-a amintit de apelurile recente ale mamei sale. O sunase mai frecvent în ultimele două săptămâni. Iar o dată îi spusese că Ron își caută de lucru în altă parte.

— în nord, în Winiock, spunea Shelly. La un parc de rulote. Chiar vrem să obțină slujba asta. Vreau să te rogi și tu pentru asta. Roagă-te să reușească.

Ceva nu suna bine în povestea mamei sale. De fiecare dată când Sami vorbea cu sora ei mai mică, Tori o informa că Shelly îi spunea că Ron stătea în casa lui Mac, ajutând cu pregătirile pentru vânzare.

— E timpul să se descurce și singur, zicea Shelly.

— Cred că da, încuviințase Sami, neștiind ce altceva să spună.

Ultima dată când îl văzuse, Ron era praf. Era de neconceput să poată să plece undeva singur și să supraviețuiască.

Se învinovățea că nu făcuse mai mult. Văzuse problemele cu care se confrunta Ron. Cunoștea semnele de avertizare. Și totuși, pentru a supraviețui ea însăși, se cufundase într-un ocean de negare. Fără colac de salvare. Doar Sami plutind în derivă, până când un val avea s-o tragă în adâncuri.

Şi s-o înece.

Sami şi-a revenit. I-.ra trecut de două dimineaţa.

— Trebuie să-i spunem lui Nikki, a zis ea.

Nimerii nu se aşteaptă la veşti bune când primeşte un apel la ora aceea. Un accident de maşină. Un infarct. Cine ştie ce tragedie ce nu poate aştepta până dimineaţa.

Nikki a răspuns.

Era mai rău decât îşi imaginase.

Sami i-a povestit despre abuzurile care se întâmplau. Tot ce nu ştia. Cum Tori era încuiată în cuşca câinelui şi stropită cu furtunul. Nuditatea. Ascunderea mâncării. Şi Ron Woodworth.

— La fel i-a făcut şi lui Kathy, Nikki.

— Nu ştiu ce ar trebui să facem, a zis aceasta.

Se afla într-o lume complet diferită de cea în care fusese când se dusese la Raymond şi făcuse prima plângere în legătură cu mama lor, aproape cu doi ani în urmă, în iulie 2001. Era fericită. Avea în viaţa ei un bărbat pe care-l iubea. Nu voia să tulbure apele revenind la ceea ce făcuse mama ei.

— Trebuie s-o luăm pe Tori de acolo, a spus Sami.

Nikki ştia că Sami are dreptate, deşi implicarea poliţiei nu dusese până atunci la niciun rezultat. Şi ştia de ce sunt în stare mama şi tatăl ei când era vorba de răzbunare. Shelly torturase până la moarte o femeie şi minţise în legătură cu ce se întâmplase. O făcuse şi pe Nikki complice în planul ei de a păcăli familia lui Kathy că aceasta se plimba prin ţară cu Rocky. O forţase să se bălăcească goală în noroi. Dave Knotek nu era nici el mai breaz. Aruncase o cărămidă într-o fereastră ca s-o facă să-şi piardă serviciul. O urmărise în Bellingham. Dave era Himmler, executând orbeşte oricare dintre poruncile malefice ale mamei sale – Hitler.

— Ultima dată n-a mers, a mai zis ea.

Sami ştia că era adevărat. Mai ştia şi că ar plăti scump trădarea părinţilor lor. Toţi ar fi avut de suferit, într-un fel sau altul. Lumea s-ar putea întreba de ce nu au mers la poliţie mai devreme. Şi cum de au putut, atâta vreme, să-şi întoarcă privirile.

Sami a tras adânc aer în piept.

— Poate că Tori va reuşi să treacă peste toate astea, ştii tu, cum am făcut şi noi.

Nikki nu era sigură, deşi, date fiind posibilele urmări, şi-a indus ideea că ar fi cel mai bun lucru de făcut. Cele două s-au străduit să se convingă că Tori va fi bine.

— Are 14 ani, a continuat Sami. Nu mai e mult.

— Ştiu. Va rezista.

— Dar dacă nu, Nikki... Dacă nu va putea, va trebui s-o luăm de acolo.

Nikki a fost de acord şi, într-un târziu, a adus vorba despre Shane.

Sami acceptase povestea că băiatul fugise, chiar dacă abia îl cautaseră.

— Mama i-a făcut ceva, Sami, a insistat Nikki.

Despre absenţa lui, surorile nu vorbiseră până alunei decât în şoaptă. Se tot întorceau la căsuţa pentru păsări pe care mama lor insista că i-o lăsase, împreună cu un bileţel drăguţ.

Nikki fusese mereu cea mai sceptică.

— Shane nu i-ar fi lăsat niciodată aşa ceva. O ura din suflet.

— Bine, Nikki, a acceptat Sami, dar mama nu ne-ar fi făcut cu adevărat ceva rău. Iar Shane era fratele nostru.

După ce a închis telefonul, Sami s-a întors la Tori.

— Trehule să ne gândim cum ar fi mai bine. Crezi că poţi să ne dai puţin timp, adică să mai aştepţi o vreme? Peste patru ani o să fii majoră.

Tori i-a spus că voia să facă ce era mal bine pentru toată lumea, dar era extrem de furioasă, şi pe bună dreptate. Mai mult ca orice, voia ca mama lor să plătească pentru ce le făcuse tuturor.

— Trebuie oprită, a zis ea. Doar ştii asta, Sami. Il malefică. Probabil cea mai rea persoană din lume. Uită-te ce-a făcut. Ce le-a făcut lui Kathy şi lui Ron, ţie şi lui Nikki.

în timp ce sora ei vorbea, Sami derula în minte cele mai mari rele pe care le făcuse mama lor. Acum putea vedea tot ce se întâmplase, cât se poate de clar. Fără îndoială, Shelly era probabil cea mai rea persoană din lume.

Şi totuşi, c mania noastră. Singura pe care o vom avea vreodată.

Pentru că Sami tăcea, Tori a umplut spaţiul dintre ele.

— Nu mai pot să fac asta, Sami.

Sami a luat-o în braţe. Era disperată. Ştia că viaţa tuturor va fi aruncată în aer dacă adevărul ieşea la iveală. Chiar şi aşa, ea găsise o cale de a scăpa de perfidia mamei sale.

Spera s-o poată face şi Tori.

*

Alte lacrimi au fost vărsate pe drumul de întoarcere spre Olympia, unde trebuiau să se întâlnească cu Shelly în parcarea de la Olive Garden. Vizita care ar fi trebuit să fie cel mai important moment al verii se transformase într-un coşmar, după ce ajunseseră

la concluzia că ceea ce i se întâmplase lui Kathy Loreno se repetase şi în cazul lui Ron.

înainte de ci opri lângă maşina mamei lor, care aştepta, Sami i-a spus surorii sale un ultim lucru:

— Dacă zice că Ron a plecat, înseamnă că probabil e mort.

Sami începuse să plângă. Avea ochii roşii şi era evident că marna lor va observa.

— Te simţi bine? a întrebat SheLly.

Pregătită întotdeauna cu o glumă ori cu o modalitate de a abate atenţia, Sami a răspuns imediat.

— Da. Doar că mi-e aşa greu să-mi iau rămas-bun de la surioara mea.

Surorile s-au îmbrăţişat şi au plâns din nou, în timp ce Shelly le privea de la volanul maşinii sale. A fost un rămas- bun lung şi dureros. în cele din urmă s-au despărţit, iar Tori s-a urcat în maşină.

Shelly a pornit.

— Despre ce a fost vorba, Tori? a întrebat ea imediat ce a băgat în viteză.

— Doar un weekend grozav. O să-mi fie foarte dor de ea.

Shelly a mai încercat s-o tragă de limbă, dar fata i-a spus că nu se simte bine.

— Am o durere de cap cumplită, mamă.

Şi-a sprijinit capul de geamul portierei şi a închis ochii, prefăcându-se că doarme.

Nu vreau să vorbesc cu line, se gândea ea.

Când au tras pe aleea de la Monohon Landing, i s-a părut că a aterizat pe o planetă străină. Tori fusese plecată doar de câteva zile şi totuşi, în mintea ei, aceasta nu mai era casa ei. Era un loc pe care nici măcar nu-l înţelegea. Totul jîărea ciudat.

Ron si-a căsit de lucru, i-a snus mama ei.

Tori ştia că e o minciună.

Ron e mort.

Dacă în timpul drumului marna ei nu prea vorbise, a strecurat o notă de duritate în voce când i-a spus fetei să dea de mâncare la câini. Un ton cu totul diferit de cel al surorilor ei.

Rece.

Răutăcios.

Tăios.

„l'ori s-a dus şi a făcut ce i se spusese. în casă. se simţea rău şi speriată. Lumea ei se întorsese cu susul în jos. Dar nu era singură. Le avea pe cele două surori ale ei, care o iubeau şi ştiau ce fel de monstru era mama lor în realitate. Şi asta o încuraja mai mult ca

orice. O făcea să vrea să meargă la autorităţi şi să mărturisească totul.

'Lotuşi, Sami o Implorase să aştepte. Tori a înţeles. Dar mai ştia şi că, în cazul în care exista un preţ de plătit, *ca* ar fi fost cea care avea să achite nota de plată. Nu pedepsele o înspăimântau. Reuşise să supravieţuiască până atunci. Ceea ce o îngrijora era idcea că întâlnirea cu sora ci mai mare avea să fie singura.

„Ştiam că, în cazul în care nu spuneam nimic", zicea ea mai târziu, „s-ar putea să n-o mai văd niciodată pe Nikki".

Ceea ce pentru ea era de neconceput. Câtuşi de puţin. Nu voia să-şi mai piardă sora cea mare pentru a doua oară.

Dacă mergea la poliţie, nu era doar pentru a o face pe marna ei să plătească. Nici măcar nu era din răzbunare. Ci doar o cale de a opri toată nebunia, pentru a putea fi din nou cu surorile eL

Shelly o studia pe fiica ei, măsurând-o din cap până-n picioare. Nu era o privire preocupată ori iubitoare, penlrru o fiică ce lipsise de acasă câteva zile. Shelly avea ochii unui prădător alfa. Avea o abilitate de a evalua oamenii.

— Totul e în regulă? a întrebat ea.

— Da, mamă.

— Mă minţi.

— Nu, nu te mint.

— Vîno aici, vreau să te îmbrăţişez.

— Nu mă simt bine, a spus Tori. Mi-e cam râu. îmi curge nasul.

Shelly a privit-o cu răceală.

— Oii? Pot să te ajut. Am ceva pentru asta.

A dispărut şi s-a întors cu două tablete.

— Ia astea.

*

Sami a simţit că înnebuneşte când „lori a sunat-o mai târziu, în seara aceea, spunându-i că mama lor încercase să-i dea două pastile, dar ea luase doar una.

— Ce? Ce ţi-a dat?

— Nişte paştiie.

Ce fel de pastile?

— Galbene. Pentru răceală.

Pe Sami a cuprins-o disperarea, ainintindu-şi când mama lor îi dăduse şi ei nişte pastile – se simţise atât de râu, încât nici nu mai putea să meargă. Ori toate acele dă ţi când o hrănise pe Kathy cu medicamente, provocându-i o stare de toropeală care ţinea ore întregi. Mama ei le dăduse mereu medicamente, spunându-le că o să

le facă să se simtă mai bine, când, de fapt, erau menite să le facă mai ascultătoare. Ori să le îndepărteze din calea ei, ca să se poată uita la televizor sau să stea pur şi simplu, fără să fie obligată să se ocupe de nevoile celorlalţi din casă.

— Trebuie s-o arunci, Tori. Chiar acum.

Tori a ezitat puţin.

— Mama nu mi-ar face rău, a zis ea.

Sami a tras adânc aer în piept. După tot ce discutaseră, după toate detaliile despre care ştia că sunt reale, înţelegea foarte bine de ce era în stare Shelly. Nikki îi mărturisise că la un moment dat crezuse ca părinţii ei complotaseră s-o ucidă, s-o facă să dispară după ce Shane se făcuse nevăzut, pentru că nu erau convinşi că, la un moment dat, nu va rupe tăcerea.

Nimeni n-ar fi crezut.

— Tu nu o cunoşti, lori. Trebuie să dai imediat afară chestia aia!

Disperarea surorii ei i-a dat un impuls.

— Bine, a zis Tori. Cum?

— încearcă s-o vomiţi!

Tori a zis c-o s-o facă, deşi nu credea că va fi în stare. îi era teamă că, dacă ar fi vomitat, mama ei ar fi aflat şi s-ar fi înfuriat pe ea. Ar fi putut să-i facă rău. A stat acolo, la ea în cameră, un minut. Se simţea ameţită. Orice îi dăduse mama ei, o făcea să se simtă ciudat. S-a dus afară, în curte, căutând în iur. în timn ce se eândea că mama ei o urmăreşte.

A sunat-o clin nou pe sora ei, a doua oară în seara aceea.

— la-mă de aici, a zis ea. Nu-l găsesc pe Ron. E mort, Sami. Sunt convinsă.

— Eşti sigură?

— Da. Te rog.

Sami a insistat să încerce din nou. Nu voia să meargă la poliţie. Văzuse ce s-a întâmplat când NLkki le-a spus despre Kathy. Nu era o variantă viabilă.

— Eşti sigură că nu mai poţi rezista vreo doi ani?

Cererea era ridicolă, amândouă ştu»u lucrul ăsta.

— Nu. Nu pot, Sami, la naiba. Mama e o criminală. O să afle. Şi probabil că o să mă omoare şi pe mine. Ştii doar de ce e în stare, Sami.

— Bine, a zis Sami. O să te scoatem de acolo.

— Trebuie să plec acum, a spus Tori. Toate astea trebuie să înceteze.

A doua zi dimineaţă, în timp ce mama ei stătea învelită în faţa

televizorului, Tori s-a dus în hambar, continuând să caute orice indiciu despre Ron. Nu i-a luat mult timp. O grămadă de efecte personale ale acestuia, inclusiv lenjeria de corp, zăcea pe congelator, împreună cu nişte bandaje însângerate cu care îi fuseseră înfăşurate picioarele, după ce-i fuseseră muiate în apă clocotită cu înăibitor. Petele de sânge erau vechi, maronii, dar Tori a înţeles ce erau.

Doamne sfinte, s-a gândit ea. Ce caută toate astea aici?

A rămas nemişcată o clipă, încercând să proceseze ceea ce vedea. Voia să reţină fiecare articol, în caz că mama ei intenţiona să scape de ele. Fără să se gândească prea mult, fata a luat unele dintre lucrurile pline dc sânge şi le-a ascuns în coteţul găinilor.

Apoi a căutat prin casă orice allceva îi aparţinuse lui Ron. Pe atunci nu mai avea prea multe – câteva cărţi şi mai puţin de un sertar de haine –, dar totul dispăruse. S-a uitat şi după o pereche de blugi care-i rămăseseră largi şi fuseseră depozitaţi în dulapul uneia dintre surorile ei. Şi aceia dispăruseră.

S-a dus şi la groapa de foc. Părinţii ei se purtaseră ciudat, iar îndemnurile mamei sale de a sta departe de ea păreau mai mult decât suspecte. Chiar dacă auzise povestea de la Sami, îi era greu să se gândească măcar la ce se întâmplase cu Kathy, când ea era mică.

Tori avea nevoie de mai multe dovezi. Ceva de care poliţia să se poată folosi pentru a demonstra că Ron fusese ucis şi aruncat undeva.

Poate în acelaşi fel în care surorile ei spuneau că se întâmplase şi cu Kathy.

Repede şi fără zgomot, s-a aplecat şi a cules crengile pe care bănuia că tatăl ei le pusese peste groapă. Pământul fusese netezit deasupra.

Au curăţat deja totul, s-a gândit ea. Ştiu că va veni cineva să caute.

în cele din urmă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Tori a luat nişte pământ amestecat cu cenuşă şi s-a grăbit să-l ducă în coteţ. A presupus că scăpaseră de Ron în acelaşi fel în

care surorile ei îi spuseseră că făcuseră cu Kathy. Mâinile îi tremurau, dar nu plângea. Tori ştia că face ceea ce trebuie.

Mama ei trebuia oprită.

S-a întors în casă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mama ei stătea tot acolo. Făcând ce făcea de obicei, adică mai nimic. Tori a urcat la etaj.

Shelly şi-a văzut de treburile ei. A completat o fişă de schimbare a adresei pentru contul de card de credit al lui Ron de la Lowe's, punând Monohon Landing ca fosta lui adresă. Nu avea o nouă stradă pentru el; totuşi, se hotărâse pentru un oraş. Nu Winlock, Winthrop sau alt loc prea îndepărtat.

A scris Tacoma.

Raymond era la un milion de kilometri distanţă. Cel puţin aşa simţea uneori. Lui Nikki nu-i plăcea să privească înapoi. Era căsătorită. Voia să-şi construiască un cămin, în ciuda a tot ce-i făcuseră mama şi tatăl ei. Cum să-i explici cuiva bălăcea la în noroi? Ori cruzimea cu care mama ei o tratase pe Kathy?

Sau pe Shane.

Oare ce-o p cu el?

Re 6 august 2003, Nikki şi Sami s-au dus cu maşina în Pacific County, pentru a-i spune şerifului ceea ce ştiau că e adevărat. Erau mai speriate şi mai nervoase ca niciodată în viaţa lor. Drumul a fost punctat de numeroase „dar dacă...” şi de lungi momente de tăcere chinuitoare. Şi de lacrimi. Ceea ce se întâmplase era groaznic. Ceva ce le depăşea. Groaznic pentru că nu fusese dezvăluit şi, surorile ştiau asta, deoarece era probabil prea târziu pentru a-l mai salva pe Ron. Era a doua oară când Nikki vorbea cu adjunctul Jim Bergstrom. Prima dată fusese un eşec de proporţii. Nu dusese la niciun rezultat. *De ce nu le ajutase nimeni?* Nu putea fi doar vina lui Sami, că nu vorbise cu el. De fapt, Bergstrom şi un alt poliţist fuseseră la Monohon Landing să se intereseze de Ron. Ştiau că era ascuns acolo şi că trecutul lui Shelly Knotek nu era deloc strălucit.

Prin oraş, lumea îi zicea Psycho Shelly.

M«»i ştiau şi că biata Kathy Lorcno fusese văzută ultim«» dată în viaţă în compania lui Shelly. Şi că Ron fusese cel care sunase la 91 1 atunci când Mac căzuse, chipurile, din scaunul cu rotile, lăsând-o pe Shelly beneficiara finală a averii veteranului din al Doilea Război Mondial.

CAPITOLUL 78

în lacrimi şi cu pauze lungi, încercând sa-şi facă curaj pentru ceea ce aveau să declare, surorile Knotek şi-au spus povestea – aceeaşi pe care o mai spusese şi Nikki înainte. De data aceasta însă, a fost diferit. Li s-a dat crezare. Reprezentanţi ai procuraturii şi ai forţelor de ordine s-au tot perindat prin camera de interogatoriu de la biroul şerifului din Pacific County. Adjunctul Bergstrom şi lucrătorii de la procuratură au înregistrat toată declaraţia. Şocantă şi dureroasă. Nikki şi Sami au văzut rezultate la cald: o operaţiune de salvare a surorii lor mai mici şi tragerea ia răspundere a părinţilor lor pentru ceea ce făcuseră.

— Dacă Ron e mort, i-a spus Nikki adjunctului, cu vocea cedându-i în timp ce se uita în ochii lui, să ştiţi că l-aţi fi putut salva.

Bergstrom nu a răspuns, ceea ce lui Nikki i-a convenit; oricum, nimic din ce-ar fi putut să spună n-ar fi schimbat lucrurile.

După dezvăluirea aproape a fiecărui detaliu îngrozitor, fetele s-au întors la maşina lui Nikki, urmând să plece spre Seattle. F.ra întuneric beznă şi luna atârna sus, pe cer. Erau terminate emoţional. Deopotrivă triste şi furioase. Şi speriate. Dar gândindu-se mai ales la sora lor mai mică şi la felul în care i se va schimba viaţa când Serviciul de Protecţie a Copilului avea să vină a doua zi dimineaţă ca s-o preia.

Va fi bine, a zis Nikki.

Sami i-a dat dreptate.

— E mai puternică decât erarn noi.

Nikki s-a perpelit în pat toată noaptea, incapabilă să-şi scoată din minte evenimentele. Când s-a târât jos din pat, şi- a sunat singurul aliat pe care-l avusese încă din copilărie, pe bunica ei, Lara. Negăsind-o la telefon, i-a trimis un e-mail.

Trebuie să mă suni. Am fost în Raymoncl până la lina noaptea. Serviciul ele Protecţie ci Copilului o va lua pe Tori ele acasă azi, la ora 8:00. Mama şi Dave an făcut DIN NOU ceva groaznic! Am fost ia procurorul elin Pacific County, iar Sami a venit şi eu cu mine.

Tori a sunat-o pe Nikki de două ori, întrebându-se ce se întâmplase cu poliţia.

— Ce ar trebui să fac?

— Doar să aştepţi, Tori.

— Cât? Nu mai pot să stau aici.

O să te scoatem de-acolo. îţi promit.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Shelly a sunat-o pe Sami ca să discute despre planurile pentru ziua ei de naştere, ce se apropia.

— Tata o să vă ducă la surfing! a zis ea.

— De-abia aştept, a spus Fata, străduindu-se să-şi păstTeze calmul, să n-o trădeze vocea.

în ciuda tuturor celor întâmplate, îi era greu să nu-şi avertizeze mama. *Fă-ti baeaiele si fi iei naibii! Trebuie să oleci eic*

acolo, mantă! Vin după tine!

Normal ca n-a făcut-o. Niciodată nu mai fusese aşa Înspăimântată. Ceea ce urma să se Întâmple nu mai putea fi oprit.

*

Tori avea doar 14 ani, dar era puternică. În timp ce a aşteptat toată noaptea şi ziua următoare ca părinţii ei să fie arestaţi, a tot sunat-o pe Sami.

— Nu au făcut nimic, spunea ea referindu-se la şerif. Mama e Încă acasă. Eu, la fel. De ce durează aşa mult?

Sami nu era sigură. Credea că odată făcute declaraţiile, lucrurile se vor mişca rapid. Toate au crezut asta. Şi ea era îngrijorată.

— Ştiu că lucrează la caz, i-a spus lui Tori.

— Tot zici asta, dar nu sunt sigură.

Sami a făcut tot posibiluL ca să-şi liniştească sora. Vedea că, în timp ce Tori era la Limita răbdării, ea rămânea calmă şi echilibrată.

— Am ascuns hainele lui Ron în coteţ, a mai zis Tori.

Bine. Asta-i foarte bine.

Tori s-a pregătit şi pentru percheziţia pe care autorităţile aveau să o efectueze pentru a căuta probe. A scris un bilet pe o foaie de hârtie alb cu roz, cu un bondar vesel care zbura în partea de sus a foii.

Dragă FBI, Poliţie ctc.

Vă rog să nu-mi stricaţi toate lucrurile în timpul percheziţiei. Oricum, aici tui veţi găsi nimic interesaţii. Vă rog să nu vă atingeţi de lucrurile mele. Şi vă rog să le găsiţi animalelor nişte case primitoare.

A doua *zi* dimineaţă, când s-a auzit un ciocănit, Tori era deja la uşa din faţă. Nu a deschis imediat. Nu voia ca mama ei să ştie cât de fericită era că şeriful ajunsese în sfârşit. în timp ce-l privea apropiindu-se, fata de 14 ani l-a recunoscut în adjunctul Jim Bergstrom pe bărbatul care mai venise şi cu altă ocazie, să afle informaţii despre Ron.

Când Shelly i s-a alăturat, s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit.

— Ce-ai făcut? Ai zis ceva?

Tori s-a uitat drept în ochii mamei sale. Fără să tresară. Nici măcar nu a clipit.

— Nu, marnă. Nu.

Poliţistul i-a spus lui Shelly că venise împreună cu asistenţii sociali pentru 'lori. O luau pentru suspiciune de abuz asupra minorilor. Shelly a început imediat să se agite indignată. Tori a observat că era speriată. N-a spus prea multe, însă repeta că nu înţelege ce se întâmplă.

CAPITOLUL 29

Bergstrom s-a dus cu Tori în staţ, unde aceasta şi-a luat un schimb de haine şi câteva lucruri personale. Era albă la faţă, iar pe urechi şi pe gât îi apăruse o erupţie roşie. Un semn familiar. Chiar şi atunci când nu putea spune cât de speriată sau îngrijorată era, corpul ei arăta cum se simte.

Tori i-a şoptit poliţistului la ureche:

— Trebuie să obţineţi un mandat de percheziţie şi să vă întoarceţi. în hambar sunt o grămadă de lucruri ale lui Ron. Sunt aproape sigură că părinţii mei le vor da foc. Am pus unele dintre ele în coteţ. Ca să le ascund.

După ce au ieşit, i-a spus altui om al legii că mama ei îi dăduse două pastile mici, galbene, cu vreo două săptămâni în urmă. F.a luase doar una, ceea ce o enervase pe Shelly.

— Ei bine, zisese ea, deci n-ai încredere în mine.

Când Tori şi-a spus povestea anchetatorilor din Pacific County, în acea după-aniiază, a minimalizat cea mai mare parte din ceea ce i se întâmplase. A spus ce ştia despre Ron şi că ea credea că era mort. Nu ştia nimic despre Kathy, pentru că fusese prea mică în perioada aceea. Avea grijă ce spunea, pentru că, în mintea ei, exista întotdeauna posibilitatea ca aceştia s-o ducă înapoi la mama ei.

Dacă mă trimit acasă, ce-o să-mi facă mama? se întreba.

Mai târziu, a mărturisit că le spusese poliţiştilor „cam 10% din lucrurile rele".

Cu toate acestea, investigatorii au înţeles că 10% dintr-un coşmar este tot un coşmar.

*

Sami s-a uitat la telefon şi a încercat să-şi păstreze cumpătul. Apelul de care se temea. S-a gândit să-l lase să intre pe căsuţa vocală, poate chiar să pretindă că nu l-a primit niciodată.

Era numărul mamei sale.

Urma scandaJul, care avea să se întindă în tot districtul.

— Da, mama...

Niciun „bună, dulceaţă" ori ceva de genul ăsta. Doar o relatare la foc automat a ceea ce se întâmplase.

A ceea ce Sami şi sora ei declanşaseră.

Au luat-o pe Tori chiar în clipa asta, Sami! Poliţia! a exclamat Shelly. Au venit şi-au luat-o pentru abuz asupra minorilor. Nu ştiu ce se întâmplă! Tu ai vreo idee?

Sami a tras adânc aer în piept şi a făcut pe nevinovata.

— Ce se întâmplă, mamă?

Shelly spumega. Vorbea întruna.

— N-am ridicat o dată mâna asupra ei. Nici nu cred c-am pedepsit-o vreodată! Şi de fiecare dată când am făcut-o, mi-a părut rău.

Minciunile mamei sale păreau întotdeauna foarte convingătoare.

— O, mamă, a spus Sami. îmi pare foarte rău.

în multe privinţe, nu era o minciună. Lui Sami îi părea rău pentru multe lucruri. Că nu văzuse semnalele de avertizare că sora ei era abuzată. Că nu fusese mai sceptică atunci când Ron i-a spus că e în regulă. Că nu le susţinuse pe Nikki şi pe bunica ei când vorbiseră cu autorităţile despre Kathy.

îi mai părea rău şi pentru mama ei. Shelly părea disperată. Era prinsă în capcană şi încerca să se agaţe de telefon pentru a ieşi din situaţia în care se afla, situaţie pe care ea însăşi o provocase. Credea că totul era legat de lori. *Of, Doamne.* Nu ştia că plecarea lui Tori de la Monohon Landing era doar vârful aisbergului.

Shelly era deja înnebunită.

— A zis ceva cât a stat la tine? a întrebat ea. Că nu se

Din nou, Sami cea împăciuitoare, copilul mijlociu, care aproape că fusese preferata mamei sale, a trebuit să mintă.

— Nu, mamă, a zis ea. Nimic.

— Crezi că Nikki o fi sunat la poliţie sau a spus ceva despre Kathy? Şi din cauza asta au luat-o pe Tori?

— Nu, mamă. N-ar face aşa ceva.

Ulterior, Sami a sunat-o repede pe NikJki.

— Mama e înnebunită.

Bine, a spus NikJki. Aşa şî trebuie.

Nikki a făcut apoi greşeala să răspundă la telefon şi să îndure tirada mamei sale, care-i spunea că cineva făcuse plângere că o maltratează pe Tori şi cum aceasta fusese luată de Protecţia Copilului.

— Smulsă din braţele mele fără niciun motiv! ţipa ea.

Nikki nu ştia ce să spună. Nu voia să-i mărturisească faptul că *ea* şi Sami depuseseră plângerea, ori că Tori însăşi jucase un rol În plecarea ei de la Monolion Landing.

— îmi pare rău, mama.

Normal că nu-i părea rău. De fapt, după tot ce-î făcuse Shelly ei, lui Kathy, Shane, Tori, Sami şi Ron, cum ar fi putut cineva să-şi manifeste compasiunea faţă de o situaţie dificilă pe care ea însăşi o crease?

O să-i dau eu de cap şi la chestia asta imediat! a jurat Shelly.

Spunea că poliţiştii o făcuseră înadins. *Tori no era îm copil abuzat. Dimpotrivă. Fusese răsfăţată. Avusese totul pe tavă.* Nu vedea niciun motiv pentru care cineva ar fi vrut să-i facă rău lui Tori, în felul ăla oribil pe care-l sugeraseră autorităţile.

Şi Shelly şi-a scuipat de-a valma furia, scuzele şi negarea, până când apelul s-a încheiat, din fericire.

Nikki a început să se simtă puţin nesigură în legătură cu ceea ce făcuse, cu acea furtună pe care ea şi surorile ei o declanşaseră spunând adevărul. I-a trimis un e-mail bunicii sale în care-i spunea că se prăbuşeşte şi că se gândea că poate mama ei nu comisese nicio fărădelege.

Lara i-a răspuns imediat şi ferm. Vorbise cu poliţia şi cu procuratura mai mult de două ore şi începea să simtă paşii mici ai anchetei şi felul în care fiecare sincopă îi afecta pe toţi.

Le-am spus că Slielly te-a sunat aseară şi au zis... NU trebuie să-i mai răspunzi ia telefon. NU MAT RĂSPUNDE... E obligatoriu!!!! Shelly aleargă peste tot ţipând şi dând vina pe toată lumea... E ca un ŞOBOLAN încolţit... la ordinul ăia de restricţie şi blochează telefonul...

Lara o cunoştea pe Shelly mai bine decât oricine. O văzuse pe fiica ei vitregă în acţiune, făcând lucruri în totală contradicţie cu realitatea. Dacă cerul era albastru, Shelly insista că e verde. Era un maestru al manipulării. De data aceasta nu avea să mai scape cu ceea ce făcuse.

Mama ta îţi bagă acum tot felul de chestii în cap şi îi acuză pe toţi că vorbesc despre ea. Autorităţile spun să NU TE LAŞI PĂCĂLITĂ.

Poliţia nu spunea nimic. Nu exista o altă cale de a afla ce se întâmplă decât sunând acasă. Sami şi Nikki aveau nevoie de veşti.

La sfârşitul zilei, Seimi şi-a luat inima în dinţi şi a sunat-o pe mama ei, să vadă ce se întâmpla în Raymond.

Cum era de aşteptat, mama lor era agitată.

— Nu ne lasă să vorbim cu Tori, a spus Shelly. Tot nu ştim ce se întâmplă şi de ce.

Sami n-o mai auzise niciodată pe mama ei aşa buimacă, deopotrivă furioasă şi confuză. Dave, care venise acasă din Whidbey Island, a luat telefonul şi a întrebat-o pe Sami dacă ştie ceva.

— Nu, a spus ea. Nu ştiu nimic.

Nici el nu era în apele lui, nervos şi confuz. Era ca şi cum Dave Knotek habar n-avea că se întâmplase ceva ieşit din comun. Sami îşi iubea tatăl. Era sigură că trebuia să ştie, doar fusese acolo! Mai ştia şi că oricare ar fi fost tâmpenia pe care mama ei îl pusese s-o facă, el nu avea nicio vină. Cel puţin nu întru totul. îl considera şi victimă, şi complice, în aceiaşi timp.

— Bine, atunci, a zis el. Mă duc la poliţie să văd ce pot să aflu.

în noaptea aceea, strălucirea albăstrie a ecranului televizorului a Inundat curtea, în timp ce maşinile poliţiei se strecurau pe lângă proprietatea familiei Knotek. Shelly urmărea un maraton de emisiuni despre crime, frunzărind cartea de telefoane în căutarea unui avocat bun. Dave băuse la greu şi luase antiacide, iar acum dormea în camionetă. Sau încerca să doarmă. Poate că SheLly nu-şi dădea seama care era scopul real al jocului, dar el ştia. Nu era vorba numai de Tori. Şi mai ştia că toată bravada soţiei lui despre cât de grijulii şi inteligenţi fuseseră când scăpaseră de Kathy nu mai era valabilă în cazul lui Ron Woodworth. Acesta fusese mutat din congelator şi băgat într-o groapă mare din curtea din spate. De fapt, nu dispăruse. Dave era destul de sigur că va fi găsit.

Iar când se va întâmpla asta, lotul se va termina.

A doua zî, Dave a lăsat-o pe Shelly la casa lui Mac şl s-a dus să vadă ce se întâmpla cu Tori. în timp ce se uitase la televizor şi căutase un avocat, Shelly strecurase două bileţele in geanta albastră cu flori pe care Dave o luase cu el la Protecţia Copilului, pentru Tori.

Primul; C.e se întâmplă?

Al doilea: Ai spus ceva?

Tori chiar spusese ceva. Şi Nikki la fel. Şi Sami. Tara îşi adusese şi

ea contribuţia. Au aflat că şi alţii făcuseră la fel. Kaye Thomas publicase chiar un anunţ în ziarul *Wiliapa Hnrbor Herarld,* cu o fotografie a fiicei sale, cu titlul „Persoană dispărută".

Şi totuşi, nimic din ce declaraseră aceştia nu ar fi dus la o arestare.

Dave Knotek s-a ocupat singur de asta.

Nereuşind să afle unde e Tori, s-a dus la biroul şerifului din Pacific County. Era obosit. Doborât. Şi, pe deasupra, foarte nervos. Când anchetatorii l-au întrebat dacă e de acord cu un interogatoriu, acesta n-a găsit vreun motiv să refuze. Nu avea nevoie de avocat. N-o abuzase niciodată pe fetiţă, nici el şi nici soţia lui.

Aşa cum s-a dovedit, nu despre asta voiau să-i pună întrebări. S-au concentrat pe Ron şi Kathy. Dave a susţinut cu fermitate că el şi Shelly n-au făcut nimic rău; totuşi, curând, povestea lui a început să se clatine şi omul a început să plângă. La un moment dat, a zis că trebuie să meargă la toaletă; anchetatorii au fost de acord, iar unul dintre ei l-a însoţit pe hol.

Chiar în faţa toaletei, Dave a cedat şl i-a spus poliţistului unde era îngropat Ron şi unde împrăştiase rămăşiţele lui Kathy, după ce-i arsese cadavrul în groapa de foc.

Autorităţile au ridicat-o pe Shelly de la casa lui Mac. Era confuză. Indignată. Chiar nu putea înţelege de ce ar crede cineva cS făcuse ceva rău.

în fond, nu făcuse decât să ajute nişte oameni.

Nikki a plâns când a aflat că părinţii ei fuseseră arestaţi. Dave recunoscuse că scăpase de cadavrele lui Kathy şi Ron, dar nimic altceva. Nu o învinovăţise pe Shelly, iar aceasta nu scosese o vorbă.

Data arestării era o adevărată ironie tragică ---------- ziua de naştere a lui Kathy Loreno. Dispărută de zece ani, femeia care le spusese fetelor Knotek să nu o ajute, de frică să nu li se întâmple ceva, ar fi împlinit 45 de ani în ziua aceea.

Nikki i-a trimis un e-mail bunicii sale.

Poliţia urmează să percheziţioneze casa şi curtea azi. Ţine-ne pumnii să găsească ceva. Dar cred că mărturia lui Dave că a scăpai de cadavre ar putea fi de-ajuns, împreună cu declaraţiile noastre. Să nu uităm că mama e destul de inteligentă şi că a reuşit să scape basma curată din MULTE situaţii. Sper ca asta să nu fie una dintre ele.

în timp ce vârtejul adevărului începea să-i tragă pe Shelly şi Dave la fund, rămânea problema celeilalte persoane care dispăruse în noapte.

Shane.

PARTEA Vil

ADEVĂRUL SHANE

A doua zi după arestarea părinţilor săi, Sarni a ieşit împreuna cu iubitul ei, Kaley, la o cină la Metropolitan Grill, în Seattle, pentru a sărbători cea de-a 25-a sa aniversare. în ciuda ceLor întâmplate, Sami şi-a spus că sărbătorirea zilei de naştere ar fi o mică plută de salvare pe o mare dezlănţuită. Multora, o asemenea atitudine li s-ar fi părut poate ciudată, dar Sami era o tânără care-şi petrecuse întreaga viaţă încercând să stabilească un curs care să pară măcar cât de cât normal. Cu orice preţ. Făcuse sport în liceu purtând colanţi care să-i ascundă urmările bătăilor. Inventase scuze când mama ei nu venea s-o ia, socotind că o plimbare pe jos până acasă era exact de ce avea nevoie.

Cu fiecare îmbucătură, înghiţea câte puţin din ceea ce-i trecea prin minte. A încercat chiar să glumească în legătură cu unele întâmplări, dar nu era deloc amuzant. îi era greu să se şi gândească la ele. Peste tot, în ziare şi la televizor, se vorbea despre părinţii ei. La televizor apăruseră fotografii ale lui Kathy furnizate de familia ei, precum şi fotografia de pe permisul de conducere al lui Ron.

„Abuzuri şi decese în zona rurală din Raymond."

„Un cuplu din Raymond s-a împrietenit cu trei străini care apoi au dispărut."

„PROCURORII DIN RAYMOND URMĂRESC VARIANTA OTRĂVIRII."

Realitatea a ceea ce se petrecea în Raymond a distrus momentul aniversar, iar cei doi au părăsit restaurantul.

în timp ce conduceau prin 'lacoma, lui Sami L-a sunat mobilul.

Era bunica ei.

Apelul a început cu un moment de tăcere, Lara încercând să-şi găsească cuvintele, în aşa fel încât să nu doară. Totuşi, nu exista o cale mai uşoară.

— Shane e mort, a zis Lara cu o voce spartă. Dave a mărturisit că l-a omorât.

Sami a scăpat telefonul din mână şi a început să ţipe.

— E mort! Chiar t? mort! Shane!

Kaley a încercat s-o liniştească, dar nu putea face nimic mai mult decât să conducă. Sami a urlat până a rămas fără voce.

Se consolase ani la rând cu gândul ca Shane e undeva în lume. Fericit. Poate având copii. Trăind, muncind şi devenind o versiune matură a copilului care fusese la Monohon l^nding şi înainte. Acum, fantezia se risipise ca fumul. *Mort.*

Jucase un joc cu ea însăşi. Fusese o speranţă care se dovedise. În final, o minciună.

„L-am căutat mereu, de-a lungul anilor", zicea ea mai târziu. „în mulţimea de pe stradă. Ştiam că ceva nu era în regulă şi nu putea să dispară pur şi simplu, dar voiam să cred că e undeva acolo, fericit."

Dave Knolck recunoscuse o grămadă de lucruri pe care le făcuse. Cu toate acestea, uciderea lui Sliane Watson a fost un subiect care nu a ajuns niciodată la o mărturisire completă, înregistrată. El şi anchetatorii erau la ei pe proprietate când a recunoscut, în cele din urmă, că nepotul lui era mort.

— Shane e în ocean, a zis el stând la marginea câmpului, în timp ce criminalîştii şi câinii răscoleau proprietatea.

Mai târziu, le-a spus investigatorilor că intrase în hambar şi-l găsise pe Shane ¡ucându-se cu puşca ---------- ceea ce-i interzisese în mod explicit.

— Shane, dă-mi arma! a pretins el că i-a cerut.

Adolescentul a refuzat.

— Dă-mi-o! a repetat Dave.

Cum Shane a continuat sa nu-l asculte, a zis că a încercat să ¡-o ia cu forţa, iar arma s-a descărcat. Când şi-a dat seama ce făcuse, a intTat în casă panicat.

Cele trei fete erau la etaj. Era sigur că nimeni nu auzise împuşcătura. I-a spus imediat lui Shelly ce s-a întâmplat, iar ea a început să plângă. Au ieşit amândoi afară.

— Vreau să-l văd, a spus Shelly.

Dave a ţinut-o, refuzând s-o lase să vadă cadavrul lui Shane. A început şi el să plângă, iar Shelly l-a luat în braţe ca pe un copil.

— Cc ne facem? a întrebat ea.

în acel moment, nu ştia. Era împietrit. Prea îngrozit, mai târziu avea să insiste să raporteze accidentul din hambar.

Dacă într-adevăr asta fusese.

Era cum nu se putea mai rău. După ce a aflat că şi Shane fusese omorât, Nikki i-a scris un e-mail bunicii sale.

Serios, nu cred că mai pot suporta mult toate astea. îmi doream o viaţă liniştită. N-am făcut niciodată lucruri rele şi m- am ferit de necazuri. Acum nu mai pot deschide televizorul fără s- o văd pe mama.

Ştiuse întotdeauna că exista posibilitatea ca Siiane să fi fost ucis, dar îşi dorise mai mult ca orice să creadă că e bine. Exa îngrozită că trebuia să se confrunte realmente cu ideea că poate ceva din ceea ce-i spusese ea lui Shelly dusese la moartea băiatului.

A doua zi după moartea lui Kathy Loreno, în vara anului 1994, Shelly era ca un animal în cuşcă, agitându-se prin casa din Monohon Landing, ca şi cum nu avea nicio cale de ieşire din încurcătura pe care ea însăşi o crease pentru ca şi familia ei. A plâns. A ocărât. Dar mai ales părea hotărâtă. Făcuse chiar şi un jurământ.

N-am să Las pe nimeni să distrugă familia asta, a spus ea.

Dave, care făcuse treaba murdară şi înfiorătoare a soţiei sale, i-a spus că totul va fi bine.

— Nimeni nu ne va distruge. îţi promit.

SheLly nu era convinsă, aşa că s-a concentrat imediat asupra celor doi copii mai mari. Shane şi Nikki erau apropiaţi. Lucrau afară în grădină împreună, discutând. Shelly i-a spus soţului ei că ştia că cei doi aveau să vorbească şi că treaba asta nu-i plăcea deloc.

— O să vorbească, a spus ea.

Dave n-a l'ost de acord cu ea.

— Nu, n-o vor face. Nikki e sânge din sângele nostru. Shane la fel.

— Shane *nu* e din sângele nostru, i-a întors-o ea. O să spună. O să distrugă familia.

— Ba n-o s-o facă, a zis ei.

Totuşi, dintre toţi cei din casă, îi era clar că Shane era într-adevăr veriga slabă.

Shelly a continuat să-l bată la cap. îl suna la serviciu. îi reamintea imediat ce venea acasă. Se prefigura o furtună, iar băiatul era cauza. Avea să-i distrugă.

— Trebuie să scăpăm de el, a zis ea.

Dave n-avea nevoie să-şi bată capul ori să întrebe ceva. Ştia exact ce voia sa spună Shelly. Singura soluţie pentru a asigura

CAPITOLUL 81

supraviețuirea restului familiei era să-l elimine pe Shane din peisaj, însă nu-i plăcea deloc ideea. Shane îi era ca un fiu.

— Nu știu, i-a spus soției sale.

Shelly detesta slăbiciunea și echivocul.

— Ba știi. Și-ai s-o scoți la capăt. Trebuie s-o faci.

Se pare că Shane era pregătit să acționeze în legătură cu tot ce se întâmpla în familia Knotek. I-a spus lui Nikki, confidenta lui, că vrea să-i arate ceva.

— Dar trebuie să păstrezi secretul.

Era foarte serios şi vorbea în şoaptă. I-a zis fetei să vină în hambar. În timp ce Nikki ţinea de şase, vărul ei, pe care-l considera mai mult decât un frate, a scos trei fotografii dintr- o gaură pe care o făcuse Într-un ursuleţ de pluş.

Erau nişte imagini polaroid cu Kathy, goală, plină de vânătăi negre şi albastre, târându-se pe podea.

— Au omorât-o pe Kathy, î-a zis el, punând pozele pe jos. Ştii bine. Şi eu ştiu. Trebuie să mergem la poliţie. Mama ta e o psihopată, iar tatăl tău esLe şi el serios dat peste cap.

— De unde ai astea? a întrebat ea.

— Le-am şterpelit de la mama ta.

Nikki a rămas cu ochii la ele. Nu ştia ce să spună.

— Am de gând să le duc la poliţie, a continuat Shane. Te bagi?

Nikki, mai speriată ca oricând, a răspuns în cele din urmă:

— Bine, hai s-o facem.

Au discutat despre găsirea unui moment potrivit şi stabilirea unui plan de acţiune pentru situaţia în care poliţia va veni să-i aresteze pe Shelly şi pe Dave. Nikki l-a asigurat pe băiat că era de partea lui. Voia s-o vadă pe mama ei în închisoare. Să plătească pentru ce le făcuse tuturor, dar mai ales lui Kathy.

Zăpada însângerată. Loviturile cu piciorul în cap. Duşul ce se făcuse roşu de la sângele ei. Mirosul rânced al acelor smoothie-uri pe care mama ei i le dădea femeii.

— O urăsc, i-a zis lui Shane.

— Şi eu la fel.

Shane fusese mereu aliatul ei. Era de acord cu tot ce zicea el, dar în realitate era îngrijorată.

— Dar dacă nu ne cred?

Băiatul a strecurat pozele înapoi în umplutura moale a jucăriei.

— Avem dovada, fotografiile.

Nikki a continuat să anaLLz.eze planul şi consecinţele lui. Voia să meargă la facultate şi să-şi construiască un viitor departe de Raymond. Chiar dacă mama ei îi distrusese stima de sine, o parte din ea ştia că era destul de puternică pentru a reuşi. Adevărul îi va face bine şi va îndrepta un mare rău.

Toate acestea erau incontestabile. S-a gândit la surorile ei şi ia felul în care vor fi despărţite şi date în plasament. Ce urma să se întâmple

cu ele? Vor ajunge pe la rude? Ori la străini? Aveau s-o ducă şi mai rău? Tori era adorată şi fericită. Sami părea să evite abuzurile lui Shelly mai bine decât ea. Nu făcea valuri. Lucrurile stăteau rău doar pentru ea şi Shane, deşi pe moment nu erau chiar groaznice.

Abia dacă a închis un ochi în noaptea aceea, luptându-se cu planul lui Shane. Nu voia ca el să spună. Nu voia ca familia ei să se destrame.

A doua zi dimineaţă a văzut-o pe mama ei. Simţea noduri în stomac.

— Shane are nişte poze, mamă.

Shelly s-a oprit din ce făcea şi a studiat-o.

— Poze cu ce?

Cu Kathy.

Cealaltă a luat foc.

— Unde?

S-a repezit la Nikki şi a apucat-o de umeri.

— în camera lui, a zis fata, dând puţin înapoi. în ursuleţul lui.

Nikki a ştiut imediat. Fitilul fusese aprins. Chiar în clipa aceea, şi-ar fi dorit să-şi retragă cuvintele. A văzut privirea de rechin a mamei sale. Aceeaşi privire pe care o aveau câinii când Shelly îi lega de măr şi Le spunea copiilor că animalele sunt bine.

Feroce. Hotărâtă. Doar o muşcătură.

Nikki avea să-şi petreacă următorii douăzeci de ani şi mai bine încercând să înţeleagă ce o determinase să-l pârască pe Shane în ziua aceea. Doar îl iubea. Se gândea la el ca la un frate. Iii doi erau uniţi de ura pe care le-o purtau lui Shelly şi Dave. îi voiau pe amândoi în închisoare. Dacă cineva merita să fie acolo, ei erau. Nu pentru ce-i făcuseră ei. Ci pentru Kathy.

S-a întrebai de mii de ori de ce-l trădase.

„N-am vrut să-i creez probleme", a spus ea. „Însă eram foarte speriată că toată lumea va afla ce se întâmplase. Nu am spus că urma să ducă fotografiile la poliţie. Am spus doar că le avea."

Shelly a dat alarma şi l-a sunat imediat pe Dave. La încenut. acosta n-a înţeles desnre ce era vorba.

Ceea ce a enervat-o şi mai tare.

— îţi spun că are o fotografie cu Kathy. O poză pe care are de gând s-o ducă la poliţie. Trebuie s-o găsim!

— Şi ce apare în fotografie? a întrebat Dave.

— Cred că a fost făcută după ce a murit. Un polaroid. Ne va face să picăm prost. N-am făcut nimic rău, dar o fotografie de felul

ăla... o să ne distrugă. Trebuie s-o găseşti, la naiba!

Dave era epuizat după ce condusese din Whidbey Isiand. ideea că exista o probă fotografică a ceea ce i se întâmplase lui Kathy l-a alertat. A început s-o caute din clipa când a ajuns acasă, dar ursuleţul nu era nicăieri. A căutat prin toate anexele, a săpat chiar prin unele locuri din grădină unde Shane ar fi putut ascunde o poză. în acelaşi timp, Shelly răscolea prin casă.

Niclunul n-a găsit nimic.

Apoi Dave l-a luat pe Shane la întrebări.

Nikki a auzit ţipete din magazia de lemne. Era vocea mamei sale. Dar şi a tatălui ei. Voci ridicate, violente şi absolut înspăimântătoare. Când şi când, în pauzele dintre zbierete, fata distingea şi câte un ţipăt al lui Shane.

Ca de animal lovit. Cu un cablu electric. Sau cu o coadă de lopată. Ori cu pumnul.

— Ce aveai de gând să faci, Shane? urla Shelly. Gunoi nerecunoscător ce eşti! N-o să ne distrugi familia. N-ai să-mi trimiţi fetele într-o nenorocită de instituţie de stat!

— Nu, spunea băiatul.

— Te pregăteai să vorbeşti! zbiera şi Dave. Ca să ne distrugi familia! Nenorocitule! De ce naiba ai vrea să faci una ca asta?

Şi tot aşa. Apoi s-a aşternut liniştea.

Data următoare când Nikki l-a văzut pe Shane era plin de vână tăi.

— M-au bătut măr, a zis el. Din cauza pozelor cu Kathy.

— Asta face ea de obicei, Shane. îmi pare rău. Serios.

Nikki se simţea teribil de vinovată pentru ce se întâmplase, chiar dacă, din câte ştia, Shane nu era conştient că ea Li pârâse părinţilor.

„A fost din vina mea", a spus ea mai târziu, învinovăţiri du-se pentru cele întâmplate.

*

Slielly n-a renunţat.

— Ce ai de gând să faci cu Shane? îl întreba tot timpul pe Dave.

Acesta ştia ce vrea să spună. Să ucidă un adolescent care-i era ca un fiu.

De câte ori Dave venea acasă, îl presa să facă un plan în vederea unei crime. Şi când el stătea acolo, aproape stupefiat pentru că nu ştia ce să spună, ori cum s-o domolească, Slielly venea cu propriile sugestii în legătură cu ce se putea face.

— Vreau să pară un accident, îl instruia ea.

— Bine. – Dave îşi dorea să vorbească despre orice altceva. – Un accident? Nu ştiu, Shell. Nu ştiu dacă pot.

Ea i-a sugerat să-l ducă pe Shane în pădure la tăiat lemne şi să doboare un copac peste el.

— Un accident de felul ăsta, spunea ea.

Din nou, Dave nu era sigur.

— Ar fi destul de greu de pus în practică.

Răspuns greşit.

Shelly turba.

— Trebuie să te porţi ca un bărbat, la naiba! Cu boaşe adevărate. Doamne! Ce fel de bărbat eşti tu? îţi dai seama ce e în joc aici? Fetele noastre! Vrei ca el să spună şi apoi să ne distrugă viețile pentru ce i-a făcut lui Kathy?

Shelly nu avea niciodată vreo vină. Le spunea tuturor că Shane o abuzase pe Kathy. Ori soţul ei. Că ea nu avea nicio idee despre ce se întâmpla când nu era de faţă, ca să aibă grijă de Kathy.

— Ştii foarte bine că Shane a omorât-o pe Kathy a noastră! Amândoi ştim lucrul ăsta. Merită să moară pentru ce-a făcut. Dave, fii bărbat!

Acesta a promis că va rezolva problema. I-a spus lui Shelly că-şi va face timp să se gândească la cel mai hun plan, dar în realitate spera ca ea să uite.

Dar n-a uitat.

*

Multă vreme nu s-a întâmplat nimic. La ordinele lui Shelly, Shane şi Nikki se ascundeau sub casa vecinilor şi trăgeau cu urechea, să vadă dacă nu cumva auziseră ori văzuseră ceva în legătură cu Kathy. *Ţipete în curte în timpul înecului simulat? Poate mirosul înţepător al focului?*

Nimic.

Vara a trecut şi copiii s-au întors la şcoală. A venit Crăciunul, iar Shelly a făcut mare caz, cum se întâmpla de obicei, stivuind cadourile şi apoi luându-le. Ea nu obişnuia să bea, aşa că Anul Nou a trecut în linişte.

Totul a fost relativ calm până în februarie, la şase luni după moartea lui Kathy.

Nikki s-a trezit în miezul nopţii. Un zgomot îi întrerupsese somnul. *Se întâmplase ceva.* S-a uitat prin cameră şi a ascultat cu atenţie. în casă era linişte. S-a culcat la loc, întrebându-se dacă nu cumva auzise acel zgomot în vis.

Nici pe departe.

Era în februarie 1995. Târziu. Linişte. întuneric beznă. Dave şi-a luat arma de calibru 22 din cabina camionetei şi s-a dus în hambar să-l caute pe Shane. Se simţea ca un robot – se deplasa cu mişcări mecanice. Uşa era închisă. A răsucit clanţa şi a intrat. Lumina s-a aprins. N-a scos un cuvânt.

CAPITOLUL 83

Dave l-a împuşcat pe nepotul său în ceafă.

Sângele s-a prelins pe podeaua de ciment.

Shane era mort.

Dave era ca anesteziat când s-a aplecat. Nu voise să-l omoare pe băiat. Nici măcar nu s-a gândit că *ar putea* s-o facă. Dar se simţea ca şi cum ar fi fost teleghidat, impulsionat de frumoasa roşcată cu care se căsătorise.

Femeia pe care o iubea ca pe lumina ochilor.

Femeici care se putea uita la el când contul din bancă era gol, spunând că era vina băncii – „Iar ne-au ameţit contul! Mâine fac plângere!"

Femeia despre care tatăl său şi-a dat seama din clipa când a cunoscut-o că-i o escroacă şi aduce doar belele – „Dacă rămâi cu ea înseamnă că ai rumeguş în loc de creier".

S-a întors în casă şi i-a spus lui Shelly ce făcuse.

— L-am omorât pe Shane.

Shelly a rămas cu gura căscată, ca un seif aruncat depe o clădire cu zece etaje. Părea absolut şocată. Ca şi cutn totulse întâmplase ca din senin.

— Ce-ai făcut? a întrebat ea, cu ochii măriţi de uimire. L- ai omorât pe nepotul nostru? De ce?

Serios, Shelly?

Dave nu ştia ce să mai creadă. Ea îl implorase, îl hărţuise, îl ademenise s-o facă încă din ziua când murise Kathy.

— Acum ce ne facem? a întrebat ea.

— Ce-am făcut şi cu Kathy, a zis el.

Lui Shelly i-a surâs ideea.

Funcţionase şi înainte.

După ce şi-a mai revenit, Dave s-a întors în hambar, a băgat corpul lui Shane într-un sac de dormit şi l-a târât într- un spaţiu de lângă bancul de lucru. A turnat înălbitor într-o găleată cu apă şi s-a apucat să cureţe urmele de sânge. îi promisese soţiei sale că nu va mai rămâne nicio urmă. Pic de ADN. Nimic care să indice ce anume se întâmplase.

Apoi a aşteptat o ocazie – când fetele erau plecate de acasă – ca să incinereze cadavrul.

A doua zi dimineaţă, fetele s-au trezit cu căsuţa pentru păsări şi cu povestea că Shane ar fi fugit în Alaska, la pescuit. După o zi sau două, Shelly le-a propus să rămână peste noapte la nişte prieteni – ocazie rară, pe care fiecare dintre ele a acceptat-o cu bucurie.

De data aceasta, când Dave a ars cadavrul, a făcut-o fără ajutorul unor acceleratori sau a unor foi de tablă, aşa cum făcuse în cazul lui

Kathy. Fără cauciucuri. Fără motorină. A folosit doar lemn şi a tot pus vreascuri peste cadavrul nepotului său până n-au mai rămas din el decât oase şi cenuşă. A durat toată noaptea şi o parte din dimineaţa următoare – mai mult decât incinerarea lui Kathy.

Foile de tablă pe care le folosise la capul el fuseseră totuşi foarte eficiente, s-a gândit el.

Când cenuşa s-a răcit suficient de mult, a băgat-o cu lopata în saci, pregătind-o pentru călătoria deja cunoscută spre Washaway Beach. A parcat camioneta, s-a uitat în jur ca să se asigure că nu-l vede nimeni, apoi a aruncat cenuşa în valurile înspumate ale Pacificului.

Când Nikki, Sami şi Tori s-au întors acasă a doua zi, grămada de la foc dispăruse.

La puţin timp după aceea, Dave a adus un excavator şi a împins mizeria pe povârnişul dealului, peste nişte tufe de rugi de mure.

Slielly a insistat să raporteze şerifului din Pacific County că Shane fugise de acasă. Dave a dat telefon şi i-a spus adjunctului că nepotul lui obişnuia să dispară zile întregi de acasă.

— Provine dintr-o familie cu probleme, a spus Dave, adăugând că el şi soţia lui îl căutaseră peste tot.

Poliţistul i-a mulţumit pentru informaţie, iar Dave i-a spus lui Shelly că li se sugerase „s-o lase baltă”.

Shane dispăruse. Cadavrul la fel. Următorul lucru la care trebuiau să se gândească era arma crimei.

Carabina scurtă de calibru 22 folosită pentru uciderea lui Shane constituia într-adevăr o problemă. Dave n-o voia pe lângă casă. F.ra sigur că cineva avea s-o găsească, descoperind într-un fel sau altul ce se întâmplase cu Shane. lira cu nervii la oământ. când i-a venit în minte un nlan cu care Shellv a

fost de acord. S-a dus cu maşina la nord de Raymond, pe un drum forestier izolat, iar după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, a coborât din miişină şi a îngropat arma în pământ. Arma care-l ucisese pe Shane era asemenea inimii care-şi spune taina a lui Edgar Allan Poe, luându-l mereu în râs pe Dave, amintindu-i de ceea ce-i făcuse nepotului său. Shelly era şi ea absolut sigură că, în ciuda locului izolat şi a grijii de care dăduse dovadă soţul ei, cineva va da cu siguranţă peste armă, înţelegând ce se întâmplase.

— Trebuie să mergi s-o recuperezi, i-a spus ea.

Iar el a făcut întocmai. Două săptămâni mai târziu, Dave s-a dus înapoi în pădure, a luat-o şi a adus-o acasă. A pus-o în groapa de l'oc şi a ars-o.

„Speram ca materialul să se topească sau ceva de genul ăsta", a spus el mai târziu. „Dar n-a fost aşa."

Dave i-a dat lui Shelly ce mai rămăsese din arma crimei, iar femeia a depozitat rămăşiţele în spatele unui dulap din bucătărie. Dave nu le-a mai văzut niciodată.

Cliiar şi după moartea lui Shane, Shelly a tot căutat fotografiile cu Kathy. Acestea constituiau dovada a ceva ce nu putea fi explicat. Sau cel puţin nu chiar atât de uşor. Răscolea casa când fetele erau plecate la şcoală. Căuta şi prin anexe, pe sub pietre şi printre lucrurile depozitate în hambar.

Trebuiau să fie pe undeva pe-acolo.

Shelly nu ştia pe atunci, dar mai exista cel puţin o imagine cu Kathy, pe urt film nedevelopat, ascuns într-un se.rtar din sufragerie. Shane îi făcuse femeii o poză, goală, târându-se pe podeaua din sufragerie. Oribilă şi dezgustătoare. Era clar că femeia era chinuită. Probabil că îi era şi frig. încerca să se deplaseze dintr-o cameră în alta şi părea să fie prea slăbită şi abuzată ca să mai poată sta în picioare.

Kathy fusese redusă la condiţia unui animal.

— Trebuie să găsim pozele, i-a amintit Shelly lui Dave în timp ce cotrobăia prin camerele copiilor şi prin sertarul cu vechituri din bucătărie.

Nu putea renunţa la această căutare nesfârşită, deoarece voia să găsească fotografiile şi să le distrugă.

Dacă pune cineva mâna pe ele, ajungem în apă clocotită, spunea ea.

***Apă clocotită?* Un eufemism tipic pentru soţia lui. Deşi Dave era şi el conştient că viaţa lor de până atunci ar fi luat sfârşit. Erau cufundaţi până-n gât în porcăria aia. A ajutat-o să caute, apoi ea a luat-o de la capăt după câteva săptămâni, întorcând iarăşi casa pe**

dos şi blestemându-l pe Shane pentru înşelătoria lui.

— Se pregătea să ne trădeze, a zis ea.

CAPITOLUL 84

în vremea aceea, Shelly a început să înflorească povestea fugii lui Shane, spunându-le fetelor că sunase cu puţin timp în urmă.

— A zis c-o să mai sune.

Altă dată, înainte de a pleca de acasă, le-a spus fetelor:

Dacă sună Shane cât sunt plecată, încercaţi să aflaţi pe unde e.

Dave a tras-o deoparte.

— Nu complica povestea, i-a spus el. Nu mai adăuga tot felul de chestii. A fugit de acasă. Gata, a plecat.

Totuşi Shelly nu se putea abţine. încercând să anticipeze lucrurile, a însemnat în calendar data când „fugise" băiatul. Pe măsură ce trecea timpul, a mai adăugat şi alte însemnări, cu cele câteva daţi când ea şi fetele merseseră cu maşina prin Pacific County în căutarea lui.

în trecut îl căutase cu mare eficienţă. De data asta însă, nimic.

Dave însuşi lipsise de la serviciu de câteva ori pentru a-l căuta pe Shane, zicea el. Dar în zadar, l-'etele credeau că face tot ce poate ca să-l găsească pe vărul lor.

Peste ani, Dave spunea că s-a gândit la Shane în fiecare zi. Şi noapte.

„Nu poţi trece niciodată peste uciderea unui om", spunea el. „Nici măcar o clipă. E mereu acolo."

Nikki şi Sami au rămas în contact permanent după arestarea părinţilor lor, evitând televizorul atunci când puteau, chiar dacă acest lucru era aproape imposibil. „Crimele şi torturile din Raymond", cum fuseseră numite pe scurt faptele soţilor Knotek, invadaseră media din jurul lor. Relatările posturilor de televiziune vorbeau despre o casă a ororilor în mijlocul unei comunităţi bucolice de pe malul oceanului. Se făceau comparaţii cu *Arsenic şi dantelă veche. Draga mea mantă* şi *Psycha.* Toată lumea vorbea despre familia Knotek.

în afară de surorile Knotek. Nikki, Sami şi Tori n-au făcut niciodată vreo declaraţie în media. Era o promisiune pe care şi-o făcuseră una alteia.

Cauţiunea pentru cei doi era de câteva milioane de dolari; şi se confruntau cu tot felul de acuzaţii, de la omor la ascunderea unei crime.

Deşi fetele Knotek voiau dreptate pentru Kathy, Shane şi Ron, tot nu Je era uşor să-şi vadă viaţa prin prisma mass- mediei – o reflexie a unor lucruri deopotrivă străine şi familiare.

Părinţii lor omorâseră mai multe persoane.

Făcuseră cele mai crude și josnice lucruri pe care cineva le poate face unei alte ființe umane.

Și majoritatea acestora se petrecuseră chiar sub ochii lor.

În doar două săptămâni, Sami, pe îitunci în vârsta de 25 de ani, a obținut custodia lui Tori. Sami, care pe atunci locuia singură într-o garsonieră de pe Greenwood Avenue, în Seattle, a făcut aranjamentele necesare pentru a obține un apartament cu două camere. Se simțea mulțumită să-i ofere surorii sale oportunitatea unui nou început, departe de părinții lor.

Shelly știa că Sami e ținta ei cea mai bună – Dave era și el închis, Tori era minoră, iar Nikki, după tot ce-i făcuse, o cauză pierdută. Probabil că-și dăduse seama că nu mai avea loc în viața fiicei sale mai mari. Nici măcar nu s-a străduit prea tare.

Dar Sami, o clasică soră mijlocie pacifistă, era genul care voia să-i mulţumească pe toţi.

Aproape din prima ei zi în închisoare, în aşteptarea procesului, Shelly i-a trimis lui Sami scrisori cu liste de lucruri de care avea nevoie. Voia tot ce-i putea oferi fata ei, însă nu orice. Un anumit sutien. Un anumit halat. O anumită loţiune. Tonul Îi era exigent şi umilitor. Chiar şi din închisoare, Shelly se purta ca şi cum i se cuvenea tot ce voia.

Sami L-a împachetat conştiincioasă tot ce-i ceruse. Chiar dacă ştia că Shelly merita să fie acolo unde era, o întrista mult să şi-o închipuie singură şi părăsită, precum şi ideea că toate celelalte aveau lenjerie intimă confortabilă şi halate drăguţe, în timp ce mama ei purta doar ce-i dădea stalul.

Nu le-a spus niciuneia dintre surori că o ajuta pe mama lor, dar Nikki şl-a dat seama în momentul când Sami a lăsat să se înţeleagă că mamei îi era greu după gratii.

— îi trimiţi lucruri mamei? a întrebat Nikki.

La început Sami a evitat întrebarea, dar apoi a recunoscut.

— De vreo două ori, a zis ea. N-a fost mare lucru.

Lui Nikki nu-i venea să creadă.

— Vorbeşti serios? După tot ce ne-a făcut? O *ajuţi?*

într-un fel, Sami încă simţea că nu prea avea de ales.

Te controlează, i-a zis Nikki. Nu înţelegi? face ce-a făcut dintotdeauna.

*

În februarie 2004, la şase luni după arestare, Dave Knotek a pledat pentru reducerea acuzaţiei de crimă de gradul întâi pentru uciderea lui Shane Watson la crimă de gradul doi şi s- a declarat vinovat pentru înlăturarea ilegală a unor rămăşiţe umane şi complicitate la omor. Chiar dacă fetele i-au spus foarte clar că a o ajuta pe mama lor însemna ruperea oricărei relaţii cu ele, Dave a susţinut în continuare că nu va ajuta la urmărirea penală a lui Shelly. Pe de altă parte, Shelly voia cu disperare să se asigure că Dave îşi va ţine gura – chiar dacă legea privilegiului marital din Washington îl putea scuti să depună mărturie. Oricum, nu ceea ce ar fi spus el la bară era ceea ce fiicele ei ştiau că o va îngrijora. Tot ce trebuia să facă era să susţină ce văzuseră şi spuseseră ele.

Ceea ce a şi făcut.

A fost condamnat la puţin sub 15 ani de închisoare.

Apoi a venit rândul lui Shelly.

Procurorii din Pacific County le-au spus familiilor victimelor că nu

puteau proba, în cazul ei, omorul calificat. Cadavrul lui Katliy nu mai exista. Oasele şi cenuşa ele sub pat dispăruseră. Autopsia lui Ron nu putuse dovedi cu exactitate cum fusese rănit – sau de către cine. Dală fiind starea rămăşiţelor lui, era greu de demonstrai cauza morţii. Susţinătorii lui Kathy şi Ron au înţeles că respectivul caz era prea greu, cu multe implicaţii, pentru ca procurorul districtual să poată face faţă.

Nikki, Sami şi Tori ştiau că mama lor era inteligentă, vicleană, genul de persoană care nu şi-ar fi asumat niciodată vina pentru nimic din ceea ce făcuse.

Apa fiartă.

Înălbitornl.

Săptămânile petrecute în sala pompelor.

Fără mâncare.

Fără haine.

Totul era minciună sau fapte greşit interpretate.

La zece luni după arestare, Shelly a introdus o aşa-nurnită pledoarie de vinovăţie Alford. Acest gen de pledoarie poate fi destul de derutant – îi permite acuzatului sa pledeze vinovat, dar şi să-şi afume nevinovăţia în acelaşi timp. De asemenea, este o pledoarie care permite apărării şi acuzării să salveze aparenţele – şi banii –, evitând să se ajungă la un proces care ar duce aproape sigur la o condamnare. Respectiva pledoarie a salvat, probabil, şi autorităţile districtuale de o oarecare umilinţă. Presa nu avea să mai dezgroape semnalele de alarmă neluate în seamă de poliţie în legătură cu Implicarea lui Shelly şi Dave în faple penale. Nimeni nu putea nega faptul că Ron ar mai fi putut fi în viaţă dacă povestea lui Nikki despre uciderea lui Kathy ar fi fost anchetată mai agresiv de biroul şerifului. Poate că şi Mac ar mai fi trăit o vreme.

în cele din urrnă, ambele părţi au elaborat un acord provizoriu pentru o condamnare de 17 ani.

La pronunţarea sentinţei, două luni mai târziu, Shelly părea dărâmată. Părul îi era încâlcit şi vopseaua roşcată se decolorase de mult într-un amestec de gri şi blond-roşcat. Uniforma portocalie de deţinută atârna pe ea.

Nimeni din familia ei nu era acolo pentru a o susţine.

S-a adresat curţii înainte ca judecătorul să pronunţe sentinţa. Vorbele i s-au amestecat cu câteva lacrimi.

„în închisoare, în saia de judecată şi în această comunitate", a spus ea, „şi oriunde altundeva sunt văzută ca un fel de monstru înspăimântător. în realitate, nu sunt. Am făcut totuşi nişte greşeli oribile. Kathy era prietena mea, avea valori şi idealuri. Ar fi fost

mereu alături de mine. Eu nu am fost. Nu am fost acolo când a murit. N-am sprijinit-o."

I-a acuzat pe Shane şi pe NLkki, susţinând că cei doi adolescenţi fuseseră abuzatorii lui Kathy.

Ea nu avea nicio vină. Nici în legătură cu biata Katby, nici cu Ron.

„Cred că nu sunt vinovată de crimă, de faptul că i-am provocat deliberat moartea. Dar o mamă este responsabilă pentru mediul ei familial. A fost maltratată in casa mea, iar acum a murit. N-am să trec niciodată peste asta şi nici nu merit să o lac."

Judecătorul care a pronunţat sentinţa a luat totul în considerare, ascultând pledoariile ambelor părţi. Procurorul a menţionat cât de complicat fusese cazul şi cum era posibil ca adevărul în legătură cu cele întâmplate să nu fie cunoscut niciodată.

Spre deosebire de multe alte înţelegeri, pledoaria Alford nu o obliga pe Shelly să spună instanţei ce făcuse.

Totuşi Shelly a părut surprinsă că vorbele ei n-au avut efectul dorit asupra judecătorului. în loc să o compătimească, i-a mai adăugat câţiva ani la condamnare. Sub privirea uluită a lui Shelly, acesta a condamnat-o la mai bine de 22 de ani – cu cinci mai mult decât cei 17 pe care îi acceptase – pentru omor de gradul doi în cazul lui Kathy şi pentru ucidere din euipă în cazul lui Ron.

Nimeni nu era fericit. Toată lumea era însă mulţumită.

Pentru o femeie care trăia pentru a-i controla pe ceilalţi, care se delecta spunându-le oamenilor ce şi cum să facă, era o justiţie pe măsură.

Shelly Knotek nu avea să rnai conducă pe nimeni şi nimic timp de mai bine de două decenii.

Epilog

Dave Knotek a fost eliberat din închisoare în 2016. Trăieşte pe coasta statului Washington şi, în ciuda problemelor de sănătate, lucrează mult la o fabrică de procesare a fructelor de mare. E slab şi se chinuie să stea în picioare toată ziua. Singurul lucru care-l ajută să rneargă mai departe este relaţia cu fiicele lui Tori şi Sami. Nikki refuză să-l vadă, iar el o înţelege. Spune că are încă remuşcări pentru rolul pe care l-a jucat în evenimentele de la casele Louderback şi Monohon Landing. Şi ştie că va avea remuşcări pentru tot restul vieţii.

Nikki nu poate nici să ierte, nici să uite. Poate doar să-şi continue viaţa, crescându-şi copiii într-un fel pe care mama ei nu l-ar înţelege niciodată. Cu dragoste. Şi respect. Ştie că ceea ce i s-a întâmplat a afectat-o în moduri insesizabile, dar aiege să ia ce e mai bun din

oameni, chiar dacă nu şi în cazul părinţilor ei. Nikki încearcă să nu se gândească la mama ei. Deşi le-a spus copiilor săi mai mari că bunica lor maternă e în închisoare pentru că a făcut ceva foarte rău, se abţine să dea detalii. Inima ei rămâne grea şi plină de regrete în legătură cu contribuţia ei la ce Îi s-a întâmplat lui Shane şi lui Kathy. Pentru Nikki, faptul că a fost ea însăşi o victimă n- a constituit niciodată o scuză.

Shelly Knotek va fi eliberată în 2022, moment în care va avea 68 de ani. Continuă să susţină că tot ce i s-a întâmplat a fost o greşeală, pretinzând că nu a înţeles bine ce însemna pledoaria Alford. Niciuna dintre fiicele ei n-a mai văzut-o de când a părăsit Pacific County; şi totuşi cineva care a vizitat închisoarea de femei din Gig Harbor (Washington) spune că are părul alb şi se luptă cu cancerul.

Cel puţin aşa afirmă ea.

Din casa ei mare din Raymond, Sami e de părere că mama sa a fost soi rău, cineva în care, din păcate, natura malefică s- a dezvoltat în condiţii prielnice. „Nu cred că ar mai fi ucis pe cineva dacă s-ar fi născut într-o altă familie, în alt oraş, ori dacă s-ar fi măritat cu un bărbat mai puternic", spune ea. „Mamei îi plăcea să tortureze oameni. A mers doar prea departe şl a văzut că-i place. Nu ştiu ce să zic."

Cât despre tatăl ei? ÎI iubeşte, dar şi azi se luptă cu ce s-a întâmplat în trecut.

„Nu-mi pasă ce a făcut mama ori cât de puternică era", a spus Sami. „Dacă mama mi-ar pune o armă la tâmplă şi mi- ar spune că trebuie să-mi împuşc fratele, n-aş face-o nici in ruptul capului. Nici Nikki n-ar face aşa ceva. în niciun caz. Dar tata a făcut-o."

Tori, care acum are un nou loc de muncă, are uneori momente de nostalgie după mama pe care cândva a iubit-o. Nu-i este dor de Sheliy, dar îi e dor să aibă o mamă. Din fericire, surorile ei umplu acest gol. Chiar dacă şi-a construit o relaţie apropiată cu tatăl ei şi a petrecut, nu demult. Crăciunul cu el, Tori nu vrea sa mai aibă de-a face cu Shelly.

Aceasta a încercat, desigur.

f-a scris pe vremea când fala era în grija lui Sami, după ce fusese trimisă la închisoare, despre cât de fericită era că fiica ei cea mică are în viaţa ei atâţia oameni care o iubesc şi au grijă de ea.

Am făcut alegeri foarte proaste în viaţă. Am făcut multe greşeli. Pe unele le regret pro finul. Dur tu nu eşti ca mine. Să na crezi niciodată ce s-a spus despre mine. Ea reprezint mult mai mult.

Sami nu i-a dat niciodată scrisoarea surorii sale.

„Tori nu avea nevoie de aşa ceva", a spus Sami. „E Inteligentă şi

fericită, iar mama nu-şi are locul în viaţa ei."

Surorile Knotek se întâlnesc de câteva ori pe an, de obicei la Nikki acasă, lângă Seattle. Nikki s-a întors în Raymond în 2018, pentru prima dată după proces. A fost greu, dar Sami era şi *eu* acolo, în timp ce îşi amintea de mama lor. Şi-a amintit şi cele câteva daţi în care aceasta fusese bună – chiar atentă. Şi atunci a plâns. Şi Sami s-a întors la casele Louderback şi Monohon Landing, pentru prima dată, în toamna aceea. A avut o reacţie viscerală când a văzut baia de la Louderback şi locul în care Nikki era obligată să se bălăcească. A plâns şi ea. A şi zâmbit. A descoperit o baltă de peşte pe care o construise Kaley şi locul unde parca maşina când o aducea acasă, pentru ca apoi să claxoneze şi să dea llash-uri cu farurile până când Shelly ceda şi o lăsa să mire în casă.

Surorile îşi trimit mesaje şi vorbesc tot timpul. înţeleg gravitatea faptelor pe care le-au comis părinţii lor şi grozăvia celor întâmplate în copilărie. Ohiar dacă Shelly a căutat să le ţină departe una de alta şi să le controleze pentru totdeauna, a subestimat puterea legăturii lor.

Surori pentru totdeauna. Dar fără a mai fi vreodată victime.

Postfaţă

Din interior, un cămin violent arată cu totul altfel decât îl percep cei din afară. Copiii care cresc alături de nişte părinţi reci, narcisişti ori sadici nu ştiu că nu e normal ca o persoană care are grijă de ei să aibă înclinaţii pentru cruzime extremă. Chiar şi atunci când văd o diferenţă faţă de familiile prietenilor, deja le-a fost inhibată abilitatea de a contesta autoritatea parentală. în loc să caute ajutor, ei se ascund în sine şi se adaptează.

Tot mai mulţi urmaşi ai criminalilor În serie – mai ales fete – vorbesc acum despre legătura lor familială cu cei mai inonstruoşi dintre infractori. Şi ei sunt victime, spun, şi aşa este. îi găsiţi la talk-showuri, în podcasturi şi în paginile propriilor cărţi de memorii. Melissa Moore, fiica „criminalului cu faţă veselă" Keith Jesperson, chiar a realizat un serial TV în care le face cunoştinţă rudelor unor criminali în serie cu membrii familiilor victimelor, în speranţa unei vindecări.

Unii urmaşi sunt luaţi prin surprindere, asemenea lui Kerri Rawson, fiica lui Dennis Rader, criminalul în serie „BTK" din Wichita. La un deceniu după arestarea acestuia în 2005, ea îi mărturiseşte unui reporter suferinţa şi umilinţele pe care le-a trăit când a aliat că iubitorul ei tată, pe care l-a îndrăgit toată viaţa, a omorât zece oameni – inclusiv copii – în oraşul ei natal. în *A Serial Killer's*

Daughter [Fiica unui criminal în serie], **aceasta descrie dificilul proces de a încerca să înţeleagă de ce a făcut-o şi cum ar putea ea să-şi continue viaţa.**

Cu toate acestea pe alţii nu-i surprinde viaţa dublă a părintelui lor criminal, deoarece au fost martori la manifestări deschise de abuz şi violenţă. Unii chiar au condus poliţia la ei acasă. înspăimântaţi şi rușinaţi de sentimente de trădare, au sperat totuşi să îndrepte răul şi să-i oprească pe monştri.

O astfel de poveste este cea a fiicelor criminalei abuzive Michelle „Shelly" Knotek. O femeie a cărei frumuseţe a deviat suspiciunile şi-a dominat familia şi-şi supunea copiii şi chiriaşii unor chinuri îngrozitoare. Folosind poveşti de acoperire şi o slujbă de îngrijitoare ca să-şi ascundă cruzimea sadică, a scăpat ani la rând, în ciuda comportamentului ei violent. Şi-a manipulat al treilea soţ ca s-o ajute să-şi ascundă crimele şi chiar să ucidă pentru ea.

Pare Imposibil să poată impune cineva o asemenea atitudine de supunere, dar prădătorii de succes folosesc diverse instrumente ca să-şi asigure reuşita. Sunt răbdători şi buni observatori, planifică şi pregătesc lucrurile cu grijă. în primul rând, caută oameni supuşi, cu puţine resurse: propriii copii ori părinţi în vârstă, prieteni în dificultate, persoane fără adăpost, bolnavi psihic sau persoane fără legături familiale. Apoi pun în aplicare un program de erodare permanentă a capacităţii victimelor de a rezista. Chiar şi în faţa unui comportament revoltător, asemenea persoane vor fi prea înspăimântate, docile, confuze sau incapabile să riposteze ori să ceară ajutor.

Având doar legături emoţionale superficiale cu adevărul şi moralitatea, prădătorii se antrenează să imite comportamente de încredere, precum cinstea şi compasiunea, pentru a exploata aşteptările celorlalţi. Dacă 11 se opune rezistenţă, ei pot pivota într-o fracţiune de secundă şi îşi pol strecura cu uşurinţă povestea de acoperire. Ştiu ce vor şi ce trebuie să facă pentru a-şi atinge obiectivul. Knotek s-a folosit de un personaj inventat, plin de farmec şi succes, ca să câştige încrederea potenţialelor noi victime. Odată prinse muştele în plasă, scotea acul.

Unii prădători sunt sadici, descrişi ca fiind marii recitirii albi ai criminalităţii deviante. Inteligenţa lor criminală este inegalabilă, la fel ca şi capacitatea de a face rău altora. Sunt fericiţi doar atunci când distrug vieţile celor din jur, de obicei prin abuzuri psihice şi fizice. Le place să bicluiască, să lege, să ardă, să spânzure, să electrocuteze, să strivească, să străpungă ori să-şi sufoce victimele până la inconştienţă şi apoi să le resusciteze. Controlul asupra altora

prin durere îi face să se simtă puternici.

Înclinaţia spre sadism se formează în timpul anumitor asocieri din adolescenţa timpurie, dublate de un temperament insensibil, care simte nevoia de control şi nu are remuşcări. Chiar şl aşa, mai mult de o treime dintre sadici mărturisesc că şi-au descoperit înclinaţiile perverse până fii vârsta adultă; le place sentimentul de autoritate ce apare când pot face ce vor cu o fiinţă umană vulnerabilă şi supusă, iar fanteziile se înmulţesc şi devin din ce în ce rnai sofisticate şi mai perverse. Deoarece caută stimulare, devin inventivi în ceea ce priveşte tipurile de cruzime pe care ie exercită asupra altora. Cîrija obişnuită care însoţeşte viaţa de părinte nu înseamnă nimic pentru ei.

Or. Michael Stone, psihiatru criminalist şi inventatorul scalei în 22 de puncte a răului, include cazuri de „părinţi din iad" atunci când descrie ce nu merge bine într-o instituţie considerată scena fundamentală a siguranţei şi a protecţiei. El îi cataloghează drept malefici pe acei părinţi care arată lumii o faţă normală din punct de vedere social, pentru a ascunde răul pe care-l fac în intimitatea casei lor. îşi satisfac propriile nevoi şi dorinţe pe seama rudelor, mai ales a copiilor. Cu cât obţin mai multă plăcere prin actele de tortură, cu atât mai mult se complac în felul lor de a fi. într- adevăr, Stone rezervă categoria „cea mai malefică" – nivelul 22 – criminalilor psihopaţi şi torţionari, tortura fiind motivaţia lor principală. Aceştia prosperă provocând durere. După ce se plictisesc de un fel de tortură, găsesc sau inventează alta. Preferă să-şi ţină victimele în viaţă cât mai mult timp posibil, punând în practică cele mai dăunătoare fantezii ale lor, dar ştiind că, în cele din urmă, acele persoane vor trebui să moară.

VicLimele care vor să primească ajutor recunosc cât de greu le-ar fi să convingă autorităţile de comportamentul sadicului. Ştiu că dacă încearcă, dar nu reuşesc, pedeapsa va fi severă. Aşa încât de multe ori decid să aştepte, sperând ca la un moment dat să poată fugi. Chiar şi complicii sadicului, odată prinşi, se pot întreba cum de au putut încălca o linie pe care nu credeau că o vor depăşi vreodată. Totuşi, odaia ce privesc Ln altă parte in timpul torturii ori comit ci Înşişi o faptă abominabilă la cererea sadicului, sunt compromişi. Nu prea mai au de ales decât să continue. Prădătorii pricepuţi ştiu cum să păstreze controlul.

Chiar şi atunci când părinţii sadici sunt prinşi, găsiţi vinovaţi şi condamnaţi, coşmarul continuă pentru copiii lor. Unii evită mass-media, îşi schimbă numele, fac terapie şi speră să-şi trăiască viaţa cât mai normal cu putinţă. Alţii caută un forum public. Indiferent de calea pe care o aleg, infractorul le-a mânjit deja sufletele. Aşa încât

pot ajunge să sufere de tulburări de somn sau de alimentaţie, cu o incapacitate de a întreţine relaţii sănătoase sau cu episoade necruţătoare de sindrom de stres post trauma tic. E posibil ca, fără să vrea, să-şi abuzeze propriii copii ori să simtă o dorinţă incontrolabilă de a se descărca pe cei pe care-i iubesc. Cu cât află mai multe despre anormalitatea vieţii lor timpurii, cu atât mai mare este posibilitatea ca daunele să afecteze zone semnificative ale vieţii lor de adult. Ar putea chiar să se teamă de o transmitere genetică, aşa că-şi vor supraveghea copiii cu o vigilenţă sporită.

„Îngrijitorul" sadic şi prădător poate avea un efect de undă devastator asupra vieţii victimelor supravieţuitoare, a căror vindecare poate dura ani întregi. Chiar şi când înţeleg, într-un final, ce au păţit, acestea au adesea sentimente de vinovăţie. S-ar putea chiar să-l mai iubească pe părintele care le-a făcut rău, fără să accepte cu adevărat enormitatea abuzului. Ar putea reacţiona atunci când părintele încearcă în continuare să-i controleze din închisoare. Pentru cei din afară e greu de înţeles, însă indiferent de forma pe care o are, căminul e în continuare cămin.

Victimele abuzurilor pot încă să-l iubească pe monstru. Această loialitate ambivalenţă ar putea fi o ultimă formă de a face rău a prădătorului.

Dr. Katherine Rainsland

Dr. Katherine Ramsland este profesor de psihologie medico-legală la PeSales University din Pennsylvania. A publicat mai bine de o mie de articole şi 65 de cărţi, printre care *The Psychology of Death Invcstigations, Confession of o Seria! Kitler: The Untold Stor)' of Dennis Radei*; *ti te RTK Killer* şi *The Minei of a Murderer.* Organizează ateliere de lucru pentru forţele de ordine, medici legişti şi avocaţi şi a fost consultant pentru mai multe seriale de televiziune, printre care *The Alienist, CSI* şi *Cititorii de oase.* De asemenea, scrie în mod regulat un blog pentru *Psychofogy Today.*

Mulţumiri

Subiectul e întunecat şi înspăimântător, dar în timp ce scriam această carte am fost copleşit de un sentiment de speranţa şi recunoştinţă. Pentru Nikki, Sami şi Tori. Sunt deosebit de recunoscător curajoaselor surori Knotek pentru că mi-au încredinţat povestea lor. Am crescut într-o familie cu fraţi, dar dacă aş fi fost atât de norocos să am şi o soră, mi- aş fi dorit să fie oricare dintre ele. Fiecare îmi aminteşte că oricât de teribil ar fi startul în viaţă a!

unei persoane, ceea ce contează e unde ajunge. Şi fiecare dintre ele este dovada vie a faptului că, indiferent de situaţie, dragostea familiei este singurul lucru pe care putem conta întotdeauna.

Ii sunt îndatorat şi tatălui lor, Dave Knotek, pentru că a acceptat să ne întâlnim şi să vorbim despre partea cea mai urâtă a călătoriei lui prin viaţă alături de Shelly. Sincer, nu ştiam la ce să mă aştept, dar acum îl văd prin ochii lui Sami şi 'lori. Ştiu că niciodată nu va minimaliza, nici nu va încerca să-şi ascundă vinovăţia pentru cele întâmplate în Uaymond. îşi va petrece restul vieţii ispăşind pentru ceea ce a făcut şi m-a ajutat să scriu această poveste doar pentru că fetele lui au vrut asta.

Lara Walson e tot ce ţi-ai dori de la o bunică. N-am să uit niciodată interviul nostru din Portland şi ajutorul ei constant în a spune povestea, de când s-a mutat într-o zonă mai însorită. îi mulţumesc şl fiicei sale mai mici pentru fotografiile care m-au ajutat să ataşez chipuri numelor membrilor familiei.

Shelly continuă să fie jucătoarea care a fost dintoldcauna. Nc-am scris câteva scrisori şi a acceptat să ne întâlnim, dar apoi a tot amânat, spunându-mi că e prea ocupată. Am avut şi o scurtă convorbire telefonică. Mai bine de un an, am sperat că va accepta un interviu. Am fost naiv. E asemenea multora de felul ei, victima unor circumstanţe care nu au nimic de-a face cu ceea ce a făcut vreodată.

Multe mulţumiri lui Kelly Paanancn pentru amintirile obsedante despre sora ei (şi pentru prăjiturile pe care le-a adus din New York). Ştiu că încă are inima grea din cauza pierderii lui Kathy. E o suferinţă care nu dispare niciodată. îi mulţumesc şi fratelui ei, Jeff I.oreno. Apreciez, de asemenea, timpul şi perspectiva pe care mi le-au oferit Kaley 1 ianson şi mama lui, Barb, cu ocazia uneia dintre numeroasele vizite pe care le-am făcut în Raymond. Şi o imensă recunoştinţă i-o datorez secretarului de la Pacific County Senior Rerords, James Wh ori ton, pentru că m-a scos din încurcătură când s-a rătăcit un dosar.

Rămâne să mai mulţumesc echipei care s-a ocupat de publicarea acestei cărţi. Sunt extrem de recunoscător lui Shannon Jamieson Vazquez pentru grija şi înţelegerea deosebită de care a dat dovadă în timpul procesului de editare. M-a provocat să sap mai în profunzime – şi chiar dacă, trebuie să recunosc, a fost dureros uneori, a fost exact ceea ce trebuia să fac. Iar despre echipa de la Thomas Mercer şi Amazon Publishing... ce-aş putea să mai spun? Gracie Doyle şi Liz Pearsons, sunteţi uimitoare – şi recunoaşteţi imediat o poveste deosebită atunci când o vedeţi. Sunt cel mai norocos autor cu putinţă.

Nu am mai scris de ani buni o carte despre crime adevărate, aşa

că lumea mă tot întreabă: De ce asta, de ce acum? Shelly Knotek ocupă un loc oarecum bizar în analele genului. Tot ce a făcut ea a fost manifestarea unui monstru – oribil, crud. Şi totuşi necunoscut. A scăpat neluată în seamă odată cu trecerea timpului şi datorită pledoariei Alford. N-a existat un proces senzaţional. Nu a fost un adevărat proces public care să scoată la iveală tot ceea ce a făcut.

Nikki, Sami şi Tori au vrut ca lumea să ştie ce a făcut mama lor. I-.ste un avertisment pentru cei vulnerabili care s- ar putea intersecta cu ea după ce va fi, în sfârşit, eliberată din închisoare. Toţi se tem c- ar putea recidiva.